

Đích Nữ Bình An

Contents

Đích Nữ Bình An	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	36
12. Chương 12	39
13. Chương 13: Chương 13	42
14. Chương 14: Chương 14	42
15. Chương 15: Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	75
24. Chương 24	78
25. Chương 25	82
26. Chương 26	87
27. Chương 27	91
28. Chương 28	91
29. Chương 29: Chương 29'	95
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	101
33. Chương 33	105
34. Chương 34	108
35. Chương 35	112
36. Chương 36	115
37. Chương 37	118
38. Chương 38	122
39. Chương 39: Chương 39'	126
40. Chương 40: Chương 40'	126
41. Chương 41: Chương 41'	126

42. Chương 42: Chương 42'	126
43. Chương 43: Chương 43'	126
44. Chương 44: Chương 44'	126
45. Chương 45: Chương 45'	126
46. Chương 46: Chương 46'	126
47. Chương 47: Chương 47'	126
48. Chương 48	126
49. Chương 49	129
50. Chương 50: Chương 50'	133
51. Chương 51: Chương 51'	133
52. Chương 52: Chương 52'	133
53. Chương 53: Chương 53'	133
54. Chương 54: Chương 54'	133
55. Chương 55: Chương 55'	133
56. Chương 56	133
57. Chương 57	136
58. Chương 58	139
59. Chương 59	142
60. Chương 60	145
61. Chương 61	148
62. Chương 62	151
63. Chương 63	154
64. Chương 64	157
65. Chương 65	160
66. Chương 66	163
67. Chương 67	166
68. Chương 68: Kết Thúc	170

Đích Nữ Bình An

Giới thiệu

Kiếp trước, qua miệng người đời, Quý Bình An trở thành người phụ nữ độc ác, bởi vì hận thù mà ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-nu-binh-an>

1. Chương 1

Khi Bình An tỉnh lại khóe mắt vẫn đầm nước mắt, cảm giác lòng đau như cắt này không thể xua đi được, đủ mọi cảm xúc uất ức, tức giận, khiếp sợ, không cam lòng vẫn cứ vây quanh lồng ngực.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi?”

Bình An vẫn nằm nguyên tư thế khi ngủ, nàng không dám cử động, chỉ là khước mắt khẽ liếc nhìn người mới đến: hai búi tóc dài khéo léo như mây, Thanh Hoa chỉnh lại vạt áo khóa lửng màu xanh nhạt trên váy hoa, giữa hai hàng lông mày không có nốt ruồi Chu Sa.

“Thúy Hồng?” Bình An khẽ gọi, trong giọng nói mang theo chút run rẩy. Nàng nhẹ nhàng nâng cổ tay lên, không ngờ khi vừa giơ tay lên giữa không trung thì chẳng có trận đau đớn kịch liệt nào kéo đến. Chậm rãi ngồi dậy, chiếc chăn gấm vàng nhạt rơi xuống nửa người. Nước mắt vẫn còn lưu lại trên khuôn mặt, hơi khó chịu, nàng đưa tay lau đi, lại phát hiện mu bàn tay vẫn trắng mịn như lúc ban đầu, cũng không có vết sẹo chảy mủ làm cho người khác ghê tởm, đúng rồi, đúng rồi, đó chẳng qua chỉ là nằm mơ, một ác mộng cực kỳ kinh khủng, tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi.

Chỉ là trong mộng, câu nói cuối cùng của nha hoàn kia là “Phu nhân đã qua đời” vẫn còn ở bên tai của nàng.

“Tiểu thư, hôm nay cô cô đến phủ chúng ta, phu nhân đã cho người đi chuẩn bị từ sớm, không thể để cho cô cô chê cười nhà chúng ta được.” Thúy Hồng vừa cười vừa đặt chậu đồng khắc hoa trong tay xuống, đi đến trước giường của Bình An, giúp nàng thay quần áo, buộc tóc.

Cô cô? Đó chính là em gái của cha nàng, đã theo chồng đến Cảnh Châu nhiều năm trước. Nửa tháng trước cô cô có gửi thư về, nói rằng tháng này sẽ về quý phủ một chuyến, nhưng rốt cuộc là chuyện gì thì không nói rõ. Nhưng Bình An lại nhớ rất rõ ràng, trong mơ, cô cô về phủ còn dẫn theo một người con gái tên là Lâm Tử Kiều, về sau người con gái này lại trở thành phu nhân của quý phủ, hơn nữa nàng lại tin tưởng nàng ta, nhưng vào thời khắc quan trọng, chính nàng ta lại đẩy nàng.

Bình An nắm chặt lòng bàn tay, tất cả mọi chuyện thật sự chỉ là giấc mơ thôi sao?

Thúy Hồng vừa hầu hạ Bình An ăn xong một khối bánh ngọt quế viên, chợt nghe có người báo lại, nói rằng đoàn người của cô cô đã đến quý phủ, bảo Bình An nhanh chóng đi ra ngoài.

“Tiểu thư, người dùng thêm chén cháo tôm khô hột gà rồi hãy đi.” Bình An đưa tay ngăn muống cháo mà Thúy Hồng vừa múc, uống thêm một ngụm trà rồi rời khỏi phòng, bây giờ nàng làm gì có lòng dạ nào để ở trong phòng ăn uống nữa, chỉ muốn nhanh đi đến chỗ mẫu thân, lần này mong rằng nữ tử gọi là Tử Kiều kia đừng xuất hiện trong cuộc sống của nàng, như vậy thì cơn ác mộng đau đớn kia chỉ là cơn mộng mà thôi, tất cả sẽ không phải là kiếp trước hay tương lai được dự báo trước của nàng.

“Tiểu thư, người đi chậm lại một chút.” Thúy Hồng ở phía sau Bình An, chỉnh lại chiếc váy lụa trắng như tuyết của nàng cho vừa ý, lại phát hiện chiếc trâm ngọc trên búi tóc của nàng hơi bị lệch, đi lên trước chỉnh sửa, trong lòng khẽ nói thầm, hôm nay tiểu thư có chỗ không giống với ngày thường, tâm trạng có vẻ hoảng hốt, chẳng lẽ là do muốn gặp cô cô nên trong lòng có chút khẩn trương? Nhưng mà lần trước cô cô tới phủ, mặc dù rất cứng chiều tiểu thư, cũng rất nghiêm khắc, tất cả đều phải tuân theo lễ phép quy tắc đã được giảng dạy, còn nghiêm khắc hơn cả phu nhân.

Còn đang mải suy nghĩ thì đã đến cửa đại sảnh ở Đông viện, Thúy Hồng vừa định nhắc nhở Bình An chỉnh lại tóc mái bởi lúc đi bị gió làm rối, nhưng chưa kịp nói thì Bình An đã nhắc váy sai bước đi vào trong.

Bên trong phòng khách, người ngồi ở vị trí đầu tiên là phu nhân với dáng vẻ đoan trang phúc hậu, mặc dù ở khước mắt có một chút nếp nhăn, nhưng làn da vẫn trơn bóng trắng nõn, lúc này đang nắm tay người ngồi bên cạnh - một cô gái đoan trang lại khá trẻ, hai người đang thì thầm chuyện gì đó, lúc vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Bình An đang đứng sững sờ ở ngoài, bà yêu thương vội gọi Bình An đến bên cạnh mình.

Bình An nhắc bước chân nặng nề đi lên phía trước, mỗi bước đi để lại một tầng mồ hôi lạnh phía sau lưng, từng đợt khí lạnh tỏa ra theo xương sống làm nàng không nhịn được phải rùng mình, bởi vì nàng nhìn thấy rõ ràng, nữ tử ngồi bên cạnh phu nhân là một người rất ngoan ngoãn, dịu dàng như nước, quay đầu mang theo ý cười ngượng ngùng nhìn nàng, làm nàng không nhắc nổi bước chân.

“Bình An tới rồi sao? Đã lâu không gặp cô cô, sao lại đứng ngây ra đó, ngay cả phép tắc cũng đã quên rồi hả?” cô gái trẻ tuổi khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nhắc nhở Bình An.

“ Dạ, chị dâu.” Bình An nhẹ nhàng đáp một tiếng, vội vàng tiến lên, hướng phía cô cô chào một tiếng: ” Thỉnh an cô cô.”

“Ha ha, nhanh tới phía trước cho cô cô nhìn một chút, ba năm không gặp, Bình An của ta cũng đã trưởng thành là một thiếu nữ rồi.” Cô cô vẫy tay gọi Bình An tiến lên, cẩn thận quan sát, là một cô gái mười hai mười ba tuổi, ngày thường môi hồng răng trắng, diện mạo không thể nói là quá kiều diễm, nhưng cũng rất đáng hoàng, xinh đẹp. “Chỉ là hơi gầy một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hợp vào rồi.” Chân mày cô cô hơi nhíu lại, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy ý cưng chiều.

“ Đúng vậy, trước đây không lâu Bình An bị bệnh nặng một thời gian, sau đó cơ thể không được tốt lắm.” Cô gái trẻ tuổi cười cười, nhẹ giọng nói, “Mẫu thân vẫn lo lắng không dứt được, nghe nói trên Ngũ Hoa Sơn có ông từ (thần giữ miếu) có tấm lòng từ bi, cứu giúp thế nhân, lại có cách chữa bệnh thần kỳ, cho nên mấy ngày trước mẫu thân mới lên núi, có tâm đi lễ Phật, thỉnh cầu ông từ thương xót mở lòng cứu giúp, nhờ vậy giữ được mạng của muội muội, vì thế không thể tiếp đón cô cô chu đáo, thật có lỗi với người.”

Bình An nhớ rõ năm nàng mười hai tuổi, đúng là có một lần bị bệnh nặng, vẫn uống thuốc và châm cứu nhưng không hiệu quả, sức khỏe càng ngày càng xấu. Ở trong mộng, vì nàng mà mẫu thân phải đi Ngũ Hoa Sơn, thỉnh phương thuốc cổ truyền về chữa bệnh mới có thể giúp nàng khỏe lại. Nghĩ đến vẻ mặt mẫu thân luôn khoan dung, nàng cảm thấy dường như đã cách mấy đời, bất giác viền mắt của Bình An đỏ lên.

“Tú Bình, đã nói người mấy lần rồi, bà già như ta giờ mắt đã mờ, nhưng ta cũng biết nặng nhẹ, hiện giờ thân thể Bình An không được tốt, đương nhiên là chữa bệnh quan trọng hơn.” Cô cô vỗ nhẹ vào tay Tú Bình, so với lần gặp mặt trước, hiện giờ Bình An cảm thấy cô cô hòa nhã dễ gần hơn.

Bình An quay đầu lại quan sát chị dâu trước mắt - Tú Bình vài lần. Tú Bình lấy ca ca nàng, vào ở trong phủ mới hơn một năm, nàng đối xử với nàng ấy vẫn luôn lạnh nhạt, lúc còn trẻ tính khí kiêu ngạo, nàng từng cho rằng Tú Bình đã đoạt mất ca ca mà nàng thương yêu nhất, cho nên sâu trong lòng có một sự oán hận đối với nàng ấy, có lẽ vì như thế, nàng mới để cho Lâm Tử Kiều có cơ hội lợi dụng, phạm phải sai lầm lớn không thể bù đắp được.

Nghĩ đến Lâm Tử Kiều, Bình An không nhịn được nắm chặt lòng bàn tay, trên mặt cũng không biểu lộ vẻ gì khác thường nhìn về phía nàng ta, chỉ thấy nàng ta ngồi dưới vị trí đầu, mái tóc dài đến eo, dung nhan trẻ trung xinh đẹp, yên lặng cúi đầu mang theo dáng vẻ kính cẩn nghe lời.

“Chị dâu, chắc cô cô trên đi tới đây cũng rất mệt mỏi rồi, hay là chúng ta để cho cô cô đi nghỉ ngơi, lúc sau lại đến thăm người ?”

Bình An cười nhìn về phía Tú Bình, khuôn mặt của nàng tuy rằng thon gầy, nhưng đôi mắt lại tỏa sáng rực rỡ, khiến Tú Bình cảm thấy Bình An hôm nay có gì đó không giống ngày thường.

“Đúng vậy, cô cô, không bằng sau khi cơm trưa xong Tú Bình với Bình An lại đến.”

Cô cô gật đầu, nghĩ tới chuyện gì đó, lại gọi Lâm Tử Kiều đang ngồi ở xa tới, không mặn không nhạt nói: “Nhất thời ta quên giới thiệu, đây là Tử Kiều, con gái của nhà lão Nhị ta, hôm nay theo ta tới kinh thành để mở mang thêm kiến thức.” Ba người vẫn bối liễn chào hỏi lẫn nhau.

Trong lòng Bình An cười lạnh, để mở mang kiến thức cái gì, ba năm trước đây nàng ta đã từng đến kinh thành, năm đó cũng có tên trong đợt tuyển tú, vào trong cung không biết đã đắc tội với vị quý nhân nào, không được giữ lại, còn bị nhớ tên. Hôm nay đã qua ba năm, qua độ tuổi tuyển tú từ lâu, cô cô mang nàng vào kinh là muốn tìm chút quan hệ để khai thông việc này, giúp nàng loại tên ra khỏi danh sách để nhanh chóng tìm người gả đi. Nếu như giấc mộng kia là thật, hay tương lai báo trước, như vậy không lâu sau Lâm Tử Kiều sẽ thuận lợi gả cho đại ca nàng, loại bỏ Tú Bình trở thành thiếu phu nhân của Quý gia, mà trong đó, không thể bỏ qua công lao của Bình An, nhưng đây chẳng qua là trong mộng, hay là kiếp trước, nếu như ông trời thương xót cho nàng cơ hội sống lại lần nữa, nàng sẽ không tái phạm sai lầm đó.

Ra khỏi cửa đại sảnh của Đông viện, ánh nắng mặt trời lúc buổi sáng chiếu lên thân hình mềm mại của Bình An. Thời tiết đầu tháng năm, ánh nắng còn rất êm dịu, cũng xua tan đi lo lắng, trong không khí có bông liễu bay bay, mùi hoa cỏ xen lẫn với mùi bùn đất làm chóp mũi người khác ngứa ngứa, tê dại không dứt, nhưng lại lưu luyến vô cùng.

Bình An không kiềm được, từ từ nhắm hai mắt lại hưởng thụ ánh nắng mặt trời ấm áp, hai năm, suốt hai năm, nàng nằm trên giường lớn lại giống như một xác chết xơ xác, mục nát. Mặc cho từng bộ phận trên cơ thể thối rữa bốc mùi, cũng không thể nhúc nhích. Nghĩ tới đây, trong lòng nàng đột nhiên chấn động.

Đó không phải là mộng, tuyệt đối không phải là mộng, nàng cảm nhận được rõ ràng cảm giác bị thương sống không bằng chết đó, thù hận, đau đớn đến tận xương mà không thể làm gì được.

Những chuyện kiếp trước hiện lên ngay trước mắt, đại tiểu thư của Quý gia, thiếu phu nhân của Tô phủ, bình thê, nữ nhân đồ kỵ, còn có trận hỏa hoạn cùng với hai năm về sau sống không bằng chết kia trong lòng Bình An dâng lên từng trận lạnh lẽo, mở mắt nhìn về phía mặt trời, nàng nở nụ cười, còn sống thật tốt.

“Bình An, muội làm sao vậy?” Đứng bên cạnh Bình An, Tú Bình thấy bộ dáng nàng đắm chìm trong ánh mặt trời, vừa nhìn không khỏi sửng sốt, đây rõ ràng là tiên nữ hạ xuống thế gian, dịu dàng thuần khiết, sạch sẽ đến mức làm đau lòng người. Bất chợt, Bình An mở mắt cười làm nàng sợ hãi, nụ cười kia hàm chứa quá nhiều thứ, giống như một người đã nhìn thấu sự đời, khiến nàng không thể khẳng định được người trước mắt có phải là Bình An hay không.

Bình An quay đầu nhìn Tú Bình, nhẹ cầm tay của nàng: “Chị dâu, thật xin lỗi.”

Tú Bình không hiểu gì, nhưng hôm nay Bình An đối xử với nàng không giống ngày trước, mặc dù trước kia Bình An cũng gọi nàng là chị dâu nhưng rất lạnh nhạt, không nói với nàng thêm nữa câu. Hiện giờ lại đột nhiên nói xin lỗi, làm nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Chỉ trong lòng Bình An là rõ ràng nhất, sau khi Lâm Tử Kiều được gạch tên, cô cô lại bị bệnh, cho nên nàng ta ở lại quý phủ một thời gian ngắn, trong thời gian này nàng ta rất nhanh đã giành được tín nhiệm của Bình An cùng với trên dưới quý phủ, đặc biệt là ca ca Tĩnh An, không biết nàng ta đã sử dụng thủ đoạn gì khiến ca ca ngày càng xiêu lòng, từ đó làm hấn cùng chị dâu nảy sinh ra không ít hiềm khích. Cũng do Bình An nghe lời xúi giục của nàng nên ngày càng xa lánh chị dâu, bị nàng ta lợi dụng khiến chị dâu trúng kế mà mất hết thể diện, cuối cùng còn bị nàng bỏ thuốc độc, tạo ra cái chết giả dối của chị dâu, bảo là do buồn bực sâu não mà chết.

Tất cả mọi chuyện, lúc Bình An bị bệnh liệt giường thì chính miệng Lâm Tử Kiều nói cho nàng biết. Khi đó, cổ họng của Bình An đã bị thiếu hủy, không thể lên tiếng nói lời nào, toàn thân nàng không thể nhúc nhích, chỉ có thể sử dụng ánh mắt cầu xin nàng ta đón nàng quay trở về quý phủ, để nàng không phải ở lại Tô gia chịu hành hạ nữa. Nhưng nàng ta không những không đón nàng về nhà, ngược lại còn nói cho nàng bí mật kinh hãi như thế, điều Bình An không thể dễ dàng tha thứ chính là, ngay cả cái chết của mẫu thân cũng liên quan đến nàng ta, như thế nào Bình An cũng sẽ không tin rằng đây lại là “chị dâu” - người mà nàng đã từng tín nhiệm.

2. Chương 2

Edit: dandelion mc

Mùng ba, tháng sáu, Kiến Khang năm mười hai, ngày hoàng đạo, thích hợp để lấy chồng, cưới vợ.

Dưới sự chủ trì của anh trai và chị dâu, tiểu thư Quý gia gả vào Tô phủ, đến đây, hai nhà Tô – Quý kết thành thông gia.

Lúc xuất giá, Quý Bình An nắm chặt tay Lâm Tử Kiều không chịu buông ra, vô cùng cảm động nói: “Chị dâu, mấy năm này nhờ có chị.”

Cùng năm, mùng chín tháng bảy, đại tướng quân Bình Viễn điều Quý Tĩnh An đi trấn thủ vùng trọng yếu ở biên cương. Hai năm sau, trong trận chiến ở Xích Giang, sống chết chưa biết, tung tích không rõ.

Kiến Khang năm mười lăm, Tô Bá Xông cưới bình thê là Chu Vân Hương.

Kiến Khang năm mười sáu, Quý Bình An bởi vì ghen tuông thành hận, phóng hỏa đốt Minh Tiền viện của Tô phủ, ý muốn thiêu chết Chu Vân Hương, nhưng không ngờ tự chuốc họa vào thân, lại đốt chính mình thành trọng thương. Chuyển tới biệt viện Tô phủ, Kiến Khang năm mười tám, thân thể không chữa trị được, qua đời năm hai mươi hai tuổi.

Trận hỏa hoạn kia thật ghê gớm, đốt cả một góc trời Kinh Thành, ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động, khi biết được là bởi vì Quý Bình An ghen nên phóng hỏa, lại đốt chính mình bị thương, hoàng thượng chỉ nói bốn chữ: gieo gió gặt bão.

“A!” Bình An kêu lên một tiếng, từ trong mộng giãy dụa tỉnh lại, đầy đầu mồ hôi lạnh.

“Tiểu thư, người gặp ác mộng sao?” Thúy Hồng đang theo thừa ở phòng bên cạnh, nghe thấy tiếng Bình An liền vội vàng chạy sang, lại bị Bình An nắm lấy cổ tay.

“Đây là Kiến Khang năm mấy? Kiến Khang năm mấy?”

” Là Kiến Khang năm thứ tám.” Thúy Hồng lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của Bình An, một bên tay lấy ra chiếc khăn giúp nàng lau mồ hôi.

Kiến Khang năm tám, tất cả còn kịp.

Bình An hít mát lại, lần này nàng nhất định phải mở to mắt, để nhìn cho rõ ràng yêu ma quỷ quái bên cạnh. Vừa nghĩ đến hai năm nàng đau ốm, sống không bằng chết kia, ở trong lòng Bình An không nhận được mà run rẩy.

“Mới vừa rồi cô cô phái người tới chuyển lời, nói là nếu thân thể tiểu thư không khỏe, buổi trưa không cần qua đó dùng bữa.” Lau xong mồ hôi trên trán của Bình An, Thúy Hồng nhẹ nhàng nói, “Nô tỳ thấy tiểu thư ngủ sâu giấc, cho nên không gọi người dậy.”

Thấy Bình An vẫn còn đang hoảng hốt, Thúy Hồng cười cười, nói: “Tiểu thư, Tiền viện báo lại, nói phu nhân đã đến bên ngoài kinh rồi, có lẽ rất nhanh sẽ trở về phủ.”

Tinh thần của Bình An trở nên chấn động: “Thật sao? Vậy mau giúp ta trang điểm một chút, ta muốn đi đón mẫu thân.”

Thúy Hồng đỡ nàng dậy, vừa giúp nàng thay quần áo, vừa không nhận được cười nói: ” Nhanh nhất cũng phải hai canh giờ nữa mới đến Kinh Thành, người đi đâu đón vậy ạ? Chẳng lẽ là đi ra cổng thành đợi sao?”

Bình An quay đầu lại cười với Thúy Hồng, đây mới là Thúy Hồng hoạt bát, sáng sủa, chân thành, thẳng thắn trong trí nhớ của nàng, mà không phải là người sau khi gả cho Đông Đại Vương làm vợ, bị hành hạ thành người không ra người, quỷ không ra quỷ - Thúy Hồng.

“Tiểu thư.” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của nha hoàn: “Tử Kiều cô nương nhà cô cô cầu kiến.”

Tử Kiều? Ánh mắt Bình An trở nên lạnh lẽo, nàng ta tới làm cái gì? Sau khi cài trâm ngọc lên búi tóc, nàng nhàn nhạt nói với Thúy Hồng: “Mời nàng đến trước phòng chờ, ta lập tức tới ngay.” Nhanh như vậy đã tiến dần từng bước rồi, ở trong lòng Bình An nở nụ cười lạnh.

Trong phòng, Lâm Tử Kiều đang ngồi ngay ngắn, tay áo nhỏ dệt viền chỉ vàng xúng với váy thêu bướm vờn hoa, thanh lịch, hòa nhã, cẩn trọng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo xúng với lông mày màu nhạt và một đôi mắt hạnh đen như nước sơn, làm người ta tự nhiên xuất hiện cảm giác thân thiện cùng yêu thương, không nhận được muốn gần gũi với nàng.

Kiếp trước, chính vì vẻ bề ngoài của nàng ta mà Bình An dễ dàng bị mê hoặc, dễ dàng tin tưởng nàng ta. Nhưng bây giờ, ở trong lòng Bình An chỉ mắng thầm một câu: làm bộ làm tịch!

” Tiểu thư Bình An .” Lâm Tử Kiều thấy Bình An đi tới, vội vàng đứng dậy cúi người thi lễ, giọng nói mềm mại, mảnh mai mang theo vài phần sợ sệt.

“Tỷ tỷ không cần đa lễ, tính ra ta và tỷ còn là họ hàng.” Trong lòng Bình An nhìn xuống cảm giác ớn lạnh, mặc cho nàng ta hành lễ xong nàng mới đưa tay nâng lên.

Lâm Tử Kiều gật mình, vốn cho là chỉ cần làm ra vẻ một chút, chắc chắn sẽ làm người ta thương tiếc, nhất định Bình An sẽ tới đây không để cho nàng phải hành lễ.

Trước khi đến đây nàng đã chuẩn bị thật tốt, tiểu thư ruột thịt của Quý gia đều là người có đầu óc đơn giản, không hề có chủ kiến, ở trong cung, nàng cũng đã gặp qua nhiều loại người, chẳng lẽ còn không nắm được tâm của đứa trẻ này?

“Ta.” Giọng nói của Lâm Tử Kiều có chút nghẹn ngào, “Sao dám trèo cao với tiểu thư Bình An, Tử Kiều cũng chỉ là thứ xuất mà thôi.” Cha của nàng chính là thứ xuất của Lâm gia, mà nàng lại càng thêm thứ xuất, nếu không phải là nàng còn có vài phần sắc đẹp, mà năm đó, Lâm gia cũng không tìm được nữ tử nào có đúng độ tuổi vào cung tuyển tú, bằng không như thế nào cũng không tới phiên nàng được vào cung.

Đổi lại nếu là Bình An trước kia, chắc chắn sẽ lôi kéo tay của Lâm Tử Kiều để an ủi một lúc, nhất định là trong lòng đối với nàng càng thêm thương tiếc. Nhưng hôm nay, Bình An chỉ lạnh nhạt nhìn, thậm chí có phần cực kỳ phẫn nộ, chỉ là ngoài mặt biểu tình không thay đổi, nhẹ nhàng cười, cũng không phản bác lời của nàng.

Thấy Bình An không nói lời nào, Lâm Tử Kiều cũng cảm thấy lúng túng, thậm chí trong lòng có chút tức giận, nhưng nghĩ lại, Bình An cũng không làm sai hay nói sai cái gì, ngược lại, Bình An vẫn mỉm cười, cũng không có một chút xem thường hoặc coi khinh nào, nhưng vì sao trong lòng nàng lại mơ hồ cảm thấy bất an, giống như mình còn đáng thương hơn nữa, Bình An cũng chỉ giống như khán giả đứng xem.

Chẳng lẽ là tự mình đa nghi? Cũng chỉ là một đại tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng, chưa bao giờ trải qua mưa gió, Quý gia thậm chí ngay cả một di nương cũng không có, Quý lão gia là như vậy, quý thiếu gia cũng như thế, gia đình đơn giản như vậy lại an toàn, nàng giống như một đóa hoa lớn lên trong nhà ấm, nhìn quen ánh mặt trời nên nào biết một mặt tối tăm trên đời.

“Bình An.” Vẫn là thanh âm yếu mềm, thậm chí có chút run rẩy, “Ta có thể gọi muội là Bình An không?”

“Đương nhiên.” Bình An cười nói, cho dù có gọi ta là ngu ngốc thì cũng có gì không được, khi đó không phải là người cười nhạo nói ta ngu ngốc sao, nói ta đáng bị người khác tính kế, đáng bị thiêu chết, cho dù chết cũng không thể lưu lại thanh danh tốt sao.

“Bình An, lần này ta vào kinh cũng không mang theo vật gì tốt, hộp hắc ngọc Bát Bảo này là do một vị quý nhân trong cung ban thưởng cho ta vào ba năm trước đây, khi đó tuổi còn nhỏ nên cảm thấy nó thật hiếm lạ, đem làm bảo bối cất giấu mấy năm. Bây giờ ta đã qua tuổi hợp ý những thứ đồ này rồi, nếu muội không chê, hãy nhận lấy phần quà tặng kém cỏi này của tỷ tỷ.” Nói xong, trong tay Lâm Tử Kiều cầm một hộp gấm đưa lên, đến trước mặt Bình An rồi mở ra, một hộp hắc ngọc Bát Bảo nạm vàng tinh mỹ xuất hiện trước mặt Bình An. Rõ ràng là bảo bối cực kỳ trân quý, xuất xứ cũng không bình thường, nhưng bị nàng nói hai ba câu, không chỉ kéo gần khoảng cách giữa hai người, mà còn làm cho người ta cảm thấy nhận lấy phần quà tặng này cũng là chuyện đương nhiên, sẽ không bởi vì phần quà tặng quá mức trân quý mà cự tuyệt.

Bình An nhìn hộp hắc ngọc Bát Bảo trước mắt mà ngẩn người, đen như huyền đàm, kim tuyến như tơ, cùng với ngọc bích chạm khắc cánh hoa lan trông rất sống động, tất cả đều quen thuộc như vậy, nếu như nàng nhớ không lầm, phải là trước một ngày ca ca cười Lâm Tử Kiều, nàng ta đưa quà ỉnh, vì muốn Bình An giúp nàng ta làm một chuyện, mà chính chuyện này đã khiến chị dâu thanh bại danh liệt, từ đó làm cho ca ca đối với chị dâu tâm tàn ý lạnh, tiếp theo cho nàng ta cơ hội có thể lợi dụng, mua chuộc người làm hạ độc với chị dâu, mọi người cứ thế cho rằng thân thể và tinh thần của chị dâu ngày một tổn hại là do buồn bực không vui mà như vậy.

Nhưng bây giờ, sao nhanh như vậy mà Lâm Tử Kiều đã đem bảo bối cất giấu lấy ra để lấy lòng nàng rồi, nhất định là xảy ra chuyện gì đó, làm cho nàng vội vã không thể nhẫn nại được như vậy. Nàng thật muốn xem trong hồ lô của nàng ta rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Lâm Tử Kiều thấy Bình An nhìn hộp hắc ngọc Bát Bảo ngẩn người, tưởng rằng nàng quá mức yêu thích nên nhìn đến choáng váng, nghĩ thầm, vẫn còn là một đứa trẻ, thật sự là dễ dụ. Quả nhiên, bộ dạng của Bình An khi nhận lấy hộp Bát Bảo là mừng rỡ như điên.

“Chiếc hộp Bát Bảo này thật sự rất đẹp mắt, nhà ta cũng có mười mấy cái, nhưng cũng không có cái nào đẹp như vậy. Nhưng. Cái này quá mức quý giá.” Bình An ngẩng đầu nhìn Lâm Tử Kiều, vô cùng không đành lòng đem cái hộp trả lại, “Bình An không thể nhận.”

Bộ dáng của Lâm Tử Kiều hơi bất an lại tủi thân: “Lâm Tử Kiều là người không có gì cả, lại chỉ có chiếc hộp này, nếu muội không nhận, chính là không thích tỷ tỷ.”

“Tỷ tỷ đừng như vậy, sao Bình An lại có ý nghĩ này được, vậy.” Bình An ra vẻ như đang do dự, “Vậy Bình An từ chối thì thật bất kính rồi.”

Lâm Tử Kiều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng khe giờ lên, lộ ra một chút đắc ý. Những động tác nhỏ này không tránh khỏi ánh mắt của Bình An, ở trong lòng nàng không nhịn được cười lạnh.

Ánh tà dương phía Tây hạ xuống, hai bên cửa chính của quý phủ đèn đuốc sáng rọi, chiếc đèn lồng thường treo trên cao thỉnh thoảng theo gió đung đưa mấy cái, chiếu lên bóng người mờ ảo. Quý phu nhân ở trên kiệu liền nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé ngoài cửa đang ngẩng đầu mong đợi, một thân quần trắng lụa là bị gió nhẹ thổi, mới vừa rồi còn nghiêng chiếc đầu nhỏ, nhìn thấy Quý phu nhân xuống kiệu, trên mặt liền nở nụ cười.

“Mẫu thân!” Bình An gần như là chạy vội tới ôm lấy Quý phu nhân, nước mắt không nhịn được nữa tràn ra.

Quý phu nhân mới đầu là sững sờ, đột nhiên cảm thấy trong lòng như bị khoét mất thứ gì, lại tựa như cách một đời không nhìn thấy Bình An, trong lòng đau xót, đưa tay ôm lấy Bình An, nhẹ vỗ lưng của nàng: “Đứa nhỏ ngốc.” Nghẹn ngào một lúc, viền mắt cũng đỏ lên.

“Nhìn hai mẹ con kìa, ôm nhau thật nhiệt tình.” Một bên truyền đến âm thanh hồn hậu của nam tử trung niên.

Bình An khẽ run lên, lại lặn xuống hai hàng lệ nóng, ngẩng đầu nhìn lại, đúng là Quý lão gia cùng Quý Tĩnh An vừa mới hạ triều trở về, hai người đều vẫn mặc triều phục.

Sắc mặt của Quý lão gia hơi lộ ra nghiêm túc, giữa đôi lông mày không tự giác cũng nhăn thành một khối, ánh mắt lại sáng loáng khỏe mạnh, vốn là ánh mắt yêu thương nhìn Bình An, khi nàng ngẩng đầu, trong mắt không nói rõ được là đau buồn cùng ủy khuất, ông lại cảm thấy đau lòng không thôi.

Ở phía sau, Quý Tĩnh An cũng nhìn Bình An nở nụ cười, vốn là muốn cười nhạo nàng lớn như vậy còn hay khóc, nhưng làm thế nào cũng không nói lên lời, trong lòng lại tràn đầy cảm giác chua xót cùng may mắn, giống như đã đánh mất rồi tìm lại được vậy.

“Phụ thân, ca ca.” Bình An cố gắng không chế tâm tình kích động, trong thanh âm còn có mấy phần run rẩy, đi qua cầm lấy tay của Quý lão gia cùng Tĩnh An thật chặt, chỉ sợ vừa buông lỏng bọn họ sẽ rời khỏi nàng.

Tú Bình vẫn đứng đợi ngoài cửa cùng Bình An, lúc này thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng cũng có loại cảm xúc không rõ, tiến lên hành lễ, cười nói: “Mẫu thân, người cũng không biết, Bình An ở chỗ này đợi một buổi chiều, nếu không phải là Thúc Hồng lôi kéo, hôm nay nàng đã đi ra cổng thành rồi.”

” Không phải là chị dâu với muội cùng nhau đợi sao?”

Nghe Bình An nói tốt cho Tú Bình, Tĩnh An có chút bất ngờ, nhưng trong lòng lại cảm thấy đây là chuyện tốt, có lẽ Bình An bắt đầu từ từ tiếp nhận Tú Bình rồi, song Tú Bình cũng là một cô gái tốt.

Bình An nhìn một nhà vui vẻ hòa thuận, thầm nghĩ, đời này vô luận như thế nào nàng cũng sẽ ở bên cạnh bảo vệ bọn họ thật tốt, sẽ không để cho bất luận kẻ nào dễ dàng có cơ hội có thể lợi dụng, giống như Lâm Tử Kiều, đoạt đi tính mạng chị dâu, hại phụ thân bị Vương gia buộc tội, bị hoàng thượng điều đi vùng dịch bệnh để lấy công chuộc tội, lại làm cho phụ thân bị lây bệnh không chữa trị được qua đời, mà mẫu thân nàng do phụ thân mất nên ưu sầu quá mức, một năm sau cũng qua đời, đương nhiên trong đó cũng có sự “trợ giúp” của Lâm Tử Kiều. Vì nhà có đại tang, ca ca giữ đạo hiếu ba năm, ba năm, vất vả sao đời, một lần nữa được hoàng thượng ưu ái, ca ca tự nguyện xin đi giết giặc, trấn thủ ở biên cương, từ đó một đi không trở lại.

Mà Bình An thấy hiếu kỳ là chuyện sau khi gả vào Tô phủ, bên ngoài có không ít tin đồn nói rằng Quý Tĩnh An bán muối cầu vinh, dựa vào kết thân với Tô phủ để củng cố địa vị của mình ở trong triều, có khả năng là Tĩnh An cảm thấy thẹn với Bình An, đó cũng là một trong những nguyên nhân mà hần tự nguyện đi biên cương.

“Lão gia, phu nhân.” Bình An còn đang mãi suy nghĩ lung tung, từ sau lưng lại truyền đến giọng nói yếu mềm, nhẹ nhàng, dịu dàng, nhưng ở bên tai của Bình An lại như một quả bom nổ tung.

Đúng là âm hồn bất tán, Bình An quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Kiều không biết xuất hiện sau lưng nàng từ lúc nào.

3. Chương 3

Edit: dandelion mc

“Lão gia, phu nhân.” Giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng của Lâm Tử Kiều vang lên.

Mấy người đều nhìn về phía Lâm Tử Kiều, chỉ thấy nàng mặc một chiếc váy hoa màu trắng, vải nhung khảm viền màu lam nhạt, làm nổi bật lên dáng người vô cùng mềm mại, vẻ mặt hơi bối rối và một đôi mắt nai giống như bị kính động, xinh đẹp động lòng người, khiến người ta vừa thấy đã thương.

“Vị này là Tử Kiều cô nương, là cô nương nhà Nhị gia của cô cô.” Tú Bình tiến nhanh lên trước giới thiệu.

“Tử Kiều thỉnh an lão gia, phu nhân.” Đôi mắt của Tử Kiều rõ ràng có chút đỏ hồng, giọng nói hơi dồn dập: “Tử Kiều không có ý mạo phạm lão gia với phu nhân, nhưng thật là tình thế bất đắc dĩ.”

Quý phu nhân thấy nàng có chút nôn nóng, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại thấy nàng có chút nhút nhát, yếu mềm, thanh âm cũng chậm lại, vẻ mặt ôn hoà hỏi: “Tử Kiều, người làm có chỗ tiếp đón không được chu đáo sao?”

Phút chốc, trong mắt Lâm Tử Kiều chảy xuống hai hàng nước mắt, lắc đầu một cái: “Là Thái phu nhân bệnh cũ tái phát, vốn đã bảo người làm đi mời đại phu, nhưng nửa canh giờ rồi còn không thấy người trở lại, nhất thời Tử Kiều nóng lòng nên muốn tìm thêm người đi mời giúp, nhưng không tìm được người, lại lạc đường, thế nên mới đi nhầm vào trong Tiền viện.”

“Cô cô bị bệnh sao?” Mọi người đều cả kinh.

Lập tức, Quý Tĩnh An hướng người hầu Văn Bảo bên cạnh phân phó: “Nhanh chóng đi mời đại phu đến!”

Nói xong, liền cùng với vợ chồng Quý Hoài Trung đi vào trong phủ, thấy Lâm Tử Kiều ở một bên đang cúi đầu rơi lệ, khăn lụa quấn trên tay còn có vết máu, không khỏi nhượng mày, đi qua nhẹ giọng nói: “Tay bị thương sao?”

“Không có gì đáng ngại, chỉ là mới vừa rồi bị nhánh cây quệt vào mà thôi.” Lâm Tử Kiều mím môi, đầu nhẹ nhàng lay động, hai mắt rưng rưng.

“Đợi lát nữa đại phu đến đây, để cho hần xem một chút, mau vào đi thôi, bên ngoài gió lớn.” Quý Tĩnh An nhẹ giọng an ủi.

Đoàn người đều đang lo lắng chuyện cô cô, không ai chú ý tới hai người Lâm Tử Kiều ở sau lưng, chỉ có Bình An như lơ đãng quay đầu lại nhìn, trong mắt tràn ngập vẻ lạnh lẽo.

“Hoài Trung, không cần lo lắng, người biết rồi đấy, đều là bệnh cũ mà thôi.” Lúc này cô cô đang nằm trên giường, tinh thần không được tốt, xem ra mấy năm nay cũng không được chữa trị cẩn thận, phải chịu không ít thống khổ.

Trong lòng Quý Hoài Trung hết sức khổ sở, trước khi bà xuất giá cũng vô cùng yêu thương hần, gả vào Lâm gia ở Cảnh Châu, mấy năm trước gia cảnh cũng khá tốt, về sau lại sa sút, rất nhiều chuyện cũng chỉ là cảnh

tượng bề ngoài. Bệnh của bà là hần biết rõ ràng nhất, sau khi bà sinh ra, trong người liền mang bệnh, cứ đến cuối mùa xuân đầu mùa hạ sẽ đều phát bệnh. Trước kia ở Quý phủ, tổ mẫu rất thương yêu bà, vào cung cầu xin ý chỉ mời tới ngự y tốt nhất, hàng năm đều chữa trị cho bà, đặc biệt cấp cho thuốc bổ thượng hạng là để cho bà ăn được cơm, có như vậy thì lúc phát bệnh sẽ không đặc biệt khó chịu.

Mới vừa rồi đại phu đã đến khám qua, có nói, mặc dù bệnh của cô cô chưa tới mức nguy kịch, nhưng bởi vì đã lâu rồi không được chữa trị, hàn độc đã thâm nhập vào tủy, nửa giờ nữa cũng khó có thể thanh trừ, e rằng phải chịu không ít khổ.

“Cô cô, Trường Húc. Bọn họ có khỏe không?” Vốn là Quý Hoài Trung muốn hỏi tại sao các con của bà không đi cùng vào kinh, thân thể của bà không khỏe, đường đi gian nan lại kéo dài như vậy, có thể đến được tới Kinh Thành đã không dễ dàng, nếu như dọc đường có bất trắc gì, bà cháu hai người nên làm thế nào cho phải. Sau đó lại nghĩ đến ba năm trước đây, Tử Kiều đắc tội với người trong cung, bị ghi tên, nhất định đã làm cho thể diện của bọn họ bị tổn hại, lần này lại xin người người khác giúp đỡ nên tự nhiên càng không bỏ xuống được thể diện, nếu chỉ là mấy chuyện tranh giành nhỏ nhặt, Lâm gia cũng sẽ không rơi vào tình cảnh suy tàn như bây giờ.

“Cũng tốt lắm.” Vẻ mặt của cô cô hơi lộ ra lúng túng, trong lúc lơ đãng nhìn sang Lâm Tử Kiều, sắc mặt lại lạnh đi mấy phần.

“Thụy Cầm cũng một đường từ Ngũ Hoa Sơn trở về, chắc cũng mệt mỏi rồi, các người cũng nên đi nghỉ ngơi đi.” Thấy sắc mặt bà mệt mỏi, không muốn bị người khác quấy rầy, mọi người không thể làm gì khác hơn đành lui ra ngoài.

Chỉ một mình Lâm Tử Kiều còn ở lại, ngồi ở bên giường của bà, nhẹ chân nhẹ tay cho bà uống thuốc, lại cẩn thận tỉ mỉ giúp bà lau đi tàn nước còn dính trên khóe miệng.

Sau cùng, khi khóe mắt nhìn thấy vạt áo của Bình An biến mất ở cửa, bà lấy tay đẩy chiếc thìa mà Lâm Tử Kiều đưa tới, trong nháy mắt, nước thuốc bắn ra đầy đất.

Lâm Tử Kiều giật mình không biết phải làm sao, cuống quýt quỳ gối bên giường, vẻ mặt uất ức: “Thái phu nhân.”

” Rốt cuộc là người đang suy nghĩ gì?” Sợ tai vách mạch rừng, mặc dù rất tức giận nhưng bà vẫn dè dặt thấp giọng nói xuống.

Chưa nói chuyện nước mắt đã chảy xuống, Lâm Tử Kiều quỳ đi vài bước tiến lên nắm lấy vạt áo của bà, khóc không thành tiếng: “Thái phu nhân, Thái phu nhân, Tử Kiều không muốn gả vào Trịnh gia, Tử Kiều tình nguyện cả đời ở lại Lâm phủ cũng không vào Trịnh gia, Thái phu nhân, Thái phu nhân. Nếu như người thương yêu Tử Kiều, hãy để Tử Kiều ở bên cạnh người đi.”

Nhìn bộ dáng hoa lệ đài vũ (đại khái ta hiểu là khóc như mưa) của Lâm Tử Kiều, nghĩ tới nàng tuy chỉ là thứ xuất, từ nhỏ, được cưng chiều so ra đều kém các tiểu thư ruột thịt trong phủ, nhưng mỗi khi bà bị bệnh phát tác, sẽ thấy nàng ngày đêm cực nhọc canh giữ ở bên cạnh, hầu hạ thuốc thang, năm ấy, cũng là bà cho nàng vào kinh thành tuyển tú, gián tiếp làm lầm lỡ tiền đồ của nàng, cơn tức của bà có lớn hơn nữa cũng không thể nặng nề trách móc nàng, chỉ là thở dài: “Ta biết rõ tâm người nhìn cao, năm đó ở trong cung xảy ra chuyện gì, ta không muốn hỏi cũng không muốn biết. Nhưng mặc dù Trịnh gia ở Cảnh Châu không tính là giàu có, nhưng cũng đầy đủ sung túc. Người gả vào đó tuy là vợ kế, nhưng cũng là chính thê, được làm chủ mẫu. Người đã 17 rồi, cũng không phải là nhỏ, có thể tìm người như vậy gả đi đã là không dễ, không cần lựa chọn cũng không cần làm tiếp chuyện sai lầm gì nữa, lần này gạch tên xong hãy cùng ta trở về Cảnh Châu lập gia đình. Đây chính là số mệnh của người, người phải chấp nhận .”

“Thái phu nhân.” Lâm Tử Kiều cúi đầu ngồi sững trên mặt đất, khóc rất thương tâm, hai vai mãnh liệt run rẩy, lấy tay chống đỡ lại không biết đã bất giác nắm chặt lòng bàn tay, càng nắm càng chặt, cho đến khi gân xanh mờ hồ hiện ra.

“Lão gia, ông ở trong triều có thể hỏi thăm chuyện của Lâm cô nương không?” Mấy ngày nay cô cô vẫn bị bệnh liệt giường, để Quý Hoài Trung đi vào trong cung hỏi thăm giúp một chút, xem vị quý nhân kia có thể bỏ qua cho Lâm Tử Kiều hay không. Quý phu nhân cũng là mới biết được chuyện này, sau bữa cơm chiều trở về phòng liền hỏi Quý Hoài Trung.

“Tìm chút quan hệ nhờ người giúp đỡ, chắc là sẽ không có vấn đề gì, cũng đã qua nhiều năm như vậy, quý nhân trong cung cũng bận nhiều việc, đâu có thời gian rảnh rỗi để so đo những thứ này.”

“Đúng vậy, trong cung không giống như nhà dân chúng ta, sự việc cũng rất nhiều.” Quý phu nhân thở dài, bất giác cảm thấy có chút may mắn, “Thật tốt là năm nay Bình An nhà ta không cần vào cung, nếu có thể qua thời gian mầu chót này là tốt nhất. Lão gia, ta thấy không bằng sớm tìm cho Bình An một mối hôn sự, cũng để cho ta buông xuống tảng đá lớn trong lòng này.”

Khuôn mặt nghiêm túc của Quý Hoài Trung lộ ra một nụ cười: “Có quá sớm hay không? Năm nay Bình An mới mười hai tuổi, nhưng ta cũng không nỡ, đợi thêm mấy năm nữa đi.” Nói xong quay đầu nhìn hoặc nhìn Quý phu nhân, “Bà có cảm thấy mấy ngày nay Bình An có chút khác thường không?”

Quý phu nhân ngẫm nghĩ một lát: “Ngược lại so với trước kia có nhiều tâm sự hơn, nữ hài tử trưởng thành khó tránh khỏi sẽ có chút bí mật. Chỉ là mấy ngày nay dùng phương thuốc bí truyền của phương trượng (trụ trì trong chùa), cơ thể đã khá hơn nhiều, khẩu vị cũng tốt hơn.” Nói đến đây lại lộ ra vẻ vui mừng.

“Ta thấy trước kia nàng không thích nói chuyện cùng Tú Bình, ngược lại mấy ngày nay cùng Tú Bình đã thân thiết hơn.”

“Chỉ là trước kia có chút khúc mắc.” Quý phu nhân nghĩ như vậy đã cảm thấy buồn cười, “Nói Tình nhi cưới thê tử thì sẽ không thể cùng nàng chơi, Tú Bình lúc mới tới lại phải vội vàng làm quen công việc trong phủ, cũng không để ý nhiều tới nàng, lúc này, chắc là hai người đã quen thuộc, tự nhiên sẽ nói chuyện nhiều hơn.” Nói xong, thấy tâm trạng của Quý Hoài Trung có chút ủ rũ, biết là hấn mệt mỏi, liền hầu hạ hấn nghỉ ngơi.

“Đông viện ở bên kia đã nghỉ ngơi rồi sao?” Bình An đang cầm quyển Bách gia huấn , vừa đọc vừa hỏi Thúy Hồng mới vừa trở về phòng.

“Đã nghỉ ngơi rồi ạ, xem ra tối nay sẽ không có động tĩnh gì.” Thúy Hồng không biết tại sao Bình An lại bảo nàng phải chú ý chặt chẽ động tĩnh của Tử Kiều cô nương ở Đông viện, nhưng ngày ấy nàng thấy Bình An ngăn cản Lâm Tử Kiều ở lê viên (vườn lê), liền có chút hiểu được ý tứ của nàng.

Lê viên ở gần Mặc Hương các của Nam viện, mỗi ngày Quý Tĩnh An cũng sẽ đến đó để xử lý công văn hoặc xem sách, lúc cảm thấy choáng váng sẽ đi dạo ở lê viên, mùa này, trong lê viên có hoa nhài, bạch lan, sơn chi đều đang nở hoa, hương thơm thanh nhã thấm vào tận tim phổi người khác.

Chạng vạng hôm đó, Thúy Hồng thấy Lâm Tử Kiều mang theo nha hoàn ra khỏi cửa viện, chậm rãi đi dạo hướng tới phía lê viên, liền vội vàng trở lại bẩm báo với Bình An. Lập tức Bình An mang theo Thúy Hồng liền hướng bên kia đuổi tới, Lâm Tử Kiều còn chưa đi tới lê viên, nửa đường đã bị chặn lại.

“Tỷ tỷ muốn đi nơi nào vậy?” Bình An nở nụ cười, tiến lên nghênh đón.

“Mới vừa rồi hầu hạ Thái phu nhân dùng chén thuốc, lại cảm thấy thân thể có chút mệt mỏi, nên muốn đi dạo đến hoa viên cho thoải mái một chút. Nếu mọi người không có việc gì, hay là hai người chúng ta cùng nhau đi đến đó?” Lâm Tử Kiều nhỏ nhẹ nói, lại có chút ngượng ngùng cùng mong đợi nhìn Bình An.

Kiếp trước, nàng ta cũng như thế này, luôn là mở to đôi mắt hạnh vô tội nhìn Bình An, giống như một cái mỉm cười của Bình An đối với nàng mà nói cũng là ông trời ban ân vậy.

“Được! Hiếm thấy tỷ tỷ có nhã hứng như vậy. Chỉ là, chúng ta cũng không thể đi dạo ở trong lê viên.” Bình An vẫn cười, “Mỗi ngày vào lúc này ca ca sẽ luôn ở trong lê viên điều phối hoa hoa thảo thảo gì đó, bản muốn chết, sợ là sẽ quấy rầy tỷ tỷ. Trong sân của ta có vườn hoa lớn hơn, hoa lại đẹp hơn.” Nói xong tiến lên kéo tay của Lâm Tử Kiều, hướng sân của mình đi tới.

Lâm Tử Kiều khẽ cau mày, nếu Bình An đã nói như vậy, chỉ sợ mình cũng không thể lấy lý do không biết Quý Tĩnh An sẽ xuất hiện tại lê viên, đi đến đó để tình cờ gặp gỡ hấn rồi.

Qua mấy ngày nữa, trong cung truyền đến tin tức, Lâm Tử Kiều đã được gách tên, bản thân đã được tự do, có thể tự chọn hôn phối, đến lúc này, cô cô mới nhẹ thở ra một hơi, vốn là muốn lập tức trở về Cảnh Châu, nhưng lại bất đắc dĩ thân thể bị bệnh tái phát, không thể lên đường, lại vừa vụng đúng ý của Lâm Tử Kiều.

Mấy ngày nay, không biết là vô tình hay cố ý, Bình An đều sẽ xuất hiện đúng lúc, nhiễu loạn kế hoạch nàng ở một mình cùng với Quý Tĩnh An, làm nàng hết sức cảm tức. Nếu như đợi cho thân thể của Thái phu

nhân tốt lên, sẽ lên đường trở về Cảnh Châu, nàng sẽ không có cơ hội ở lại kinh thành, hưởng cuộc sống của bề trên hơn người, mà phải đi về tiếp tục đối mặt với thân phận thứ nữ đáng xấu hổ kia, tiếp tục bị người khác lăng nhục. Thái phu nhân muốn nàng chấp nhận, nàng mới sẽ không như vậy!

“Bình An, muội xem, đây là ta bảo Cam Châu đi lên chợ mua Tử Diệp lan (một loại hoa lan), nghe nói là tới từ Tây Vực, muội xem có đẹp mắt.” Chữ “không” còn chưa ra khỏi miệng, Lâm Tử Kiều liền phát hiện Quý Tĩnh An ở đối diện nàng đang cười, mà Bình An đứng ở một bên ánh mắt có chút lạnh lùng.

Thấy Lâm Tử Kiều lập tức hốt hoảng cúi đầu, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra đỏ bừng, Quý Tĩnh An đã cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng hỏi: “Trên tay ngươi bị thương đã lành chưa?”

“Tốt. Tốt lắm.” Giọng nói nhỏ nhẹ như tiếng muỗi bay qua, “Ta. Ta còn là. Đi trước.” Nói xong, Lâm Tử Kiều xoay người rời đi, không dám ngẩng đầu nhìn Quý Tĩnh An.

“Nàng sao vậy?” Quý Tĩnh An không hiểu hỏi Bình An.

“Không có việc gì.” Bình An cười nhạt, “Kể từ khi biết được cô cô an bài cho nàng hôn sự với Trịnh gia ở Cảnh Châu, từ đó cứ như vậy.”

“Ồ, hóa ra là xấu hổ.” Quý Tĩnh An không tìm không phổi cười lên, “Về sau muội có phải hay không cũng sẽ như vậy, đỏ mặt giống như mông khỉ vậy.”

Bình An liền trừng lớn hai mắt, tay nắm thành quả đấm, hướng trên người Tĩnh An dồn sức đánh xuống.

4. Chương 4

Edit & beta: dandelion mc

Trong mộng, đôi mắt hạnh của Lâm Tử Kiều sưng đỏ đến đáng sợ, môi anh đào bị hàm răng cắn ra tia máu.

“Bình An, mấy ngày nay ngươi không muốn gặp ta, là đang giận ta sao?”

Bình An đúng là đang tức giận, quay đầu không để ý tới nàng, hồi lâu, thấy nàng không nhúc nhích, vẫn đứng ở đó rơi lệ, lại có chút không đành lòng: “Ta thật sự không ngờ, cả ngày ngươi muốn ta dẫn đi Lê viên ngắm hoa, đi Mặc Hương các mượn sách, đi Nam viện tìm chị dâu, thì ra là đều là mượn cơ hội muốn tiếp cận ca ca. Ngươi đúng là có chủ ý hay a!”

“Bình An, thật xin lỗi.” Lâm Tử Kiều miết cánh môi, giống như bị vô vàn uất ức, “Ta thật không có làm như vậy, ta là thật lòng muốn làm bằng hữu với ngươi, thật lòng coi ngươi là muội muội. Ngươi biết. Ở Lâm gia, ta là thứ xuất, trong mắt họ đều coi thường ta, ta không có bạn bè để thổ lộ tâm tình, cũng không có tỷ muội thân thiết, ngay cả mẫu thân cũng là thờ ơ với ta, ta.”

Bình An nghe Lâm Tử Kiều ở bên tai nàng nói một chút, vừa nói nàng đã lại mềm lòng, nàng thật sự không thể tưởng tượng được, một người ngay cả cha mẹ cùng người thân đều không thân thiết, cuộc sống trôi qua rốt cuộc là cái dạng gì.

“Nhưng ngươi làm như vậy, làm sao lại không phụ lòng chị dâu của ta đây? Ngươi để cho ta biết ăn nói thể nào cùng chị dâu được?” Mặc dù ngày thường không cùng với Tú Bình thân thiết, nhưng Bình An vẫn biết rõ tính tình của Tú Bình rất thuần lương, dịu dàng, hiền thực, nàng không muốn thấy ca ca làm chuyện có lỗi với nàng ấy.

“Là ta không tốt, là ta không tốt!” Lâm Tử Kiều khóc như hoa lê đầm mưa, khiến Bình An cũng có chút không đành lòng, “Ngươi yên tâm, ngày mai ta sẽ rời khỏi Kinh Thành, cũng sẽ không bao giờ trở về nữa. Bình An, ta chỉ là không nỡ xa ngươi, thật sự cả đời này ta cũng sẽ không quên ngươi!”

“Ngươi muốn đi thật sao?” Bình An trừng lớn hai mắt nhìn nàng.

“Ừ.” Lâm Tử Kiều cầm tay của Bình An, vừa rơi lệ vừa nói, “Chỉ là khi ta đi rồi, người phải nhớ kỹ uống thuốc đúng giờ. Người ăn đồ ăn làm bằng bột mì thì sẽ đau bụng, nhớ nhắc Thúy Hồng dùng mật ong pha với dấm làm cùng thì ăn vào sẽ không đau đớn. Còn nữa, trong Đông Noãn các có dấm một bình rượu cất, lần trước người để toàn bộ cho ta mang đi, ta không bỏ được nhưng lại sợ người không nhịn được uống hết, lúc đến nguyệt sự không có rượu nấu cùng đường đỏ để ăn, người sẽ lại thấy đau bụng khó nhịn. Chiếc chăn trăm con vật mà người định tặng phu nhân dịp mừng thọ ta đã giúp người thêu vá tốt lắm, nhớ mùa đông đến hãy chuyển Tử Diệp lan ở Lê viên sang phía đông của Noãn Các, còn có.”

Còn chưa nói hết, Bình An đã ôm cổ của Lâm Tử Kiều, không ngừng rơi lệ: “Ta không muốn người đi nữa rồi, ta không muốn người đi nữa rồi.”

Lâm Tử Kiều nhẹ nhàng vuốt tóc của Bình An, nghẹn ngào: “Cô nương ngọc, nơi này còn có chỗ nào cho ta đặt chân đây?” Nàng khẽ đẩy Bình An ra, từ trong lòng ngực lấy ra một hộp hắc ngọc Bát Bảo: “Ta không có bảo bối gì đó, chỉ có cái này là tốt nhất, hi vọng về sau khi người nhìn thấy hộp Bát Bảo này sẽ nghĩ tới còn có một người bạn là ta.”

“Bình An, trước khi đi có một chuyện mà ta nhất định phải làm, người có thể giúp ta không?” Lâm Tử Kiều lấy khăn tay ra lau khô nước mắt, nghiêm mặt nói.

“Ừ.” Hôm nay đừng nói là một chuyện, cho dù là mười chuyện thì Bình An cũng nguyện ý giúp nàng hoàn thành.

” Người mà cuộc đời ta có lỗi nhất là Tú Bình phu nhân - chị dâu của người, nàng đối tốt với ta như vậy, ta còn.” Nói xong, hốc mắt lại đỏ lên, “Trước khi đi ta chỉ muốn chính miệng nói xin lỗi với nàng ấy, hi vọng có thể tha thứ cho ta. Nhưng ta biết rõ hiện tại nàng ấy không muốn gặp ta.”

Bình An không hề nghĩ ngợi liền đồng ý nói: “Ta giúp người.”

.

Gần đây, từ trong mộng tỉnh lại, Bình An luôn luôn hỏi Thúy Hồng, đây là Kiến Khang năm mấy.

Thúy Hồng mỗi lần đáp Kiến Khang năm tám, Bình An sẽ thở phào một cái.

” Phương thuốc mà phu nhân cầu được quả nhiên hữu hiệu, thời gian này khẩu vị của tiểu thư rất tốt, khí sắc cũng rất không tệ.” Ở bên cạnh Bình An, Thúy Hồng vừa giúp nàng chải búi tóc vừa đánh giá khuôn mặt ngày càng hồng hào của nàng.

“Chỉ là đôi lúc vẫn có cảm giác bụng hơi trướng, đặc biệt là khi ăn bánh rán vừng, trong dạ dày giống như bị khoét ra vậy, rất khó chịu.” Trong gương đồng, Bình An nhìn Thúy Hồng mới vừa giúp nàng cài trâm ngọc lên tóc, suy nghĩ một chút, cuối cùng nhịn không được, nói: “Một lát người đi qua chỗ Lý ma ma lấy chút mật ong, ta thấy trên sách có viết là mật ong cùng dấm có tác dụng tiêu thực.”

“Tiểu thư cũng biết sao? !” Thúy Hồng có vẻ hơi giật mình, “Mấy ngày trước đây đi đến chỗ của cô cô để thỉnh an, thấy Tử Kiều cô nương cũng pha mật ong với dấm cho cô cô dùng, nói là có tác dụng tiêu thực.”

“Mọi người đều biết, chỉ người ngạc nhiên mà thôi.” Bình An sáng giọng cười, đứng dậy đi đến Đông viện để thỉnh an cô cô.

Bởi vì bệnh tình của cô cô thường xuyên tái phát nên khó có thể trị hết, tuy là thời tiết tháng năm nhưng vẫn phải đốt lò sưởi đặt ở gần đầu giường, vừa loại bỏ hàn khí vừa trừ độc, người lớn tuổi nên cũng không thể kê đơn thuốc quá mạnh, cho nên chuyển đến Đông Noãn các để từ từ điều dưỡng một thời gian, trên đường cô cô một mực đòi về Cảnh Châu, nói rằng không tiện lưu lại quấy rầy già trẻ của Quý gia, Quý Hoài Trung khuyên bảo mãi, nói bà không cần mang thân thể đang bệnh trở về Cảnh Châu.

Lúc Bình An đi đến Đông Noãn Các, Quý phu nhân đã đến đây từ lâu, đang tán gẫu với cô cô, nhìn Lâm Tử Kiều ở một bên bạn trước bạn sau tỉ mỉ chu đáo phụng dưỡng cô cô, từ đáy lòng cũng tán dương nàng mấy câu.

“Ai, nhà ta chính là quá nuông chiều Bình An, nếu có thể có giống như Tử Kiều còn nhỏ mà hiểu chuyện như vậy, thật là tốt biết bao!” Thời điểm Quý phu nhân nói chuyện, trong mắt tràn đầy cưng chiều nhìn về phía Bình An, lại thấy nàng dí dỏm mà hướng mình nháy mắt, liền giả vờ giận liếc nàng một cái. Quay

đầu nhìn Tử Kiều thì lại phát hiện Tử Kiều có chút sưng sờ, hốc mắt hơi ảm ướm, khóe miệng mang theo ý cười chua xót, trong lòng Quý phu nhân cũng có chút xót xa, đứa nhỏ này ở Lâm phủ chắc cũng bị đối xử lạnh nhạt, cuộc sống cũng không được như ý, khó có người khích lệ cùng coi trọng năng như vậy đi.

Từ chỗ của cô cô đi ra ngoài, Lâm Tử Kiều gọi Bình An lại, từ trong nhà lấy ra một bình sứ rượu cất, cười nói: “Bình An muội muội, nghe nói trong thân thể của người có chút lạnh, loại rượu này ở quê nhà ta rất thịnh hành, các cô gái trẻ tuổi đều thích dùng đường đỏ nấu với một ly rượu làm thành viên thuốc, có thể ấm dạ dày với tử cung, đối với các cô gái. Đặc biệt rất tốt, đây là do ta tự tay ủ, tặng cho người.” Sâu trong đáy mắt cũng tràn ngập nụ cười chân thành, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Nhưng Bình An biết tất cả đều là giả.

“Đa tạ tỷ tỷ.” Bình An cười nhận lấy, xoay người vừa định đi, lại bị gọi lại.

“Bình An muội muội.”

“Còn có chuyện gì sao, Tử Kiều tỷ tỷ?” Trên mặt Bình An mỉm cười, hai người mở miệng một tiếng tỷ tỷ muội muội, nhưng trong lòng đều có cảm giác khó chịu không nói ra được.

“Là như vậy, trong ngày thường Tử Kiều ngoài hầu hạ ở bên cạnh Thái phu nhân ra, lại không có chuyện gì ta có thể làm. Muội muội cũng biết, cô gái sắp lấy chồng thì phải quen thuộc với phép tắc đạo đức, về sau ở nhà chồng mới có thể có chỗ đứng. Nhưng Tử Kiều lúc ở nhà lại lười biếng, cũng chưa từng nghiêm túc học qua, lần này trở về Cảnh Châu chắc hẳn sẽ lập tức gả làm vợ người ta, cho nên muốn hỏi muội muội, trong phủ có thể có chỗ cho cô gái học tập hoặc là thư phòng, để lúc Tử Kiều nhàn hạ sẽ đến đó học tập, tìm hiểu một chút?”

Bình An làm bộ như suy tư, một lát sau mới nói: “Thật ra có hai thư phòng, một là Tiền viện, là nơi bình thường cha muội dùng xử lý công việc, còn có một cái là Mặc Hương các, ở Nam Viện, bình thường là ca ca sử dụng.”

” Chỗ làm việc của lão gia, Tử Kiều tuyệt đối không dám quấy nhiễu. Nếu muội muội bằng lòng giúp đỡ, có thể hay không mang theo Tử Kiều đi Mặc Hương các chọn mấy bộ sách dành cho các cô gái, yên tâm, ta nhất định sẽ không quấy nhiễu đến Tĩnh An thiếu gia.” Lâm Tử Kiều nghe thấy Mặc Hương các, hai mắt liền tỏa ánh sáng, còn nói lời thề son sắt cam đoan. Ở trong lòng Bình An nở nụ cười lạnh, có lần thứ nhất thì sẽ có hai lần, có mượn thì có hoàn, có vay có trả, như vậy thì có sẽ có cơ hội gặp mặt ca ca nàng thường xuyên.

“Tử Kiều tỷ tỷ, cần gì phiền hà như thế.” Bình An cười đến vô cùng sáng lạn, “Đợi sau khi ta nói với mẫu thân, để người mời một vị ma ma đến dạy, bảo đảm tỷ không rõ cái gì cũng sẽ dạy bảo chi tiết cho tỷ.”

Nhất thời Lâm Tử Kiều ngơ ngác, lúc này không biết nói cái gì cho phải, thật vất vả mới cố nặn ra vẻ tươi cười: “Vây làm phiền muội muội rồi.” Trong lòng lại hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Mấy ngày nay, Bình An ngày ngày đều chạy tới chỗ của Quý Hoài Trung, thúc giục hẳn hướng hoàng thượng xin chỉ, mời Lưu ngự y mau sớm qua phủ chuẩn bệnh cho cô cô.

“Chuyện như vậy thúc giục được sao? Chẳng lẽ ta không muốn sống nữa lại đi thúc giục hoàng thượng?” Quý Hoài Trung không thể chịu được sự quấy nhiễu này nữa, rốt cuộc dưng râu trợn mắt hướng Bình An quát lên.

“Con không phải là sợ cha đã quên sao?” Thấy Quý Hoài Trung tức giận, Bình An vẻ mặt nịnh hót lôi kéo ông tay áo của Quý Hoài Trung làm nũng.

“Đa mặt dày, Hừ!” Quý Hoài Trung lạnh mặt lại, kì thực trong lòng một chút giận dữ cũng không có.

Qua trung tuần tháng năm, trong cung rốt cuộc phái Lưu thái y tới quý phủ chuẩn bệnh cho cô cô. Ngày ngày Bình An đều canh giữ ở bên cạnh Lưu thái y, mặt ngoài là quan tâm bệnh tình của cô cô, thuận tiện khiếm tốn hướng thái y học tập, kì thực là tìm tòi hư thật, muốn biết cô cô lúc nào thì khỏi bệnh, lúc nào thì mang Lâm Tử Kiều về Cảnh Châu. Nàng không phải là không muốn cô cô lưu lại, mà là Lâm Tử Kiều như một quả bom hẹn giờ đặt ở bên cạnh, thật sự làm nàng không để an tâm, chỉ cần Lâm Tử Kiều trở về Cảnh Châu gả cho người khác, Tĩnh An sẽ không lấy nàng, Tú Bình sẽ không chết, Quý Hoài Trung cũng

sẽ không phải đi vùng dịch bệnh, Quý phu nhân cũng sẽ không ưu thương thành bệnh, tất cả, tất cả đều sẽ làm lại, mà không phải là dẫm lên vết xe đổ.

Khi Bình An đếm ngón tay từng ngày mong cô cô khỏi bệnh thì lại phát hiện ra Tú Bình cùng Lâm Tử Kiều hình như càng ngày càng thân thiết.

“Bình An, muội tới nhìn một chút bức tranh thêu trăm con vật chúc thọ này, ta chuẩn bị dùng cái này để làm mặt chắn, đợi tháng sau đến thời điểm sinh thần của mẫu thân thì đưa cho người.” Bình An vốn là đi Nam viện tìm Tú Bình để mượn cái chìa khóa phòng kho, Lưu thái y đang cần Nam Hải trân châu để làm thuốc, chỉ cần là đồ mà Lưu thái y muốn, nàng đều dốc hết sức đi tìm tới, không ngờ vừa vào nhà đã bị Tú Bình kéo đến trước cái khung thêu.

“Không tệ không tệ, tay nghề thêu của chị dâu ngày càng tinh tế, nếu mẫu thân biết nhất định sẽ vô cùng mừng rỡ.” Bình An không tập trung lắm vừa khen ngợi vừa đưa tay muốn lấy cái chìa khóa ở chỗ Tú Bình.

“Một mình ta thêu làm sao được hết, đó là nhờ có Tử Kiều cô nương giúp một tay.” Tú Bình còn đang say xưa nhìn hoa văn tinh mỹ bên trong, không chút nào lưu ý tay của Bình An ở trong không trung ngừng lại, run rẩy mấy cái.

“Tử Kiều cô nương?” Bình An khẽ nhíu mày, “Khi nào thì tỷ với nàng cùng nhau thêu?”

“Mỗi lần đến lúc Lưu ngự y tới chuẩn bệnh cho cô cô, Tử Kiều cô nương mới có một chút thời gian tới đây giúp ta cùng nhau thêu đồ, mặc dù hai người đều cùng nhau thêu, cũng mất tới bảy ngày mới hoàn thành được.”

“Bảy ngày?” Trong lòng Bình An mơ hồ lo lắng, tự trách mình chỉ đặt tâm trí lên bệnh tình của cô cô, cho là nếu cô cô bệnh khá hơn một chút sẽ mang Lâm Tử Kiều đi, nên vẫn dốc hết lòng ở một bên giúp đỡ Lưu thái y khám và trị bệnh, ngay cả lúc Lưu thái y thì châm thì ngay cả Thúy Hồng cũng sẽ ở bên cạnh giúp đỡ, vậy nên mới lơ là đề phòng Lâm Tử Kiều.

“Vậy Tử Kiều cô nương mỗi ngày đều tới quán lấy chị dâu, ca ca. sẽ không có câu oán giận nào sao?” Nụ cười của Bình An đã có chút cương cứng.

Vừa nhắc tới Tĩnh An, ánh mắt của Tú Bình liền dịu dàng như nước, trên mặt nổi lên một chút đỏ ửng: “Phần lớn hẳn đều không có ở đây, nhưng mà hẳn cũng khen ngợi quá đáng là hai người chúng ta thông minh, khéo tay.”

“Bình An, muội biết không? Thì ra là Tử Kiều viết thư pháp rất giỏi, ngay cả Tĩnh An cũng cảm thấy không bằng, nói là thư pháp thể chữ Nhan của nàng viết ra so với nam nhi còn hùng hậu, mạnh mẽ hơn.” Tú Bình cười, không chút nào chú ý đến sắc mặt của Bình An thay đổi liên tục.

“Nàng ta còn sẽ làm thơ, gảy đàn cũng là gảy ra âm điệu xuất thần nhập hóa đi?” Bình An cười khổ hỏi, đáp án nàng đã biết rõ trong lòng.

“Làm sao muội biết?” Lúc đầu Tú Bình còn có chút kinh ngạc, lúc sau lại chợt hiểu ra, “Đúng rồi, nhất định là Tử Kiều nói uội. Tử Kiều thật là một nữ tử tài giỏi, chỉ đáng tiếc lại là thứ xuất, lại xảy ra chuyện như vậy.” Bộ dáng của nàng rất buồn bã, luyến tiếc.

“Chị dâu, chị cứ như vậy tin tưởng nàng, không sợ nàng có mưu đồ khác sao?” Nét mặt của Bình An nghiêm nghị, bộ dáng không có chút nào chơi đùa, hỏi.

Tú Bình không ngờ Bình An sẽ hỏi như vậy, thoáng sửng sốt, cầm tay Bình An kéo qua, vỗ nhẹ: “Muội còn nhỏ, có rất nhiều chuyện không hiểu. Hiện nay cô cô đã đính hôn cho nàng, chỉ chờ về Cảnh Châu sẽ thành hôn. Không phải là danh môn thế gia gì, lại chỉ làm vợ kế, cho nên ta mới cảm thấy đáng tiếc. Bình An, về sau muội nên đối xử với Tử Kiều tốt hơn một chút, cuộc sống của nàng ấy cũng không dễ dàng.”

Trong lòng Bình An chỉ có thể nở nụ cười khổ.

Edit & beta: dandelion mc

“Lâm Vân tự cùng Quý gia có quan hệ khá sâu, lần này đi thứ nhất là để cúng tế an ủi liệt tổ liệt tông trên trời có linh thiêng, thứ hai là để cầu phúc.”

Quý phu nhân gật đầu nói: " Bệnh tình của cô cô con vẫn cứ tái phát liên tục, cha con vẫn lo lắng không dứt, liên tục nhắc mãi là trước khi cô cô lấy chồng đối xử với ông ấy rất tốt, mà những năm này, nếu ông ấy không phải là chinh chiến ở biên cương xa xôi thì chính là công việc bận rộn quần thân, đối với cô cô ở tận Cảnh Châu cũng ít chú ý tới, mới khiến bệnh cũ của bà trị mãi không hết. Bây giờ ông ấy cũng chỉ có thể mời đại phu tốt nhất chuẩn bệnh cho bà, trừ lần đó ra cũng không thể làm được gì tốt. Nhờ có Tú Bình nhắc nhở, việc đời của chúng ta đều là tin vào số mệnh, không bằng đi cầu với ông trời, phù hộ cho cô cô sớm ngày bình phục, khỏi bị ốm đau hành hạ."

Quý phu nhân cười cười: “Ông ấy làm sao có thời gian đi, chỉ có chúng ta cùng người làm đi mà thôi, thành tâm thì sẽ được đền đáp, để cho cha con an lòng, như vậy mặt mày sẽ không râu rĩ cả ngày nữa. Chị dâu con đã đi chuẩn bị rồi, Lâm Vân tự cách kinh thành cũng là một ngày đi đường, chuyến này đi ba ngày cho nên không thể trì hoãn nữa, con cũng đi chuẩn bị một chút đi, sáng sớm ngày mai sẽ xuất phát.”

“Vốn là cũng muốn đi, nhưng bên cạnh cô cô con không thể không có người, không thể làm gì khác hơn là ở lại trong phủ chăm sóc. Mới vừa rồi nàng còn không yên lòng ở nơi này nói một hồi, ta đành phải bảo nàng nếu có tâm thì chỉ cần ở nhà ăn chay niệm Phật nửa tháng, lúc này nàng mới an tâm rời đi.”

Nàng ta thì dễ chịu thoải mái, còn ngũ quan của Bình An lại nhả thành một khối: “Mẫu thân, bảo ca ca đi cùng chúng ta đi, chúng ta chỉ là phụ nữ yếu ớt, không có nam nhân đi theo bảo vệ sao được? Ngộ nhỡ trên đường gặp phải sơn phỉ (kẻ cướp) hay mãnh thú thì biết làm sao?”

Quý phu nhân đưa ngón tay chỉ vào trán Bình An, cười mắng: “Chỉ có con là dễ tâm quá mức, ca ca con cũng không thể phân thân, nhưng cha con đã an bài Chu giáo đầu đi cùng hộ tống rồi, lần này con yên tâm đi, Chu giáo đầu so với ca ca con còn lợi hại hơn ba phần!” Có thể không lợi hại sao? Hắn là sư phụ dạy võ cho ca ca đó.

“Vậy cũng không được! Vốn chính là muốn dẫn con đi Ngũ Hoa Sơn làm lễ tạ thần, thân thể con ngày càng chuyển biến tốt vốn là do trời xanh ban ân, hôm nay sao lại lười biếng ngay cả Lâm Vân tự cũng không đi? Hơn nữa, cô cô đối đãi với con như thân cháu gái, con càng phải lấy tâm để hiếu thuận thay cha chứ. Với lại, chuyến đi này đối với thân thể con cũng có lợi, cũng không nên suốt ngày trong ở nhà không tập trung lười biếng.”

Bình An trở lại trong viện của mình, gọi một mình Thúy Hồng vào trong phòng, nghiêm túc dặn dò nhiều lần, nói: " Ở lại trong phủ, người nhất định phải coi chừng Lâm Tử Kiều thật kỹ, nếu có thể ngăn cản nàng ta một mình ở chung cùng ca ca là tốt nhất, nếu không, nhất định phải đem nhất cử nhất động của nàng hồi báo tỉ mỉ cho ta."

16

chính nàng ta nói với Tú bình. Vốn là muốn làm cho Lâm Tử Kiều có thể an phận một chút, cùng cô cô trở về Cảnh Châu lấy chồng, sinh con, từ đó không xuất hiện trước mặt nàng nữa, vậy nàng cũng coi như chưa từng có người này, ở bên cạnh chăm sóc thật tốt cuộc sống của cha mẹ, ca ca, chị dâu. Nhưng không ngờ trước sau Lâm Tử Kiều vẫn đều không cam lòng, kiên quyết muốn vào Quý gia, vậy nàng tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta dễ dàng đạt được nguyện vọng như vậy.

Thời gian đã gần đến tháng sáu, bầu trời vừa mới có nắng, sáng sớm kinh thành vẫn đang là một mảnh tĩnh lặng, chỉ có người làm của Quý phủ đi lại trong im lặng để chuẩn bị hành trình của các tiểu thư, phu nhân.

Bình An rời giường, rửa mặt rồi mang theo nha hoàn Quả Nhân đi sang Đông viện. Chỉ chốc lát, Tú Bình vào báo là đã sắp xếp ổn thỏa, có thể lên đường được rồi. Lâm Tử Kiều cũng đến đây để đưa tiễn, trong mắt là tình cảm biết ơn, trước mặt Quý phu nhân và Tú Bình hiện ra chút tự thẹn cùng cảm tạ. Quý phu nhân và Tú Bình dĩ nhiên là khách sáo an ủi một lát, dặn nàng ở trong phủ thì không cần khách sáo, có cần gì thì chỉ cần sai bảo người làm là được.

Bình An chỉ cười không nói gì, không lâu sau nhìn thấy bóng dáng của Thúy Hồng ở trước cửa viện quơ quơ, liền tiến lên lôi kéo tay của Lâm Tử Kiều, nói: “Tử Kiều tỷ tỷ, thời gian trước không phải là tỷ đề cập tới muốn học một chút đức hạnh lễ nghi sao? Trong lòng Bình An vẫn nhớ kỹ, chỉ là chưa tìm được ma ma thích hợp để dạy. Trong hôm qua, người làm mới đến báo, nói là Trương ma ma cho tới bây giờ mới ở quê lên, liền lập tức cho người đi mời, Trương ma ma ở Kinh Thành của chúng ta là ma ma dạy dỗ nổi danh đấy.”

Khuôn mặt mỉm cười của Lâm Tử Kiều hơi ngẩn ra, vừa định mở mồm khéo léo từ chối, lại nghe Bình An hướng ngoài cửa nói một tiếng: “Mời Trương ma ma vào!”

Từ ngoài cửa đi vào là một phu nhân tầm trên bốn mươi tuổi, dáng vẻ hơi mập, tuy là vẻ mặt tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một tia tinh quang, hướng vào trong phòng thì lễ một cái: “Lão thân xin thỉnh an các tiểu thư, phu nhân!”

“Trương ma ma?” Quý phu nhân cũng cảm thấy giật mình, Trương ma ma này ở kinh thành cũng không phải người bình thường có thể mời được, dưới tay bà điều là dạy dỗ các danh môn tiểu thư, dòng họ quyền quý nhiều đến nỗi đếm không hết. Ngay cả Hoa phi trong cung, cũng là trước khi vào cung do bà dạy, “Có thể mời ma ma tới thật là vinh hạnh cho phủ chúng ta.” Tôn quý như Quý phu nhân cũng phải cho Trương ma ma ba phần mặt mũi.

“Mong phu nhân nâng đỡ.” Trương ma ma không kiêu ngạo không siểm nịnh cúi đầu nói lời cảm tạ.

Tú Bình ở một bên không dám thở mạnh, lập tức ngay cả thân mình cũng đứng thẳng lên ba phần, đôi tay không tự chủ được đan chéo đặt ở trước bụng. Mặc dù Trương ma ma không có dạy qua nàng, nhưng Trương ma ma nổi tiếng là nghiêm khắc, rất chú trọng lễ nghi quy củ của các tiểu thư, cho nên ở trước mặt bà, mỗi người đều có một loại áp lực vô hình, không tự chủ sẽ làm theo đúng khuôn phép.

“Trương ma ma, trong khoảng thời gian này làm phiên người ở trong phủ chăm sóc cho Tử Kiều tỷ tỷ.” Bình An cười tiến lên, hơi cúi người cảm tạ Trương ma ma.

Đôi mắt của Trương ma ma tỉ mỉ nghiêm túc nhìn Bình An một cái, đáp lễ lại: “Bình An tiểu thư hình như không hề đem lời nói của lão thân để ở trong lòng, lần trước lão thân đã nhắc nhở qua Bình An tiểu thư, cô gái bước đi không thể vượt qua nửa tấc, lưng với eo phải vươn thẳng không được cong, không thể trước sau đung đưa.”

Nụ cười trên mặt của Bình An trở nên cứng đờ, sắc mặt khê biến thành hồng: “Đa tạ ma ma đã dạy.” Không đợi Trương ma ma mở miệng nữa, nàng đã quay đầu lại nói với quý phu nhân: “Mẫu thân, canh giờ đã đến, không bằng chúng ta lên đường đi.”

Lâm Vân tự tọa lạc gần Vân Phong, vốn là tràn đầy hương khói, nhưng bởi vì sau đó đổ nát lại không được tu sửa, nên dần dần đã đánh mất đi nhân khí, phải dựa vào Quý gia quyền góp từ thiện một số bạc lớn mới có thể sửa chữa để tiếp tục duy trì, về sau, hàng năm Quý gia cũng sẽ quyên góp tiền bạc công đức, đến nay coi như Lâm Vân tự là tự miếu (chùa miếu) lớn nhất ở phụ cận Kinh Thành, cũng có không ít quan lại quyền quý không ngại khổ cực đến đây để bái phụng.

Ngồi ở trong xe ngựa, mới đầu Bình An còn có thể cầm quyển Bát trận Tổng Thuật (thuật lại tổng quát tám trận địa) để đọc, từ khi tỉnh lại trong mộng đời trước, nàng liền bắt đầu xem các loại bộ sách để mở rộng kiến thức của mình. Nhưng ra khỏi Kinh Thành, xe ngựa càng ngày càng xóc nảy, lại cảm thấy mắt càng ngày càng mệt mỏi, vì vậy liền để sách xuống, tựa vào Quả Nhân, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

.....

Ngoại trừ đi xem kinh kịch ra, người quý phủ đích xác là rất ít khi đi đến Xướng âm các, Bình An sợ người khác nhiều lời nói ra nói vào nên hẹn Tú Bình cùng Lâm Tử Kiều đến Xướng âm các.

Đến Xướng âm các, khi Tú Bình biết được là hẹn gặp với Lâm Tử Kiều, liền muốn rời đi, nhưng lại bị Bình An khuyên ngăn, tận tình khuyên giải nói: “Hãy cho nàng một cơ hội đi, lần này là nàng ấy thật tâm muốn xin lỗi.” Mới vừa nói xong, Lâm Tử Kiều liền đẩy cửa vào, hướng về phía Tú Bình quỳ xuống.

“Người đang làm cái gì vậy?” Tú Bình cau mày, từ trong đáy lòng là xem thường nàng ta. Nào có đạo lý là một cô nương đứng đắn, chưa lấy chồng lại sẽ bò lên trên giường phu quân của người khác như vậy.

Bình An nhìn tình huống này, biết mình lưu lại cũng không thích hợp, liền đi ra ngoài chờ đợi, không để cho người khác tới quấy rầy.

Qua hồi lâu sau, cũng không biết bên trong nói chuyện ra sao, đột nhiên Bình An nghe thấy từ bên trong truyền ra một trận tiếng thét chói tai cùng âm thanh đồ sứ vỡ vụn, Bình An cả kinh, sững sờ một lát mới mở cửa vọt vào trong phòng.

Chỉ thấy bên trong phòng là một mảnh hỗn độn, ly trà tan nát dưới đất, Lâm Tử Kiều nằm phục xuống trên mặt đất, lấy tay bưng bít cái trán, máu từ trên đó chảy ra, khuôn mặt vốn trơn bóng như ngọc, lúc này lại bị thứ gì đó rạch một đường thật dài, đem khuôn mặt nhuộm dần một màu đỏ, nhìn dị thường kinh khủng. Lại nhìn thấy cách nàng không xa trên mặt đất, rõ ràng rơi một chiếc trâm ngọc, Bình An lại quá quen thuộc với thứ này, đó là trâm Phỉ Thúy Tường Vân mà ca ca nàng đã tặng cho chị dâu, một mặt của trâm ngọc vẫn còn có vết máu.

“Đây. Đây là có chuyện gì xảy ra vậy?” Nhìn bộ dáng vô cùng thê thảm của Lâm Tử Kiều, Bình An gần như là kinh hãi không nói ra lời, nàng quay đầu nghi hoặc nhìn Tú Bình. Ở một bên, mới đầu Tú Bình vẫn còn khiếp sợ vạn phần, sắc mặt biến thành trắng bệch trong chốc lát, rồi rất nhanh, ánh mắt lại trở nên lạnh lùng băng giá.

“Bình An, Bình An, ngàn vạn lần đừng trách Tú Bình phụ nhân, đều là do ta không tốt, đều là do ta không tốt!” Lâm Tử Kiều bò tới kéo lấy gấu váy của Bình An, lúc này để lộ ra ngoài một mảnh cái trán sưng tấy, Bình An nhìn thấy mà kinh hãi không thôi.

“Người đây là ý tứ gì?” Tú Bình giận đến mức đôi môi không ngừng run rẩy, “Người cho rằng sử dụng loại thủ đoạn ti tiện này là có thể gả vào Quý gia? Người thật sự là ác độc, âm hiểm a!”

“Chị dâu, chị nói cái gì vậy?” Bình An cúi người gắng sức nâng Lâm Tử Kiều đang gần như ngất xỉu lên, nhìn Tú Bình bằng ánh mắt thất vọng không thôi: “Tử Kiều tỷ tỷ sẽ không tranh đoạt với chị, nàng đã quyết định rời khỏi Kinh Thành trở về Cảnh Châu rồi, vì sao chị còn đối xử với nàng ấy như vậy?”

“Không phải là ta. . . .” Tú Bình có trăm miệng cũng không thể biện bạch được, “Là chính nàng.”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe thấy một tiếng “phanh” vang lên, cửa đã được mở ra, Quý Tĩnh An từ ngoài cửa đi vào, nhìn thấy Lâm Tử Kiều bị thương thì vừa sợ lại vừa đau lòng, chợt không nói hai lời liền ôm nàng lên, trước khi ra cửa còn quay đầu lại nhìn Tú Bình một cái, trong mắt kia là lạnh lùng, quyết tuyệt khiến cả người Tú Bình run lên.

“Bình An.” Nàng giữ chặt ống tay áo của Bình An, trong mắt lộ ra một tia cầu xin, “Thật không phải là ta, thật không phải là ta.”

Bình An dùng sức thoát khỏi tay nàng ấy, xoay người nhìn Tú Bình: “Chị dâu, ta vẫn nghĩ rằng chị là người hiền thực, lương thiện, khoan dung, cho nên vẫn luôn kính trọng chị, mặc dù không thân thiết với nhau nhưng trong lòng cũng một mực tôn chị là chị dâu. Nhưng ta không ngờ chị thể như thế. mặc dù Tử Kiều tỷ tỷ không đúng như thế nào đi nữa, chị cũng không cần phải ra tay tàn nhẫn như vậy, phải biết

rằng dung mạo đối với một nữ nhân mà nói là quan trọng đến mức nào. Chị thật không nên làm như vậy. . . ”

Nhìn thấy sâu trong mắt của Bình An toát ra tiếc nuối, Tú Bình cười khỏ một tiếng, tiếp theo càng cười càng lớn tiếng, giống như nhìn thấy chuyện buồn cười nhất trên đời: “Các người mỗi một người đều cho rằng Lâm Tử Kiều là người tốt, sớm muộn các người cũng sẽ hối hận! Bình An, sớm muộn người cũng sẽ hối hận!”

Nói xong, tiến lên bắt lấy hai vai của Bình An mãnh liệt lay động: “Người sớm muộn cũng sẽ hối hận! Người sớm muộn cũng sẽ hối hận!”

Càng lay động càng mạnh mẽ, đem Bình An lay tỉnh lại từ trong mộng.

“Tiểu thư.” Bình An tỉnh lại, thấy Quả Nhân đang lay động cánh tay của nàng.

6. Chương 6

Edit & beta: dandelion mc

“Bây giờ đi đến đâu rồi?” Bình An lau một chút mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng vén màn kiệu lên, một cơn gió thổi tới, làm cho nàng run lên một cái.

“Đã sắp đến trạm dịch dưới chân núi Lâm Vân Phong rồi, phu nhân sợ tiểu thư không chịu được nóng, bảo nô tỳ hầu hạ tiểu thư uống chút canh đậu xanh.”

Bình An lại hướng ra ngoài màn hình nhìn một chút: “Giờ còn chưa tới trạm dịch, sao đã dừng lại rồi?”

“Nghe nói là đại tướng quân của Tô Hầu phủ mang sư (thầy) hồi triều, chúng ta phải tránh.”

Vừa nghe ba chữ “Tô Hầu phủ”, ngực Bình An giống như bị điện giật, hô hấp cũng dừng lại trong chốc lát. Đại tướng quân? Chắc hẳn là đại ca của Tô Bá Xông, người này nàng cũng chưa từng gặp mặt lần nào, trước khi nàng gả cho Tô Bá Xông thì đã chết trận trên sa trường - Định Bắc Hầu, về sau lại được hoàng thượng truy phong làm An Quốc Công - Tô Bá Hiên.

Váy lụa suýt chút nữa bị tay Bình An túm chặt đến dị dạng, đời này nàng không bao giờ muốn có bất kỳ quan hệ gì cùng với Tô gia nữa. Hai năm bị bệnh nằm liệt giường sống không bằng chết kia, nghĩ tới mà nàng không nhin được cả người run rẩy, có lúc nàng từng suy nghĩ, kiếp trước hay cuộc đời trước của nàng có phải hay không đã làm những chuyện tội ác tày trời, nên mới để cho nàng ở nhân gian trải qua cuộc sống đau khổ như dưới địa ngục như vậy. Bị người khác vứt bỏ tại biệt viện, cả người thối rữa, ba bữa cơm ăn không no, mặc cho người khác dầy xéo, trải qua cuộc sống ngay cả heo chó cũng không bằng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy, sao đang êm đẹp lại khóc rồi?” Lúc đầu Quả Nhân thấy hốc mắt của Bình An hơi đỏ, còn tưởng rằng là hạt cát do gió thổi vào, sau lại thấy nàng vô cớ khóc nức nở lên, khóc đến thở không ra hơi, làm nàng sợ đến tay chân luống cuống, muốn đi bấm bấm với phu nhân, lại bị Bình An ngăn lại.

“Ta. ta không có. chuyện. chỉ là mới vừa rồi gặp. ác mộng.” Bình An vừa nức nở vừa nói, vẻ buồn bã thê lương trên mặt nàng làm Quả Nhân cũng thấy đau xót trong lòng, giấc mộng này có bao nhiêu đáng sợ a, lại khiến tiểu thư đau khổ như ruột gan đứt từng khúc như vậy.

Ở trên đường nhỏ đợi hơn một canh giờ, phía trước truyền đến tin tức, nói có thể lên đường, đoàn người mới hướng phía ngọn núi trước đó chạy tới.

Đến buổi trưa xe ngựa đã đến dịch quán, hàng năm nơi đó cũng sẽ tiếp đãi một số quan to hiển quý lên núi, ngoại trừ có thể giúp trông nom ngựa, còn có thể cung cấp liễn kiệu cùng kiệu phu lên núi.

Trong dịch quán sớm đã có người ra nghênh tiếp, đưa Quý phu nhân tiếp đón đến nhả gian đã chuẩn bị xong từ sáng sớm, còn gọi người đưa tới thức ăn tinh sảo, trái cây cùng trà uống.

Lúc ở trong tiệm bị nóng, Bình An chỉ ăn chén chè hạt sen ướp lạnh liền không đói bụng, cảm thấy trong lòng hơi buồn bực nên muốn đi ra bên ngoài hóng mát một chút. Quý phu nhân thấy mặt nàng ửng hồng, biết là trong phòng có chút nóng bức, hơn nữa ở dịch quán này đều có quan binh canh giữ, liền đồng ý để nàng ra bên ngoài hóng gió một chút, nhưng là không thể đi xa.

Ra khỏi cửa chính của dịch quán, chỉ thấy trước mắt là mặt cỏ xanh biếc, vài con tuấn mã đỏ thẫm đang thông thả đi dạo xung quanh. Cách đó không xa là mặt hồ xanh lam rất lớn, sóng gợn lăn tăn, nước hồ trong veo, hiện lên ngọn núi xa gần, cao thấp không đồng đều, lúc nào cũng có gió nhẹ mơn trớn mặt hồ làm xuất hiện từng gợn sóng, tựa như một chén lớn đựng nước trong suốt bị người ta khuấy động một cái, thấy vậy tâm trí Bình An liền hướng về đó.

Nàng không nhịn được đi tới bên hồ, lấy ra khăn lụa ở trong nước quấy động một cái, một cảm giác mát lạnh từ đầu ngón tay truyền tới trên người, nhất thời khiến Bình An nhẹ nhàng khoan khoái không ít, vốc một ít nước vào khăn lụa rồi đặt lên trên mặt, khuôn mặt đang nóng bức được luồng nước lạnh chạm vào, khiến Bình An thoải mái khẽ nhắm hai mắt lại.

“Người ở đây làm gì vậy?” Có lẽ do Bình An quá mức say mê, nên hoàn toàn không phát hiện có người ở sau lưng.

Nàng cuống quýt đứng lên nhưng lại không ngờ dưới chân bị trượt, mắt thấy sẽ rơi vào trong hồ, lại bị một bàn tay to có lực kéo trở lại.

Bình An vẫn hoảng hồn chưa bình tĩnh được, quay đầu thế nhưng lại đón nhận một đôi mắt đen sáng ngời mà thâm thúy.

“Đứa trẻ thì không nên chạy đến bên hồ chơi một mình, người xem, thiếu chút nữa rơi xuống nước rồi.” Giọng nói trầm thấp mà thuần hậu, mặc dù ôn hòa nhưng lại có khí thế làm cho người ta không thể kháng cự.

Bình An tránh thoát khỏi bàn tay to của người vừa đến, lui về phía sau mấy bước mới đưa mắt nhìn hẩn tĩ mĩ. Dáng người cao to, làn da ngăm đen như màu đồng, vật liệu may mặc màu trắng giản dị, mơ hồ hiện ra cơ bắp rắn chắc trên người hẩn, khuôn mặt quá mức nghiêm chỉnh, mắt tinh, mày kiếm, mũi thẳng, miệng mỏng, nghiêm chỉnh đến mức khiến người ta cảm thấy không thú vị.

“Nếu không phải là người lớn lớn lút lút sau lưng ta, ta sẽ rơi vào trong nước sao?” Bình An nhìn dáng vẻ của hẩn cũng không quá mười bảy mười tám tuổi, lại cười nhạo nàng là đứa trẻ.

“Miệng lưỡi còn rất bén nhọn.” Nam tử cười cười, cũng không tức giận chút nào chuyện Bình An lấy oán trả ơn.

Không biết tại sao, vừa thấy nam tử có nụ cười giống như ngôi sao trên thế gian này, trong lòng Bình An đã thấy dâng lên một cỗ oán hận, làm nàng vô cùng không muốn gặp, xoay người liền muốn rời đi, nhưng không ngờ do động tác quá nhanh, từ trong lòng ngực rơi ra một đồ vật.

Nam tử tinh mắt tiến lên nhặt lấy, tập trung nhìn vào lại có chút giật mình: “Bát trận tổng thuật? Của người sao?”

Lúc này Bình An mới nhớ tới vừa rồi ở trên xe ngựa đọc sách, thấy một quyển tùy ý đặt sách ở trong quần áo trước ngực rồi ngủ, lúc này cử động nên sách từ trong ngực mới bị rơi ra ngoài, tiến lên đoạt lấy quyển sách trong tay nam tử: “Chẳng lẽ là của người à!”

“Người đọc hiểu được sao?” Nam tử thấy Bình An nóng nảy không ít, chỉ đành phải nhẹ nhàng cùng nàng nói chuyện.

“Ta biết chữ nên cũng có thể đọc đi.” Trong lòng Bình An ngày càng cảm thấy cơn tức khó nén được, không cần biết như thế nào, chung quy là không thể nói chuyện cùng hẩn với vẻ mặt hòa nhã được.

“Gia đình bình thường cũng sẽ dùng loại sách này để đọc, không biết tiểu thư ở quý phủ của nhà ai?” Nam tử vẫn ôn tồn hỏi.

“Ai cần người lo!” Bình An bỏ lại vẻ mặt cau có, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Bình An rời đi, trong lòng nam tử dâng lên cảm giác mất mát, còn mang theo một phần thẹn ý cùng thương tiếc, loại ý niệm trong đầu này khiến nam tử giật mình không ít, tại sao trong đầu có thể có loại ý niệm này, hẳn không biết nàng nha!

Nơi xa có binh lính chạy tới hồi báo: “Tướng quân, tiểu đoàn Kỵ Binh đã đến ngoài thành, lập tức sẽ nghe thông báo vào thành, tiểu đoàn Bộ Binh cũng đã đến gần Thiên Tân.”

.

Đoàn người của Quý phu nhân thay đổi liên kiệu để lên Lâm Vân Phong, trên núi nhiệt độ sẽ thấp đi vài độ, ít đi thì nóng bức, nhiều thêm thì mát lạnh.

Đến Lâm Vân tự, nghỉ ngơi qua loa, tắm gội rồi dâng hương, mãi cho đến ngày thứ ba mới trở về phủ.

Vừa về tới Quý phủ, Bình An lập tức gọi Thúy Hồng tới để hỏi, Thúy Hồng đem tất cả những gì thăm dò được tỉ mỉ bẩm báo, lúc đầu Bình An còn có thể nhếch khóe miệng cười mấy lần, càng về sau sắc mặt càng trở nên trắng bệch, ở trong lòng hung hăng mắng thầm: không biết xấu hổ!

Suy nghĩ một chút, hướng bên tai của Thúy Hồng nói nhỏ mấy câu, Thúy Hồng vừa nghe sắc mặt liền đại biến: “Tiểu thư, không cần đâu!”

“Nàng ta có gan làm chuyện này, sẽ không có chiêu sau sao? !” Bình An nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng mà, việc này. Chỉ cần chúng ta canh phòng nghiêm ngặt, không để cho những người khác ở trong phủ biết là được.”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu như trong bụng nàng ta.” Bình An không nói được nữa, trong mắt toát ra vẻ âm lãnh.

Hôm sau, Bình An nhìn thấy Lâm Tử Kiều, động tác của nàng ta có chút không tự nhiên, nhìn thấy Trương ma ma ở một bên liền không dám há mồm thở dốc, chắc hẳn mấy ngày nay Trương ma ma dạy dỗ Lâm Tử Kiều cũng là tận tâm tận lực.

Dù là như vậy, vẫn bị nàng ta thừa cơ hành động. Trong lòng Bình An hận không thể lập tức đóng gói Lâm Tử Kiều đuổi về Cảnh Châu. Đúng rồi, bệnh tình của cô cô thế nào, giờ là tháng sáu rồi, nếu nàng nhớ không lầm, trong kiếp trước, qua sinh thần của mẫu thân là hai mươi tám tháng sáu, cô cô sẽ trở về Cảnh Châu. Mà ở trước đó, đại ca sẽ lấy Lâm Tử Kiều vào cửa làm thiếp.

Qua mười một tháng sáu, quả nhiên cô cô tới chào từ biệt, nói thân thể đã nhanh nhẹn lên không ít, cũng không muốn tiếp tục ở lại quấy rầy Quý gia, một nhà già trẻ ở Cảnh Châu còn trông mong bà trở về. Quý phu nhân nói cái gì cũng muốn giữ bà lại qua hai mươi tám tháng sáu rồi hãy đi, nói là sinh thần, bởi vì có cô cô ở trong phủ, cũng sẽ mời bằng hữu thân thích trong kinh tới cho náo nhiệt một chút.

Cô cô mới vừa gật đầu đồng ý, liền có nha hoàn tới bẩm báo, nói mấy ngày gần đây vẻ mặt của Lâm cô nương rất tiêu tụy, hôm nay thức dậy sớm, không lâu sau đó lại ngất xỉu, xin phu nhân làm chủ, mời đại phu tới đó xem một chút.

Còn không đợi Quý phu nhân lên tiếng, Lâm Tử Kiều đã đuổi theo đến đây.

Nhìn thấy sắc mặt của Lâm Tử Kiều tái nhợt, quả thật là khí sắc không tốt lắm, Quý phu nhân lo lắng không dứt, vội bảo người làm mang cái ghế để cho nàng ngồi xuống.

“Phu nhân, Tử Kiều không có việc gì, không cần làm phiền đại phu, có lẽ mấy ngày nay bị lạnh, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày sẽ không có việc gì.” Nói xong, giống như sợ Quý phu nhân không tin, còn vội vàng cường điệu vài phần: “Thật không có việc gì, thật không có việc gì.” Trong lòng lại thầm nghĩ, mình đã biểu hiện được vẻ rất không bình thường, Quý phu nhân nhất định sẽ đem lòng sinh nghi, hỏi tới một hồi, nói không chừng chuyện hôm nay có thể thành.

Đừng nói Quý phu nhân, ngay cả cô cô vừa khỏi bệnh cũng nhìn ra mấy phần có cái gì không đúng, vừa định đặt câu hỏi, lại thấy Thúy Hồng vội vàng hấp tấp chạy vào báo: “Tiểu thư ngã bệnh!”

Quý phu nhân cả kinh, không suy nghĩ nhiều: “Nhanh nhanh mời đại phu đến!” Nói xong liền hướng ngoài cửa chạy đi, lại nghĩ tới Lâm Tử Kiều, quay đầu hướng nàng nói: “Tử nhi về phòng nghỉ ngơi trước đi, đợi một lát nữa đại phu sẽ đến, để hắn chuẩn bệnh cho ngươi.”

Nhìn bóng lưng mọi người rời đi, Lâm Tử Kiều cắn chặt hàm răng: Quý Bình An, ngươi luôn đối nghịch với ta! Nhưng chợt nàng ta cười cười, lần này mặc kệ như thế nào, giấy khăng định không bọc được lửa.

Nàng hao hết tâm lực mới trốn được Trương ma ma, tìm được Quý Tĩnh An để giả bộ đáng thương nhằm thu được đồng tình, thật vất vả mới bò được lên giường của hắn, nếu vận khí tốt thì một lần sẽ có thai, đời này không muốn phú quý cũng không được, nhưng ông trời lại cố tình không thương tiếc nàng, mấy ngày trước, nguyệt sự vẫn tới. Quý Tĩnh An hình như cũng cố tình né tránh nàng, mơ hồ còn có chút oán giận nàng không tuân thủ nữ tắc, làm hắn rơi vào tình thế khó xử, chỉ là hắn cũng tỏ rõ sẽ tìm thời cơ thích hợp để nói ầu thân, sẽ có trách nhiệm đối với nàng. Ai ngờ mấy ngày nay Quý Tĩnh An lại bị phái đến Tân Khẩu Tử để luyện binh, không qua mười ngày nữa tháng sao được trở về, chờ hắn trở về, nàng đã cùng cô trở về Cảnh Châu, gái trinh cũng đã thành đàn bà rồi.

Bất đắc dĩ nàng đành phải ra hạ sách này, giả bộ bệnh không chạy chữa, “bị buộc bất đắc dĩ” không thể làm gì khác hơn là nói ra đã phát sinh chuyện tình cùng Quý Tĩnh An, cũng nghi ngờ mình đã có thai, mặc kệ là làm náo loạn cũng tốt, cuối cùng là “thai nhi” bị hại sinh non cũng tốt, chuyện tình bị phơi bày ra, nàng cũng không tin Quý phu nhân sẽ mặc kệ nàng. Vì thế nàng còn lấy bạc đã cất giấu riêng ra cho nha hoàn thân cận bên cạnh để đi tìm đại phu có thể tin cậy được, vạn bất đắc dĩ thì lúc đó còn dùng được.

Hôm nay nàng cũng không sợ Bình An mời đại phu tới trước, đến lúc đó nàng chỉ cần làm ầm ĩ lên, chỉ cần có thể đem chuyện này phơi bày ra, về sau sợ là không có cơ hội nào khác có thể lợi dụng nữa.

Lâm Tử Kiều ở trong phòng đã chuẩn bị thật tốt để biểu diễn bộ dáng thà chết cũng không chữa bệnh, nhưng đợi cho tới trưa, cũng không có một bóng người đến xem nàng, càng ngày càng cảm thấy có chuyện gì đó không đúng, liền sai nha hoàn đi ra bên ngoài thăm dò.

Không nghĩ tới, không hỏi thì không sao, nay thăm dò được tin tức như vậy, lại làm cho Lâm Tử Kiều cứng họng.

7. Chương 7

Edit: dandelion mc

“Khi nào thì đã tới đây!” Lâm Tử Kiều tức giận đến mức đem ly trà cầm trong tay hung hăng ném ra ngoài. Đại phu kia lúc nào thì đi vào đây bắt mạch xong ỉnh rồi? Nếu không phải nha hoàn đi ra ngoài tí mĩ dò thăm, mình căn bản không biết nha đầu Thúy Hồng kia mang theo đại phu giống như u hồn kia vào phủ, mình ở cửa đại viện đứng đợi nửa khắc đồng hồ. Đại phu kia có thể nào trợn mắt nói dối như vậy? Ngay cả mặt mình cũng chưa từng gặp qua, đã nói mình chỉ là bị nhiễm chút gió lạnh, cũng không phải trở ngại lớn, nghỉ ngơi là được, thuốc cũng không cần phải kê đơn.

“Kê đơn thuốc đi, không lại để cho nàng náo loạn tiếp sao?” Bình An nhẹ nhàng cười nói, nghĩ tới bộ dạng của Lâm Tử Kiều lúc này ở trong phòng kinh ngạc liền hả giận.

“Ai bảo nàng rõ ràng không chịu đi, lại vội vàng muốn đòi lại trinh tiết ỉnh.” Thúy Hồng tháo băng vải trên đầu Bình An xuống, mới vừa rồi Bình An cũng là diễn rất tốt, “Lâm cô nương này không đơn giản chút nào. Người không biết thôi, Trương ma ma nhưng rất lợi hại, cả ngày dạy nàng phép tắc quy củ như thế nào, để cho nàng ngay cả cửa chính của khuê phòng cũng không thể ra. Nhưng nàng không biết dùng cái biện pháp gì, khiến bụng của Trương ma ma rối loạn nửa ngày, người nói xem, đó cũng là một phen bản lĩnh nha, nhưng nàng làm sao lại.” Làm sao lại đã trèo lên trên giường của đại thiếu gia rồi.

“Nàng đã mưu tính tường tận hết rồi, chúng ta cũng không thể hồ đồ.” Nhưng đại ca làm sao lại hồ đồ như vậy đây? Trong lòng Bình An mơ hồ có chút oán hận, đời này, Bình An không giúp đỡ tạo cơ hội cho Lâm

Tử Kiều được phát huy tất cả vốn liếng để đi mê hoặc Tĩnh An, nhưng làm sao hắn có thể vẫn dính líu với Lâm tử Kiều được.

Trong lòng Bình An biết rõ, Lâm Tử Kiều tuyệt đối sẽ không vì vậy mà bỏ qua, mấy ngày nữa chính là sinh thần của mẫu thân, tuy không phải việc lớn để mở tiệc chiêu đãi, nhưng cũng sẽ mời một ít họ hàng bên nhà ngoại tới đây ăn mừng. Trong kiếp trước, Lâm Tử Kiều hành động thuận lợi, rất nhanh đã bắt được tâm của Tĩnh An, lại dùng thủ đoạn để đạt được vị trí này, tuy nói trong lòng mẫu thân có chút không thoải mái nhưng lại trách lầm tội lên trên người Tú Bình, cô cô cũng không còn thể diện mà ở lại, không đợi sinh thần mẫu thân đã rời phủ trở về, cho nên sinh thần của mẫu thân cũng chỉ có người trong phủ ăn mừng một chút.

“Lần này sinh thần mẫu thân, ngàn vạn lần không thể để cho nàng ta ra lại làm ra trò quỷ gì được. Nàng thích giả bộ bệnh, thì để cho nàng giả bộ thoải mái đi.” Trong mắt Bình An lộ ra thần sắc lạnh thấu xương, khiến trong lòng Thúy Hồng cả kinh, đây là người đơn thuần, vui vẻ, không biết trời cao đất rộng - tiểu thư Bình An sao?

Không đến mấy ngày sau, liên tục truyền ra tin tức nha hoàn hầu hạ bên cạnh Lâm Tử Kiều lần lượt bị bệnh, Quý phu nhân tìm đại phu đến xem, nói đây là bệnh chứng lây nhiễm, mặc dù không gây trở ngại lớn lắm, nhưng tính lây truyền bệnh cực cao. Bình An lập tức nói: “Bệnh tình của cô cô mới tốt lên, không thể bị lây bệnh mới phải, sợ là Lâm tử tỷ cũng là lây nhiễm nên mới ngã bệnh rồi. Nhanh chóng đưa bọn họ đưa đến biệt viện để tĩnh dưỡng một thời gian ngắn đi, nơi đó thanh tịnh, tìm người chăm sóc cẩn thận cho Lâm tử tỷ, chờ qua sinh thần của mẫu thân, Lâm tử tỷ muốn trở về Cảnh Châu rồi, chớ để bệnh kéo dài mà làm cho người ta trách cứ chúng ta tiếp đãi khách không chu đáo.”

Quý phu nhân lập tức trách cứ Bình An mấy câu, nói đem khách đang bị bệnh đưa tới biệt viện là đạo đãi khách sao? Tuy không nói sẽ đưa Lâm Tử Kiều đến biệt viện, nhưng là sẽ cách ly người trong viện của nàng, phái người hầu chuyên trách đến, không để người khác tùy tiện ra vào.

Thời tiết ngày càng nóng bức, ngày hôm đó, Bình An mới vừa dùng xong bữa trưa, chuẩn bị đến đình nghỉ mát để giải nhiệt một lát, lại thấy Thúy Hồng đi vào nói: “Bên kia làm huyên náo ầm ĩ lên, đòi gặp phu nhân.”

“Nhưng náo loạn đến chỗ phu nhân rồi sao?” Bình An căng thẳng nhíu mày, trong lòng thầm mắng, thật là không yên tâm được.

“Sáng sớm người đã phân phó, mua chuộc người canh gác ở viện, hiện giờ canh gác nghiêm ngặt, không có truyền ra ngoài, có tin tức thì cho người tới đây bẩm báo trước tiên.”

Bình An hừ lạnh một tiếng, mang theo Thúy Hồng hướng trong viện của Lâm Tử Kiều đi đến.

“Bình An muội muội, van cầu muội, để cho ta gặp phu nhân đi.” Nhìn thấy người tới là Bình An, trong lòng Lâm Tử Kiều ngẩn ra, mặc dù có chút tức giận, nhưng vẫn giả bộ bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu.

“Hiện giờ tỷ tỷ đang bị bệnh, dưỡng bệnh cho tốt đi, có chuyện gì chờ khỏi rồi lại nói sau.” Bình An lạnh lùng nhìn nàng ta, giọng nói cũng không nhiệt tình giống ngày trước.

“Muội muội, chuyện này không phải nói với muội là có thể giải quyết được, nếu có sai sót gì muội cũng không đảm đương nổi, hãy để cho ta gặp phu nhân đi.” Lâm Tử Kiều yếu đuối tiếp tục cầu xin.

“Hả?” Bình An nhếch khóe miệng cười nhẹ, “Vậy trước tiên nói cho ta nghe một chút xem.”

Lâm Tử Kiều nhíu chặt mày, thấy bộ dáng không muốn mở miệng của Bình An, hận không thể xông lên xé nát vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của nàng: “Muội muội! Chuyện này không phải chuyện đùa, không phải chuyện mà muội nghe là có thể quyết định được!”

“Vậy thì nói nghe một chút.” Bởi vì nàng nói sống nói chết mà Bình An vẫn bất vi sở động (không động đây gì), dứt khoát ngồi ở một bên, tay lại nhẹ nhàng dao động vẩy Thúy Hồng tới bên cạnh. Bất luận Lâm Tử Kiều nói gì, nàng sẽ cắn chết những lời này.

Trong lòng Lâm Tử Kiều mãnh liệt thở mấy hơi, bình ổn cơn giận trong lòng ngực, nói: “Ta có thể đã mang thai.”

“Mang thai?” Bộ dáng Bình An lại giống như vừa giật mình vừa buồn cười, “Không phải là đại phu đã bắt mạch, nói chỉ là ‘ngẫu nhiên nhiễm chút gió lạnh’ sao? Hiện giờ cũng là ‘hư hư thực thực bị lây bệnh truyền nhiễm’, như thế nào đang êm đẹp lại trở thành phụ nữ đã có thai rồi?”

“Cần bản là đại phu chưa từng chuẩn mạch cho ta!” Lâm Tử Kiều oán hận cắn răng.

“Chuẩn qua hay không chuẩn qua không quan trọng, quan trọng là người có thai thật hay không thật.” Lời này như một bạt tai vang dội đánh vào trên mặt của Lâm Tử Kiều.

Lâm Tử Kiều sững sờ nhìn Bình An một lát, mới lạnh lùng cười ra tiếng: “Tất cả đều là người giả trò quỷ! Tâm cơ nặng nề! Bình An, ta tự hỏi không có đặc tội với người...người vì sao nhắm vào ta như thế?”

“Thứ nhất, ta không có hại người, thứ hai cũng không đả thương người, còn hảo hảo che chở người, tại sao ta lại nhắm vào người?” Nhìn bộ dáng khinh thường, không tin tưởng của Lâm Tử Kiều, Bình An lại tiếp tục nói: “Ta có thể lập tức dẫn người đi gặp mẫu thân, nhưng người suy nghĩ một chút, người làm náo loạn lên như vậy, mẫu thân sẽ cho người vào cửa sao? Sợ rằng sẽ chỉ chê người không tuân thủ nữ tắc bốn phạm. Coi như cho người vào cửa, ca ca với chị dâu sẽ vui vẻ chào đón người sao? Chỉ sợ cả đời này ca ca cũng sẽ nhớ rõ thủ đoạn của người đã khiến cho hấn làm việc bất nghĩa, mà chị dâu sẽ càng thêm khinh bỉ người. Nếu người an phận thủ thường, cả đời chính là một người thiếp không được sủng ái, không ngăn đầu lên được, không so được với việc người trở về Cảnh Châu lập gia đình làm chủ mẫu. Nếu người không an phận thủ thường, tiếp tục sử dụng chút thủ đoạn bẩn thỉu, đừng nói mẫu thân không tha cho người, chị dâu không tha cho người, ngay cả ta, cũng không chấp nhận được người!”

Cuối cùng Bình An lộ ra một ít cổ khí tức xơ xác tiêu điều khiến Lâm Tử Kiều kinh hãi không thôi, chẳng lẽ mình thật sự thua sao?

“Không! Ta đã là người của ca ca người”

Bình An lắc đầu một cái: “Điểm này cũng không ảnh hưởng đến việc người gả cho người khác, người sẽ có biện pháp, có đúng hay không? Tội gì người phải một mực không chịu giác ngộ, an tâm cùng cô cô trở về Cảnh Châu trải qua cuộc sống của mình không tốt sao, tội gì phải nương nhờ Quý gia? Hôm nay người là rõ ràng nhất tình cảnh của mình, tiến lên một bước, đừng nói là vực sâu vạn trượng tan xương nát thịt, có thể toàn thân mà trở ra hay không cũng chưa biết.” Bình An hiểu rõ, nhất định phải đánh tan ý niệm từ sâu trong tâm nòng, không thể để cho nòng có nửa phần hi vọng.

Bỗng chốc Lâm Tử Kiều tê liệt ngồi sững trên đất, khóc rống lên: “Tại sao? Ta chỉ là muốn sống thật tốt qua ngày! Ta không nghĩ cả đời mang trên lưng gánh nặng là thứ nữ, không người thương, không người yêu, ngay cả người làm cũng có thể ăn hiếp ta. Người cũng đã biết ta ở Lâm phủ phải trải qua những ngày như thế nào? Giữa mùa đông ngay cả một khối lửa than cũng không có được, vì một khối lửa than lại bị coi như ăn trộm, trong bão tuyết còn phải quỳ suốt ba ngày ba đêm a. Tưởng rằng đưa ta vào trong cung thì từ nay về sau có thể thăng chức rất nhanh, làm rạng rỡ tổ tông, nhưng không ngờ kết cục của ta lại thảm như vậy, cả nhà không có người nào là không châm chọc sau lưng ta, có lời khó nghe nào mà ta chưa từng nghe qua, bất cứ đại nha hoàn ở trong phòng nào cũng có thể đập ta mấy đá. Cùng Trịnh gia có hôn sự, trong nhà còn tưởng rằng cho ta chiếm được tiện nghi lớn. Nhưng Trịnh gia là loại người nào, ở Cảnh Châu nổi tiếng xấu xa, phu nhân trước kia của hấn chết như thế nào, chính là đang sống sờ sờ bị hấn ngược đến chết. Nếu ta gả vào đó, có cái cảnh tượng tốt gì, không chết cũng bị lột da. Ta không so được với số mệnh của người, vừa ra đời đã được nâng niu trong lòng, cả đời không phải trải qua sóng to gió lớn, cũng chưa từng trải qua tranh đấu trong gia đình lớn. Người nói xem a, thế nào lại có số mạng tốt như vậy, lại có số mạng khổ như vậy chứ?”

Bình An lặng lẽ nhìn Lâm Tử Kiều, mặc kệ lúc này nòng ta có mấy phần là chân tình có mấy phần là giả vờ, nòng đều không muốn đi do thám, chỉ nhàn nhạt nói: “Trong mắt người là mệnh tốt nhưng ở trong mắt người khác chính là địa ngục, trong mắt người đó là số khổ nhưng ở trong mắt người khác cũng có khả năng là Thiên đường. Lòng của người không nên như rắn nuốt voi, đáng sợ nhất là không có gì lại đi mua dây buộc mình. Nếu như lúc này người nghĩ thông suốt rồi, về sau người chính là tiền đồ tươi sáng. Nếu như người nghĩ không thông, thì chắc chắn sẽ tự thực ác quả (kết cục thảm hại)!” Bình An biết nói nhiều lời cũng vô ích, phải do chính Lâm Tử Kiều tự tỉnh ngộ.

.

Hai mươi, tháng sáu, Quý Tĩnh An vội vàng từ Tân Tử Khẩu trở về, cả người đen gầy đi không ít, nhưng cũng cường tráng lên rất nhiều.

“Hiện giờ là luyện binh dưới quyền của Định Bắc Hầu sao?” Quý Hoài Trung nhìn khí vũ hiên ngang của con trai trước mắt, trong mắt lộ ra mấy phần tình cảm tự hào.

“Đúng vậy, Bá Hiên còn bảo ta chào hỏi người thay hân, nói vẫn lấy người làm gương, không dám có chút lười biếng nào.”

Lời nói này của Quý Tĩnh An khiến Quý Hoài Trung rất hưởng thụ, nhưng hân vẫn khiêm tốn khoát khoát tay: “Đã nhiều năm ta không còn mang binh đánh giặc nữa, già rồi. Giờ thiên hạ là của những người tuổi trẻ các ngươi. Người cần phải học tập nhiều ở Bá Hiên, mặc dù các ngươi tuổi xấp xỉ nhau, nhưng kinh nghiệm thực chiến của hân lại cực kỳ phong phú, hơn ngươi rất nhiều.”

Quý Tĩnh An gật đầu nói phải, tiếp theo sắc mặt chuyển một cái, trầm giọng nói: “Hiện nay động tác của Bắc Mạc càng lúc càng lớn, lần này Bá Hiên trên đường hồi triều bị tập kích rất có thể liên quan đến Sa Lang, sợ là bọn họ đã đem bàn tay hướng về Kinh Thành rồi.”

Quý Hoài Trung không khỏi cau mày, một quốc gia nhỏ bé như vậy nhưng dã tâm lại lớn như thế: “Ngày mai vào triều ta sẽ tấu xin hoàng thượng, lập tức sắp xếp để Binh bộ tiến hành điều tra, không thể để ất thám của Bắc Mạc lẫn vào trong Kinh Thành.”

“Binh An, đồ trang sức bạc để bày biện còn chưa có đưa tới, mau chóng cho người đi thúc giục đi.”

“Binh An, phía tây đại sảnh vỡ mấy chén ngọc lưu ly rồi, gọi phòng kho bổ xung thêm đi.”

“Binh An, lát nữa sẽ có người tới đưa tranh chữ, bảo tất cả quản gia đều đi đến phía bắc phòng đi.”

“Binh An.”

Mấy ngày nay Binh An cũng không nhàn rỗi, đi theo sau lưng Quý phu nhân và Tú Bình chạy đông chạy tây, làm chút chuyện nhỏ mà nàng có thể làm được, rất phong phú cũng rất vui vẻ, Quý phu nhân mượn cơ hội lần này để từ từ dạy nàng chăm lo việc nhà như thế nào, đến buổi tối còn mang một chút sổ sách đến cho nàng xem.

“Con xem, những chuyện vụn vặt của chúng ta không nhiều lắm. Mấy năm nay cha con đều lãnh binh ra bên ngoài đánh giặc, toàn bộ tâm tư tiêu đặt vào quân lính, một vi nương cũng không có, mà ngay cả một phòng thiếp thất hân cũng đều không có. Có thể về sau con gả cho người ta sẽ không giống như nhà mình, nhìn khắp Kinh Thành này, có nhà nào lại không phải là hai, ba phòng, trong lòng con phải có tính toán. Nên có quy củ, nên có cấp bậc lễ nghĩa thì cũng không thể thiếu, người trong nhà không phải ai cũng như ai, tâm tư nên để ở trong lòng, không thể để tất cả tâm tư đều lộ ra ngoài miệng hay trên mặt, phải có nhiều hơn một con mắt, không thể để cho người khác đè ép, cũng không thể một mực ức hiếp người ta. Đối với người làm cũng không thể luôn nghiêm khắc, chỉ biết là trách mắng người khác thì chỉ có thể bị cái danh là ác chủ, ân huệ hay uy nghiêm đều phải xem trọng.”

Nghe Quý phu nhân thật lòng dạy bảo, trong lòng Binh An cảm thấy rất đau khổ, đời trước nàng cũng không cơ hội được nghe những lời này của Quý phu nhân.

Hai mẹ con vừa phe phẩy chiếc quạt vừa uống trà nói chuyện, vừa mới dừng lại, đã thấy Thúy Hồng đang run rẩy cả người, mang theo tiếng khóc nức nở vội vàng hấp tấp chạy tới: “Lâm. Lâm cô nương. trên. thất cổ.”

8. Chương 8

Edit: dandelion mc

Hai mẹ con Quý phu nhân cùng hai cha con Quý Hoài Trung ở trong thư phòng đồng thời đều ngẩn ra, khi mấy người chạy tới cửa viện của Lâm Tử Kiều lại bị người trông coi viện ngăn cản, nói là sợ mấy vị chủ tử lây bệnh, mấy người đều bị Quý Tĩnh An đá ngã lăn tại chỗ.

Vào trong phòng, thấy sắc mặt của Lâm Tử Kiều trắng bệch, hơi thở mong manh, trên cổ có một vết dây choker mất khiến tim mọi người đều căng thẳng.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Quý phu nhân áp chế khiếp sợ trong lòng, hướng về phía nha hoàn trong phòng quát hỏi: “Các người hầu hạ tiểu thư thế nào vậy? Sao đang êm đẹp lại có ý muốn tự sát như vậy?”

Trong phòng, toàn bộ người làm đồng loạt quỳ đầy đất, không dám nói một lời.

“Càng ngày lá gan càng lớn, lấy tiền nuôi một lũ phế vật như các người làm cái gì, toàn bộ giết chết đi!” Lúc này thấy bộ dáng của Lâm Tử Kiều thảm thương như vậy, trong lòng của Quý Tĩnh An đã thấy áy náy không nói lên lời, trong ngực vô cớ dâng lên một cỗ lửa giận: “Còn không nhanh đi mời đại phu đến?”

“Đã mời, đã mời rồi ạ.” Phía dưới có người vội đáp.

Bình An cẩn thận dò xét Lâm Tử Kiều, thấy hai mắt của nàng nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch dọa người, trên cổ hiện lên vết dây đâm sâu vào ba phần thịt, không giống như đang giả bộ, chẳng lẽ nàng thực sự nghĩ không thoát mà có ý nghĩ đi tìm cái chết sao? Nghĩ tới đây, trong lòng Bình An lại thấy một trận phiền loạn, tuy nói trong lòng nàng hận nàng ta thấu xương, nhưng nếu lúc này nàng ta chết thật, sợ là lương tâm của nàng cũng không dễ chịu.

Chỉ chốc lát sau đại phu đã chạy đến, xem xét thương thế của Lâm Tử Kiều, vừa than thở vừa lắc đầu, mấy người trong phòng nhìn thấy như vậy tâm lạnh không thôi, cho là Lâm Tử Kiều không cứu được, nhưng cuối cùng đại phu kia lại nói: “May mắn phát hiện kịp thời, nếu vết thương này mà thâm nhập sâu thêm một chút hoặc là chậm trễ nửa giờ nữa thì cho dù là thần tiên tái thế cũng không cứu sống được vị cô nương này rồi.” Sau đó châm cứu cho Lâm Tử Kiều, kê đơn thuốc, chỉ nói quan sát mấy ngày nữa rồi lại nói.

Lúc này trái tim lơ lửng của mọi người mới về lại chỗ cũ, đợi sau khi đại phu đi, Quý phu nhân vẻ mặt âm trầm cho lui toàn bộ người làm, chỉ giữ lại nha hoàn Hỉ Thước thân cận bên cạnh Lâm Tử Kiều. ” Rốt cuộc cô nương nhà người đã xảy ra chuyện gì?”

Nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Quý phu nhân, Hỉ Thước vội vàng quỳ xuống, ê a không dám mở miệng nói.

Ở một bên, sắc mặt của Quý Tĩnh An cũng khó coi, một hồi nữa xanh đen sẽ rõ ràng, biết chuyện lần này của Lâm Tử Kiều nhất định cũng thoát không khỏi liên quan đến mình, chỉ trách mình làm việc không chịu trách nhiệm cho nên liên lụy đến nàng, lập tức liền muốn thừa nhận với cha mẹ.

“Cha, mẹ, chuyện này là lỗi của ta.”

Thấy Quý Tĩnh An nói như thế, Bình An nhú chặt chân mày, biết giấy cuối cùng cũng không gói được lửa, sau khi phụ thân biết thì không biết sẽ xử lý như thế nào, hôm nay Tú Bình còn không biết phía bên này đã xảy ra chuyện, nếu biết thì sẽ cảm thấy như thế nào đây.

“Chuyện này không liên quan đến thiếu gia Tĩnh An.” Bình An đang suy nghĩ có nên lên tiếng ngăn cản hay không thì Hỉ Thước ở một bên lại giúp nàng mở miệng.

“Chuyện không liên quan đến thiếu gia Tĩnh An, phải là tiểu thư Bình An.”

Thấy ánh mắt nghi hoặc của ba người nhìn tới, trong lòng Bình An cười lạnh một tiếng, nàng vẫn còn quá nhân từ nương tay.

“Lần trước, tiểu thư Bình An đến xem tiểu thư của chúng ta, sau đó tiểu thư cả ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, luôn khóc lóc, còn giao phó hậu sự cho nô tỳ, nói mình thật xin lỗi Quý gia, thật xin lỗi thiếu phu nhân, nói là tiểu thư Bình An nói đúng, mình không nên si tâm vọng tưởng dựa dẫm vào người có quyền có thế. Lúc ấy nô tỳ liền cảm giác được tiểu thư có cái gì không đúng, muốn bẩm báo lên Thái phu nhân, nhưng lại bị người coi viện ngăn không cho ra, nói rằng có chuyện gì thì chỉ có thể bẩm báo với tiểu thư Bình An.”

“Bình An, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Trước khi Quý Hoài Trung nổi giận, Quý phu nhân vội vàng kéo Bình An đến bên cạnh hỏi.

“Con chỉ là lo lắng bệnh tình trong nội viện sẽ lây truyền ra bên ngoài, cho nên bảo người ta giữ cửa nghiêm một chút.”

Còn không đợi Bình An nói xong, Quý Hoài Trung đã vỗ bàn “pằng” một cái: “Người làm như thế có khác gì giam lỏng bọn họ, hả? Lâm cô nương bị bệnh, người không chỉ không quan tâm nàng, còn họa vô đơn chí tới kích động nàng, người nói xem, rốt cuộc người nói với nàng cái gì, mà làm cho nàng luẩn quẩn trong lòng lại phải đi tìm cái chết. Ta phải nghe xem nữ nhi của Quý Hoài Trung ta rốt cuộc có thể nói ra lời nói chanh chua đến mức nào, lại có thể bức tử được người khác!”

Phải nói bình thường Tĩnh An còn phải kiêng dè Quý Hoài Trung ba phần, nhưng từ trước đến giờ Bình An lại là heo chết không sợ nước sôi, hôm nay bị Quý Hoài Trung nói là chanh chua, lập tức cảm thấy cực kỳ uất ức, bỗng chốc từ trên ghế nhảy dựng lên: “Con như thế nào lại chanh chua, con cũng chỉ bảo nàng an phận trở về Cảnh Châu lập gia đình, cách xa ca ca ra một chút, không cần một lòng một dạ muốn gả vào Quý gia ta, chẳng lẽ như vậy mà con cũng sai lầm rồi? Căn bản nàng cũng không phải là người tốt!”

“Người còn dám cãi lại? Đều tại ta bình thường cưng chiều người quá mức, đem người cưng chiều thành ra như vậy, quả thật mắt không thấy bề trên, coi trời bằng vung, xem ta giáo huấn lại người như thế nào!” Căn bản là Quý lão gia không kịp ngấm nghĩ lời nói của Bình An, thấy bộ dáng nàng ngang bướng lớn lối như vậy, liền giận đến mức đi quanh phòng muốn tìm gia pháp dạy dỗ nàng.

Quý phu nhân vội kéo Quý lão gia khuyên giải một vòng, hai người đột nhiên cũng ngừng lại, quay đầu nhìn Bình An: “Con nói cái gì?”

Quý Tĩnh An biết chuyện này cũng không giấu diếm được nữa, liền quỳ bịch xuống, thẳng thắn đem chuyện phát sinh giữa mình cùng Lâm Tử Kiều nói ra cho Quý Hoài Trung biết.

Quý phu nhân ngồi ở trên ghế, hít một hơi lãnh khí, Quý Hoài Trung cũng trợn mắt há hốc mồm, phục hồi tinh thần lại thì liền cầm lên bình trà bên cạnh bàn hướng về phía Quý Tĩnh An đập tới, cũng may Quý Tĩnh An phản ứng nhanh chóng, nghiêng đầu tránh khỏi, bình trà nghiêng về phía bên cạnh Hỉ Thước rơi xuống vỡ tung, Hỉ Thước bị sợ đến mức mặt trắng miệng xanh.

“Người cái đồ con cái không ra gì này, sao có thể làm ra loại chuyện đồi phong bại tục này? Phá hủy danh dự con gái người ta, còn ép người ta cùng đường, đây không phải là muốn cho người đời đâm xương cốt, mắng Quý Hoài Trung ta là không biết cách dạy con sao? Tốt nhất người hãy cầu thần bái phật phù hộ nàng không có chuyện gì đi, nếu nàng có nửa phần sai sót, ta sẽ không nhận đứa con trai như người!” Quý Hoài Trung giận đến nổi ngón tay đều run rẩy.

“Dạ, nhi tử biết sai rồi. Nhi tử sẽ đi thừa nhận tất cả với cô cô, nhi tử nên chịu trách nhiệm, tuyệt đối sẽ không lãng tránh.”

Bởi vì cùng với Bình An lúc trước đối lập rõ rệt, nên lúc này thái độ nhận lỗi của Quý Tĩnh An có vẻ thành khẩn hơn rất nhiều, khiến Quý Hoài Trung cũng tiêu tan một chút tức giận, chột lại hừ lạnh một tiếng: “Còn có chỗ của Tú Bình, cũng phải trấn an thật tốt. Người xem người đã làm ra chuyện gì, đã thương bên này lại phụ bên kia, làm sao ta lại có loại nhi tử như người chứ.”

“Cha, căn bản cũng không liên quan đến ca ca, muốn hấn phụ trách cái gì a?” Bình An còn không biết chết sống chạy đến chen vào một câu.

“Người còn có mặt mũi nói chuyện! Sáng sớm người đã biết mà cũng không bẩm báo với cha mẹ, tự mình là thông minh mà tự chủ trương, thiếu chút nữa hại cái mạng người ta, giờ còn không biết hối hận. Bắt đầu từ bây giờ người ở lại trong viện của người đi, lúc nào hiểu rõ sai rồi thì lúc đó trở ra.” Quý Hoài Trung có chút nhức đầu nhìn hai đứa con của mình, mấy năm ra sa trường giết địch cũng không thấy phí tinh thần như vậy.

Bình An đã bị cấm túc, ngay cả tiệc sinh thần của Quý phu nhân cũng không được tham dự. Qua hết sinh thần của Quý phu nhân, cô cô cũng không còn mặt mũi nào mà lưu lại nữa, sớm từ biệt vợ chồng Quý Hoài Trung để trở về Cảnh Châu, trước khi đi, Quý Hoài Trung còn nhiều lần cam đoan, mình tuyệt đối sẽ không

bạc đãi Lâm Tử Kiều, đời thân thể của nàng bình phục, sẽ lập tức để cho Tĩnh An lấy nàng. Mà Lâm Tử Kiều cũng rất nể tình, đã tỉnh lại sau ba ngày hôn mê

“Mấy ngày rồi chưa ăn cái gì sao?” Ở trong phòng, vẻ mặt của Quý Hoài Trung ngượng ngùng nhìn Quý phu nhân, hỏi.

“Hai ngày rồi.” Quý phu nhân có chút trách cứ, “Ông cũng thật là, cảm tức nàng cũng không sao, nhưng ngay cả sinh thần của ta cũng không để cho nàng tham dự, như vậy nàng làm sao còn mặt mũi. Hiện nay thân thể nàng vừa mới tốt lên một chút, nếu nhịn đói thành bệnh gì, sợ ông cũng sẽ muốn hối hận.”

“Còn không phải là do bà nuông chiều sao!” Quý Hoài Trung trừng lớn hai mắt, trong lòng rất lo lắng nhưng ngoài miệng lại cứng rắn, “Nào có trường bối nói vài lời liên cấu kinh không ăn cơm, đợi lát nữa ta đi qua xem, nếu không thì bắt cho nàng mấy con chim nhĩ to!Hừ!”

Bên kia, Bình An ở trong phòng còn không biết Quý Hoài Trung đang hậm hực nàng, ngồi một mình nâng má buồn bã than thở, rõ ràng là tính toán không bỏ sót điểm nào, nhưng lại vẫn thất bại, tất cả cố gắng đều uổng phí, nàng đang suy nghĩ rốt cuộc là chỗ nào làm sai. Nếu như ngay từ đầu nàng dùng toàn lực chen ép Lâm Tử Kiều, ép tới nàng ta không có cách nào xoay người, làm cho nàng ta thanh bại danh liệt, như vậy nàng ta còn có cơ hội gả vào Quý gia sao? Nàng vẫn luôn nghĩ rằng mặc dù kiếp trước Lâm Tử Kiều làm nhiều việc ác cũng không ít chuyện xấu, nhưng bây giờ nàng ta còn chưa kịp làm chuyện xấu gì đã bị nàng tiên phát chế nhân (hành động trước để kiềm chế đối phương), vậy có phải nói hôm nay Lâm Tử Kiều cùng kiếp trước có chỗ bất đồng hay không đây? Tựa như kiếp trước, tuyệt đối Lâm Tử Kiều sẽ không dùng tình mạng đi treo cổ để làm tiền đánh cược, mà cũng bởi vì nàng gắt gao bức bách, có thể hay không làm Lâm Tử Kiều vào bước đường cùng mà thành một người khác, thậm chí còn ngược lại, trở nên tệ hại hơn? Chỉ là mặc kệ quá trình như thế nào, kết quả lại vẫn không thay đổi, đời trước hay đời này, Lâm Tử Kiều đều được như ý nguyện gả cho ca ca làm thiếp, vậy có phải hay không cuối cùng chị dâu vẫn sẽ chết, vậy còn cha mẹ thì sao? Nghĩ tới đây, Bình An liền lo lắng không dứt, sợ nhất là bất luận nàng có làm như thế nào, cuối cùng cũng không thay đổi được vận mệnh.

Thúy Hồng vào nhà bưng chén cháo ngân hạnh còn nguyên đi ra ngoài, vừa tới cạnh cửa, lại thấy Quý Tĩnh An bưng một chén đường phèn quả dương mai đi vào, thấy cháo trên tay Thúy Hồng thì biết Bình An lại không ăn cái gì, trong lòng thở dài.

“Muội muội, xem ta mang đồ ngon gì tới này.” Tĩnh An bưng chén đường mai giống như dâng vật quý đến trước mặt Bình An.

Bình An lé mắt nhìn một chút, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng “ừm”, ngay cả đầu ngón tay cũng không động một cái.

“Muội xem quả dương mai này, đồ hồng căng mọng, chua ngọt lại rất nhiều nước, muội thích ăn nhất mà, tới cắn thử một chút, bảo đảm trong miệng sẽ tràn đầy nước thơm mát.” Tĩnh An nói rất sinh động, nhưng Bình An cũng không động đậy tí nào.

“Ôi cô tiểu nãi nãi của ta, muội đây là tức giận gì chứ? Dù là tức giận, nhưng cũng đừng gây khó dễ cho bản thân thể chứ, đã hai ngày rồi muội chưa ăn cái gì đó. Như vậy đi, chỉ cần muội chịu ăn cái gì, ta mặc uội đánh mắng, tuyệt đối sẽ không so đo.”

“Hai ngày chưa ăn rồi á?” Nghe Tĩnh An vừa nói như vậy, Bình An mới giật mình, đúng là hai ngày nay cơm nước không ăn, nàng vẫn cứ trong vòng lẫn lộn quẩn kia mà không thoát ra được, nghĩ đông nghĩ tây mà không ăn uống gì.

“Ta biết rõ là muội trách chuyện ta cùng Lâm cô nương, nhưng thật ra thì. . . .” Nghĩ tới chuyện này tâm tình của Quý Tĩnh An cũng có chút xuống thấp, mặc kệ như thế nào mình cũng có chút cảm thấy là mình đã hại người khác, huống chi chuyện này lại khiến trong lòng Tú Bình thật không dễ chịu, càng làm cho hắn thấy áy náy vô cùng, “Mặc kệ ta cưới ai làm thê, ai là thiếp, thủy chung muội vẫn là muội muội mà ta thương yêu nhất, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!”

Bình An cười cười, hắn còn nghĩ nàng vẫn là tiểu cô nương ngây thơ, vui vẻ, cùng với chị dâu tranh giành người tình mà: “Được rồi được rồi, ta biết rồi, ta sẽ bảo Thúy Hồng mang chén cháo đến ăn, sau đó sẽ ăn chén đường mai của ca được không, bụng trống rỗng mà ăn đường mai chua sẽ không tốt.”

Trong lòng Quý Tĩnh An nổi lên chút đắc chí hư vinh cùng với chút bất đắc dĩ, ai, cô muội muội này thật đúng là làm người ta nhức đầu, ý lại vào đại ca là hần như vậy, xem ra về sau chính mình tuyệt đối không thể phạm phải lỗi lầm gì, nhất định phải làm tấm gương tốt uội muội nhìn.

Chân trước của Quý Tĩnh An vừa mới đi, Quý Hoài Trung liền giả bộ lơ đãng thông thả bước đến viện của Bình An, ở trước cửa của Bình An lại “không chút để ý” đi tới đi lui ba lần, rốt cuộc giống như đột nhiên phát hiện ra bên trong có người: “Ah? ! Người ở trong phòng sao!”

“Cha?” Bình An kỳ quái nhìn Quý Hoài Trung: “ Con đương nhiên ở trong phòng, cha quên là đã không cho con ra khỏi cửa viện sao.”

“A, vậy cũng được.” Bộ dạng của Quý Hoài Trung như chợt hiểu, lại không biết nói cái gì cho phải, đi tới trước bàn của Bình An thì lại thấy chén dương mai kia vẫn không nhúc nhích, trong bụng có chút sốt ruột, thế nào mà ngay cả dương mai thích nhất cũng đều không ăn rồi, thấy vậy thì chắc là quyết tâm rồi. Lập tức làm như bất ngờ lấy một bọc đồ từ trong ngực ra.

“Cái này, tám loại vị chay của đào nhân (nhân quả hồ đào) hổ phách, hôm nay răng ta không tốt, mẹ người cũng nói ăn không vô, tiểu hài tử như ngươi răng tốt, người cầm ăn đi.”

Bình An càng cảm thấy kỳ quái, bình thường phụ thân của bọn họ không thích ăn đồ ngọt, sao đang yên đang lành lại đi mua tám loại vị chay của đào nhân hổ phách, rõ ràng đây chính là đồ nàng thích ăn nhất, từ trong túi kia lấy ra một khối đào nhân cho vào trong miệng nhai nhai: “Không cứng nha, mềm nhũn ăn rất ngon.”

Lập tức mặt mày của Quý Hoài Trung liền lộ ra vẻ vui mừng: giả bộ, người còn giả bộ! Rõ ràng là người bị đói cho nên không kháng cự được bị hấp dẫn, tuổi không lớn lắm còn sĩ diện, lần này thì nhận thua đi, bất quá cũng phải xem là ai đã ra tay.

9. Chương 9

Đầu mùa thu, ánh nắng mặt trời vẫn rất chói chang, thiêu đốt cả Kinh Thành.

“Đều nói nắng cuối thu rất gay gắt, năm nay nhà nhà đều khổ hạn. Nghe nói Thiệu Dương, Bình Ba, Chiếu Thuận cũng đều xuất hiện hạn hạn trăm năm mới có một lần, mắt thấy ruộng lúa mạch sắp được thu hoạch lại bị hạn hạn nên chết không phải số ít, xem ra mùa đông năm nay cuộc sống của dân chúng sẽ khổ rồi.” Tú Bình bóc vỏ quả nho rồi cho vào miệng, nhát thời chua chua thấy thật thoải mái, hiện giờ nàng đã có thai một tháng rồi, nhưng lại thích ăn chua, tất cả mọi người hơn phân nửa đều phỏng đoán là nhi tử.

“Chị dâu, mẫu thân đã tiếp nhận quyền quản lý của chị rồi, vốn là chị đang mang bầu nên mới không để cho chị quan tâm chuyện nhà, vậy mà rảnh rồi chị lại bắt đầu quan tâm đến quốc sự rồi.” Bình An trêu ghẹo nói, hiện nay Tú Bình là đối tượng bảo vệ trọng điểm trên dưới của Quý phủ, không để cho nàng vất vả nửa phần, sợ nàng nhàn rồi, còn phân chia trách nhiệm nặng nề cho Bình An là mỗi ngày theo nàng tiêu khiển.

Bình An coi như đã thấy được phụ nữ có thai nói nhiều, lại nhiều tật xấu, mấy ngày trước đây vẫn còn đang lo lắng trước xa chuyện Lưu quản sự cùng nhà biểu thúc có dịch bệnh của heo, hôm nay lại đi lo lắng chuyện đường bộ.

Hai người đang ở trong đình nghỉ mát ăn hoa quả tán gẫu, thì lại thấy Lâm Tử Kiêu mang theo nha hoàn tới đây thỉnh an Tú Bình. Ánh mắt Tú Bình cùng Bình An đồng thời trở nên lạnh lẽo.

“Lâm di nương, không phải bảo người cứ ở trong viện của mình, không cần tới đây thỉnh an sao?” Ngự khí của Tú Bình lạnh nhạt.

Hiện giờ ở trong phủ, Lâm Tử Kiêu không được hoan nghênh, tình huống lại vừa vặn cùng với trước kia phát triển trái ngược, mặc kệ nàng ta cố gắng như thế nào, tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau là

nàng giả bộ yếu đuối, làm bộ làm tịch, luôn luôn có mấy người làm ở sau lưng mãnh liệt thêm mắm thêm muối phê phán bộ mặt thật của nàng ta.

“Tỷ tỷ, đây là kinh Phật do muội muội chép, mời tỷ xem qua.” Lâm Tử Kiều hèn mọn đưa lên một xấp giấy viết tay.

“Ừ. Để xuống đi.” Tú Bình nhìn sang, không muốn nói nhiều với nàng, Lâm Tử Kiều cũng biết tình thế cho nên thức thời lui xuống.

Hôm nay trong bụng của Tú Bình đã có đứa bé, lại biết Lâm Tử Kiều không đơn giản như bề ngoài, sợ nàng nhất thời sẽ nổi lên ý xấu hoặc lại dùng thủ đoạn nào đó làm hại tới đứa bé trong bụng mình, cho nên tìm có khiến Lâm Tử Kiều thay nàng ở trong viện của nàng ta chép kinh Phật để cầu phúc cho đứa bé trong bụng. Lúc đầu Lâm Tử Kiều còn vui vẻ lĩnh mệnh, nhưng sau Tú Bình lại cho nàng càng ngày càng nhiều kinh thư, lại bảo nàng ba ngày phải giao một bản kinh văn, lấy cớ là sợ nàng bận bịu nên ngay cả sáng chiều phải thỉnh an cũng đều miễn. Lâm Tử Kiều vì chép kinh thư mà thậm chí ngủ cũng không thể ngủ, dĩ nhiên là không có thời gian nghỉ ngơi, vì vậy liền bắt đầu vô tình hay cố ý trì hoãn thời gian nộp kinh văn, nói mình trừ chép kinh ra thì cũng có việc khác cần phải làm, còn ở trước mặt Tĩnh An ầm ức nói mình vì phải chép kinh văn nên cũng không có thời gian hầu hạ hấn thật tốt. Tú Bình biết liền cười lạnh, tất nhiên ở trong phủ không thể chuyên tâm lễ Phật, vậy thì đến thôn trang đi, nơi đó thanh tịnh sẽ không làm trễ việc chép kinh. Lúc này Lâm Tử Kiều mới ngoan ngoãn ở trong phòng mình không dám đi đâu, chỉ mong cho Tú Bình nhanh chóng sinh con, mình cũng thoát ly khỏi khổ ải.

Sau khi biết chuyện này, Bình An cũng yên tâm, nghĩ trong sự kiện lần này Tú Bình cũng sẽ nhanh chóng trưởng thành, về sau sẽ không dễ dàng bị Lâm Tử Kiều nắm bắt như vậy nữa rồi.

Vừa qua Trung thu, ở Kinh Thành liên tiếp có mấy trận mưa phùn, nhiệt độ không khí thoáng cái đã hạ xuống, mát mẻ không ít. Mừng hai tháng chín là sinh thần bốn mươi của phu nhân Vương Thượng thư, sáng sớm đã có bái thiếp đưa tới đây, tiệc chiêu đãi mời Quý phu nhân đến.

“Bạc trắng hai trăm lượng, ngọc như ý ba khối, một bộ trà cụ vàng, khuyên tai ngọc năm mươi cái, các loại gấm thêu năm mươi cuộn, Tú Bình, người nhìn xem, thiếu cái gì nữa không?” Quý phu nhân cầm danh mục lễ vật để tính toán. Bởi vì Vương phu nhân là bá mẫu của Tú Bình, cùng Quý gia cũng coi là thông gia, lễ vật chúc mừng đương nhiên không thể qua loa khó coi.

“Không bằng ngọc như ý đổi thành hai bộ, gấm thêu đổi thành 20 cuộn. . . .” Tuy là như vậy, nhưng Tú Bình cảm thấy so với lệ thường là rất nhiều rồi.

Quý phu nhân cười cười: “Để cho người thêm vào nhưng người lại cắt giảm xuống. Ta hiểu trong lòng người nghĩ như thế nào, nhưng Vương phu nhân cùng chúng ta là thông gia, Vương đại nhân cùng lão gia cũng là đồng liêu, chuẩn bị lễ vật nhiều một chút cũng không sao.”

“Ngày mai để cho Bình An đi đến thôn trang ở thành nam một chuyến.”

“Đi thôn trang làm gì vậy ạ?” Tú Bình không hiểu.

“Người còn nhớ rõ bà vú Tống ma ma của Tĩnh An không? Chồng của bà ấy mấy năm đi theo lão gia xuất chinh từ lâu, cuối cùng chết trận ở sa trường. Lão gia thương cảm bọn họ cô nhi quả phụ cho nên để bọn họ ở lại thôn trang ở thành nam, ngày mai nhi tử của Tống ma ma cưới vợ, lão gia vốn muốn cho Tĩnh An mang theo quà tặng qua đó, nhưng Tĩnh An bận công vụ không đi được, cũng chỉ có thể để cho Bình An đi thay đến đó thôi.”

Những cô nhi quả phụ của những tướng sĩ đều từng vào sinh ra tử cùng Quý Hoài Trung, vẫn luôn được Quý gia lo liệu ổn thỏa, chưa bao giờ từng bị quên mất, Quý gia vẫn rất tôn kính, coi trọng họ, tựa như Tống ma ma, trượng phu của bà đã nhiều lần lập công, trợ giúp Quý Hoài Trung nhưng cuối cùng lại chết trận sa trường, khiến trong tâm của Quý Hoài Trung vẫn luôn áy náy vô cùng, chỉ có thể đem hân ái này cùng tôn kính này truyền đạt vào trên người mẹ con Tống ma ma.

Người ở thôn trang thành nam nghe nói tiểu thư Quý gia sẽ đích thân tới chúc mừng chuyện vui của Tống gia, cũng đều đặc biệt vui mừng, đều nói Tống gia có phúc khí mới có thể được Quý gia ưu đãi như vậy.

Tổng ma ma rất cảm động, cũng không khỏi có chút ít đặc chí, lại nghĩ tới trượng phu đã qua đời nhiều năm, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Sáng sớm, Bình An liền sửa soạn hậu lễ, dẫn theo tùy tùng ngồi vào xe ngựa đi đến thôn trang ở thành nam. Theo đúng nghĩa mà nói, là Bình An chưa từng gặp qua Tổng ma ma, nhưng Bình An lại nhớ rõ kiếp trước, nàng bị thương do bỏng nằm ở trên giường thì có một vị phu nhân chất phác đến chăm nom nàng, lúc ấy bà vừa gạt lệ vừa lau sạch vết thương rồi bôi thuốc cho nàng, lại đun thuốc, nấu cháo tới bón cho nàng ăn. Khi đó Bình An không thể mở miệng nói chuyện, chỉ là chảy nước mắt nhìn bà, bà nói cho Bình An biết bà chính là bà vú của thiếu gia Tĩnh An, nhận ân huệ nhiều năm của Quý gia, hôm nay lão gia, phu nhân và thiếu gia Tĩnh An đều đã không còn nữa, khi biết Bình An xảy ra thảm kịch này, trước hết bà liền chạy tới, vô luận như thế nào cũng muốn đến thăm thì bà mới an tâm được. Bà nói bà không tin lời đồn đại bên ngoài, là Bình An bởi vì ghen ghét nên sinh ra hận thù đi giết người, nhưng lại tự chuốc lấy tai họa, bà tin tưởng mọi người trong Quý gia đều là người tốt. Bình An nghe xong liền rơi lệ, dường như muốn đem nước mắt cả đời này của nàng chảy hết ra vậy. Tổng ma ma thương tiếc nàng cho nên nhất định muốn ở lại biệt viện để chăm sóc nàng, nhưng cuối cùng lại bị người của Tô gia đuổi đi.

“Lộp bộp” Bình An đang mải suy nghĩ thì đột nhiên xe ngựa bị rung động một chút, không cẩn thận nên đầu đụng phải khung cửa sổ.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Thúy Hồng đi theo liền vội vàng đỡ Bình An dậy, ghé đầu ra ngoài xe, thấy xe dừng ở trên đường, còn chưa ra khỏi thành.

“Cô nương, trước mặt không biết xảy ra chuyện gì, con đường đã bị chặn lại, không qua được.” Phu xe đáp.

Ngay sau đó xe ngựa lại mãnh liệt lắc lư.

“Lại làm sao vậy?” Thúy Hồng nhìn ra ngoài, chỉ thấy đoàn người trên đường bắt đầu khởi động, phi thường ồn ào.

“Có thể là có người không cẩn thận cho nên xe ngựa va chạm vào nhau, cô nương, ta thấy con đường này không đi qua ngay được, hay là chúng ta quay đầu sang đường lớn phía đông thôi.”

Xe ngựa quay đầu chạy về hướng cửa thành, không biết có phải mới vừa rồi đụng phải nơi nào hay không, vốn xe ngựa rất nhẹ nhàng giờ lại có vẻ nặng nề rất nhiều. Khi chạy tới cửa thành thì ngừng lại.

“Cô nương, phía trước có quan binh đang kiểm tra, chúng ta phải chờ một chút rồi.”

Cần phải đợi bao lâu đây, Bình An nhìn thời gian thấy cũng không còn sớm, từ cửa thành đến thôn trang cũng phải mất hơn hai canh giờ lộ trình nữa, giờ nếu tiếp tục trì hoãn sợ là qua buổi trưa cũng không đến đó được, như vậy không tốt lắm.

Thời điểm Bình An còn đang có chút lo lắng, từ cửa thành truyền đến một tiếng quát hỏi, Bình An vừa nghe liền nở nụ cười, vội bảo Thúy Hồng đi ra ngoài tìm người. Không lâu sau, chỉ thấy giọng nói của Tĩnh An vang lên ở ngoài xe ngựa: “Muội muội, như thế nào muội còn chưa ra khỏi thành?”

“Mới vừa rồi ở trên đường bị trì hoãn một chút, hiện tại lại bị ngăn ở cửa thành chứ sao. Mọi người đây là đang tra xét cái gì vậy ? Ta sợ chờ như vậy sẽ lỡ giờ lành, không kịp đưa hỉ lễ mất.”

Thấy dáng vẻ của Bình An có chút oán trách, Tĩnh An cúi đầu sát tới nhỏ giọng nói: “Trong thành có mật thám, mới vừa rồi bắt được hai tên, sợ là còn có đồng đảng, muội đi đường cần phải cẩn thận một chút, có muốn ta tăng thêm nhân thủ theo hộ tống muội hay không?”

Bình An liền tiếp khoát tay: “Như vậy không được, ta phải đi chúc mừng, dẫn đội binh mã đi làm gì a. Lão ngài xin thương xót, cho ta đi qua ta liền cảm ơn trời đất.”

Tĩnh An toét miệng cười: “Vậy không phải rất đơn giản sao.” Nói xong gọi người tới đây, đem hai chiếc xe ngựa của Bình An đi kiểm tra, lại dẫn tới một trận rối loạn ở cửa thành.

Bình An nghe mọi người oán trách ở ngoài xe mà cười khổ, kêu Thúy Hồng đi ra ngoài phân phó phu xe vừa ra cửa thành thì chạy nhanh lên một chút, tốt nhất có thể nhanh như chớp biến mất trước ánh mắt của mọi người đi.

Thật vất vả mới đến thôn trang, xe ngựa cùng với đoàn người của Bình An mới vừa vào thôn đã bị mọi người vây xem, đám trẻ con vốn đang vây xem tân nương lại cũng như ong vỡ tổ vây quanh đây.

“Xem này, xe ngựa này thật là khí thế.”

“Nghe nói ngồi bên trong chính là tiên nữ tỷ tỷ đó, nhà của Tổng đại mụ (bác gái) thật là có phúc.”

“Nếu có thể được liếc mắt một cái thì tốt rồi.”

Đến cửa chính của thôn trang, chỉ thấy Tổng ma ma dẫn nhi tử là Tổng Đại Ngưu cùng người của thôn trang ra bên ngoài, một mực cung kính chờ đợi, vừa thấy Bình An xuống xe liền đồng loạt quỳ xuống dập đầu.

Bình An chạy nhanh tới trước nâng Tổng ma ma dậy, nhìn chung quanh, trong hốc mắt lệ liền dâng lên. Nhìn bà trẻ hơn một chút so với kiếp trước, nhưng nụ cười vẫn ấm áp lòng người như vậy.

“Tân nương đã tới chưa?” Bình An cười hỏi.

“Tân nương đến trước suối thôn rồi, cũng phải qua một núi nữa mới đến, xem chừng đang ở trên đường, chắc là sắp tới thôi. Tiểu thư mau vào trong nhà nghỉ ngơi một chút đi.” Tổng ma ma cười đến miệng không khép lại được, dẫn Bình An vào trong viện.

“Nhờ có lão gia ưu ái, cho Đại Ngưu mượn thôn trang để có nơi thành thân, nếu không hai mẹ con ta ngay cả nơi sống yên ổn cũng không có.” Tổng ma ma vừa nói vừa cảm kích: “Trước mắt còn có tiểu thư tự mình tới đây chúc mừng, một đời nhà chúng ta cũng không biết là đã tu được bao nhiêu phúc khí đó.”

“Ma ma không cần nói như vậy, những năm này các người ở tại thôn trang cũng là tận tâm tận lực, hơn nữa là Quý gia chúng ta đã nợ mọi người.” Bình An chân thành nói .

Thấy thái độ của Bình An một chút cũng không có vẻ là chủ nhân kiêu ngạo, còn cùng mình nói chuyện nhà, Tổng ma ma lại có chút thụ sủng nhược kinh (được quan tâm mà lo sợ), nghe Bình An nói mấy câu như vậy liền vội vàng nói: “Không được, sao lại có thể nói như vậy được. Đây thật là muốn lấy phúc của ta mất. Quý lão gia là ân nhân lớn của chúng ta đó.”

Tổng ma ma dẫn Bình An tới một phòng sạch sẽ trong hậu viện, lại để cho người đưa tới nước sạch cho nàng rửa mặt, các loại thức ăn đều được bày trên mặt bàn, nói nàng nán lại đợi một lát nữa, đến giờ lành sẽ phái người tới thông báo cho nàng để đi qua dự lễ, đến lúc đó tân nương cùng chú rể sẽ kính trà nàng.

Tổng ma ma hàn huyên một chút việc nhà với Bình An, sau đó đi ra ngoài để chào hỏi khách nhân.

P/s: tuần sau nữa ta bắt đầu thi, nên sắp tới tiến độ sẽ chậm một chút nha mọi người, có thể chỉ có 1,2c /tuần thôi, có thời gian lúc nào ta sẽ làm lúc đó. Mong mọi người thông cảm & tiếp tục ủng hộ ta a.

Ak, còn nữa, trong quá trình edit có nhiều sai sót, nếu thấy chỗ nào chưa được hay ta edit khó hiểu thì các nàng cứ ý kiến tự nhiên nhá để ta còn điều chỉnh.

10. Chương 10

Bình An ở trong phòng ngây người, đang cảm thấy có chút buồn chán, đột nhiên nghe được ở ngoài cửa sổ có tiếng cười ‘hi hi’ trầm thấp, đi tới đẩy cửa sổ ra, lại thấy ba bốn đứa trẻ đang vúi vào bên ngoài cửa sổ len lén nhìn nàng.

“Các người là đứa trẻ nhà ai vậy?” Thấy Bình An đã phát hiện ra, mấy đứa trẻ cuống quýt không kịp lẩn tránh, lại phát hiện nàng chỉ nhẹ nhàng nở nụ cười, cũng không có ý tứ trách cứ đám bọn chúng, một đứa trẻ trong đó liền đánh bạo nói: “Cha mẹ chúng ta đều là nông hộ (gia đình nhà nông) trên thôn trang.”

Hóa ra đều là gia đình trên thôn trang, hôm nay Tổng gia rước dâu về cho nên đều sang đây ăn mừng, mấy đứa trẻ nghe nói ở thôn trang có tiểu thư nhà quan tới đây, xinh đẹp giống như tiên nữ nên liền vụng trộm chạy tới hậu viện để nhìn lén.

Bình An cho bọn hắc vào phòng, lấy đồ ăn trên bàn cho bọn hắc, biết được đứa lớn nhất tên là Đông Tử, năm nay bảy tuổi, bộ dáng mấy đứa trẻ khác cũng chỉ tầm năm, sáu tuổi, Bình An liền cười nói: “Vây các người cảm thấy ta giống như tiên nữ sao?”

Đông Tử vừa nhét bánh đậu đỏ vào miệng vừa gật đầu ê a: “Giống như. Giống như.”

Mai Nhi năm tuổi cũng ngẩng đầu dò xét cẩn thận Bình An một lát, dùng sức nuốt trong đồ ăn trong miệng xuống rồi nói: “Nhưng cũng không quá giống.”

Bình An liền thấy hứng trí: “Chỗ nào không quá giống vậy?”

“Bộ dạng không quá giống.” Đông Qua ở bên cạnh vội vàng giành nói, “Ta đã nhìn thấy tiên nữ tỷ tỷ trong miếu, cũng rất xinh đẹp.”

Đông Tử đá Đông Qua một cái: “Trong miếu kia đều là người chết, người tỷ tỷ này là người sống, đương nhiên là sống xinh đẹp hơn rồi.”

Bình An không nhịn được cười rộ lên: “Các người cứ từ từ ăn, những đồ này ta đều ăn không hết, đợi lát nữa ta sẽ bảo người gói lại cho các người mang về nhà ăn, được không?”

Mấy đứa trẻ đang nhét đồ vào trong miệng hai mắt liền tỏa sáng, lại nao loạn cùng với Bình An một hồi, có người tới nói thời gian không sớm nữa, nên đi xem tân nương rồi, Bình An cười bảo Thúy Hồng tặng chút bánh ngọt hoa quả rồi dẫn bọn họ đi ra ngoài.

Lại đợi một lúc lâu sau, Bình An dự đoán chắc là tân nương cũng đến trên thôn trang rồi, nhưng còn không thấy có người đến, liền muốn gọi Thúy Hồng đi hỏi thăm một chút, lại thấy Đông Tử vội vàng hấp tấp chạy lại đây .

“Không xong không xong, tân nương tử gặp phải sơn phỉ (cướp, thổ phỉ) rồi !” Đông Tử hoảng sợ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

“Sơn phỉ?” Trong lòng Bình An cũng hơi hồi hộp một chút, không khỏi cau mày: “Không nghe nói ở vùng phụ cận có sơn phỉ a. Thúy Hồng, người nhanh đi hỏi thăm một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Sở Đông Tử nói không rõ ràng, Bình An sai Thúy Hồng đi hỏi.

Chỉ chốc lát sau đã thấy Thúy Hồng trở lại, nói: “Nghe nói là nửa đường không biết ở đâu lại xuất hiện kẻ cướp, cướp tân nương cùng những người mới đến đi rồi, chỉ có một người thông minh nhân lúc hỗn loạn trốn thoát được chạy về báo tin, hiện giờ Tổng Đại Ngưu đang triệu tập người muốn đi liều mạng !”

“Không có nghe nói ở thành nam có sơn phỉ ? Có thể nói một chút xem rốt cuộc người trở về kia là người nào?” Bình An nghi ngờ hỏi.

“Người báo tin kia một mực chắc chắn là sơn phỉ.”

Bình An suy nghĩ một chút, vẫn là đi đến phía trước viện, lúc này ở Tiền viện đã âm ỉ lạt trời, Tổng ma ma vừa lúi cúi giữ Tổng Đại Ngưu đang muốn chạy đi liều mạng lại, vừa gấp đến độ dậm chân gặt lệ, thấy Bình An liền bùm một cái quỳ xuống, khóc lóc nói: “Tiểu thư, người phải làm chủ cho chúng ta a.” Hoàn toàn quên Bình An tuy là tiểu thư nhà quan, nhưng lại mới mười hai tuổi.

Bình An biết bà đang hoảng hồn, tiến tới vừa nâng bà dậy vừa trấn an, lại sai người lập tức chạy tới nha môn báo tin, nhất định phải thông báo đến Quý Tĩnh An, để cho hắc phái người tới đây điều tra, nhất thiết phải nghĩ cách cứu được tân nương tử ra.

Bình An bảo người ta gọi người may mắn chạy trốn được kia tới, tra hỏi một lúc, để cho hắc nhớ lại rồi mô tả tỉ mỉ quần áo, tướng mạo của kẻ xấu, mặc dù đám người kia mặc quần áo làm từ vải bố (vật liệu dệt từ bông, đay), cùng với cái khăn che mặt đen, đều giống với bọn tội phạm bình thường, nhưng vũ khí mà bọn hắc dùng lại không phải là đao kiếm như bình thường, mà là loại tương tự như thế, tên loan câu gì đó, sắc bén lại hẹp dài, không giống vũ khí thường thấy.

(loan đao: loại đao có lưỡi uốn hơi cong, loan câu: là loại có lưỡi như hình móc câu ý ạ)

Loan câu? Sắc bén lại hẹp dài? Bình An hí hai mắt lại, tỉ mỉ suy nghĩ, đột nhiên như bị gõ một cái, mãnh liệt mở mắt ra, lập tức nói nhỏ mấy câu vào tai Thúy Hồng, đôi tay nắm chặt ra cả mồ hôi.

“Ta mệt mỏi, muốn vào phòng nghỉ ngơi một chút, Tổng ma ma, người đừng vội, ta đã phái người đi thông báo cho ca ca rồi, nhất định hắn sẽ cứu được tân nương tử ra, các người đừng lo lắng.” Nói xong không đợi Tổng ma ma cảm tạ, liền bước vội về phòng ở hậu viện.

Đợi một hồi thì thấy Thúy Hồng quay trở lại.

“Thế nào rồi?” Bình An kéo Thúy Hồng qua, nhỏ giọng hỏi.

“Vâng.” Sắc mặt Thúy Hồng nặng nề gật đầu một cái: “Quả nhiên dưới gầm xe ngựa chúng ta ngồi bị khoét rỗng rồi, bên trong còn có vết máu.”

“Nhất định là tại lúc đi trên đường rồi.” Bình An cười lạnh nói: “Cũng không biết là lúc đó vô tình lên xe của chúng ta hay là trong phủ có người tiếp ứng đây.”

Thúy Hồng cả kinh: “Người nói trong phủ của ta có mặt thám sao?”

“Chuyện này không thể nói lộ ra, tất cả chờ ca ca tới rồi lại nói.” Bình An nén giọng nhỏ hơn nói, “Nếu như ta đoán không lầm, đám ‘kẻ cướp’ kia nhất định là tới tiếp ứng cho hắn, bọn họ muốn tìm được thôn trang rồi gặp nhau trước khi ca ca tìm được. Những người mới đón đến chỉ sợ cũng không cẩn thận nên mới bắt gặp bọn họ, cho nên bị cướp đi, lúc này bọn họ nhất định phái người phục kích người đi ra ngoài báo quan, cho nên ta mới để cho người tìm người lặng lẽ theo đường nhỏ quay về kinh thông báo.”

Thúy Hồng không ngờ Bình An còn nhỏ tuổi mà tâm tư lại kín đáo như vậy, không khỏi có chút lú lờ.

“Đông đông đông” có người gõ cửa, Thúy Hồng nhanh nhạy hỏi: “Người nào?”

“Tiểu nhân là Triệu Ngũ.” Thấy là người làm đi theo lần này, Thúy Hồng mở cửa để hắn vào.

“Tiểu nhân làm theo như phân phó, đem xe ngựa cùng tất cả những người đi theo đều tra xét một lượt, quả thật có khuôn mặt mới.” Mới vừa rồi Thúy Hồng theo như Bình An phân phó ngoại trừ phái người hồi kinh báo tin, còn tìm một thanh niên tên Triệu Ngũ ở trong phủ, muốn hắn âm thầm điều tra một chút tình huống khả nghi, không ngờ đúng là có kết quả.

“Vừa rồi lúc dỡ hàng ở thôn trang quả thật có một người trẻ tuổi, lạ mặt, tay trái giống như bị dũa thương, không linh hoạt lắm, lúc ấy tưởng rằng là người do thôn trang phái tới trợ giúp nên cũng không tra hỏi tỉ mỉ.” Triệu Ngũ trả lời rõ đầu đuôi gốc ngọn, “Sau đó thì không thấy người nọ nữa.”

“Nếu như người gặp lại hắn, còn nhận ra được không?” Bình An hỏi.

“Tiểu nhân nhận được. Bởi vì diện mạo của người này không như người thường, mặt mày ngày thường vẫn còn đen đậm, hình dáng so với người thường cũng khác biệt.”

Trong lòng Bình An cười lạnh, quả nhiên là người Bắc Mạc.

“Tiểu thư, có cần phái người đi bắt hắn hay không?” Thúy Hồng nghĩ rằng tay hắn bị thương, lại bị Triệu Ngũ nhận ra được, không bằng hành động bắt luôn lấy hắn, đỡ phải lo lắng đề phòng.

Bình An lắc đầu một cái, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy, Kinh Thành canh giữ nghiêm ngặt như vậy mà hắn cũng trốn thoát được, như vậy người này cũng là giỏi hoạt cực kỳ, “Triệu Ngũ, chuyện này không thể để lộ ra, người tìm cách xóc lại toàn bộ tinh thần ọi người, phải quan sát chặt chẽ người trên thôn trang, ngàn vạn lần không thể khinh suất mà bất dấy động rừng được, nói là hiện giờ có sơn phỉ làm loạn, người của quan phủ đang đến, một người cũng không được rời đi.”

Bây giờ nhất định là người nọ đã mất đi liên lạc với đồng bọn, chỉ sợ lúc này còn ẩn núp trên thôn trang, ngàn vạn lần không thể để cho hắn chạy thoát hội hợp cùng đồng bọn, hoặc là để cho hắn phát ra tín hiệu gọi người tới cứu viện, Bình An chỉ mong Tĩnh An nhanh chóng dẫn theo người chạy tới, bất ngờ đánh úp bắt được bọn chúng, chỉ hy vọng có thể bảo vệ được mọi người trên thôn trang an toàn.

Tiền viện ồn ào như thế nào Bình An cũng mặc kệ, nàng chỉ lẳng lặng cầm quyển sách trên tay, trong lòng đang tính thời gian, từ Kinh Thành đến thôn trang nhanh nhất cũng phải mất bốn canh giờ, trước lúc mặt trời lặn, trong thôn trang không thể thả ra một người, đám kẻ xấu kia nói không chừng đang núp ở cách đó không xa, chỉ chờ mặt trời lặn sẽ đến giết người trong thôn để cứu người.

Lòng người Bắc Mạc ngoan độc, lại đều là người đã đi đánh trận, dũng mãnh hung ác, giết chết người trên thôn trang đều dễ dàng như bóp chết mấy con kiến, bất quá cũng may là bọn hắn tâm tính đa nghi xảo trá, lúc này đã mất đi liên lạc cùng đồng bọn, khẳng định cũng không dám khinh suất hành động.

Mắt thấy mặt trời đã dần dần mất đi ánh sáng, Bình An cũng bắt đầu nhú chặt chân mày, lần nữa gọi Triệu Ngũ tới.

“Tìm được người kia chưa?”

“Nhắc tới cũng kỳ quái, có mấy lần rõ ràng nhìn thấy người nọ, nhưng tìm đi tìm lại nhiều lần mà vẫn không thấy bóng người, lúc này không biết hắn đang núp ở nơi nào.”

Trong lòng Bình An càng thêm nặng nề, nhìn ra bầu trời bên ngoài đã dần dần chìm trong tối tăm: “Ca ca bên kia có tin tức gì không?”

Triệu Ngũ lắc đầu một cái: “Không có ai tới báo tin, chắc là vẫn đang trên đường.”

“Không đúng rồi, coi như đang ở trên đường cũng có thể phái người tốc hành tới thông báo a.” Trong lòng Bình An càng nghĩ càng thấy không hợp lý, xem ra trước khi mặt trời lặn thì bọn họ cũng chưa đuổi tới được.

“Chặn đường!” Bình An ra lệnh một tiếng, khuôn mặt của Thúy Hồng cùng Triệu Ngũ cũng biến sắc.

Thôn trang ở thành nam nằm ở vị trí lõm trong núi, nhưng giao thông bốn phương đều thông suốt, phía Bắc liền với Kinh Thành, phía đông gần với suối Trấn Tây ở Tử Khẩu, Bình An đã bảo Triệu Ngũ dẫn vài người đến mấy con đường trọng yếu, đặt cự thạch (đá lớn) trên vách núi, một khi có tình huống không ổn liền đẩy cự thạch xuống, khiến cho thôn trang thành nam ngăn cách với bên ngoài, trở thành một thôn cô lập, mặc dù ngăn cách cứu viện tới, nhưng cũng có thể ngăn cách được bị tàn sát. Gây nhiều loạn để một khi Bắc Mạc muốn tiến vào thôn sẽ phải dọn dẹp con đường, như vậy có thể trì hoãn bọn họ, khiến cứu binh có thể lập tức chạy tới.

Người trên thôn trang chỉ nghe thấy bên ngoài có mấy tiếng nổ, không biết xảy ra chuyện gì, liền thấy Bình An đi ra, nói rõ tình huống ọi người, nói hiện giờ sơn phỉ không phải sơn phỉ bình thường, mà là kẻ xấu lẫn vào trên thôn trang, hai nhóm người chạy tới Kinh Thành báo tin cũng bị mất tin tức, có lẽ đã bị phục kích, hiện giờ đang rối loạn, bọn chúng bất cứ lúc nào cũng có thể sẽ tấn công vào trong thôn, bắt buộc phải chặn đứt con đường vào thôn, nhưng chỉ cần viện binh vừa đến thì nhất định phải dọn dẹp con đường ra ngoài.

Lại bảo Triệu Ngũ nói rõ ọi người biết đặc điểm người lẫn vào thôn trang.

“Người này dị thường xảo trá hung ác, nếu mọi người phát hiện ra hắn thì không thể đơn độc hành động, mà phải kịp thời thông báo lên trên, đại tiểu thư của Quý gia là ta ra một trăm lượng bạc để truy bắt hắn, nếu người nào cung cấp được đầu mối sẽ thưởng hai mươi lượng bạc.” Giọng nói vừa dứt liền bắt đầu có người chà sát tay, hoàn toàn quên bây giờ thôn trang đang trong tình cảnh nguy hiểm.

Mà người đang cải trang núp trong đám người - Sa Lang giận đến gần như muốn học máu, Quý gia tiểu thư này cũng không biết trời cao đất rộng muốn bắt hắn, còn ra giá một trăm lượng bạc, cư nhiên mình chỉ trị giá một trăm lượng thôi sao? Một trăm lượng? Còn là đồ bỏ đi mà nghĩ ra cái chủ ý chặn đường vớ vẩn kia, chẳng qua mình bị trọng thương, nếu không lấy đầu của nàng một trăm lần đều đơn giản. Chỉ là, mới vừa rồi nàng nói cái gì...”dị thường xảo trá hung ác”??? Nói giống như là đã gặp qua hắn vậy, nhưng nói như vậy lại khiến trong lòng Sa Lang có chút đắc ý.

Mấy khối cự thạch mà thôi, bọn họ đều không tốn một canh giờ liền có thể dọn sạch được, đến lúc đó nhất định bảo bọn họ tiếp đãi vị tiểu thư Quý gia này thật tốt, tốt nhất là đem nàng về Bắc Mạc để từ từ hành hạ nàng, để cho nàng biết người Bắc Mạc cũng không phải là loại người chỉ phí một trăm lượng bạc là có thể bắt được.

11. Chương 11

Ban đêm ở thôn trang, ánh mặt trời đã biến mất, thay vào đó là vẻ âm u lạnh lẽo, vốn phải đèn đuốc sáng trưng nhưng lúc này lại yên tĩnh đến quỷ dị, bốn phía ngoại trừ thỉnh thoảng vang lên một tiếng chó sủa thì không còn âm thanh dư thừa nào khác.

“Tiểu thư! Người trên thôn trang phần lớn đều theo lời người nói, các nhà đều có thể dùng dụng cụ săn bắt thú, cũng có một số có thể dùng nông cụ, Tổng Đại Ngưu triệu tập một nhóm nam nhân khỏe mạnh để canh giữ thôn trang, Triệu Ngũ cũng dẫn theo người đi ra đầu đường để thăm dò.”

Bên này Thúy Hồng vừa mới dứt lời thì bên kia – thôn Đông của thôn trang liền vang lên một trận chó sủa ầm ĩ, lập tức chó ở trong thôn cũng liền sủa theo, liền tiếp nối thành một hồi dài, làm Bình An bị kinh hãi một trận. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau liền có người tới nói, ở thôn Đông xuất hiện dị động, giống như có người đang đục đá vậy, xem ra đầu kia có người muốn phá đá để vào thôn.

“Không có việc gì, không cần gấp gáp, có lẽ là thiếu gia Tĩnh An dẫn theo viện binh tới.” Thúy Hồng vừa trấn an Bình An, tay lại vừa khẽ run lên.

“Thôn Đông sao? Nếu như cứu binh đến thì phải từ thôn Bắc của thôn trang vào chứ, không phải là thôn Đông, có lẽ không phải là cứu binh.” Bình An khẽ nhíu mày, trong lòng vô cùng lo lắng, “Người Bắc Mạc hung tàn thành tính, thích nhất là chém giết, nếu thật là bọn họ, thôn trang ắt gặp kiếp nạn.” Gần đây ở Kinh Thành vẫn không ngừng tra xét mật thám của Bắc Mạc, có năm mơ Bình An cũng không nghĩ tới sẽ gặp hấn ở thôn trang thành Nam.

“Tiểu thư.” Triệu Ngũ khẩn cấp dẫn theo người quay về bẩm báo, “Cự thạch ở Thôn Đông không tới nửa canh giờ nữa sẽ bị đục thủng, người xem, không phải là chúng ta sẽ mỗi người một đường chạy trốn chứ?”

“Chỉ sợ bọn họ sẽ để lại người để chặn đường đi, như vậy không khác nào tự chui đầu vào lưới, không bằng ở lại thôn trang lấy thủ vì công (lấy phòng thủ để chống lại thế bị tấn công) cho thỏa đáng thì sẽ hơn.” Bình An suy nghĩ một chút rồi nói.

“Tiểu thư, vậy không bằng hãy bố trí canh phòng đi.” Nói chuyện là người ở bên cạnh Triệu Ngũ, đó là một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi, đi đứng nhìn như có chút bất tiện, bước đi hơi khập khiễng.

“Vị này là Trương chấp sự của thôn trang, năm xưa từng theo lão gia xuất chinh, đối với việc bố trí phòng thủ có kinh nghiệm rất sâu sắc.”

Bình An vừa nghe thấy ánh mắt liền sáng lên, nếu có thể bố trí phòng tuyến thì lúc đó có thể trì hoãn một thời gian. Lập tức phân phó Triệu Ngũ dẫn theo người dùng toàn lực trợ giúp cho Trương chấp sự bố trí phòng tuyến ở xung quanh thôn trang.

Sau nửa canh giờ, từ thôn Đông truyền đến một tiếng vang thật lớn, thần kinh của tất cả người trong thôn thành Nam đều căng thẳng đến cực hạn. Giờ phút này, thôn thành Nam đã hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả đàn chó mới vừa rồi sủa ầm ĩ hình như cũng đánh hơi được mùi nguy hiểm mà ngưng lại. Theo như phân phó của Trương chấp sự, một ngọn đèn ở thôn thành Nam cũng không có, ngoại trừ bầu trời hiện ra mấy ngôi sao, ngay cả trăng sáng cũng bị mây đen che phủ, toàn bộ xung quanh đều một màu đen u ám, không có chút ánh sáng.

Trong phòng, Bình An dường như cũng có thể nghe thấy tiếng loan câu sắc bén phá vỡ khoảng không của đám người kia vang lên ở cửa thôn Đông. Mọi người trên thôn trang cũng như nàng, không khỏi ngừng thở, chỉ sợ một cử động nhỏ của mình trong bóng tối sẽ gây ra động tĩnh bị kẻ xấu chú ý.

Từ xa truyền đến từng hồi âm thanh gõ đập nghe mà buồn bực, có thể thấy được kẻ địch đang nhanh chóng lục soát, đột nhiên, “vèo” một tiếng, phía trên thôn trang dấy lên một quả pháo khói sáng ngời, mặc dù chỉ ngắn ngủi mấy giây, nhưng cũng đã cung cấp phương hướng của kẻ địch.

Bình An cực kỳ tức giận, làm sao lại quên mất kẻ xâm nhập vào thôn trang chính là tên mật thám kia chứ, nhất định là hắn phát tín hiệu cho đồng bọn, cung cấp cho bọn họ phương hướng, nòng hện đến nghiến răng, cũng không biết hắn trốn ở chỗ nào, hện không thể đem hắn ra bầm thây vạn đoạn.

“Tiểu thư, không xong, đám kẻ xấu kia đang đi về phía thôn trang.” Cho dù Triệu Ngũ không đến báo, Bình An cũng biết thôn trang đã bị lộ rồi.

Nhưng thời gian không đến một khắc, bên ngoài lại mơ hồ truyền đến một trận hô hét chém giết, âm thanh đao kiếm ‘leng keng’ tựa như xẹt qua tâm của Bình An, làm nàng đứng ngồi không yên, không biết phòng tuyến mà Trương chấp sự bày ra có bị kẻ địch công phá hay không, hiện giờ có phải là ở Tiền viện đã bị đánh hạ rồi không, nhiều thôn dân như vậy có phải đã gặp bất trắc hay không, lúc nào thì đến lượt nàng, chẳng lẽ ông trời cho nàng trọng sinh chính là vì để cho nàng chịu thêm một kiếp nữa sao? !

Quả thực Tiền viện đang cực kỳ nguy hiểm, nhưng gặp bất trắc cũng không phải là thôn dân ở thành Nam, mà là con dân của Bắc Mạc.

Bọn họ mới vừa phân rõ được phương hướng, muốn vào giết người trong thôn, nhưng không biết có một đội nhân mã từ nơi nào tuôn ra đánh cho bọn họ không ứng phó kịp. Xem ra đội ngũ này vẫn luôn theo sau lưng bọn họ, chỉ chờ bọn họ tiêu hao thể lực đi phá đá vào thôn thành Nam, lại đang rối loạn trong cảnh tối om của thôn, lúc đột nhiên thấy đồng bọn phát ra tín hiệu liền đắc ý vênh váo, lại dễ dàng bị bọn họ bao vây đánh mà không có chút lực để chống đỡ.

Những người Bắc Mạc không phải là không chịu nổi một kích, chỉ hơi điều chỉnh một chút đã từ bị động bị biến thành chủ động đánh trả lại, sau một hồi giết chóc bọn họ liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, dường như đối phương vô cùng hùng mạnh, cũng không giống như quan binh bình thường, mà là một đội quân đã được huấn luyện vô cùng hoàn hảo, dần dần bọn họ đã bị những tinh binh này bao vây.

Người đứng đầu thấy tình thế không đúng, phát ra mệnh lệnh chỉ tấn công về một bên để phá vòng vây muốn thoát ra ngoài. Từng hồi luân phiên tấn công mạnh mẽ, nhưng lại giống như đang gắng sức đánh lên bông tơ mềm mại vậy, người tấn công thì hấn lui, người lui thì hấn bao vây, tựa như miệng của một túi vải vậy, càng thu vào sẽ càng khép chặt.

“Túi vải trận? Tô Bá Hiên, lại là người! Hừ!” Bị vây quanh ở giữa, Dung Bình hừ lạnh một tiếng, trên mặt tuy là vẻ khinh thường, nhưng trong lòng lại nặng nề vô cùng, hiện giờ tung tích của Sa Lang không rõ, lại trên chọc tới Tô Bá Hiên, thật sự là vô cùng không ổn.

“Muốn dùng túi vải bắt ta, xem ta như thế nào xé nát vụn cái túi của người!” Trong mắt Dung Bình hiện lên một tia âm lãnh, nâng người nhảy qua đầu của đồng bọn, hướng về phía người bày trận mạnh mẽ tấn công đánh xuống dưới, chỉ thấy loạn câu lay động đã nhuộm máu vết hầu của kẻ khác, chỉ chớp lát đã mở ra được một đường máu, người phía sau theo sát sau lưng muốn cùng hắn thoát ra khỏi vòng vây, nhưng cho dù bọn hắn có hung mãnh hơn nữa, cũng chỉ có ít ỏi mấy người là đào thoát ra được, còn lại vẫn bị vây bắt.

Người trên thôn trang trốn ở một bên, tận mắt trông thấy trận đánh chém giết này liền kinh sợ, cuối cùng nhìn thấy cứu binh đã tới, không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nhưng mới vừa rồi nhìn thấy những tên tặc tử dũng mãnh hung tàn kia, trong lòng bất giác lại sợ run, lúc này vẫn trốn ở chỗ tối không dám thở mạnh, cho đến lúc quân Bắc Mạc bị áp giải đi mới có quan binh đi ra hướng về phía chung quanh buông lời: “Chúng ta là binh lính thủ hạ của Tô tướng quân, mọi người có thể yên tâm, có Tô tướng quân ở đây nhất định sẽ bảo đảm an toàn ọi người.”

Lúc này mới có người từ góc tối đi ra ngoài, hướng phía quan binh hành lễ: “Tiểu nhân là Triệu Ngũ, là người làm của Quý gia tại Kinh Thành, lần này may mà có các vị quan gia cứu giúp!

“Tiểu thư nhà người đang ở trên thôn trang sao?” Chỉ thấy một người trẻ tuổi trong tay cầm cung, toàn thân là hắc khôi (áo giáp màu đen, có mũi sắt đội trên đầu), khí vũ hiên ngang, đang cười tuấn mã đỏ thắm đi đến trước mặt Triệu Ngũ.

“Vâng, đúng vậy, tiểu thư đang ở hậu viện, tiểu nhân lập tức phái người đi thông truyền.” Triệu Ngũ cũng không biết người trước mặt này chính là Định Bắc Hầu - Tô Bá Hiên chiến công hiển hách, lại càng không biết khi hắn vừa biết tin liền lập tức triệu tập một ngàn kỵ binh tinh luyện ra rồi thúc ngựa chạy tới cứu.

Bên này Tô Bá Hiên mới vừa ra lệnh cho người hạ trại ở trong thôn, lại thấy bên kia Đông Tử cùng mấy đứa trẻ về mặt hốt hoảng chạy tới: “Không xong không xong. đồ đều. Tiên nữ tỷ tỷ. uy hiếp như vậy. bắt đi.” Mọi người thấy mấy đứa bé vội vàng vàng người một câu ta một câu, cũng không nghe rõ là nói cái gì, cuối cùng vẫn là Đông tử lớn nhất nói được câu hoàn chỉnh.

“Tiên nữ tỷ tỷ bị người xấu dùng đao uy hiếp, bắt đi rồi!” Vừa nói vừa chỉ vào hậu viện.

Lúc này Triệu Ngũ mới hoảng hồn, mới vừa rồi chỉ lo dẫn người nghênh địch ở phía trước, lại quên phái thêm người tới hậu viện, thăm nghĩ những phụ nho (phụ nữ nhà nho) trong thôn trang cũng tránh ở phía sau, mọi người có thể phối hợp lẫn nhau, lại quên mất mọi người nhất định sẽ vì thân phận tôn quý của Bình An mà không dám tới gần nàng quá, chỉ có Thúy Hồng cùng mấy nha hoàn ở bên cạnh Bình An, nhất định là như vậy mới để cho kẻ địch thừa cơ.

Lúc đầu Tô Bá Hiên còn không biết tiên nữ tỷ tỷ là ai, đến khi biết được Bình An bị người bắt đi, ánh mắt rét lạnh, lập tức chạy tới hậu viện.

Sa Lang bắt cóc Bình An, cẩn thận tránh đi tầm mắt của mọi người, từ cửa hông một đường chạy ra ngoài thôn trang, nhưng không chạy được mấy bước đã khí huyết công tâm (nội thương), mãnh liệt ho khan mấy tiếng liền thấy có máu tươi chảy ra từ khóe miệng.

“Người bị thương à?” Lúc này Bình An đang bị đao dè trên cổ, trong lòng lại hoảng sợ vô cùng, nhìn người trước mắt này rõ ràng là rất suy yếu, nhưng hết lần này đến lần khác lại có sức lực cưỡng ép nàng chạy trốn chết.

“Ít nói nhảm đi!” Vừa ho mãnh liệt mấy tiếng, Sa Lang đem mũi đao xẹt qua một cái, làn da mịn màng của Bình An liền hiện ra một vết máu. Nếu không phải mới vừa rồi hấn giữ được bình tĩnh, không có đi ra ngoài hội hợp cùng đồng bọn mà là núp trong bóng tối quan sát, chỉ sợ lúc này hấn cũng rơi vào tay của Tô Bá Hiên rồi, cũng do Dung Bình quá sơ suất, bị người ta theo dõi mà lại không hề phát hiện ra.

“Nha đầu thôi, đều là tại ngươi!” Nghĩ tới đây, Sa Lang liền thở cũng không ra hơi, “Là ngươi phái người báo tin cho Tô Bá Hiên. Hừ, ngươi được lắm! Khoảng cách từ Tân Khẩu đến phía Nam xa hơn so với Kinh Thành rất nhiều, ai cũng không ngờ được ngươi sẽ bỏ gần mà cầu xa đi cầu cứu Tân Khẩu. Khó trách ngươi lại chặn đường, hóa ra là dự liệu được sẽ có người tới cứu. Khụ. Khụ.”

Bình An muốn tránh thoát khỏi trói buộc của Sa Lang, nhưng không ngờ khí lực của hấn rất lớn, một tay bắt nàng kìm hãm vào trong ngực, dùng mũi đao nhắm ngay cổ họng của nàng: “Còn cử động nữa liền giết ngươi!”

Nhiệt độ nóng hầm hập của Sa Lang bức ép làm Bình An thở không thông, nhưng nàng lại không có nửa phần khí lực thoát khỏi: “Người không trốn thoát nổi, hiện giờ chỉ có con đường từ cửa thôn Đông đi ra ngoài, chỉ sợ sớm đã có người canh giữ, ngươi vẫn là đầu hàng đi.”

“Hừ hừ, không phải còn ngươi nữa sao? Đại tiểu thư của Quý gia, con gái của Quý Hoài Trung, muội muội của Quý Tĩnh An, Tô Bá Hiên lại không kiêng kỵ ba phần sao? Người yên tâm, ta sẽ không giết ngươi, ta muốn dẫn ngươi về Bắc Mạc, trong quân doanh của Bắc Mạc thiếu nhất chính là quân kỹ.” Sa Lang cười lạnh, cảm giác được thân thể của người trong ngực khẽ run lên, trong lòng liền thấy một trận sáng khoái.

Đây là một nông trại bị vứt bỏ, trong rừng trúc dưới chân núi ở thôn Tây, bình thường rất ít người đi qua, Sa Lang một đường cưỡng ép Bình An sớm đã cạn kiệt sức lực, hiện giờ thấy có chỗ tránh nạn tuyệt hảo như vậy nên đương nhiên muốn trốn ở bên trong để nghỉ ngơi và hồi phục một lát.

Bình An bị Sa Lang ép buộc, mới vừa vào đến trong nhà, còn chưa kịp thích ứng trong bóng tối, liền thấy quần áo trên người “xoẹt xoẹt” mấy tiếng, y phục đã bị xé thành từng mảnh rơi xuống. Bình An lập tức thét lên, không để ý đến nguy hiểm, đưa tay ôm ngực hướng vào trong góc phòng tránh đi.

“Hừ!” Tựa hồ Sa Lang rất quen thuộc với bóng tối, đi tới dùng mấy mảnh áo vụn trói hai tay của Bình An vào: “Hôm nay ngươi mà trốn, thì hãy biết kết cục là gì đi! Không muốn để cho người khác thấy ngươi quần áo xóc xếch lại ở cùng một chỗ với đào phạm thì ngoan ngoan ở chỗ này đừng có lên tiếng.”

Nói xong cũng không để ý tới nàng, đưa tay tìm chút rơm khô trên mặt đất xếp thành đồng rồi nằm xuống ngủ, chỉ còn lại một mình Bình An đang trợn trừng hai mắt ở góc phòng khóc không ra nước mắt.

12. Chương 12

Đây là trận hỏa hoạn kia sao? Nàng cảm thấy cả người nóng hầm hập, ngay cả da cũng sắp bị đốt cháy rồi, khàn cả giọng kêu cứu, bất lực tuyệt vọng khóc gào. Có bóng người thoáng qua, là hắc tới cứu nàng sao? Bình An muốn tiến lên bắt lấy tay của hắc, lại bị hắc hất mạnh cả người ra.

Hắc vô cùng chán ghét: cái người đàn bà ngu xuẩn này, người phải sớm biến mất ở cái thế gian này mới đúng, người chính một cây gai ở trong lòng của Vân nhi! Nói xong thân hình lại nhanh chóng biến mất ở trong đám cháy.

Vân nhi? Lại là Vân nhi! Bình An bổ nhào trên mặt đất, kinh ngạc nhìn phương hướng mà hắc vừa biến mất, cho nên hết thấy đều là giả dối sao? Toàn bộ những lời mà hắc đã nói với nàng đều là giả sao? Tình cảm của hắc vốn dĩ đều dành cho Chu Vân Hương, cùng với nàng nửa điểm quan hệ cũng không có, cái mà hắc muốn lại chính là muốn nàng chết.

Bình An tê liệt ngã xuống mặt đất, vô lực ngửa mặt lên trời, nàng không còn hơi sức để hô lên một tiếng, nhắm mắt lại khẽ mỉm cười, khóe mắt có nước mắt xẹt qua, chết thì sẽ hết, sẽ không còn đau đớn, không còn oán hận nữa!

“Quý Bình An. Quý Bình An. Người đang làm gì vậy? Mau dậy đi! Mau dậy đi!”

Bình An chợt tỉnh giấc, ngoài cửa sổ, bầu trời đã dần dần sáng lên, một trận gió lạnh thổi tới làm nàng không khỏi lạnh run, lúc này mới phát hiện quần áo trên người đã rách nát, đôi tay cũng bị trói chặt mất đi tự do. Nàng nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy tên tặc tử tử tử hôm qua đang dựa vào tường mà ngồi, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, giờ phút này không nhúc nhích, không biết là chết hay sống.

Bình An tỉnh mắt, nhìn thấy cách đó không xa ở bên cạnh hắc đang để một thanh đao nhọn dùng để uy hiếp nàng, phút chốc ánh mắt của nàng trở nên sắc bén, đứng lên hít sâu một hơi, đưa chân đá đá Sa Lang, thấy hắc không phản ứng chút nào, Bình An giãy dụa lặng lẽ đi qua đó nhặt đao nhọn lên, nhưng vào đúng lúc này, Sa Lang nhú nhú mày một cái, giống như cảm giác được cái gì đó, chợt mở mắt ra.

Bình An thấy Sa Lang tỉnh lại, biết việc này không nên chậm trễ, hung hăng cắn răng, cầm đao mãnh liệt dồn sức đâm xuống ngực hắc.

Trong lòng Sa Lang cả kinh, lắc mình tránh sang bên cạnh, nhưng bất đắc dĩ thân thể chịu trong thương, đã mất đi linh hoạt của thường ngày, hắc vẫn bị đao đâm vào cánh tay trái, ăn một lần đau hắc liền đi tới vung tay lên cho Bình An một cái tát, ngay tại chỗ, Bình An bị ném lăn ba vòng trên mặt đất, nửa gương mặt lập tức sưng đỏ lên.

“Nha đầu thối! Người xuống tay thật ngoan độc!” Sa Lang nghiêng răng nghiêng lợi, xé xuống vạt áo băng bó lại ỳnh.

“Ta chỉ muốn sống thật tốt, kẻ nào hại ta, ta liền muốn hắc phải chết!” Hai mắt Bình An đỏ bầm nhìn Sa Lang, cắn răng từ dưới đất đứng lên, ngay sau đó lại cầm đao bổ nhào lên.

Ngược lại, Sa Lang lại sững sờ một chút, chưa từng thấy qua tiểu nha đầu nào lại liều mạng như vậy, chẳng lẽ nàng cho rằng với sức lực như ba móng vuốt mèo là có thể giết chết được hắc sao? Thấy Bình An cầm đao vọt lên, hắc duỗi thẳng chân đá một cước làm nàng ngã lăn xuống đất. Không đợi hắc nghỉ ngơi, lại thấy Bình An từ đi đất bò dậy đâm về phía hắc.

Lần này Sa Lang không có đá nàng, chẳng qua là trở tay dễ dàng đoạt lấy con đao trên tay nàng lại, thấy nàng không có đao nhưng lại gơ hai tay bị trói lên mãnh liệt nên xuống trên người hắc, lại thuận tiện bắt được đôi tay của nàng, thấy đôi tay của nàng không nhúc nhích được nhưng lại bắt đầu dùng chân đá lung tung, chỉ đành phải siết chặt nàng vào trong ngực để cho nàng không thể động dậy.

Nhìn hai mắt đỏ tươi của Bình An cùng nửa gương mặt sưng đỏ, một bộ dạng nổi đóa không ra dáng vẻ gì, Sa Lang có chút giật mình: “Nha đầu thối, ta với người có thù giết cha sao?”

Bình An vật lộn một phen không có kết quả, chỉ đành phải từ bỏ, ngược lại dùng ánh mắt phần hận nhìn Sa Lang, như muốn giết chết hắn vậy.

“Nha đầu thôi, ngươi còn nhìn ta như vậy, có tin ta một đao làm thịt ngươi hay không?” Sa Lang không chịu nổi ánh mắt thù hận của Bình An lúc này, rõ ràng là nàng đâm hắn bị thương, nhưng sao lại giống như hắn đang thiếu nợ nàng vậy.

“Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Bình An nói là sự thật, nàng thật vất vả mới có được một cuộc sống mới, nếu như hôm nay bị hắn làm hỏng, nàng có chết cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thiếu chút nữa Sa Lang tức giận đến hộc máu, thật đúng là cái người mềm cũng không được mà cứng cũng không xong: “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, giúp ta chạy thoát ra khỏi thôn, ta sẽ không giết ngươi.”

“Ngươi sẽ đưa ta đi làm quân kỹ.” Về mặt của Bình An vẫn không chút thay đổi, gắt gao nhìn chằm chằm Sa Lang.

Sa Lang hít một hơi, tránh làm ỉn ho khan lại ho cả máu ra ngoài: “Làm quân kỹ cũng cần có yêu cầu, chẳng hạn loại người như ngươi đây, thân thể không có đến nửa lạng thịt, lại chỉ là một tiểu cô nương chưa trở mã hoàn toàn, chắc chắn quân doanh sẽ không thu nhận đâu.”

“Ngươi xé rách quần áo của ta, ta không còn mặt mũi mà gặp người khác!” Danh tiết của nữ nhân còn quan trọng hơn sinh mạng, hắn chính là muốn nàng sống không thoải mái, Bình An tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Ta đem y phục trên người đổi lại cho ngươi, đám người Trung Nguyên các người toàn thích để ý những thứ hư đầu tám não (đại khái ta hiểu là việc vợ vấn) gì đó.” Nói xong hắn còn quan sát Bình An mấy lần, tướng mạo cũng không có trở ngại, chính là gầy đến nỗi chỉ còn dư mấy cái xương, “Ngươi yên tâm, trước hết ngươi phải nuôi thêm vài năm cho béo đã, nếu lúc đó nếu không tái giá được, hãy cùng ta trở về Bắc Mạc làm tiểu nương tử của ta cũng được.”

“Phi!” Bình An phun một hơi nước miếng ở trên mặt của Sa Lang.

Hôm nay xem ra lại trái ngược, trở thành Bình An cưỡng ép Sa Lang rồi, Sa Lang đang nói điều kiện cùng nàng, khi hắn phát hiện ra thể cục đảo ngược liền lập tức hận đến muốn tát mình mấy bạt tai, cần gì nói nhảm nhiều cùng nàng chứ, cứ đưa tay đánh ngất nàng cho đỡ lo đỡ phiền.

“Ta đồng ý với ngươi.” Bình An đột nhiên thay đổi thái độ, “Mặc dù người Bắc Mạc các người đều không tin được, nhưng ta vẫn muốn làm khoản giao dịch với ngươi.”

“Người Trung Nguyên các người cũng không giữ chữ tín đâu.” Sa Lang lập tức đánh trả, suy nghĩ một chút vẫn là nói: “Được, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn phối hợp với ta...vừa ra khỏi thôn ta sẽ lập tức thả ngươi, không làm ngươi tổn thương một cọng tóc.” Nói xong cởi bỏ y trên người ra đưa cho Bình An, chỉ để lại một lớp tơ tằm mỏng trên thân thể trắng kiện.

Mặc dù rộng rãi, nhưng y phục mà Bình An quấn chặt ở trên người vẫn còn lưu lại hơi ẩm, nàng biết, cho dù là nàng không đáp ứng, cũng sẽ bị hắn dùng đao ép buộc giúp hắn chạy trốn, cuối cùng còn khó giữ được cái mạng nhỏ này, nói không chừng thật sự sẽ bị hắn mang tới Bắc Mạc đi, hôm nay tốt xấu gì còn có y phục hoàn chỉnh mà mặc.

Hai người mới vừa ra khỏi rừng trúc liền bị binh lính tìm kiếm phát hiện ra, thấy Bình An bị cưỡng ép cũng không dám khinh suất hành động. Mới vừa rồi còn toàn tâm toàn ý muốn hoàn thành giao dịch, giờ đột nhiên Bình An lại thấy nhiều quan binh như vậy, liền kích động muốn đổi ý, nghĩ muốn mặc kệ Sa Lang đi.

“Không phải là ngươi muốn đổi ý đấy chứ?” Sa Lang kịp thời nhắc nhở bên tai của Bình An.

Bình An không có cách nào, chỉ đành phải hướng về phía binh lính xung quanh hô: “Ta là Quý Bình An của Quý gia, các người nhanh chóng tìm một con ngựa để hộ tống chúng ta ra khỏi cửa thôn Đông, nếu không, hắn sẽ giết chết ta.”

Sa Lang vô cùng phối hợp đem đao hướng về phía cổ của Bình An đe dọa: “Có nghe thấy không, nhanh chóng chuẩn bị ngựa, nếu không ta sẽ giết nàng!”

Cả đám binh lính không dám tùy tiện hành động, cũng không dám tùy tiện đồng ý yêu cầu của hắn, nhưng vào lúc này có tiếng vó ngựa vang lên ở nơi xa, Tô Bá Hiên nhận được tin tức liền vội vàng đến đây.

“Người thả nàng ra, ta đáp ứng để cho người an toàn ra khỏi thôn.”

Âm thanh trầm thấp mà thuần hậu, khuôn mặt đoan chính đến nỗi khiến người ta thấy không thú vị, lại là hắn. Bình An hơi giật mình, nam tử làm cho nàng tức giận nhưng lại có chút an lòng, tại sao hắn lại ở chỗ này?

“Tô Bá Hiên, người để cho ta an toàn ra khỏi thôn, ta sẽ thả nàng, Sa Lang ta nói được là làm được.”

Hắn chính là Tô Bá Hiên? Bình An quay đầu gắt gao nhìn chăm chú vào hắn, là người của Tô gia, hắn thế nào lại là người của Tô gia? Đời này nàng không muốn có bất kỳ liên quan gì đến người của Tô gia nữa.

“Người nhanh nhanh đồng ý với hắn đi, ta rất sợ, ta khó chịu chết rồi. . . .” Lúc này Bình An chỉ muốn lập tức rời khỏi nơi này, rời khỏi tầm mắt của Tô Bá Hiên, không muốn nghe bọn họ ở chỗ này nhiều lời vô nghĩa.

Trong lòng Tô Bá Hiên không hiểu nhưng cũng có chút khấn trương, không biết nàng bị thương ở đâu, lại thấy nửa gương mặt của nàng sưng đỏ đến đáng sợ, trên cổ còn có một vết máu, trong lòng cảm thấy như bị thứ gì nhéo chặt, vội vàng phân phó thủ hạ đem tới một con ngựa tốt, nói với Sa Lang: “Nếu như người dám dẫm thương nàng nửa sợi tóc, đời này cũng đừng nghĩ trở về được Bắc Mạc!”

Giao thủ cùng Tô Bá Hiên nhiều lần, vẫn là lần đầu tiên Sa Lang nghe thấy hắn nói lời cảm hận như vậy, trong lòng bất giác cười nhạo một tiếng, lại nghe Bình An ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ một tiếng: “Hắn nói là sự thật, hắn bỏ qua cho người, cha ta cùng ca ca của ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.”

Trong lòng Sa Lang mắng thầm một tiếng: nha đầu thôi! Xách theo Bình An nhảy lên ngựa, một đường chạy ra khỏi cửa thôn Đông.

Tô Bá Hiên một đường đi theo Sa Lang đến cửa thôn Đông, vừa tới cửa thôn Đông, không biết từ nơi nào lại chui ra mấy tên thủ hạ, nhìn thấy Sa Lang đều cùng nhau quỳ xuống hô to: “Thiếu chủ!”

Sa Lang thấy vậy lại chỉ tay vào mấy người, muốn Tô Bá Hiên cũng phải chuẩn bị ngựa cho bọn họ, lại muốn hắn thả tù binh là mật thám của Bắc Mạc đã bị bắt từ tối hôm qua ra, Bình An nghe thấy cũng không nhịn được mà ghé vào lỗ tai của hắn quát nhẹ: “Người thật quá mức!”

Trong mắt của Tô Bá Hiên hiện ra sát khí lạnh lùng: “Ngựa không có nhiều, người cũng không thể thả, ta chỉ đồng ý ấy người các người có thể an toàn đi ra ngoài.”

Sa Lang cũng biết tính tình của Tô Bá Hiên, hiểu được hắn làm đến nước này đã là không dễ dàng gì, để cho bọn Dung Bình rời đi trước, mình có ngựa nên sẽ nhanh đuổi kịp.

“Thiếu chủ, lần này tiểu nhân đến tiếp ứng cho Thiếu chủ, nếu Thiếu chủ không thể an toàn rời đi, tiểu nhân muôn vạn lần không thể rời đi trước.”

Thấy Dung Bình không chịu đi trước, Sa Lang có chút nổi giận: “Mẹ nó, người nào nói ta không thể an toàn rời đi, trên tay ta không phải còn có nha đầu thôi này sao? Bảo các người đi trước thì các người đi, mẹ nó, đừng có lè mè.”

Mấy người Dung Bình thấy không thể làm gì khác hơn đành phải đồng ý.

Tính toán thời gian, phỏng chừng bọn Dung Bình cũng đều chạy trốn được rồi, Sa Lang chỉ vào Tô Bá Hiên nói: “Nếu các người ra khỏi thôn một bước, ta liền giết nàng!” Vừa nói vừa giục ngựa chạy ra khỏi thôn.

Sa Lang một mạch cưỡi ngựa, cũng không biết đã chạy xa được bao nhiêu dặm đường, chỉ dừng lại một chút nhìn ký hiệu mà Dung Bình để lại, sau đó liền đuổi theo bọn họ.

“Thiếu chủ, vượt qua ngọn núi trước mặt thì chính là suối phía trước thôn, qua thôn thì đến Bắc Hành, đến Xích Giang sẽ có người tới tiếp ứng.” Dung Bình vừa nói vừa kéo Bình An ở trên ngựa xuống, vung loan câu lên để kết liễu tính mạng của nàng.

“Người làm gì đấy?” Sa Lang nhảy xuống ngựa, một phát bắt được tay của Dung Bình.

“Giết nàng! Mang theo nàng đi đường sẽ gặp phiền phức!”

“Không cần giết nàng, thả nàng ra!”

“Dạ!” Mặc dù không tin vào lỗi tai của mình, nhưng Dung Bình vẫn kính cẩn vâng lời làm theo.

Sa Lang đi đến trước mặt Bình An, cẩn thận quan sát nàng một lát, tháo xuống một bên vòng tai của nàng, cười lạnh: “Nha đầu thối, lần này thiếu chút nữa thì Sa Lang ta ngã trên tay ngươi, xem như ngươi lợi hại! Ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho ngươi như vậy, ta giữ lại vòng tai này chính là muốn nhắc nhở mình, thù này ta sẽ nhớ cả đời.” Nói xong đưa thanh đao nhọn trên tay kia cho Bình An, “Chẳng qua người Bắc Mạc ta nói lời là phải giữ lời, nếu về sau ngươi muốn lấy chồng nhưng không ai thèm lấy, có thể cầm cây đao này tới Bắc Mạc tìm ta, nhà ta rất lớn, không thiếu một miếng cơm ăn.”

Không đợi Bình An phun một ngụm nước vào hán lần nữa, Sa Lang đã xoay người cười ngựa rời đi, trước khi rời đi còn quay đầu lại nói với Dung Bình: “Nha đầu này, tính khí có chút bạo lực.”

Thấy nhóm người kia biến mất không dấu vết, Bình An mệt lả tê liệt ngồi dưới đất, hít vài hơi khí lạnh, coi như nàng đã sống sót rồi?

13. Chương 13: Chương 13

14. Chương 14: Chương 14

Tác giả có lời muốn nói: Tô phu nhân đổi thành Tô Thái phu nhân

“Tiểu thư Bình An có ở đây không ạ? Ta là nha hoàn Tiểu Chi của La phủ, tiểu thư nhà ta muốn mời người ra ngoài nói chuyện một lát.”

Ngoài cửa xe có một giọng nói yếu ớt mềm mại vang lên, Bình An nghe được trong lòng thấy vui mừng, muốn đi ra ngoài nhưng lại không yên lòng để Tú Bình một mình ở trong xe, chỉ đành phải mong đợi nhìn nàng.

“Đi đi đi đi, ta ở một mình thoải mái nhiều lắm.” Tú Bình cười giận nhìn Bình An, “Đợi lát nữa người theo La tiểu thư vào phủ đi, lúc nào chúc thọ thì tới tìm ta là được.”

Bình An cầu còn không được, dặn dò nha hoàn của Tú Bình phải chăm sóc tốt cho thiếu phu nhân, rồi dẫn Thúy Hồng xuống xe.

“Quý Bình An!” Mới vừa xuống xe, bỗng nhiên bị người sau lưng vỗ vai một cái.

“La Thuần Nghiên!” Bình An xoay người liền nhìn thấy La Thuần Nghiên một bộ váy lụa xanh xếp li rất xứng với chiếc áo choàng nhung màu xanh lơ, nốt ruồi chu sa khảm trên sống mũi tinh tế như ngọc bích, khuôn mặt thoáng qua nét êm dịu, liền không ngừng được vui vẻ hỏi nàng: “Người lúc nào về kinh vậy? Sao không phái người tới báo cho ta biết?”

“Vừa mới trở về mấy ngày thôi, trong nhà rất bận bịu, nên không tới Quý phủ thăm hỏi được, lần này phụ thân được triệu hồi về Kinh Thành, về sau sẽ được gặp nhau nhiều hơn.” Mặc dù La Thuần Nghiên cũng là tiểu thư nhà quan, nhưng trời sinh tính tình ngay thẳng thẳng爽 khoáng, rất hợp với sở thích của Bình An, một năm trước theo phụ thân đến Bình Ba nhậm chức.

“Lại điều lệnh xuống nữa sao?” Bình An hơi giật mình, bất quá là cao hứng nhiều hơn.

“Ừ.” La Thuần Nghiên thần bí hạ thấp giọng, “Điều đến Lại bộ.”

“Đó là lên chức, thay ta chúc mừng La bá bá a.” Trong lòng Bình An tràn đầy vui mừng. Nhớ khi đó Bình An mới gả vào Tô phủ, không có nhà mẹ làm chỗ dựa nên nàng bị khi dễ ở khắp nơi, bước từng bước rất

gian nan, là La Thuần Nghiên cứ ba ngày hai bữa lại chạy tới vì nàng ra mặt, đến nỗi bị người chung quanh Tô gia oán hận, rơi phải tiếng xấu không an phận mà xen vào việc của người khác, cho đến cuối cùng phải tha hương lấy chồng ở nơi xa thì chuyện này mới coi như qua đi.

“Người có khỏe không? Nghe nói người bị bệnh nặng một thời gian, hiện giờ đã khỏe mạnh hẳn chưa?” Đôi mắt phượng của La Thuần Nghiên xoay tròn một vòng ở trên người Bình An.

“Ừ tốt lắm.” Bình An lại gần bên tai của La Thuần Nghiên hạ thấp giọng: “Giờ ta đang luyện Cửu Tiết roi, thân thể so với trước kia ngày càng tốt hơn, nhưng người có hứng thú không?” Đa số các tiểu thư ở kinh thành đều xương cốt yếu, mặc dù La Thuần Nghiên so với các tiểu thư bình thường khác thì hiếu động hơn một chút, nhưng cũng là do quá quý trọng thân thể, ở kiếp trước nàng gả đến Phần Dương, là một vùng đất giá lạnh, gả đi một năm thì bởi vì sinh con mà bị bệnh nằm giường, cả một mùa đông nhiễm phong hàn về sau đại phu cũng không thể chữa được, cuối cùng hương tiêu ngọc vãn, khi đó Bình An cũng đang phải trải qua những ngày khổ sở nhất của cuộc đời, nàng ấy qua đời không bao lâu, Bình An cũng không thể chống đỡ được nữa mà chết. Bình An nghĩ tới lần này nhất định phải lôi kéo nàng ấy tập cùng nhau để cho thân thể khỏe mạnh, về sau mặc kệ đi đến nơi nào, còn có thể sống sót thì là chuyện tốt.

Quả nhiên La Thuần Nghiên nghe vậy hai mắt liền sáng lên: “Cửu Tiết roi? Nghe tới thật có hứng thú nha.”

Còn chưa dứt lời liền nghe thấy một tiếng cười nhạo từ sau lưng: “Ôi chao, cũng chỉ là đi Bình Ba một năm liền lây nhiễm tính nết của bọn nha đầu thôn quê rồi, Cửu Tiết roi? Đây là thứ một cô gái đứng đắn nên học sao?”

Bình An nhìn về phía sau lưng của La Thuần Nghiên, chiếc áo khoác ngắn bằng gấm trên ngực có thêu kim tuyến, tầm mười một mười hai tuổi, trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc là đôi mắt đẹp như hai trái nho đang cong thành hình mặt trăng, cười nhạo nhìn về phía hai người, lại hướng về phía cô gái bên cạnh giả vờ hỏi “An tỷ tỷ, người nói có đúng hay không?”

Cô gái bên cạnh che miệng cười một tiếng, ngón tay trắng nhỏ và dài, trâm đá nhiều màu cài trên đầu lay động theo từng bước đi: “Muội muội tốt của ta, người muốn chế nhạo La muội muội, thì cũng đừng kéo Quý muội muội xuống nước chứ.”

“Trương Mục Huyền, ai nói Cửu Tiết roi không phải là thứ một cô gái đứng đắn nên học, những thứ vũ khí có thể giết địch trên chiến trường này thì có cô gái nào không muốn một hai thứ chứ.” Trước kia La Thuần Nghiên cùng Trương Mục Huyền đều là kẻ thù không đội trời chung, hai người vừa thấy mặt đã đối địch nhau long trời lở đất, nhưng La Thuần Nghiên đi Bình Ba một năm nay, Trương Mục Huyền muốn âm ỉ thì cũng không có ai cùng nàng đối địch nên thật nhàm chán, cho nên tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau hai người này mà gặp mặt thì sẽ âm ỉ như chó nhìn thấy dê.

“Chắc, cầm Cửu Tiết roi ra chiến trường ta đây còn chưa có nghe qua, nàng kia ra chiến trường thì đúng là hiếm thấy, thế nào La Thuần Nghiên, một năm không thấy, sinh lòng cao cả, muốn hy sinh thân mình đi tòng quân rồi hả?”

Không đợi La Thuần Nghiên phản bác, Trương Mục Huyền đã chạy đến bên cạnh Bình An nịnh nọt mà nói: “Quý tỷ tỷ, mới vừa rồi ta cũng không nói người. Nếu người dùng Cửu Tiết roi thì chính là tư thể oai hùng hiên ngang, nhưng nếu nàng ấy dùng thì chính là không đứng đắn.”

Bình An cười cười, lại hướng về phía An Ngọc Hàm ở bên cạnh thì lễ một cái, An Ngọc Hàm cũng đi tới khẽ kéo tay của Bình An, hạ thấp giọng: “Cách đây vài ngày nghe nói người ở thôn trang thành Nam gặp phải tặc tử tập kích, cũng không có vấn đề gì đáng ngại chứ?” Tình cảm quan tâm lo lắng không lời nào có thể miêu tả được.

“Làm phiền An tỷ tỷ quan tâm, đã không còn đáng ngại.”

“Nghe nói. Nghe nói là Định Bắc Hầu đi tới thôn trang bắt được tặc tử.” Khuôn mặt của An Ngọc Hàm như có rặng mây đỏ bay qua.

Bình An muốn nói đúng vậy, lại thấy có người làm tới đây mời các tiểu thư chuẩn bị vào phủ, chỗ ngồi trong viện đã chuẩn bị xong, để cho tiểu thư các nhà báo danh rồi nghênh đón họ vào phủ.

Trong phủ Thượng Thư có nhiều viện đàn xen rất hợp lí, ngôi đồ đá xanh bao quanh viện cùng một Bích hồ rất to được sắp xếp theo thứ tự. Nhà hoàn đi ở phía trước dẫn đường, các thiên kim tiểu thư của các nhà đi theo ở phía sau tùm nập ba thỉnh thoảng cúi đầu thì thầm mấy câu, Bình An cùng La Thuần Nghiên, An Ngọc Hàm và Trương Mục Huyền đi cùng một chỗ, đi tắt vòng qua một hành lang thật dài, cách hồ nước to ở xa liền nhìn thấy bên kia ở trước viện đang tụ tập không ít già trẻ, một số trong đó vẫn còn mặc triều phục, gặp mặt quen biết lẫn nhau lễ bái hàn huyên rất sôi nổi, rồi đều cùng nhau vào viện. Có lẽ bên kia chính nơi mà phủ Thượng Thư tiếp đãi nam tử.

Nhóm người Bình An đi qua hồ nước rồi lại qua cầu bạch ngọc hình vòm thì mới đến phòng khách dành cho nữ quyến.

Nơi này vốn là nhà ấm để trồng hoa của phủ Thượng Thư, lúc này lại bị bố trí thành phòng khách bày yến tiệc, mọi nơi trong viện đều là các chậu giả đá trồng các loại kỳ hoa dị thảo, trên giàn hoa là bốn cây nho mây, trên núi đá có suối nhỏ nước chảy róc rách. Các phu nhân đã sớm ngồi vào vị trí ở phòng khách, lúc này đang chúc mừng Thượng Thư phu nhân. Mà sảnh sát vách bên cạnh là chỗ ngồi dành cho Thiếu phu nhân cùng vài di nương có thân phận với các tiểu thư chưa xuất giá.

Đại sảnh lại dùng bình phong vẽ cảnh Sơn Thủy ngăn cách thành ba sảnh nhỏ, mỗi một phòng khách nhỏ lại bố trí mười chỗ ngồi dựa lưng vào bên tường, trên mỗi chỗ ngồi bày biện chút trái cây và trà bánh. Ở giữa là bàn tiệc, ở bên này của Bình An bày sáu cái bàn tròn mỗi bàn lại có năm người, thức ăn ở trên bàn đã nguội lạnh.

Đám người Bình An đi đến hơi trễ, vốn là không nhiều chỗ ngồi lắm nhưng giờ đều đã ngồi đầy người, chỉ chờ nha hoàn ngồi vào chiếc ghế con ở bên cạnh để hầu hạ bưng trà nước.

Chỉ thấy lúc này một đoàn người xuất hiện thì xôn xao một chút, vốn là các nữ tử ngồi uống trà nhỏ giọng nói chuyện thì giờ tất cả đều im lặng, nghiêng tầm mắt nhìn về phía cửa. Chỉ thấy từ ngoài đi vào hai cô gái, tuổi còn nhỏ cũng chỉ tầm mười một mười hai tuổi, đôi mắt dài nhỏ sắc bén giảo hoạt, ngũ quan thanh lệ động lòng người, toàn thân là chiếc váy màu xanh cùng áo khoác hồng nhạt. Bên cạnh là một cô gái hơn nàng ấy một hai tuổi mặc váy lụa dài màu xanh lơ, đều là mỹ nhân trời sinh, làn da trắng như tuyết, đôi môi anh đào đỏ hồng, đôi mắt đẹp như làn nước mùa thu lưu chuyển, không tự chủ được sẽ lén ắt làm cho người bên cạnh phải ảm đạm không có ánh sáng.

“Là hai vị tiểu thư của Tô gia.” Đã có người bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Người của Tô gia đều đẹp như vậy sao?”

“Nào có a, người lớn tuổi hơn chỉ là biểu tiểu thư từ nhỏ được nhà họ Tô nuôi dưỡng thôi, người ta cũng chỉ là mang họ Tô thôi.” Trong giọng nói có chút châm biếm.

“A, thì ra là nàng ấy chính là biểu tiểu thư đã được định hôn với Hầu Gia a.”

“Cái gì mà định hôn chứ, cũng chỉ là di mẫu (em gái của mẹ) của nàng ấy đơn phương tình nguyện thôi, Hầu Gia người ta mới không nhận đâu.”

“Di mẫu của nàng ấy? Không phải là Tô Thái phu nhân sao? Chẳng lẽ Hầu Gia có thể không nghe theo an bài của Tô Thái phu nhân ư?”

“Mặc dù Hầu Gia là trưởng tử, nhưng vị Tô Thái phu nhân này lại không phải mẹ đẻ, mà là do phu nhân đã qua đời sinh ra. Vị Tô Thái phu nhân này cũng chỉ là di nương được nâng lên làm chính thất mà thôi.”

“Khó trách lại mong muốn gả cháu gái của mình cho Hầu Gia làm vợ, sợ là sau này phu nhân đích thực của Hầu Gia vào phủ thì mình cũng không có chỗ đứng đi.”

“Cũng không phải là.”

Bên cạnh có người cười tiếp lời nói: “Cũng không thể nói như vậy, vị biểu tiểu thư của Tô gia này nhưng cũng là tài nữ hiếm có, lại giống như nữ hạ phạm, tính tình cũng dịu dàng động lòng người, Hầu Gia sinh lòng ái mộ là cũng là đương nhiên.”

Mọi người bên này nghị luận ầm ĩ, Bình An ở phía sau lại yên lặng nắm chặt bàn tay, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô gái xinh đẹp như tiên nữ kia, đến bây giờ nàng cũng nói không rõ được là mình đối với nàng

ta có cảm giác gì, là thống hận? Là sợ hãi? Là tức giận? Là hoảng hốt? Nàng cùng nàng ta qua lại rất ít, trong sáu năm nói chuyện cũng không quá mười câu, nhưng tất cả bị kịch một đời kia của nàng lại đều do nàng ta bày ra. Chính là cô gái tên Chu Vân Hương này, là cô gái làm cho Tô Bá Xông điên đảo thần hồn, là cô gái dịu dàng hiền hậu đức hạnh trong mắt mọi người ở Tô gia, từ đầu đến cuối nàng ta đều chưa làm qua chuyện gì tổn thương đến Bình An, nàng ta chỉ là ủy khuất, ủy khuất đến mức tất cả mọi người đều vì nàng ta mà bất bình. Ngay cả Tô Bá Xông cũng nói, tất cả những chuyện hấn làm đều không liên quan đến Vân nhi, hấn bảo Bình An muốn hận thì hãy hận hấn, tất cả việc hấn làm Vân nhi cũng không biết, hấn muốn Bình An khi chết có biến thành quỷ cũng đừng quẩn lấy Vân nhi, dù là một tia oán niệm hấn cũng không muốn để cho Vân nhi phải nhận.

Bình An có thể nào không hận nàng ta, một cô gái đã chà đạp giẫm nát nàng ở dưới chân sáu năm, làm sao nàng có thể không hận đây? Nửa đêm lúc tỉnh mộng nàng cũng đều hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tại sao phải để Chu Vân Hương xuất hiện trong cuộc sống của nàng, nếu không có nàng ta, cho dù không yêu, Tô Bá Xông cũng sẽ không đối xử với nàng như vậy. Cho dù một đời nàng phải chịu khổ sở kia không phải do Chu Vân Hương làm, thì tất cả cũng đều là bởi vì nàng ta mà như vậy.

“ Quý tử tỷ, có được hay không vậy? Quý tử tỷ?”

Bình An hồi phục lại tinh thần, thấy Trương Mục Huyền lôi kéo nàng không ngừng lay động, “À? Cái gì?” Ánh mắt nhìn thấy Chu Vân Hương đã tìm được một chỗ ngồi xuống, cùng với Tô Mạn Đình ở bên cạnh đang cúi đầu nói gì đó.

“Quý tử tỷ, người cũng dạy ta Cửu Tiết roi đi, không thể chỉ dạy một mình La Thuần Nghiên được.” Thanh âm của Trương Mục Huyền mang theo nũng nịu.

“Được. Được.” Bình An chỉ đành phải trả lời cho có lệ, ánh mắt không tự chủ được liếc qua về phía Chu Vân Hương.

Chỉ chốc lát sau liền thấy Cửu tiểu thư của phủ Thượng Thư dẫn theo nha hoàn đi vào, thăm hỏi từng tiểu thư của các nhà, lúc đi tới bên cạnh Tô Mạn Đình thì dừng lại một lát, hình như hai người rất quen thuộc, đối với Chu Vân Hương cũng thân thiết vô cùng.

“Hôm nay thời gian còn sớm, chúng ta ngồi cũng đã ngồi lâu rồi, không bằng đến biểu diễn chút tiết mục cho thú vị, như thế nào?” Cửu tiểu thư muốn tạo không khí một chút, những tiểu thư kia đã sớm ngồi không yên, phòng khách nhỏ bên cạnh cùng phía trước mặt, bên trong tất cả đều là bằng hữu tỷ muội, lúc này đã âm ỉ lạt trời.

15. Chương 15: Chương 15

Mọi người ở chung một chỗ chơi các loại trò chơi tửu lệnh (đoán sai bị phạt rượu), lại thấy các nha hoàn lần lượt đi vào mời tiểu thư nhà mình đến phòng khách, liền biết chúc thọ đã bắt đầu. Chỉ chốc lát sau, lại nghe thấy bên ngoài có một tiếng động lớn ồn ào, có người đi vào thông báo nói Thục phi nương nương giá lâm, người trong phòng khách nhỏ xôn xao một trận.

“Hiện giờ Thục phi nương nương thân mang long thai, lại sinh ra hoàng tử, phủ Thượng Thư cũng phong quang vô hạn theo a.”

“Thọ yến nần này của Vương phu nhân có thể nói là bách quan đều tới, ngay cả hoàng thượng cùng Thái hậu cũng tặng lễ đó.”

“Không chỉ như vậy, Thục phi nương nương còn đích thân tới phủ để chúc mừng, thật là vô cùng quang vinh.”

“Nói không chừng đợt lát nữa lúc chúc thọ còn có thể gặp mặt nữa, nói không chừng sau này vào cung tuyển tú còn có thể được Thục phi nương nương ưu ái đấy.” d ã L q đ

Một câu nói nhắc nhở mọi người, không ít người lập tức xúc lại mười phần tinh thần ngồi nghiêm chỉnh, tính toán đợi lát nữa chúc thọ thì nên thể hiện xuất sắc như thế nào mới khiến Thục phi nương nương nhìn với cặp mắt khác, cho dù không vào cung làm phi, cũng có thể được làm hoàng thân quốc thích, đó cũng là chuyện vinh hoa phú quý sáng rọi cửa nhà.

Bình An cũng hiểu rõ đạo lý cây to đón gió, ở kiếp trước bởi vì Tú Bình qua đời mà chộc giận Vương gia, tuy rằng chỉ là chi thứ nhưng Vương Thượng Thư còn mượn chuyện này mà buộc tội Quý Hoài Trung, không bao lâu sau Quý Hoài Trung cũng bị nhiễm bệnh qua đời, Thục phi nương nương liền thất sủng, Vương gia cũng bị hoàng thượng trị tội vì ăn hối lộ dối trên gạt dưới, khiến cho phong quang một thời của Vương gia đến đây mới suy tàn.

“Ai, đáng tiếc phần vinh dự này mẹ đẻ của Thục phi nương nương lại không được hưởng rồi.”

An Ngọc Hàm ở một bên thở dài, Bình An lại có chút kinh ngạc: “Thục phi nương nương không phải do Vương phu nhân sinh ra sao?”

Thấy không có người chú ý tới hai nàng, An Ngọc Hàm mới nhỏ giọng nói: “Là thứ xuất. Mẹ đẻ đã qua đời lúc nàng còn nhỏ tuổi. Cửu Tiểu Thư vừa rồi kia cũng là do di nương sinh ra, Vương phu nhân không sinh được, chỉ dưỡng dục con thứ trên danh nghĩa thôi, năm trước cũng bị bệnh qua đời. Người xem phủ Thượng Thư này lớn như vậy, tất cả đều là bên chi phụ. Thượng Thư phu nhân bề ngoài thì phong quang vô hạn, nhưng tâm tư bên trong như thế nào ai mà biết được?”

Trong lòng Bình An thở dài không thôi, không có con cũng không sao, còn phải trở mắt nhìn trượng phu của mình trên hoa ghen nguyệt liềm tiếp nạp thiếp vào cửa, hơn nữa còn trở mắt nhìn những nữ nhân khác hầu hạ dưới gối trượng phu của mình sinh con, hiện giờ nương nương vì phủ Thượng Thư mà mang đến nhiều vinh quang, nhưng với Thượng Thư phu nhân thì chưa chắc đã là vinh quang, tư vị trong đó lại chỉ như người uống nước lạnh hay nước ấm tự biết mà thôi.

“Tiểu thư, thiếu phu nhân bảo người đến tiền sảnh đợi, nên đi chúc mừng Vương phu nhân rồi.” Bình An còn chưa cảm thán xong, liền nghe Thúy Hồng tới thông báo, đứng dậy sửa lại mép váy cùng tóc mai, đi qua bình phong Sơn Thủy tới tiền sảnh.

Thần sắc của Tú Bình đã khá hơn một chút so với vừa rồi nhưng vẫn hơi tái nhợt, lúc này biết được Thục phi nương nương đến, cũng miễn cưỡng giữ vững tinh thần để cho nha hoàn len lén lấy tới một chút son phấn điểm lên gương mặt cùng với môi ngọc, đợi khi sắc của mình dịu đi mới cùng Bình An đi tới phòng khách.

Thiên sảnh cách chính sảnh cũng không xa, mới ra đến đình viện liền nghe thấy một mảnh âm thanh thỉnh an vui mừng trong nhà, nhưng lại thấy có ma ma tới đây dẫn đường, hành lễ nói: “Phu nhân và các cô nương mời đến bên này.” Bình An thấy không phải đi cửa chính mà là cửa sườn tây, liền biết ngồi trong chính điện là Thục phi nương nương, lúc này những phu nhân có thân phận được triệu kiến đang thỉnh an nàng ấy, chưa được triệu kiến thì chỉ có thể vào từ cửa bên, tránh quấy nhiễu đến nương nương.

Xuyên qua một dãy bôm bốn sảnh, ngồi bên trong tất cả đều là cáo mệnh phu nhân, bằng không cũng là phu nhân quan gia. Một hàng gấm mỏng thêu cùng với cột ngọc chạm khắc ngăn cách thành từng nhả gian, hành lang trải thảm làm bằng tơ vàng lông cừu, hai bên treo hai chậu lan Túy Điệp màu tím đỏ rất tươi đẹp, những thứ khác không nói, nhưng Bình An lại nhớ rõ ở kinh thành lan Túy Điệp chính là loại cây cảnh trân quý nhất đẳng, một nhánh phải có giá trên một trăm lượng bạc, trong mỗi cái chậu này ít cũng phải có năm sáu cành, đi hết hành lang ít cũng phải 100 chậu, thiếu đi một vạn lượng thì cũng đừng mơ tưởng được treo lên loại hoa sắc màu rực rỡ tươi đẹp bắn ra bốn phía thế này, càng miễn bàn đến chiếc thảm tơ vàng kia.

Tú Bình với Bình An được dẫn đến đợi ở Thiên điện bên ngoài tiểu sảnh, phải nói là tiểu sảnh cũng được trang trí vàng xanh rực rỡ, các nha hoàn và ma ma qua lại không ngớt ở trong đó, Bích Loa Xuân (một loại trà xanh) thượng hạng cùng trà bánh tinh sảo dâng lên không ngừng, trong góc sảnh là một cái bàn gỗ nhỏ trải lụa đỏ, không biết có người ở đâu gây ra tiếng đàn tỳ tử êm tai như nước chảy.

Trong điện đường tiếp đón vài nhóm người liền đến phiên hai người Tú Bình, hai người đứng dậy vào phòng.

“Thỉnh an Vương phu nhân.”

“Thỉnh an Đại bá mẫu.”

“Chúc người phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn.”

Vương phu nhân đang mặc lễ phục liền cười đưa tới hai bao tiền lì xì, nhìn Tú Bình một chút rồi nói: “Nghe nói người mang thai, nên cẩn thận một chút, đợi đến lúc đầy tháng đứa bé nhất định phải cho ta biết, ta cũng coi như là ngoại tổ mẫu (bà ngoại) của hần.”

Tú Bình hơi đỏ mặt, cười nói: “Chỉ sợ đến lúc đó sẽ nháo loạn đến người.”

Vương phu nhân cười nhìn về phía Bình An: “Ai nha tiểu Bình An của ta, đã lớn như vậy, lần trước nhìn thấy người mới cao thế này thôi.” Nói xong còn lấy tay ở bên cạnh mô tả, “Chẳng mấy chốc giờ cũng đã lớn thành đại cô nương, càng ngày càng xinh đẹp rồi.”

Bình An nghe xong liền cười: “Là do người chịu khen ta thôi.”

Mấy người lại nói thêm mấy câu, chỉ thấy một nha hoàn đi ra từ cửa bên cạnh, quần áo diện mạo đều bất phàm, đi tới bên cạnh Vương phu nhân nói thầm mấy câu, tươi cười của Vương phu nhân liền giảm bớt một phần, nói với Tú Bình cùng Bình An: “Thục phi nương nương ở chính điện, các người qua đó vấn an nàng đi.” Cuối cùng lại nhẹ giọng nói với Bình An: “Lúc nói chuyện phiếm nghe mẫu thân người nói chờ sau khi người cập kê liền muốn tìm cho người một người trong sạch.”

Bình An cười cười, nhưng trong lòng lại có chút sững sờ, không hiểu Thượng Thư phu nhân nói với nàng lời này là có ý gì.

Trước khi Thục phi nương nương đến, Vương phu nhân hẳn là ngồi trong chính điện chúc thọ, bởi vì khắp nơi trên mặt đất vẫn có thể thấy được mảnh giấy vụn màu đỏ, bên cạnh bàn ghế còn rải rác chút vỏ hạt dưa, lúc này màn lụa hồng mỏng ngăn cách ở chính điện bị kéo ra, sau màn lụa mỏng mờ hồ là một bóng dáng yếu điệu ngồi ngay ngắn trong đó.

Tú Bình cùng Bình An lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu thỉnh an người đang ngồi sau màn lụa.

“Đứng dậy đi.” Giọng nói dịu dàng êm tai, “Đúng là Tú Bình – tam nữ nhi của nhà biểu thúc sao?”

“Hồi nương nương, đúng là nô tì.”

Mới vừa đứng dậy Tú Bình lại muốn quỳ xuống đất trả lời, âm thanh bên trong kịp thời ngăn lại: “Không cần đa lễ.”

“Nếu ta nhớ không sai, người gả vào Quý phủ đã hơn một năm, đã quen chưa?”

“Làm phiên nương nương đã quan tâm, tất cả đều đã quen thuộc rồi ạ.”

“Ừ.” Nghe không ra hỉ nộ ái ố, “Vậy thì tốt. Bên cạnh chính là cô nương của Quý gia sao?”

Bình An vội vàng đáp lại: “Hồi nương nương, tiểu nữ là Quý Bình An.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hồi nương nương, tiểu nữ năm nay mười hai tuổi.”

“Mười hai rồi sao? Vậy thường Phỉ Thúy Như Ý đi, vừa đúng, Bình An Như Ý.” Vừa dứt lời liền có thị nữ đi ra dâng tặng ngọc Như Ý, Bình An cả kinh ngăn người, thậm chí hành lễ cảm tạ cũng đã quên.

“Nên học tập thêm một chút cấp bậc lễ nghĩa, về sau nếu vào cung thấy Hoàng Thượng mà như vậy thì chính là quá thất lễ rồi.” Giọng nói vẫn ôn hòa êm tai, nhưng lại khiến cho Bình An như bị sét đánh.

“Trong phủ đã mời ma ma giảng dạy lễ nghi trong cung chưa? Nếu không có, ở chỗ này của ta cũng có một người tốt để tiến cử.”

Thanh âm vang lên lần thứ hai, Bình An ổn định tâm trạng rồi vững vàng đáp: “Nương nương ưu ái, khiến cho tiểu nữ thật sự thấy ngại.”

“Tại sao nhận lại ngại? Phụ thân người là trung thần của triều đình, nếu có thể để cho hần không cần lo trước lo sau, đó là phúc của triều đình.”

Trong lòng Bình An đã sáng tỏ mấy phần, cũng hiểu rõ vì sao mới vừa rồi Vương phu nhân lại nói với mình mấy câu kia, lại càng minh bạch hơn vì sao nụ cười của Vương phu nhân thủy chung lại mang theo một phần cứng ngắc cùng không thể làm gì. Thì ra lần này Thục phi nương nương tới căn bản không phải thật lòng chúc thọ bà ấy, mà là muốn dùng danh nghĩa này để lôi kéo thần tử tới củng cố thế lực mình, nếu như đụng phải những cô gái muốn vào cung tuyển tú thì cũng có thể trợ giúp, để cho các nàng ấy biết mình nên đứng ở phe nào. Như thế là trắng trợn lôi kéo nội thần, xem ra hiện nay xác thực là Thục phi rất được sủng ái, còn có thế lực chống lại hoàng hậu, Bình An không nhịn được thở dài trong lòng, trào cang cao thì ngã xuống sẽ càng thảm.

“Hồi nương nương, gia mẫu quả thật có ý định mời ma ma đến giảng dạy cho tiểu nữ, nói là năm sau khi cập kê sẽ bàn đến chuyện hôn sự cho tiểu nữ, con gái đã xuất giá không thể không biết cấp bậc lễ nghĩa ở nhà chồng.” Nói đến đây thì Bình An giả bộ xấu hổ đỏ mặt cúi đầu.

Bên trong hồng trường trầm mặc chốc lát mới nói: “Như vậy rất tốt.” Liền để hai người quỳ gối rồi rời khỏi.

Bình An cùng Tú Bình ra khỏi chính điện đều thở phào một cái, hai người đều có tâm sự riêng trở lại thiên sảnh, mới vừa quay về, liền nghe thấy bên trong sảnh truyền đến một trận tiếng ồn ào, lúc đầu Bình An còn tưởng rằng là người ở bên trong chơi đùa đến điên rồi, về sau mới biết, là Trương Mục Huyền với Tô Mạn Đình lại đánh nhau.

“Bình An, người trở lại rồi, nhanh đi khuyên nhủ đi, ta ở đây can ngăn nhưng cũng không được.” An Ngọc Hàm ở một bên gấp đến độ nước mắt chảy không ngừng, trên mặt mơ hồ còn có dấu năm ngón tay hồng hồng. La Thuần Nghiên ở một bên gắt gao níu Trương Mục Huyền đang hai mắt đỏ hồng lại, khóc rống nói: “Tiểu tổ tông của ta, coi như ta van người, đừng náo loạn cãi nhau.”

“Tiểu tiện nhân, ta thấy không cần liều mạng với người!” Trương Mục Huyền cắn răng ra sức xông về phía trước.

Bên kia, Tô Mạn Đình cũng bị mấy người gắt gao giữ chặt, hai mắt lóe ra tia tàn ác, chân còn không ngừng giẫm đạp đá lung tung: “Có giỏi thì đừng có đi, nhìn xem ta có tát chết người hay không!”

Mắt thấy một chân kia của Tô Mạn Đình đá đến trên người của Trương Mục Huyền, Bình An vội vàng ôm cổ Trương Mục Huyền muốn kéo nàng ấy trở về, nhưng không ngờ Tô Mạn Đình lại tránh thoát được trói buộc xông lên trên, hung hăng đá một cước vào ngang hông của nàng.

Bình An kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu chống lại cặp mắt u ám của Tô Mạn Đình, thấy nàng ấy vùng vẫy tay bất luận phải trái mà đánh tới, Bình An theo phản xạ một phát bắt được cổ tay của nàng ấy. Gần nửa tháng luyện Cửu Tiết roi lúc này bấp thịch của Bình An đã cứng chắc hơn trước kia, động tác phản ứng cũng nhanh nhạy rất nhiều, lúc này bắt được cổ tay của Tô Mạn Đình cũng bất giác thêm mấy phần lực.

Nàng ấy thật đúng là thích đánh người, ở kiếp trước nàng ấy cũng đối với mình hết lại đánh lại đá như thế này. Bình An nhớ tới khi đó nàng gả vào Tô gia thì Tô Mạn Đình cũng đã sớm gả đi làm vợ của người khác, nhưng nàng ấy lại thích về nhà mẹ đẻ để ở, nàng ấy với Chu Vân Hương luôn thân thiết, đương nhiên không muốn gặp nàng. Lần đó nàng ấy về nhà mẹ mới một ngày, liền bắt đầu tìm cách ngáng chân Bình An, sống chết nói đôi trăm cái bị mất là do Thụy Hồng trộm đi, muốn đem Thụy Hồng đi đánh cho đến chết, Bình An đau lòng vì bảo vệ Thụy Hồng mà cùng nhau bị đâm đá, cuối cùng không biết Tô Mạn Đình dùng quỷ kế gì lại từ trong phòng của Thụy Hồng tìm ra được trăm cái, nói là nể mặt Bình An nên không báo quan, nhưng lại đem Thụy Hồng gả cho tên Đồng Vương Đại lưu manh, còn chưa qua một tháng, Thụy Hồng xinh đẹp thẳng thắn đã bị tên Vương Đại cường bạo hành hạ đến điên rồi.

Vừa nghĩ tới đó, mặt Bình An liền u ám trầm xuống, bất giác sức lực trên tay cũng tăng thêm mấy phần.

“Đau! Đau! Buông tay ra!” Tô Mạn Đình bị đau tay, không khỏi rêu rĩ kêu lên.

16. Chương 16

Tô Mạn Đình ra đời được một năm thì lão Hầu gia liền nâng Tường di nương lên, ngày ngóng đêm trông rất cuộc thì Tường di nương cũng được toại nguyện trở thành Tô phu nhân, cho nên bà vẫn coi Tô Mạn Đình là phúc tinh của mình, cực kỳ cưng chiều Tô Mạn Đình.

Khi đó quanh năm lão Hầu gia đều Nam chinh Bắc chiến ở bên ngoài, ngoại trừ đem theo Tô Bá Hiên bên người, tất cả công việc trong nhà cũng đều giao lại cho Tô phu nhân xử lý, vì thế Tô Mạn Đình không bị ai quản thúc lại được Tô phu nhân cưng chiều nên biến thành điều ngoa, ở Tô phủ là chủ nhân luôn hoành hành ngang ngược nói gì làm đấy, nào có giống như hôm nay bị người bắt dừng tay như vậy, mặc dù trên tay có chút đau, nhưng vẫn bị chấn động sợ hãi nhiều hơn.

“Người. . . . Người buông tay! Người cầm đau ta!” Song đều là cô gái hơn 10 tuổi, Tô Mạn Đình giãy dụa vài cái liền tránh thoát được khỏi tay của Bình An, nàng ta vừa xoa cổ tay ửng hồng, vừa hung hăng nhìn chằm chằm vào Bình An mắng: “Đúng là cái loại hoang dã, lực tay lớn như vậy! Lại dám đánh ta sao? Người cũng biết ca ca ta là ai đi?”

“Quản cái khí gió hần là ai, rõ ràng là chính người động thủ trước, còn có mặt mũi mà nói người khác, ta thấy người mới là loại hoang dã đấy!” Trương Mục Huyền ở sau lưng Bình An lộ ra nửa gương mặt, hướng về phía Tô Mạn Đình nhổ một ngụm.

Lúc này Bình An mới xoay người, hỏi mấy người đến cùng là có chuyện gì xảy ra. Thì ra là sau khi nàng đi, người trong đại sảnh vẫn tiếp tục chơi trò chơi tử lệnh, Cửu Tiểu Thư không biết sai người tìm được ở đâu một cái tử lệnh bài, người trong sảnh tham gia trò chơi được chia làm vài nhóm trong đó mỗi người lại có từng trận tranh tài riêng. d d l q đ Bên kia có đội của Chu Văn Hương lại càng chơi càng thắng, người chơi khác bị thua nhiều liền cảm thấy không thú vị, có vài người cũng đã rút lui khỏi trận tranh tài, chỉ còn lại nhóm An Ngọc Hàm cùng với nhóm người kia là vẫn đang đối chọi với nhau.

Lúc mới đầu Trương Mục Huyền còn bảo trì được bình thản, cảm thấy rằng dù sao cũng chỉ là tham gia trò chơi mà thôi, Tô gia biểu tiểu thư này lại là tài nữ nổi danh Kinh Thành, thua thì thua cũng không phải là chuyện gì mất mặt, cũng không phải là không thua nổi, tạm thời chỉ là tự đùa tự vui mà thôi. Nhưng Tô Mạn Đình ở bên kia vì thắng được mà vui sướng, không có lý lẽ mà vẫn khiêu khích châm chọc chèn ép không buông tha cho nhóm người An Ngọc Hàm, ngược lại lúc này mới kích thích ý chí chiến đấu của mấy người An Ngọc Hàm, liền tiếp lật chuyển tình thế thắng mấy hiệp. Vốn những tiểu thư kia đã chán nản ở một bên xem cuộc chiến bởi vì vẫn bị Chu Văn Hương đè ép mà chưa bao giờ thắng nổi, lúc này thấy có người không chịu bỏ cuộc còn chuyển bại thành thắng, đã sớm đứng về phe của nhóm An Ngọc Hàm, thấy các nàng ấy liền tiếp thắng mấy hiệp, không khỏi cũng đứng dậy vỗ tay ủng hộ.

Tô Mạn Đình thấy tình cảnh này thì nhất thời vô cùng tức giận, hết sức tức tối: “Có cái gì hay mà đắc ý, cũng chỉ là bọn người thua dưới tay ta, cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà nhìn lại mình xem, ngay cả liếm giày cho ta cùng Văn nhi tỷ tỷ các ngươi cũng không có tư cách đâu!”

Trương Mục Huyền liền nổi trận lôi đình cũng không bình tĩnh được nữa: “Tô Mạn Đình, miệng ngươi sạch sẽ chút đi, ta đã nhẫn nhịn ngươi lâu rồi, nơi này cũng không phải là Tô gia của các ngươi, chúng ta cũng không phải như đây tớ mà để các ngươi tùy ý khinh bỉ mặc đánh mặc mắng!” d d L q đ Quanh năm ở Tô phủ đều có người làm không hiểu sao đều nhiễm bệnh mà chết hoặc trượt chân rơi xuống giếng bỏ mạng, mọi người đều biết mấy cái mạng người đối với những gia đình dòng dõi hay có tiền có thế đều quá bình thường, nhưng giống như Tô phủ thường có người mất mạng nên đương nhiên cũng không thoát khỏi lưỡi của người khác.

Tô Mạn Đình vừa nghe xong lời này hai mắt âm ngoan liền quét về phía Trương Mục Huyền, lạnh lùng nói: “Người dám nói chuyện như vậy với ta? Cha ngươi là. . . . Đại Lý Tự Thiếu Khanh? Phẩm cấp thứ mấy? Ngụ Phẩm? Tứ Phẩm? Hử?”

“Người đừng tưởng rằng ca ca ngươi là nhị đẳng Hầu tước, lại là đại tướng quân do Hoàng thượng ngự phong là người có thể làm mưa làm gió.” Trương Mục Huyền hai mắt phun lửa nhìn nàng ta, nhưng đúng thật là không dám làm gì nàng ta, những người còn lại càng tức giận nhưng cũng không dám nói gì.

“Hừ, ta thích làm gì thì làm, người có thể làm gì được ta sao? Ngay cả tư cách liêm giầy cho ta người cũng không có, có bản lĩnh thì nhà người cũng làm ra một Hầu Gia một vị đại tướng quân đi.”

“Đúng là miệng chó không mọc ra ngà voi, công danh của ca ca người là dựa vào chính bản lĩnh ra chiến trường của hần mà được, nhưng cũng chưa từng giống như người, một người chỉ biết ngang ngược không hiểu chuyện.” Có thể là bị lời nói của Tô Mạn Đình chọc tức rồi, nhất thời Trương Mục Huyền cũng có chút nộ hỏa công tâm, há mồm liền nói: “Lại nói trường tử do phu nhân dòng chính thống sinh ra thì những loại nữ nhi của kẻ thất (vợ kế) há lại có thể so sánh sao? !”

Những lời này không thể nghi ngờ là chọc vào tổ ong vò vẽ, Tô Mạn Đình lập tức liền la lối om sòm vọt lên đến đòi bạt tai Trương Mục Huyền, lại bị An Ngọc Hàm ở bên cạnh Trương Mục Huyền ngăn lại, nhất thời lỡ tay liền hung hăng đánh một bạt tai vào trên mặt non mịn của An Ngọc Hàm, từ trước đến giờ Trương Mục Huyền luôn trọng nghĩa khí, thấy An Ngọc Hàm vô cớ vì mình mà bị một bạt tai, liền không để ý đến hậu quả mà xông lên đánh nhau.

Cửu Tiểu Thư ở một bên chỉ sợ sảng mà mình phụ trách âm ỉ thành chuyện lớn, vội vàng đứng ra giải hòa: “Toàn bộ chuyện lần này đều do ta gây nên, đều tại ta không suy nghĩ chu đáo, khiến các vị tỷ tỷ cùng muội muội chịu uất ức, nếu mọi người có giận dữ bức tức thì toàn bộ tính trên đầu ta đi, chỉ là các vị cũng thấy hôm nay là ngày sinh thần của mẫu thân ta, hãy cho ta vài phần mặt mũi được không.” lệ quý đôn Lại bảo người làm vội vàng dâng lên trà quả ngon nhất, một bên kéo Tô Mạn Đình lại khuyên giải an ủi một phen, một bên quay đầu lại hướng về phía mấy người Bình An lộ ra nụ cười áy náy cùng khẩn cầu.

May mà mọi người tuy có chút bị tức giận choáng váng đầu óc, nhưng tất cả cũng đều cho Cửu Tiểu Thư mặt mũi, tạm thời lắng xuống.

“Quý tỷ tỷ, thật sự là tức chết ta.” Trương Mục Huyền tỉnh táo lại mới cảm thấy vô cùng uất ức, nước mắt như hạt châu vọt vọt rơi xuống, “Người không thấy vừa mới rồi Tô Mạn Đình hung hăng càn quấy, đáng hận là An tỷ tỷ phải chịu oan uổng một cái bạt tai kia.”

“An tỷ tỷ, nếu không ta bảo Thúy Hồng đỡ người đi vào bên trong bôi chút thuốc nhé.” Bình An thấy gương mặt của An Ngọc Hàm còn có chút sưng đỏ, sợ nếu lát nữa nàng ấy đi thỉnh an Vương phu nhân bị người khác hỏi thì cũng không tốt lắm.

“Cũng được.” An Ngọc Hàm cũng sợ chuyện bị làm âm ỉ lên thì đối với mấy nhà của mọi người cũng không tốt, liền đi vào nội thất tìm chút son phấn che giấu.

Thấy Trương Mục Huyền vẫn ngồi ở đó không ngừng lau nước mắt, trong lòng La Thuần Nghiên cũng không nhẫn tâm, khuyên nhủ: “Người tội gì phải chấp nhặt với nàng ta, cũng không phải là người không biết nàng điều ngoa thành tính, chuyện của tiểu thư Trần gia mấy năm trước người còn nhớ không, nghe nói bây giờ vẫn bệnh tật đầy người.”

“Làm sao lại không nhớ rõ được, chỉ là cùng nàng ta bất hòa một lời liền bị nàng ta chặn ngang đẩy vào hồ nước, bị lạnh nên hiện giờ thân thể vẫn còn yếu.” Trương Mục Huyền xụi xụi mũi, “Mình ta thì cũng không đáng nói, ta chỉ là sợ bởi vì chuyện này mà An tỷ tỷ bị liên lụy. d_đ_lê_Quý_đôn Nhà An tỷ tỷ đang bàn chuyện hôn sự của nàng ấy, nghe nói trong đó có một cửa là Tô Hầu phủ, người nói xảy ra chuyện như vậy, nhất định hôn sự của An tỷ tỷ sẽ bị ảnh hưởng, nhưng làm sao mới tốt được đây?”

Trước đó Bình An cùng La Thuần Nghiên cũng không biết chuyện này, nghe Trương Mục Huyền nói xong cũng có chút giật mình: “An gia muốn cùng Tô gia kết thân sao? Trước kia chưa nghe nói qua a.”

Trương Mục Huyền biết mình đã nói lỡ miệng, mím môi một cái mới nói: “Trước đó có nghe An tỷ tỷ nhắc tới, bảo ta đừng nói cho những người khác biết. Nói là An phu nhân vô tình hay cố ý có nhắc qua với Tô Thái phu nhân, Tô Thái phu nhân cũng không hề tổ thái độ gì, cho nên bát tự còn không có bỏ đi.”

La Thuần Nghiên bĩu môi: “Bà ấy thì có thể tổ vẽ gì? Ai chẳng biết bà ấy muốn cháu ngoại của mình gả cho Hầu Gia, trước đó những người đến nghị thân không phải đều bị bà ấy ngăn cản phải trở về sao? Nếu không phải như vậy thì Hầu Gia cũng không thể mười bảy mười tám rồi mà còn chưa có một nửa phòng the thất.”

Trong lòng Bình An lại không cho là đúng, cười cười: “Quanh năm Hầu Gia đều chinh chiến ở bên ngoài,

vài năm chưa có thể thất gì cũng là chuyện bình thường. Ta thấy chuyện hôm nay ngược lại cũng không phải toàn là chuyện xấu, nếu thật sự gả vào Tô gia mà lại có một Tiểu Cô tử (em gái của chồng) như vậy, nhất định cuộc sống cũng không yên bình nổi đâu.”

“Đúng vậy.” Trương Mục Huyền ngừng rơi nước mắt, ngược lại cười một tiếng, “Nói như vậy ta còn làm chuyện tốt.”

“Người ý nha.” La Thuần Nghiên lấy ngón tay chọc vào trên trán nàng ấy, “Người theo ta tranh cãi ầm ĩ thì cũng coi như thôi, về sau chớ hành sự lỗ mãng như vậy đó.”

Sau lần đó thì vẫn bình an vô sự, các gia quyến nữ lục tục đi đến chính sảnh để thỉnh an Vương phu nhân, cách giờ Mão (5giờ đến 7giờ sáng) tầm một khắc thì yến tiệc đã bắt đầu rồi, rất nhanh mọi người đều quên chuyện không vui xảy ra trước đó, mọi người đều ồn ào ăn uống. Nghe nói vừa qua giờ Ngọ (11 giờ đến 13 giờ) thì Thực phi nương nương liền bãi giá trở về cung.

Bên này Bình An vẫn còn đang vui đùa cùng mấy người La Thuần Nghiên, bên kia Thúy Hồng liền chạy tới thì thầm, nói thân thể của thiếu phu nhân có chút không khỏe nên về phủ trước, sau đó phu nhân nghe vậy cũng không yên lòng nên cùng trở về luôn, buổi sáng lão gia tới đây chúc mừng rồi cũng đi tới quan phủ làm việc, bảo Bình An khi nào yến hội xong thì đi đến cửa sườn tây đợi xe ngựa của thiếu gia Tĩnh An rồi hồi phủ.

La Thuần Nghiên ở một bên nghe vậy liền cười: “Ở nơi này cùng chúng ta nhiều người như vậy, còn sợ không ai đưa nàng ấy về sao?”

Dấu tay ở trên mặt An Ngọc Hàm đã sớm tiêu tán, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói với La Thuần Nghiên: “Thật đúng là ta không đưa được rồi, ta cùng mẫu thân ngồi một chiếc xe tới.”

Trương Mục Huyền cũng nói: “Nhà ta ở vùng phụ cận, khi đi tới cũng chỉ đi một chiếc kiệu đơn.”

“A, đúng rồi!” La Thuần Nghiên cũng không khỏi hô lên một tiếng: “Ta cũng theo tẩu tử nhà ta ngồi một chiếc xe tới, nếu không ta bảo xe ngựa đưa người trở về Quý phủ trước, rồi quay lại đón ta với tẩu tử cũng được.”

“Như vậy sẽ phiền phức đi?” Bình An để đùa xuống, dùng khăn lụa nhẹ lau khóe miệng, cười nói: “Nếu bảo ta đến cửa sườn tây đợi, nhất định ca ca sẽ tới đón ta, yên tâm đi. Nếu không nữa thì, liền báo một tiếng với Vương phu nhân, làm phiền bà ấy chuẩn bị một chiếc xe ngựa trong phủ.”

Lúc yến tiệc kết thúc thì cũng lần lượt có người cáo từ rời đi, sau khi Bình An từ biệt mấy người An Ngọc Hàm liền đi cùng Thúy Hồng tới cửa hông sườn tây.

Lúc trên yến tiệc có uống một chút rượu nên khuôn mặt Bình An có chút ửng hồng, lúc này màn đêm đã buông xuống, chung quanh phủ Thượng Thư đều đèn đuốc sáng trưng, không biết đã đi bao lâu rồi cũng không biết đã đi qua bao nhiêu viện, do tác dụng của rượu nên Bình An cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, để Thúy Hồng đỡ nàng đến một chiếc ghế ở bên dưới núi đá ngồi một lát.

“Vân nhi tỷ tỷ, chờ ta một chút.” Một giọng nói quen thuộc truyền đến, “Người làm gì mà đi nhanh như vậy?”

Bước chân vội vã của Chu Vân Hương ngừng lại, chân của Tô Mạn Đình không kịp mà đâm đầu vào: “Ôi, Vân nhi tỷ tỷ làm gì vậy?”

“Hừ.” Chu Vân Hương hừ lạnh một tiếng, “Người còn không biết? Mồm miệng không có chừng mực thì sẽ hại chết chính người. Người có biết hay không những lời người vừa mới nói nếu như bị người có tâm nghe thấy, ở trên triều đình mà tố cáo Hầu Gia thì hẳn sẽ chịu đủ bất lợi.”

Rất ít khi Tô Mạn Đình thấy Chu Vân Hương trách mắng mình như vậy, nhất thời có chút sững sờ không biết trả lời như thế nào: “Ta. Ta.”

“Ở nhà người hồ nháo một chút thì cũng thôi đi, nhưng ở bên ngoài lại không biết thu liễm như vậy chứ?” Nói xong giọng điệu của Chu Vân Hương cũng chậm lại, “Đình Nhi, người phải nhớ rõ, người là muội muội của ta, ta sẽ không hại người. Ta sẽ giúp người.”

Tay của Chu Vân Hương nhẹ khoát lên trên vai Tô Mạn Đình, nhưng thân thể của Tô Mạn Đình lại cả kinh chợt run rẩy một trận, miệng ngáp ngừng nói: “Về sau ta không dám nữa.”

“Tốt lắm! Đi thôi.” Lại vẫn là một Chu Vân Hương dịu dàng động lòng người.

Bình An từ trong bóng râm sau núi đá đi ra, ánh mắt thâm thúy có chút đăm chiêu nhìn bóng lưng đã đi xa của Chu Vân Hương.

17. Chương 17

Editor: dandelion

Quả nhiên, nhà ai cũng không muốn để yên, An học sĩ nghe nói nữ nhi chịu thua thiệt đến bực này, cũng không để ý đến An phu nhân khuyên nhủ chuyện nghị thân cùng Tô gia, liền hợp với Trương Thiếu Khanh vào sáng sớm ngày hôm sau trên triều đình liền dâng tấu tố tội Định Bắc Hầu, nói Định Bắc Hầu dạy bảo muội muội không nghiêm dẫn đến muội mình ngang ngược tự ý làm bậy, ngạo mạn vô lễ nói năng lỗ mãng, đánh mất danh dự của sĩ gia, nếu cứ để như vậy mãi, thiên uy ở chỗ nào, công lý ở chỗ nào.

Hoàng thượng nhận được loại tấu này cũng không phải là lần một lần hai, trước đó cũng đều lặng yên không một tiếng động bỏ qua, nghĩ thâm tiểu oa nhi nhà nào mà chẳng có chuyện đánh nhau rách da một chút chứ, không cần phải chuyện bé xé ra to, nghĩ đến hậu viện trong hoàng thất của hần cũng thỉnh thoảng cũng xảy ra chuyện tiểu hài tử đánh nhau tranh đấu, hần cũng nhắm một mắt mở một mắt, còn khích lệ chính bọn hần tự giải quyết chuyện của mình, nếu người nào sức lực yếu kém đánh không lại mà còn cáo trạng lên thì còn bị hần phê bình là quá vô dụng.

Về sau Hoàng hậu lại uyển chuyển khuyên can hần, nói tâm tính của tiểu hài tử vẫn không thể hoàn toàn phân biệt được đúng sai, nếu cứ dựa vào võ lực giải quyết vấn đề thì khó tránh khỏi sẽ có chút bất công, cứ như thế mãi sẽ không công bằng cho vài người mà dẫn đến oán hận tích tụ, một khi bị thù hận che mắt thì lý tính của con người sẽ càng khó phân biệt được trong sạch cũng khó nhìn thấu sự vật bản chất rồi. Hoàng gia là tấm gương cho thiên hạ, càng phải mẫu mực hơn, khiến người đời biết huynh đệ hoàng thất cũng khiêm nhường hữu lễ.

Hoàng thượng thấy lời Hoàng hậu nói cũng có lý, nghĩ lại lúc Tiên Hoàng có được thiên hạ thì cũng chính là lúc thiên hạ đang chiến tranh hỗn loạn vô cùng, Tiên hoàng đều truyền thụ lý niệm ‘người thắng làm vua’ cho con cái, đánh không lại cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần. Hiện giờ tuy không thể nói là bốn bề thái bình nhưng cũng tạo nên được một quốc thái dân an, tình huống không giống nhau nên mình cũng không thể cứ tuân theo một quy củ cũ mà không biết cải tiến được.

Vốn Hoàng thượng đã muốn để tấu chương xuống nhưng lúc này lại thấy mở ra, hơi ngẫm nghĩ một chút rồi vung bút lên.

Bình An lại bị cấm túc rồi, cấm túc ba tháng, là lần đầu tiên nàng bị cấm túc lâu nhất từ trước đến nay, còn phải thiên ân vạn tạ (cảm tạ thiên ân), bởi vì lệnh cấm túc này là Thánh Thượng ban cho. Đồng thời bị cấm túc còn có An Ngọc Hàm cùng La Thuần Nghiên, theo ý chỉ nói là bọn họ khuyên can không tận sức để mặc cho bằng hữu làm điều ác thì cũng coi như là đồng lõa, mà Trương Mục Huyền cùng Tô Mạn Đình là hai người khởi xướng nên bị phạt cấm túc nửa năm. Mỗi nhà nặng thì cũng bị phạt bổng lộc nửa năm, ngay cả Vương Thượng Thư cũng bị liên lụy phạt bổng nửa năm. Khiến người ta không ngờ lại chính là, Thục phi nương nương cũng bị khiển trách là giám thị không tốt, để cho người ta gây chuyện dưới mắt, phạt một năm bổng lộc.

Cái khác cũng đều tốt, vừa trừng phạt được lại vừa ngăn được oán hận cũng không đến mức khiến Định Bắc Hầu phải quá mất mặt, đúng là tác phong trước sau như một vừa đánh trống vừa thổi kèn của Hoàng thượng. Nhưng Thục phi bị phạt lại làm cho rất nhiều người hồ đồ, đây chỉ là cùng nhau bị liên lụy, vẫn là hoàng thượng có dụng tâm kín đáo đây?

“Lòng vua khó dò a.” Quý Hoài Trung mới vừa trở lại trong nhà thì Quý phu nhân liền đưa một ly trà cho ông.

“Đúng vậy, đang êm đẹp Bình An lại bị liên lụy, ông nói xem tại sao Hoàng thượng cũng không xem xét rõ mọi việc chứ, rõ ràng trong chuyện này Bình An cũng không có nửa phần sai a.” Quý phu nhân cảm thấy rất bất bình cho Bình An.

“Chuyện này dừng lại ở đây thôi, bà cũng không cần luôn kêu oan, đúng là lúc ấy Bình An có động thủ, Tô gia tiểu thư này cần chết nói Bình An thiếu chút nữa đã bẻ gãy tay của nàng, nếu không phải Bá Hiên kịp thời trình tấu cầu tình lên trên, chỉ sợ thời gian Bình An bị cầm tù cũng không ít hơn những người khác đâu.” Trong lòng Quý Hoài Trung cũng tức giận, chẳng lẽ người ta vung tay tới tát mà nữ nhi của mình còn phải duỗi mặt ra tiếp đón sao? Chỉ là nể mặt Tô Bá Hiên nên cũng không quá so đo, hướng chi người ta ở tận Tân Khẩu xa xôi mà vẫn cầu tình cho Bình An.

“Vậy ông vừa trở về liền nói ‘lòng vua khó dò’ là sao?” Quý phu nhân trợn mắt nhìn Quý Hoài Trung một cái, thấy ông cũng không hề phát hiện về xem thường của mình, ngược lại còn mặt dày thuận tay đưa ly trà cho bà.

“Không phải là ta nói đến chuyện này, là chuyện Thục phi bị phạt. Ai cũng biết hiện giờ Thục phi được thánh sủng rất lớn, thời gian trước còn có đại thần đề nghị Hoàng thượng lập thái tử, Hoàng hậu thì không có con, dưới gối Hoa phi lại chỉ có một nữ nhi, bàn về thân phận tôn quý thì cũng chỉ có tiểu hoàng tử của vị Thục phi kia thôi, người sáng suốt cũng đều biết rõ nên ủng hộ ai lên làm Thái tử.” Quý Hoài Trung lắc đầu thở dài.

“Hoàng thượng vẫn còn khỏe mạnh, Hoàng hậu cũng trẻ tuổi, lập Thái tử sớm như vậy sao? Thục phi nương nường thật đúng là can đảm, nghe Tú Bình nói hôm đó ở phủ Thượng Thư Thục phi còn khua trống với Bình An.” Quý phu nhân nghiêm sắc mặt, nghĩ đến Thục phi đánh chủ ý tính toán cho Bình An vào cung để làm chỗ dựa cho nàng ấy, trong lòng liền khó chịu vô cùng, phải biết rằng mình đang cố gắng để Bình An tránh thoát khỏi lần tuyển tú ba năm sau kia, bà cũng không muốn để Bình An của bà đi vào chỗ nước đục không thấy đáy đó.

“Hừ, nghe nói phàm là nữ quyến của quan lại thần tử có chức cao đều bị tiếp kiến. Như vậy là trắng trợn lôi kéo nội thần, chỉ sợ cũng phạm vào kiêng kỵ của Hoàng thượng, trừng phạt một chút để cảnh cáo mà thôi.”

Đối với lần cầm tù này Bình An cũng không để ý nhiều, dù sao cũng chỉ là gốc ở nhà thôi, Hoàng thượng cầm tù nàng nhưng cũng không nói cầm tù ở trong viện của mình, chỉ cần nàng không ra khỏi cửa chính của Quý phủ, trong phủ to như vậy nàng muốn đi đâu cũng được, không phải trước đây nàng vẫn gánh trách nhiệm nặng nề là giải buồn cho tấu tử Tú Bình sao.

Sau khi bắt đầu vào mùa đông thì ở Kinh thành liên tiếp đón nhận vài trận tuyết lớn, nhiệt độ chợt xuống thấp, cống phẩm da chồn lông cáo từng rương từ các nơi đưa đến Kinh Thành, sau đó trong cung theo như mức độ lập công mà thưởng cho các quan viên thần tử, trong lúc nhất thời quan to hiển quý trong kinh đều toàn thân là áo lông cừu thể hiện rõ vẻ ung dung cao quý. Quý gia cũng nhận được không ít loại da thượng đẳng, có phía trên ban thưởng, cũng có từ các nơi trên thôn trang dâng tặng, Tú Bình liền làm vài bộ áo lông chồn.

Sáng sớm ngày hôm đó, Tú Bình khoác thêm một chiếc áo choàng trắng mỏng bằng lông chồn, ôm ấm ló, mới vừa ra khỏi cửa liền bị một cổ khí lạnh đập vào mặt, khiến nàng rụt cổ một cái, vội vàng kéo cao cái khăn quàng cổ chồn tía lên, mang theo nha hoàn đi trong gió lạnh hướng đến trong viện của Bình An.

Vừa tới cửa viện liền nghe thấy một hồi âm thanh quất roi gào rít ‘tê tê’, đi vào trong viện, chỉ thấy Bình An mặc một chiếc áo bông đỏ sậm cùng một chiếc áo khoác ngắn màu xanh viền kim tuyến ở ngoài, chân nàng đeo một đôi giày con cừu màu đen đứng ở đó vung vẩy Cửu Tiết roi hết đông lại sang tây.

“Tiểu cô nãi nãi của ta à, sáng sớm cũng không sợ khí lạnh, nhanh khoác thêm áo đi.” Tú Bình quát một tiếng liền muốn cởi áo choàng của mình ra để choàng lên người Bình An, Bình An cả kinh vội vàng thu Cửu Tiết roi trên tay ngăn nàng ấy lại.

“Tẩu tử là người có thai, người quản ta làm cái gì. Cẩn thận đừng để mình bị đông lạnh, ta mới vừa luyện roi một lát, lúc này cả người đang nóng lên đây.” Lúc này Tú Bình mới chú ý tới mặt Bình An đang đỏ ửng, trên trán còn rịn ra chút mồ hôi.

Bình An sợ Tú Bình ở bên ngoài sẽ lạnh, vội vàng đưa nàng ấy vào phòng, phân phó Thúy Hồng đi ra ngoài bưng hai chậu than vào.

“Tẩu tử, mới đang sớm tinh mơ, người không ở trong viện của mình nghỉ ngơi, ngược lại chạy đến

trong viện ta làm gì.” Bình thường Bình An luyện xong Cửu Tiết roi rồi ăn sáng xong cũng đều đi tới viện của Tú Bình, tán gẫu giải buồn cùng nàng ấy, đợi sau khi nàng ấy dùng xong bữa trưa đi nghỉ ngơi mới trở về, lại xem một chút các loại sách rồi luyện một chút thư pháp, thỉnh thoảng buổi tối sẽ đến viện của Quý phu nhân dùng cơm cùng bà, ngày ngày trôi qua cũng phong phú.

“Người đã quên hôm nay là ngày gì rồi hả?” Tú Bình thấy Bình An hồn nhiên không biết, liền nở nụ cười với nàng, “Hôm nay là ngày người được bổ lệnh cấm túc a.”

“Đúng vậy!” Bình An giật mình, thoáng một cái ba tháng đã trôi qua, mặc dù cấm hay không cấm túc đối với nàng mà nói cũng không khác biệt lắm, nhưng đội cái danh này thủy chung vẫn là không tốt.

“Đây là chuyện vui cho nên ta mới có thể sang đây từ sáng sớm chứ sao?” Nói xong Tú Bình lấy một hộp gấm từ trong tay của nha hoàn, “Cái này cho người là để tạm thời chúc mừng.”

Bình An nhận lấy phần chẩn mở ra nhìn, một bộ quần áo bằng lông chồn trắng thượng hạng, lớp cổ áo ngoài còn làm bằng gấm thêu nạm vàng, lớp cổ áo ngoài còn làm bằng gấm thêu nạm vàng, hai tay chạm vào mà ấm áp trơn mịn, kiểu dáng cũng rất độc đáo đẹp mắt.

“Ta thấy các loại da thượng hạng trong phủ đều dùng làm y phục cho ta rồi, nghĩ tới người một tấm da còn chưa có, cảm thấy băn khoăn, nhân tiện liền làm một bộ này cho người, cái này là dùng nguyên da chồn để may, vừa ấm áp lại thoải mái.”

Lúc Quý phủ nhận được da Quý phu nhân cũng từng giữ lại một hai tấm cho Bình An, nhưng từ nhỏ Bình An cũng không thích mặc y phục làm từ da lông của những động vật này, cảm thấy mặc không được tự nhiên nhưng lại không nói rằng vẫn luôn ngửi được mùi máu tươi trên da, hơn nữa từ lúc bắt đầu mùa đông tới nay vẫn luyện tập Cửu Tiết roi nên thân thể cứng rắn hơn rất nhiều, ngược lại mặc quá nhiều y phục bằng da lại cảm thấy nóng bức khó chịu, cho nên Quý phu nhân liền đưa phần của Bình An cho Tú Bình.

“Nhưng mà rất đẹp đấy.” Nếu Tú Bình có lòng, đương nhiên Bình An cự tuyệt cũng không hay, “Chỉ là y phục này tinh xảo như thế, nhất định may đã tốn không ít thời gian rồi.”

“Ta cũng không phải mê mẩn đâu, nghe nói là làm cho người dùng, mấy người phía dưới đều tranh nhau làm đó, cái này là do Lâm di nương tranh thủ làm.”

Bình An cười nhạt, Tú Bình có thai nên bất tiện trong việc hầu hạ Tĩnh An, trước sau lại đưa nha hoàn có vẻ thủy mị vào phòng, lại nói Lâm Tử Kiều là người thân của nhà cô cô, nặng bên này nhẹ bên kia cũng không tốt sẽ khiến Tĩnh An khó xử, liền miễn cho nàng ta không phải chép kinh thư, để cho nàng ta tận tâm hầu hạ ở bên cạnh Tĩnh An, vì Quý gia khai chi tán diệp chính là việc làm công đức. Đương nhiên là Lâm Tử Kiều cảm tạ ân đức cung kính thuận theo rồi, Quý phu nhân cũng rất tán dương Tú Bình hiền lương thực đức.

Nhưng thủy chung Bình An lại cảm thấy đây không phải là Tú Bình rộng lượng cũng không phải là nàng ấy hiền huệ, mà là tình cảm nàng ấy đối với Tĩnh An đã nhạt đi rồi.

“Những thứ khác không nói nhưng tay nghề của Lâm di nương thật sự rất tốt, người xem cái này của ta cũng là do nàng ấy làm, đúng là rất đẹp đi?”

Tú Bình vừa chỉ vừa tháo chiếc áo choàng trắng xuống, cầm lên đưa tới cho Bình An nhìn, thấy Bình An gật đầu khen ngợi, lại khoa chân múa tay với khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình An một lúc.

“Ồ, cái này vừa vặn hợp với người, làn da người hồng hào nên mặc bộ này đẹp hơn ta đó. Người đứng dậy khoác lên người để ta xem một chút.”

Bình An cũng không từ chối nàng ấy, đứng dậy mặc áo choàng lên, một cổ khí nóng phủ lên người, quả nhiên là ấm áp dễ chịu, mặc vào cũng làm cho người ta không muốn cởi xuống nữa.

“Quả thật rất hợp nhau, trông rất đẹp mắt, nếu như đến Kính Hòa viên đứng với vườn hoa mai thì không biết sẽ làm bao nhiêu công tử trẻ tuổi say mê đâu.” Kính Hòa viên nơi các nhà Quý tộc trong kinh đến ngắm hoa phẩm trà, mùa đông hàng năm đều tổ chức hội thưởng mai, mời hoàng thân quốc thích trong kinh đến vườn ngắm hoa mai nở.

“Tẩu tử chỉ biết giấu cợt ta.” Bình An ngượng ngùng cúi đầu oán trách.

“Nếu như ngươi không ngại thì nhận lấy cái áo này đi.” Trên mặt Tú Bình tràn đầy tươi cười.

“Như vậy sao được, quân tử không đoạt đồ tốt của người khác, lại nói ta mặc áo của người thì ngươi mặc cái gì chứ, giờ dọc đường trong viện gió rất lớn, nếu như ngươi bị lạnh thì ta mắc lỗi lớn rồi.”

“Vậy còn không đơn giản sao, Thúy Hồng, lấy cho ta áo choàng của tiểu thư nhà ngươi.”

Thấy Bình An còn muốn nói nữa, Tú Bình vội nói: “Nhanh lấy áo cho ta đi, chúng ta còn phải qua chỗ mẫu thân đó, hôm nay ngươi được bỏ lệnh cấm, nhanh đi đến chỗ mẫu thân đòi chút quà đi.”

Bình An không làm gì khác được đành phải dừng lại lời muốn nói.

18. Chương 18

“Vừa đúng lúc.” Quý phu nhân nhìn thấy Bình An một thân áo choàng lông chồn trắng vào tới nhà, lạnh đến run lấy bấy tháo xuống mũ đội đầu cùng áo choàng lộ ra một thân áo nhỏ dệt kim, liền nheo mắt đánh giá từ trên xuống dưới, lúc này mới giật mình nhận ra đạo này nữ nhi nhà mình đã cao lên không ít, đường cong ngực càng lung linh rồi, gương mặt hơi gầy nhỏ nhưng làn da lại hồng hào, càng nhìn càng thích, trong lòng lại vui mừng hơn một phần, “Vẫn là tẩu tử quan tâm đến người, áo choàng da thượng hạng này cũng tặng cho ngươi. Nếu như kết hợp với bộ đồ trang sức nương chuẩn bị cho ngươi nữa, cho dù là ai cũng phải khen ngợi cô nương Quý gia ta một phen.”

Lúc này Bình An mới chú ý tới trên mặt gương của Quý phu nhân, ba bốn khay nhung thiên nga là các loại trang sức vàng bạc ngọc quý. diễn đàn lê quý đôn Quý phu nhân chọn một cây trâm ngọc lục bảo, một đôi khuyên tai vàng khảm ngọc trai, một đôi vòng tay bạc điêu khắc phượng hoa, đeo từng cái một cho Bình An, cẩn thận nhìn xem, hài lòng nói: “Con gái đến mười tám tuổi là đại biến, Bình An nhà ta cũng nên học làm đẹp ỳnh rồi. Ngày mai đi Kính Hòa viên để cho người ta nhìn một chút, con gái nhà chúng ta cũng thành mỹ nhân rồi.”

Tại sao lại là Kính Hòa viên? Bình An cau mày cười khổ, mình lúc nào thì thành vật biểu tượng của Kính Hòa viên rồi?

“Ngươi vẫn không biết đi? Năm nay Thuận Thân Vương Phủ bao một cuộc thưởng mai, cũng gửi thiệp đến phủ ta.” Ngươi lại càng không biết, năm nay tiểu Thế tử của Thuận Thân Vương Phủ mới vừa qua lễ buộc tóc (lễ trưởng thành khi nam tử tròn 15 tuổi), vương phủ đang thu xếp hôn sự cho hắn, loại chuyện xem mắt mượn danh thưởng mai thưởng cúc thưởng tuyết này đều tổ chức ít nhất một năm một lần, Thuận Thân Vương phi quyết tâm muốn tuyển chọn nữ nhi danh môn hiển lương thực đức tướng mạo tốt về làm vợ cho tiểu thế tử, nhưng uyên thâm quá ít người hiểu nên sợ người khác nói mình kén cá chọn canh, vì vậy liền mời tất cả những nhà có người đợi gả đợi cưới ở Kinh Thành đến, muốn chọn thì mọi người cùng nhau chọn nha, cũng không thể một nhà ăn một mình được.

Cho nên tất cả những nữ tử muốn gả nam tử muốn lấy vợ ở Kinh Thành đều nhờ phúc của Thuận Thân Vương Phủ, ăn của Thuận Thân Vương Phủ uống cũng của Thuận Thân Vương Phủ, một cuộc xem mắt được triển khai sôi nổi. Quý phu nhân nhìn mà trong lòng thấy sốt ruột, chỉ sợ trước khi diễn ra cuộc xem mắt này Bình An lại chưa được bỏ lệnh cấm túc, mắt thấy người khác thành từng đôi lại từng đôi, mà mình lại chỉ có thể ở nơi đó nắm chặt lấy đầu ngón tay đếm từng ngày.

Nữ tử Đại Lương mười ba tuổi là cặp kê, nam tử mười lăm tuổi buộc tóc. Quý phu nhân nghe nói những người mới gần mười một mười hai tuổi đã sớm tuyển chọn được người tốt, đính hôn, người tốt cũng đều được chọn rồi, lo lắng sang năm sau khi Bình An cặp kê lại chỉ còn vài dạng người không đứng đắn thì không chọn cũng phải chọn. diển dần lê quý đôn May mà lần xem mắt năm nay cuối cùng còn kịp, Quý phu nhân lại có thể không kích động hưng phấn mong đợi sao?

Bình An nào biết về mặt không giấu được vui mừng của Quý phu nhân là vì cái gì, bà lại chỉ nói được Vương phủ mời mà thụ sủng nhược kinh, còn vụng trộm che miệng cười cười: “Đây đúng là chuyện vui, nhất định phải ăn mặc cho thật xinh đẹp mới ổn.”

Quý phu nhân hết sức vui mừng chuẩn bị mọi thứ cho nữ nhi, ba bộ đồ trang sức trên giường kia tất cả đều thưởng cho nàng.

Bên này Bình An mới vừa bỏ lệnh cấm không tới hai ngày, bên kia liền có người đến thông báo, nói cô nương La gia tới cửa bái phỏng. Bình An mừng rỡ vội lau mồ hôi ướt trên trán, đánh một cái Cửu Tiết roi xong liền đi ra ngoài đón.

“Ta nói ngươi là muốn lấy roi đuổi người đấy à.” La Thuần Nghiên cũng không khách khí, vào cửa viện liền trực tiếp đi vào nhà, vào phòng nâng ly trà nóng lên uống vài ngụm cho ấm bụng.

Bình An nhảy lên giường ngồi xuống, hai chân bắt chéo không ngừng đung đưa: “Như thế nào? Cửu Tiết roi ta sai người đưa tới cho ngươi không vừa tay sao? Đã ra tìm được sư phụ tới dạy chưa?”

“Aiz, đừng nói nữa.” La Thuần Nghiên một bộ như muốn đánh người vậy.

“Sao vậy? Roi dùng không tốt sao?” Bình An thu hồi vẻ mặt cợt nhả ban nãy.

“Nào biết có sử dụng tốt hay không, căn bản là không được dùng. Mọi người trong nhà đều phản đối a! Mẫu thân nói một đại cô nương không lo chăm tuyền (may vá thêu thùa) lại đi cầm roi thì còn ra thể thống gì, những di nương kia thì nói sợ đệ muội học theo, về sau tất cả đều biến dạng thành khỉ. Phụ thân vẫn chưa nói gì, sợ nói cho ta nghe ta lại nói với người rồi truyền tới tai phụ thân ngươi, đắc tội với Quý bá phụ. Ta cũng chỉ có thể vụng trộm vụng vấy mấy cái lúc trong viện không có ai, căn bản không tập được cái gì.” Trong lòng lại rất hâm mộ Bình An được phụ thân đặc biệt vì nàng ấy mà tìm sư phụ tới chỉ dạy.

Bình An nhũu lông mày nghiêng khóe miệng ngẫm nghĩ một chút: “Nếu không ta dạy ngươi mấy chiêu thức đơn giản trước để ngươi về học, về sau sẽ từ từ truyền thụ lại cho ngươi. Vốn là việc giúp cường thân kiện thể, không trông cậy vào ngươi có thành tựu bao nhiêu. Ngươi xem, thân thể ta khỏe mạnh hơn trước kia rất nhiều.”

Nói xong giả bộ gơ cánh tay lên cho La Thuần Nghiên nhéo, chọc cho La Thuần Nghiên bật cười, nhưng nhớ tới lúc này khi Bình An đi ra ngoài đón nàng thì cũng chỉ mặc một cái áo nhỏ đơn sắc, liền biết thân thể nàng khỏe hơn ngày trước rồi.

“Bình An, nghe nói An tỷ tỷ bị bệnh.” Hai người cười ha ha một hồi, đột nhiên La Thuần Nghiên nghiêm mặt nói.

“Có nghiêm trọng không?”

“Không biết, ta đang muốn hẹn ngươi cùng nhau đến thăm một chút. Ngươi cũng biết rồi đấy, nhà An tỷ tỷ đang hoà giải hôn sự cho nàng ấy, chỉ sợ lần cấm túc này ảnh hưởng đến chuyện hôn sự của nàng.” La Thuần Nghiên nhũu mày lại.

“Nếu không, ta cho người đi chuẩn bị xe, chúng ta qua đó thăm một lát?”

Lúc xe ngựa chuẩn bị xong thì Bình An cũng đã thay đổi một thân y phục sạch sẽ, hai người hùng hùng hổ hổ nói đi là đi.

Cuối năm, các quan viên hồi kinh báo cáo công sự nhiều hơn, lúc này đường xá cũng có chút hỗn loạn, khi xe ngựa kì kèo nhè nhèo chạy tới An phủ thì cũng gần đến buổi trưa. die»n d an l« qu»y d«on Nhưng khiến cho người ta không ngờ chính là, hai người đến An phủ lại bị chặn lại ở cửa, người giữ cửa nói An Ngọc Hàm không có ở trong phủ, mấy ngày trước đã đi theo An phu nhân đến Kinh Giao viện để dưỡng bệnh rồi.

Hai người liền phần nộ rồi đi.

“Giờ cũng đã trưa rồi, trên đường lại đông, có lẽ khi trở về phủ cũng bỏ lỡ giờ ăn, không bằng chúng ta đến quán ăn ở gần đây ăn một chút rồi trở về.” Khi La Thuần Nghiên ở Bình Ba thì trời trên cao Hoàng Đế ở xa, tính tình sớm đã trở nên nghịch ngợm tùy tiện, hiện giờ trở về kinh lại bị phép tắc quy củ trói buộc nên rất không quen, còn bị cấm túc ba tháng nên trong lòng sớm đã không kèm chế được muốn kéo người xuống nước cùng nhau chơi đùa.

“Làm vậy sợ sẽ không tốt đi”

“Có cái gì không tốt chứ? Đường xá ở kinh thành ta còn chưa biết, coi như người đi theo giúp ta nhận biết đường đi.” Thấy Bình An do dự, La Thuần Nghiên liền lôi nàng lên xe, nói tên tiệm ăn nổi tiếng rồi bảo phu xe đi đến đó. Trong lòng Bình An liền lẩm bẩm, còn nói không biết đường, tên tiệm ăn này cũng biết mà còn nói bị giam cái gì chứ.

Tuy lúc này tiệm ăn nhiều người, nhưng xe ở đây cũng không đông, Hai người Bình An bảo phu xe đến sân dành cho xe ngựa thì dừng lại xuống xe, liền có tiểu nhị dẫn các nàng tới ngồi ở nhĩ gian trên lầu, dọc theo đường đi cũng không đụng phải những người khác.

“Nấu nôi gà rừng đi, lâu rồi chưa ăn, nghĩ đến cũng thèm.” Lúc La Thuần Nghiên cầm danh sách món ăn mắt liền sáng lên, “Thịt dê là đồ đông hay là đồ tây vậy?”

“Hỏi khách quan, là đồ tây.” Tiểu nhị cúi đầu khom lưng đáp.

“Đồ tây mùi nặng rất gay mũi, vậy ột xiên thịt dê nướng đi. Cá quế dầm đường cùng nước canh chân vịt, một đĩa cải trắng xào, mang tới một bình rượu nước mơ nữa.”

“Nhiều như vậy hai người chúng ta ăn hết được sao?” Bình An có chút lú lẫm, bình thường nàng rất ít khi đến tiệm ăn bên ngoài, căn bản không biết thịt dê còn chia thành cái gì đồ đông đồ tây.

“Không sao, tiệm ăn này có cung cấp hộp đựng thức ăn, ăn không hết có thể đóng gói. Trước kia cha ta thích nhất là tới tiệm này mua một phần nước canh chân vịt mang về nhà cho ta ăn.” Hình như là nhớ lại mỹ vị chân vịt, La Thuần Nghiên có chút say mê.

Món ăn rất nhanh được đưa lên, vốn buổi sáng luyện Cửu Tiết roi bụng Bình An vẫn còn trống rỗng, không kịp dùng bữa đã đến An phủ, ở An phủ cũng chưa kịp uống một hớp nước trà, lúc này thấy một bàn thức ăn ngon cũng không so đo nhiều, liền nhắc đũa bắt đầu dùng bữa.

Hai người nhai kỹ nuốt chậm cũng đã gần no bụng thì nghe được ngoài cửa truyền đến một trận tiếng ồn ào, có tiếng bàn ghế bị đá ngã lộn, còn có tiếng khóc thút thít của cô gái. Chỉ chốc lát sau lại truyền tới một trận tiếng đánh nhau, tiếng khóc thút thít này lại biến thành tiếng cầu khẩn, tiếp theo lại thành tiếng kêu cứu.

“Không biết lại là công tử nhà giàu nào ở đây ức hiếp dân nữ.” La Thuần Nghiên vừa gặp một cái chân vịt cho vào miệng vừa cau mày nói.

“Làm sao người biết được?” Bình An giật mình nói.

“Lúc ở Bình Ba, mười lần đi tiệm ăn thì có đến chín lần gặp phải loại chuyện như này.”

“Nhưng ở đây là dưới chân thiên tử a.” Bình An vẫn không thể tin được.

“Dưới chân thiên tử cũng sẽ sinh ra vài thiếu gia công tử ăn không ngồi rồi đi sinh sự, cũng có những người nghèo khổ bôn ba vất vả hèn mọn múa võ ca hát.” di ễn-đàn-l ê-quý-đ ôn Tiếng ồn ào phía ngoài càng lúc càng lớn, La Thuần Nghiên có chút mất hứng buông chân vịt trong tay xuống, “Bất quá người yên tâm đi, những người đó đều là chủ nhân bắt nạt kẻ yếu, đã ngồi ở loại nhĩ gian này thì đều không phải là người bình thường, bọn họ sẽ không làm loạn đến nơi này của chúng ta, hừ, dĩ nhiên cũng không có người tốt xuất hiện trừng phạt kẻ ác rồi.”

Trong lòng hai người giống như ăn phải con ruồi nhìn một bàn thức ăn ngon cũng ăn không vào, tiếng âm ĩ phía ngoài dần dần ngừng lại, hai người liền muốn trả tiền rồi rời đi.

Mới vừa đến trong sân muốn lên xe ngựa để rời đi, đột nhiên một nữ tử tóc tai bù xù áo quần xốc xếch chạy từ trong cửa ra, tiến lên ôm chặt chân của Bình An, trong miệng không ngừng nói thảm: “Cứu cứu ta cứu cứu ta, van cầu người.”

Bình An cả kinh cùng La Thuần Nghiên trợn mắt há hốc mồm, không biết làm thế nào cho phải, nàng kia thấy hai người không đáp lại liền buông Bình An ra, hai tay chống đất không ngừng đập đầu, đập thẳng đến lúc đầu chảy ra cả máu.

Bình An thấy thế cũng không nhịn được nữa, đưa tay muốn nâng nàng kia dậy, lúc này lại có hai ba tên đại hán từ trong cửa lao ra, thấy nữ tử này liền muốn tiến lên kéo nàng đi lên lầu, miệng đầy thô tục không ngừng nhục mạ.

Nàng kia vô cùng hoảng sợ, vừa đưa tay muốn kéo Bình An, vừa kêu khóc: “Cứu cứu ta cứu ta.”

La Thuần Nghiên ở một bên túm thật chặt ống tay áo của Bình An, ý bảo nàng không cần xen vào việc của người khác, mắt thấy nàng kia bị kéo qua cánh cửa nhất định sẽ lành ít dữ nhiều, Bình An không nhịn được hít sâu một hơi quát lên: “Dừng tay!”

“Bình An? !” La Thuần Nghiên vội kéo ống tay áo của nàng lui về phía sau mấy bước.

Mấy đại hán giương mắt nhìn tới thấy hai người mặc dù tuổi không lớn lắm, nhưng quần áo hoa lệ khí vũ bất phàm liền biết nhất định là tiểu thư quan gia, sợ trêu chọc không nổi, liền mắt diếc tai ngơ tiếp tục kéo cô gái kia lên lầu.

“Các người không dừng tay ta sẽ báo quan!” Bình An hơi trầm mặt xuống, giọng nói không nhanh không chậm.

Mấy đại hán liền sững sờ, một người trong đó tiến lên lớn tiếng nói: “Vị cô nương này, vẫn là khuyên người chớ quản việc không liên quan đến mình.”

“Hừ! Đúng vậy, chuyện không liên quan đến ta thì ta không nên quản, nhưng nên để quan phủ tới quản!”

“A, tiểu cô nương, đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, mấy người Gia đây cũng không phải là dễ trêu chọc.” Một hán tử kia nhất thời cũng không biết rõ Bình An là ai. Phải biết rằng Kinh Thành này cái gì không nhiều lắm, nhưng quan thì lại nhiều nhất. Có lần biển hiệu của Vạn Hoa lâu rơi xuống, nện vào chín người, trong đó có đến tám người làm quan, đáng tiếc ba mươi mỹ nhân tuyệt mỹ của Vạn Hoa lâu này a, toàn bộ đều lưu đầy tới biên cương, tiện nghi cho những bọn mọi rợ ở vùng đất kia.

“Nàng này là Gia nhà chúng ta mua, người có bẩm báo lên Thiên Vương lão tử thì chúng ta cũng là đúng lý!”

Dòng máu danh môn thế gia chảy xuôi trong xương cốt của Bình An đặc biệt ngang ngược cùng cường thế, lúc này nàng vững vàng đi tới, lôi kéo cô gái kia đến bên cạnh mình: “Ta hôm nay chính là muốn mang nàng đi báo quan, các người có lý sao? ~diễn đàn lê quý don~ Các người có lý thì hãy cùng ta đến quan phủ một chuyến, nếu không ta lập tức vào cung khởi bẩm Hoàng thượng, để hán cho người bắt tất cả các người lại đem đi chặt đầu!”

Mấy gã hán tử kia vừa nghe thấy Bình An giọng này nói chuyện, lại thấy bộ dạng nàng bình chân như vại, có chút bị hù dọa rồi, nếu như nàng nói là sự thật, vậy hôm nay đụng phải nàng không là Quận chúa thì cũng là Hoàng thân quốc thích, nếu nàng thật sự vào cung cáo trạng thì mình có mười cái đầu cũng không đủ chém.

“Ha ha ha, đã nha đầu từ đâu tới vậy, ở chỗ này nói xằng nói bậy? !”

Tần Mặc Phi vốn thích nghe tiểu khúc uống chút rượu, đặc biệt yêu thích đến khách điểm Minh Hồ ngồi một chút, rảnh rồi thì gọi người tới gảy đàn một bài cho thoải mái, đương nhiên nhất định phải chuẩn bị một bàn nước canh chân vịt thì mới tính là đã nghiền.

Giờ bị tên ôn dịch Lưu Nhạc Minh không biết từ đâu nghe được hán có sở thích này, theo đuôi đi tới, thừa dịp hán ra ngoài mà mượn rượu mạnh mẽ động thủ chân tay với cô nương hát xướng khúc, hoàn toàn đã quên mình vì cái gì mà đến cầu hán, Tần Mặc Phi giận đến muốn phát tay áo rời đi, lại bị Lưu Nhạc Minh khóa lóc kéo lại, còn nói cha mẹ mình mất sớm, từ nhỏ mình với tỷ tỷ phải sống nương tựa lẫn nhau, đáng

thương tỷ tỷ của hắn đến cùng lại không được hưởng nửa phần phúc của hắn đã qua đời. Tần Mặc Phi giận tái mặt, vừa nghe hắn nhắc đến Lưu Chi Lan cũng chỉ có thể lắc đầu than thở.

“Người cũng biết lần này Hoàng thượng thật sự nổi giận đi? Đã sớm bảo người cách xa cái đám khốn kiếp kia ra một chút, người lại coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai. Trên một trăm hoàng hoa khuê nữ đó, người cũng biết các người phạm phải loại đại họa ngập trời gì đi?”

Lưu Nhạc Minh không biết hồi cải, cứng rắn mở miệng nói: “Có người Cung Thân Vương gia kia bảo vệ, ngay cả đánh rắm cũng không đến. Còn có nhà An Quốc Công kia, Lưu Trung Lang tướng gia kia, ai mà không có người bảo vệ chứ?”

Tần Mặc Phi giận đến nói không ra lời chỉ vào mũi Lưu Nhạc Minh: “Thì ra người chỉ nghĩ sau lưng có ta làm chỗ dựa chứ gì? Ta nói cho người biết, lần này ai cũng không dễ dàng thoát khỏi như vậy, người có biết hoàng thượng chỉ định người nào tra án không? !”

“Vậy hãy để cho ta chết đi, vừa đúng ta có thể đi xuống đoàn tụ cùng tỷ tỷ.” Lưu Nhạc Minh am hiểu nhất chính là la lối om sòm giở trò đùa bỡn.

Đang nháo loạn, có người bên ngoài tới bẩm báo, nói tiểu nương tử mới vừa rồi gây khúc chạy mất.

“Nếu nàng ấy nghĩ không thông, đi ra bên ngoài tìm cái chết thì người hãy đợi mà công mạng người đi, đến lúc đó Thiên Vương lão tử cũng không cứu được người.” Tần Mặc Phi hung hăng trừng mắt nhìn chăm chăm cái người cả ngày chỉ biết gây phiền toái thiếu chút nữa còn trở thành Tiểu cữu tử (em vợ) của hắn.

Lưu Nhạc Minh bị sợ đến hai mắt trợn ngược, vội vàng cho người đuổi theo. Tần Mặc Phi không muốn dây dưa nhiều cùng hắn, vẫy vẫy tay áo muốn rời khỏi, vậy mà mới vừa xuống lầu liền nghe thấy bên ngoài có trận cãi vã, cẩn thận nghe kỹ, nhưng là một tiểu oa tử muốn vào cung cáo trạng, không khỏi cười ra tiếng.

Bình An theo tiếng cười nhìn lại, lại thấy một nam tử trẻ tuổi từ trên lầu đi xuống, dáng người cao gầy mặt như ngọc, mặc một thân áo lông cáo xanh nhạt ấm áp, buộc tóc bằng dây bạc, thắt lưng buộc ngọc bội san hô, toàn thân tản ra nồng đậm phong thái của người trí thức. Bình An không tin đây sẽ là kẻ ức hiếp dân nữ.

Lúc này Lưu Nhạc Minh cũng từ phía sau đuổi tới, tiến lên đánh mấy bạt tai vào trên mặt của vài tên đại hán kia, miệng mắng: “Đồ ngu xuẩn, lại bị một tiểu nữ oa hù dọa, còn không mau dẫn người đi lên cho ta?”

Nói xong liền muốn kéo tiểu nương tử gây khúc kia đi, tiểu nương tử kia lại gắt gao nắm chặt tay Bình An không chịu buông ra, trong mắt tràn đầy hoảng sợ cùng nước mắt, há mồm không tiếng động khóc lóc nhìn Bình An, Bình An nhìn mà cũng thấy chua xót trong lòng.

“Các người có còn vương pháp hay không?” Bình An phẫn nộ nói.

“Lão tử chính là họ Vương tên Pháp.” Lưu Nhạc Minh hung tợn tiến lên một tay đẩy Bình An lui về phía sau vài bước, nếu không phải nàng có chút nền tảng thì nhất định lúc này sẽ bị đẩy ngã trên mặt đất.

Đám người La Thuần Nghiên cùng Thúy Hồng ở một bên nhìn thấy liền khẩn trương tiến lên đỡ lấy Bình An, đều phần nộ vô cùng.

Lưu Nhạc Minh này so với vài tên hán tử vừa rồi còn hung ác hơn gấp trăm lần, hắn dùng sức kéo tiểu nương tử gây khúc đến bên cạnh rồi tát thật mạnh xuống, đổ ập xuống lại hành hung một trận, nhất thời mọi người ở chỗ này nhìn thấy mà kinh hãi không thôi.

Tiểu nương tử bị mấy quả đấm hất tung trên mặt đất, ngay cả cơ hội hô cứu cũng không có lại bị đá mấy đá hung ác liền hôn mê, thấy Lưu Nhạc Minh còn chưa muốn dừng tay, dùng toàn lực tay đánh chân đá cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt, nhất thời Bình An liền nộ hỏa công tâm, lập tức đoạt lấy roi từ trong tay của người đánh xe, hung hăng quất roi lên người Lưu Nhạc Minh.

“Ôi mẹ ơi!” Giống như một tia sét đánh bổ vào sau lưng, Lưu Nhạc Minh vừa sợ vừa đau, còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lại có một phát roi quất tới đây.

Đến khi Lưu Nhạc Minh tỉnh táo lại thì cũng đã trúng ba bốn roi, hắn giận không kiềm chế được liền bỏ nhào về phía chủ nhân cầm roi, nhưng Bình An lại giống như một con hổ linh hoạt tránh thoát, một góc

áo Lưu Nhạc Minh cũng không sờ được, ngược lại hắn còn bị ăn thêm mấy roi. -diễn đàn l e quý đôn- Lưu Nhạc Minh biết rõ lợi hại, không dám hành động khinh suất nữa, vừa tránh ở một bên thở hổn hển, vừa hung hăng nhìn chăm chăm vào Bình An.

“Người tiểu cô nương này, rất lợi hại.” Tần Mặc Phi vẫn khoanh tay đứng nhìn nhin không được cau mày nói, “Tuổi còn trẻ mà đã gian xảo như vậy, nào có cô gái hung hãn như vậy chứ, lễ nghi phẩm hạnh của người đi đâu rồi?”

Bình An không khỏi giận quá hóa cười, chỉ vào Lưu Nhạc Minh bên cạnh nói: “Hắn có! Hắn có!” Lại nghĩ tới tiểu nương tử bị đánh đến ngất xỉu, vội để cho đám người Thúy Hồng đến đỡ nàng ấy lên xe ngựa. Lưu Nhạc Minh còn muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Tần Mặc Phi ra dấu tay ngăn cản.

Trở lại Quý phủ, La Thuần Nghiên còn có chút kinh hồn chưa bình tĩnh được, nhưng lại cực kỳ sùng bái nhìn Bình An, càng thêm kiên định quyết tâm học Cửu Tiết roi.

“Thật không biết hai người vừa rồi là ai, một tên thì giống như thổ phỉ cường đạo, một tên lại chính là loại lịch sự bại hoại.” Thúy Hồng phần hận bất bình, nhớ tới tiểu nương tử bị đánh đến thảm như vậy, lúc này vẫn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, nghĩ lại mà còn thấy sợ.

“Ta thấy không được, ta phải đến chỗ mẫu thân một lát, đem sự tình hôm nay bẩm báo lại, nếu lại bị cấm túc lần thứ ba thì có thể qua thế nào được.” Đột nhiên Bình An cũng có chút hối hận tại sao mình lại kích động như vậy, vì sao phải xen vào việc của người khác, người kia nói rất đúng, những thứ này đều là chuyện làm bại hoại danh tiếng a.

“Bây giờ người mới biết sợ, ta thấy mới vừa rồi là người đánh thắng được nên rất thích đấy.” La Thuần Nghiên chế nhạo, suy nghĩ một chút còn nói, “Nếu không, ta cùng đi với người đến nói cho Quý bá mẫu biết, nếu không nữa thì ta để cho cha ta tìm Quý bá phụ nói chuyện, tránh cho người lại bị cấm túc, đến lúc đó không có ai dạy ta Cửu Tiết roi a.”

Bình An ngẫm nghĩ mình phải nói thế nào mới không bị cấm túc đây? Quay đầu lại nói với La Thuần Nghiên: “Không cần không cần, người cũng ra ngoài hơn nửa ngày rồi, về sớm một chút đi, tránh ầu thân người lo lắng.”

“Bình An, thật xin lỗi a, nếu không phải hôm nay ta kéo người đi tiệm ăn, cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy.” La Thuần Nghiên có chút ngượng ngùng, cảm thấy chính mình đã làm liên lụy tới Bình An.

“Mắc mớ gì tới người, đều là hai tên kia tác quái. Không sợ, nếu phụ thân ta biết chuyện ngày hôm nay, chắc chắn sẽ không trách cứ ta, nói không chừng còn khen ngợi ta một phen.”

Quý phu nhân yên lặng nghe Bình An nói toàn bộ sự tình, sắc mặt liền trầm xuống: “Ban đầu cũng không nên nghe cha người để cho người học cái gì mà Cửu Tiết roi! d d L q d Nên học cầm kỳ thư họa mới đúng, hôm nay thì tốt rồi, nếu mọi người biết người dùng Cửu Tiết roi đã thương người, còn ai dám cưới người về nhà chứ?”

Bình An cúi đầu oán thăm: ta gả cho nhà ai mà bị đánh bị mắng bị sỉ nhục, ta mới không cần ấy.

“Ta hỏi người, lúc ấy bọn họ có hỏi danh tính của người không? Người có tự nói ra không? Dọc theo con đường này có thể có người nhận ra người hay không?” Quý phu nhân sợ nhất chính là Bình An ngốc nghếch đi học người ta cái gì mà “đi không đổi danh ngồi không đổi họ”.

Bình An suy nghĩ một chút lắc đầu nói: “Hình như không có.”

“Cái gì mà hình như? Người chắc chắn không?”

“Vâng, chắc chắn!” Bình An gật đầu khẳng định.

Lúc này Quý phu nhân mới an tâm chút ít: “Đi xuống đi! Chuyện này ta sẽ giúp người thu xếp bên cha người, nhớ kỹ, mấy ngày nay đừng xuất môn!” Còn đến tiệm ăn, còn có tâm tư đi đùa bỡn bên ngoài, giờ còn đi tham gia thưởng mai hội xem mắt thế nào nữa chứ? !

“Đúng rồi, người người cứu về kia, tỉnh dậy thì cho ra khỏi phủ đi, nếu nàng là đầy tớ của nhà người ta mà lại ở chỗ này, thủy chung vẫn sẽ gây rắc rối, lấy chút ngân lượng cho nàng cũng không sao.”

“Vâng.” Bình An ngoan ngoãn đồng ý, chỉ sợ lát nữa Quý phu nhân lại nhớ tới muốn tịch thu Cửu Tiết roi của nàng, bàn chân như bôi dầu rất nhanh đã chạy trốn.

Thật vất vả mới đợi được đến cuộc thưởng mai của Thuận Thân Vương Phủ, Quý phu nhân cũng không dám chậm trễ chút nào, sáng sớm đã cho người đặc biệt đến trang điểm ăn mặc cho Bình An, đợi tất cả thỏa đáng, khi Quý phu nhân dẫn Bình An ngồi lên xe ngựa hướng về phía Kính Hòa viên ở ngoại thành chạy đi, bầu trời cũng bắt đầu lất phất rơi xuống vài bông tuyết.

19. Chương 19

Edit: dandelion mc

Kính Hòa viên nằm ở ngoại thành ba mươi dặm, gần Hoàng lăng Tây Sơn, vốn là nơi Tiên Đế xây dựng để tưởng nhớ đến Tần Thái phi, về sau lại có vị Thái phi yêu thích hoa mai, khi đó cả Kính Hòa viên gần Hoàng lăng đều trồng toàn hoa mai, mỗi một giống hoa mai lại có đến mười mấy chục loại, tổng cộng cũng có đến ba nghìn cây, sau nữa Tiên Hoàng lại cho người tu sửa vùng phụ cận Hoàng Lăng thành hành cung, Kính Hòa viên liền để không. d d L q d Một số dòng họ quý tộc không muốn bỏ phí cả vườn sắc hoa này, dâng tấu xin Hoàng thượng phái người chuyên trách tới giữ gìn chăm sóc, vừa đến mùa đông liền có người nhao nhao muốn dùng vườn làm cung yến cho khách thưởng mai, thường thường là cung không đủ cầu, những nhà bình thường tuyệt đối không thể vào được vườn, muốn vào thì nhất định phải bỏ ra năm trăm lượng, đây là còn không tính đến những đồ ăn như rượu và trái cây, một bữa tiệc rượu thưởng hoa ít cũng phải đến bảy tám trăm lượng bạc. Năm nay Thuận Thân phủ mượn vườn tổ chức hai đợt thưởng mai, khiến ban đêm Thuận Thân Vương gia đau lòng đến ngực co rút a, không biết sao Thuận Thân Vương phi đối với hội xem mắt này lại vô cùng nhiệt tình, bà không tin Kinh Thành này to như vậy lại không tìm được một người vừa ý làm con dâu của mình.

Về sau Thuận Thân Vương vì muốn bù đắp chút tổn thất, đối với những nhà mượn gió đông của Thuận Thân Vương Phủ để thúc đẩy nhân duyên thì đều ngoài sáng trong tối thu chút phí mai mỗi, nhưng những người đó cũng là cáo già, trong lòng không phải tám lượng tám hoặc mười tám, hai tám hay nhiều hơn nữa cũng chỉ là tám mươi tám lượng bạc, hiếm có mấy người chịu hào phóng trả một trăm tám mươi lượng cho người mai mỗi a, lại càng không có đại hồng bao tám trăm tám mươi tám như trong mộng đẹp của Thuận Thân Vương gia.

Sau nữa Thuận Thân Vương phi biết được Vương Gia đòi hỏi phí mai mỗi của mọi người, liền quát mắng hần một trận, hỏi hần đến cùng thiếu bao nhiêu tiền mà đang trong lúc mấu chốt lại làm ra chuyện như vậy, vốn là chuyện cao thượng lại bị hần chính thành chuyện mất mặt, còn muốn nhi tử cưới được hiền tức về hay không đây? dĩ n đ àn l e q ụy đ òn Dưới cơn nóng giận liền muốn bán của hồi môn của mình đổi lấy bạc để bù tiền vào Vương phủ, ngược lại Vương Gia cũng không chiếm được bao nhiêu bạc phí mai mỗi còn bị Vương phi nói cho té tát. Cứ liên tục như vậy, Vương Gia không thể làm gì khác hơn đành vào cung tố khổ với Hoàng thượng.

Trước khi Hoàng thượng lên ngôi là cùng Thuận Thân Vương gia mặc cùng một chiếc quần cộc mà lớn lên, sau khi lên ngôi cũng cực kỳ thân thiết với hần, lúc này nghe hần kể khổ có chút đỡ khốc đỡ cười, trước kia oai thế là vậy mà giờ sao lại bị Ô Cách Na xảo quyết kia bắt chẹt rồi, dù sao cũng là Thân Vương của Đại Lương lập được chiến công lớn trên chiến trường, làm sao lại thành bị thê tử quản nghiêm vậy cơ chứ? Lại cười thầm hần tính tình nóng nảy rồi cuộc cũng có người thu thập được, nhớ ngày đó là người nào ở trên đại diện trước mặt Phụ hoàng dùng cảm cao giọng gầm thét đây? Là người nào ba ngày ba đêm không ăn không uống ầm ĩ muốn kết hôn với Công chúa nước Man đây? Là người nào đêm khuya hạ mê dược lên thị vệ rồi bỏ trốn cùng Ô Cách Na đây?

“Được rồi được rồi, trăm cho người thêm ít bạc, vì chút bạc mà lại trở mặt cãi nhau, trăm cũng thấy thẹn cho các người!”

Lúc này Thuận Thân Vương gia mới mỉm cười vui mừng nhưng mảy đến phát khóc, thiên ân vạn tạ một phen.

“Người đừng cảm tạ quá sớm, trăm cũng có chuyện muốn người giúp một tay.” Hoàng thượng lấy giấy Tuyên Thành trên bàn đưa tới.

Thuận Thân Vương gia nhận lấy nhìn vài lần, bộ mặt nghi ngờ: “Hoàng thượng, phía trên này đều là tên người a. Sao vậy? Chẳng lẽ Hoàng thượng để cho ta. . . .” Nói xong còn làm động tác ‘rắc rắc’ trên cổ của mình một cái.

“Nói bậy!” Hoàng thượng lập tức dựng râu trợn mắt, “Mấy người này đều là ái tướng đặc lực của trăm, quanh năm đều vì triều đình mà bôn ba cực khổ cung tặn tụy, là công thần lớn nhất của Đại Lương, sao có khả năng trăm để cho người làm loại chuyện đó chứ?”

“Vậy ý tứ của Hoàng thượng là..?” Thuận Thân Vương gia chớp mắt giả hoạt nhìn Hoàng thượng.

“Ta là để cho người tìm vài nàng dâu tốt cho bọn hần, cũng đều trưởng thành rồi, còn chưa có hôn phối, không trăm lại bị người ta nói thành không có tình người, suốt ngày bắt người ta bôn ba lao lực ngay cả chuyện cưới gả cũng bị trì hoãn.”

Thuận Thân Vương gia cũng hiểu được, vội vàng bỏ nhào xuống đất vuốt mông ngựa: “Hoàng thượng thương cảm quần thần như thế quả thật là phúc của Đại Lương ta, hoàng ân mênh mông cuộn cuộn, tương lai Đại Lương ta chắc chắn sẽ hưng thịnh bốn bề thái bình trăm nghề hưng đạt. . . .”

Hoàng thượng đi vòng đến sau lưng của Thuận Thân Vương nhắc chân đá một cái: “Cút!”

Lại nói sáng sớm Bình An đã theo Quý phu nhân lên xe ngựa một đường chạy tới Kính Hòa viên, vừa đi được nửa đường, liền có bông tuyết lất phất rơi xuống, chờ đến quan đạo ở ngoại thành, trên đường đã phủ một tầng tuyết trắng mỏng nhạt. ~diễn đàn Lê Quý Đôn~ Vốn thẳng đường nhưng đến quan đạo lại từ từ tắc nghẽn, Thúy Hồng vén rèm đuổi đầu ra ngoài dò xét một chút, liền thấy phía trước có mấy chiếc xe ngựa xếp hàng ở nơi đó, hai chiếc xe dẫn đầu hình như có chút va chạm, đầu xe đều móc vào cùng một chỗ.

“Giờ đang mưa tuyết, rất dễ dàng trơn trượt, mọi người cũng không thể ra ngoài giúp đỡ nhau một chút, cãi vã như vậy còn muốn tranh tới khi nào?” Thúy Hồng nhìn về phía sau, thấy xe ngựa phía sau cũng đang đi lên.

Cũng may đang tranh cãi không lâu, vốn là cuối năm, nhiều gia đình có việc bận nhưng không đi cũng không được, như xe ngựa hướng đến Kính Hòa viên này phần lớn đều là đi dự tiệc.

“Mới vừa nghe người bên ngoài nói, cãi nhau ở phía trước vốn có một người là phu nhân nhà quan với một người là phu nhân nhà kinh thương (buôn bán).” Thúy Hồng đưa lò sưởi trong tay cho Bình An, “Phu nhân quan gia kia là đến Kính Hòa viên như chúng ta, còn phu nhân kinh thương kia cũng là đến Kim Nhi trang bên cạnh Kính Hòa viên, nghe nói hôm nay bên đó cũng mở tiệc chiêu đãi.”

Quý phu nhân ở một bên lồng hai tay vào bao tay, nhẹ giọng thở dài: “Từ trước đến giờ nữ quyến thương gia nói quan gia ta thanh cao, quan gia lại ngại thương gia thô tục, hai bên luôn rất ít lui tới. Nghe nói Kim Nhi trang này là thôn trang của phú hộ Kim Mãn Lâu làm rể thương (chuyên buôn bán về gạo) trong thành, Kim Nhi trang bên cạnh Kính Hòa viên này được dựng lên vào năm trước, hể Kính Hòa viên mở tiệc chiêu đãi khách quý, chắc chắn Kim Nhi trang kia cũng sẽ mở tiệc mời khách, tiếp đón những phú thương có địa vị cao tới đây tụ họp.”

“Vậy cũng thật thú vị, rõ ràng là muốn tranh đấu với Kính Hòa viên a? Kim Mãn Lâu này cũng thật to gan.” Bình An nghe mà cảm thấy ly kỳ, phải biết rằng Kính Hòa viên này là do phủ Nội Vụ trong cung trông nom, cùng tranh đấu với Kính Hòa viên thì không phải chính là thách đấu với Hoàng thượng trong cung sao?

“Tổ tiên của Kim Mãn Lâu vốn làm buôn bán trà, về sau tích góp được nên mở ra mấy tiệm gạo, làm ăn cũng xuôi gió xuôi nước, cho tới bây giờ tiệm gạo của hần đều có ở khắp Đại Lương, ngay cả mấy nước nhỏ xung quanh cũng có cửa hiệu của hần. ***** Nếu như vào thời kì giáp hạt (lúc hạt lúa còn xanh chưa chín vàng) mà gặp họa thì sẽ mất mùa, kho lương của triều đình không cung cấp đủ sẽ phải dựa vào tiệm gạo của Kim Mãn Lâu mới cứu giúp được dân gặp nạn, như vậy mấy lần nên Hoàng thượng cũng

rất tán thưởng Kim Mãn Lâu.” Quý phu nhân vừa cười vừa nói, “Cho nên việc Kim Mãn Lâu từ trước đến nay không nể mặt Hoàng thân quốc thích cũng là từ đó mà ra.”

Đang lúc nói chuyện, xe ngựa cũng đã đến cửa chính của Kính Hòa viên.

Mới vừa xuống xe, liền nghe được có người sau lưng gọi: “Quý phu nhân! Quý phu nhân!”

Quý phu nhân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một phu nhân trung niên mặt như trăng rằm phú quý bức người mang theo một thiếu nữ tầm mười bốn mười lăm tuổi mặc lục y xinh xắn lanh lợi đi tới, thiếu nữ kia thấy Quý phu nhân liền hơi cúi người hành lễ.

“Là Thái Phu Nhân a!” Quý phu nhân cười gật đầu một cái với Thái Phu Nhân, Bình An ở sau lưng cũng khom gối hành lễ.

Chỉ thấy vẻ mặt của Thái Phu Nhân không che giấu được kích động, cố ý hạ thấp giọng ở bên tai Quý phu nhân nói: “Người có biết hôm nay phía nam tử có người nào đã đến không?”

Thấy dáng vẻ bà như vậy, Quý phu nhân liền biết nhất định hôm nay là thu hoạch được nhân vật lớn, tinh thần cũng không khỏi rung lên, hỏi “Có thể là ai vậy?”

“Nghe nói Định Bắc Hầu cùng Tần Trường Sử đều tới đấy.” Thái Phu Nhân kích động đến đôi tay cũng có chút phát run.

“Bình An! Bình An!” Quý phu nhân vội quay đầu gọi Bình An đến bên cạnh, đưa tay chỉnh lại trang sức ngọc trên đầu nàng, lại vén tóc mai trên trán nàng cho ngay ngắn, còn buộc thật chặt lại áo choàng trắng lông chồn cho nàng. Thấy nàng bị lạnh đến đôi môi cũng trắng bệch, vội gọi Thụy Hồng lấy chút son tới điểm lên.

Bên kia Thái Phu Nhân cũng đột nhiên giật mình nhớ tới hôm nay nữ nhi mình ăn mặc có chút đơn giản, muốn lấy áo choàng hồng tím trăm bướm vườn hoa trên người mình xuống đổi cho nữ nhi, khiến Thái gia tiểu thư đỡ khóc đỡ cười, vội nói hôm nay mình mặc y phục xanh lá không hợp với áo choàng màu tím, trong đầu lại nghĩ nếu mặc xanh xanh tím tím như vậy vào trong, không bị người khác cười chết mới là lạ.

Mấy người giằng co một lúc mới đi vào trong sân.

Lúc này trong Kính Hòa viên trăm mai đều nở rộ, lại có thêm vài bông tuyết nhẹ bay rơi xuống dưới chân, vừa đứng làm nổi bật lên vẻ vô cùng diễm lệ của hồng mai, trăm cây cối ẩn hiện trong hai tòa viện, Đông viện được xây bằng tường gạch xanh mặt lục giác mái hiên nhọn sơn màu vàng kim, vừa nhìn giống như một tòa cung điện sừng sững vậy, đến gần bên cạnh mới phát hiện là một tòa lại có ba viện, một dãy sương phòng mà lại có mấy chục gian.

Tây viện thì nhỏ hơn rất nhiều, vừa tiến vào viện là hai bên đài cao được xây bằng đá xanh, có mười bậc thềm cao hơn mười thước, đứng trên đó có thể thấy được toàn cảnh của Kính Hòa viên.

Yến hội được tổ chức trong Đông viện, nam nữ không cần cách xa nhau như ở phủ Thượng Thư, trong viện trước sau đều bố trí hai chỗ ngồi, nam khách ở phía trước viện, nữ khách ở sương phòng chỉ cách một bức tường, một chút động tĩnh hơi lớn của hai bên thì đều có thể nghe thấy rất rõ ràng. d d l q d Tuy là như vậy nhưng Thuận Thân Vương phi vẫn còn nói thầm: nếu như đặt các nàng trên thảo nguyên, nam hay nữ đều cùng nhau ngồi chung một chỗ đốt lửa vừa uống vừa hát vừa nhảy múa mới gọi là thoải mái, nếu ai vừa ý người nào thì có thể trực tiếp đi qua dắt nhau vào động phòng. Hiện giờ lại giống như gãi không đúng chỗ ngứa vậy, muốn khi nào mới có thể tìm được phu quân a?

Dĩ nhiên Bình An không biết những thứ này, nàng một lòng một dạ muốn thưởng mai, còn là yến hội được Vương phi mời, là vinh hạnh đặc biệt cỡ nào, cho nên hôm nay Quý phu nhân khác thường một chút, nàng cũng không để ý nhiều. Ở kiếp trước nàng luôn trong khuê phòng, về sau trong nhà phát sinh biến cố, sau nữa gả vào Tô gia lại giống như ngăn cách với bên ngoài, nàng rất ít qua lại với danh môn thế gia trong kinh thành, cũng tham dự rất ít loại hoạt động kết giao với người quyền quý này. Bất quá, vị Thuận Thân Vương phi này nàng cũng nghe nói đến.

Nghe đồn vị Vương phi này vốn là công chúa của một bộ lạc du mục trên thảo nguyên, một lần cùng phụ thân vào kinh tiến cống lên Hoàng thượng nên đã gặp gỡ Thuận Thân Vương, hai người vừa thấy đã yêu, tư

định cả đời, mọi người còn truyền nhau rằng Thuận Thân Vương còn có dự định mang theo bà ấy bỏ trốn, may mà cuối cùng được Tiên hoàng đồng ý, người có tình sẽ thành thân thuộc. Bởi vậy có thể thấy được vị Thuận Thân Vương phi này là người cỡ nào cỡ mở, cỡ nào dám yêu dám hận a, Bình An không khỏi hết sức khâm phục bà ấy. Hôm nay đến nơi này, vô luận như thế nào đi nữa Bình An cũng muốn gặp gỡ được người nhân vật truyền kỳ này.

Trong sương phòng đầy rượu cùng điểm tâm, có chậu than để sưởi ấm, vài người đang nghỉ ngơi, thứ chân chính khiến người ta lưu luyến là mấy vườn hoa mai lớn ở bên ngoài kia, có Thiên Hi viên, Lộng Mai viên, Lạc Tuyết viên, còn có đài ười thước để xem mai, các nơi trong vườn đều có Noãn các dành cho khách nhân nghỉ ngơi sưởi ấm, cho nên lúc Quý phu nhân cùng Bình An đến sương phòng cũng không hề gặp nhiều người, ngay cả Thuận Thân Vương phi cũng không ở trong Đông viện, chắc hẳn là mời người khác đi thưởng mai ở trong vườn.

Thái Phu Nhân đi phía sau Quý phu nhân, lúc này đã sớm không kềm chế được tâm tình kích động: “Ta thấy chúng ta cũng dừng nán lại nơi này nữa. Đi dạo trong vườn một chút đi.”

“Được rồi.” Quý phu nhân cùng Thái Phu Nhân đều là lần đầu tham gia loại yến hội này, mặc dù nhân vật chính là tiểu Thế tử của Thuận Thân Vương, nhưng tựa hồ hai người cũng không có tâm tư bám long dựa phượng (dựa dẫm vào người quyền thế), nhưng quả thật cũng muốn trào cao vào cửa nhà thông gia tốt.

Ra khỏi Đông viện đi đến Thiên Hi viên, một hàng hoa mai xinh đẹp mỗi loại một vẻ, thân cây phải có đến hai người ôm mới hết, phía trên là trắng đỏ phần như ngọc khảm sao như hướng về phía mặt trời, đủ loại màu sắc hình dạng, ung dung xa hoa cũng có, ngây thơ chân thành cũng có, duyên dáng yêu kiều cũng có, mềm mại như nước cũng có. Lúc này tuyết đã ngừng rơi, trên nhánh cây có một lớp tuyết mịn bị lay động mà rơi xuống, giống như tiên nữ rải hoa, những cành mai cây mai hay hoa mai trong toàn khu vườn cũng đều sống lại.

Bình An rất ít khi được nhìn thấy nhiều hoa mai đua sắc tươi đẹp như vậy, trước kia ở Tô phủ cũng có Mai viên, nhưng là Tô Bá Xông đặc biệt xây cho Chu Vân Hương, nàng chỉ ở xa xa bên ngoài nhìn trộm một lần, hôm nay thấy hoa mai ở Thiên Hi viên này mới thấy thỏa lòng, thưởng mai phải như vậy mới tính là đã nghiền. đi n đàn lê q ụy đôn Nàng kim lòng không nổi mà dừng chân dưới tàng cây mai, ngẩng đầu nhắm mắt hít sâu một hơi, một cổ hương vị lạnh lạnh của tuyết trắng xen lẫn hương thơm của hoa mai, nháy mắt tràn đầy trong lồng ngực Bình An.

Sau lưng có tiếng giẫm lên cành cây phát ra âm thanh đứt đoạn, Bình An quay đầu lại hưng phấn hô một tiếng: “Mẫu thân.”

Còn chưa nói xong, nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn giấu trong áo choàng lông chồn liền lập tức đông lại: “Tại sao lại là người?!”

20. Chương 20

Lúc đầu Tần Mặc Phi cũng không nguyện ý đến hội thưởng mai này, nhưng nếu là ý tứ của Hoàng thượng thì không thể không nể mặt rồi. Khiến hắn không ngờ chính là ở Kính Hòa viên lại đụng phải Tô Bá Hiên, thấy bộ dạng của hắn cũng là vẻ không làm sao được, lập tức liền ngằm hiểu lẫn nhau gật đầu cười cười. Giao tình với Tô Bá Hiên cũng không sâu, nhưng không đến nỗi gặp mặt mà không nói chuyện, lại nghĩ đến chuyện trước đó Lưu Nhạc Minh đã nhờ hắn làm, Tần Mặc Phi liền cố ý thân thiết với Tô Bá Hiên.

Mặc dù biết Tô Bá Hiên là người cứng nhắc bảo thủ dầu muối cũng không vào, nhưng không nghĩ tới mình vừa nhắc đến ba chữ ‘Lưu Nhạc Minh’, hắn liền một bộ từ chối cách xa ngàn dặm, khiến Tần Mặc Phi cực kỳ khó chịu. Không thèm nói thêm nữa câu, cũng chưa nói được vài từ với Tô Bá Hiên, Tần Mặc Phi liền kiếm cớ rời đi. Trong lòng lại có chút tức giận Tô Bá Hiên không nể mặt, lại có chút oán hận Lưu Nhạc Minh, tuy hắn chỉ là giám lý Viện trưởng sử, nhưng lại do Hoàng thượng trực tiếp quản lý, chưa từng phải hạ thấp mình mà cầu người khác giúp đỡ như vậy.

Tức giận bất bình hắn mới đi qua Thiên Hi viên để vào Noãn các lấy bầu rượu ra uống, bất chợt nhìn thấy phía trước có một nữ tử đang nghiêng người đứng dưới tàng cây mai, áo choàng lông chồn trắng như tuyết phủ bên ngoài chiếc áo nhỏ bằng gấm màu hồng nhạt, bên dưới là chiếc váy trắng nhạt xứng với đôi giày da cừu đỏ thẫm, nàng nhẹ ngẩng mặt khoe miệng hơi vênh, sống mũi không tính là quá ngửa lên trên nhưng đường cong lại vô cùng nhu hòa, trong nháy mắt trời đất đều yên tĩnh lại, chỉ còn một cây hồng mai cùng cô gái hoạt bát linh động lại an tĩnh xinh đẹp kia, Tần Mặc Phi nhìn mà không khỏi có chút sững sờ, đây là một cô gái như thế nào, mà mỗi một động tĩnh cũng đều thích hợp như thế, nếu trong tay hắn có giấy bút thì nhất định sẽ vẽ lại một màn này. Lúc tinh thần bừng tỉnh thì bước chân đã đi tới phía trước, chỉ là “kết chi” một tiếng, cô gái bị kinh động, mừng rỡ quay đầu gọi một tiếng: “Mẫu thân. . . .”

Trong nháy mắt, ánh mắt nóng bỏng của Tần Mặc Phi liền trở nên lạnh nhạt: “Tại sao là người?”

“Tại sao là người?” Bình An cũng đồng thời đặt câu hỏi.

Tần Mặc Phi nhíu mày, trong mắt lộ ra một phần khinh thường: “Nếu người vẫn điều ngoa hung hãn như trước, có tham gia mười lần hội thưởng mai cũng vô dụng.”

Mặc dù không biết Tần Mặc Phi đang nói cái gì, nhưng Bình An thật sự chán ghét vẻ mặt giọng nói của hắn lúc này, ngay cả nốt chu sa nhỏ ở đuôi lông mày của hắn cũng đều chán ghét: “Hữu dụng hay vô dụng không nhọc người phí tâm, chỉ là hội thưởng mai người nào cũng có thể gặp gỡ, thật đúng là ta cũng không dám tham gia lần nữa.”

Tần Mặc Phi giương chân mày lên nói: “Còn nhỏ tuổi, lại hung hãn không biết thu liễm, thật không biết gọi là cái gì.” Nói xong phất ống tay áo rời đi.

Người mới không biết gọi là gì, dưới đáy lòng Bình An thầm nhủ một ngụm, đang yên đang lành, vô cớ lại dây vào quỷ ác, đúng là xúi quẩy.

Bình An đang cao hứng thì bị quấy rầy, lúc này mới nhớ tới đi tìm Quý phu nhân, trên đường Quý phu nhân gặp vài vị phu nhân khác nên đang tán gẫu, thấy Bình An tới đây liền giới thiệu nàng với mấy vị phu nhân kia. Mấy người hàn huyên một lát, đã có người đề nghị đi ra phía trước vườn, nói Thuận Thân Vương phi đang cùng mọi người thưởng mai ở đó, làm khách thì phải đến yết kiến trước mới phải.

Mới vừa đi tới đường nhỏ tường xanh, đột nhiên từ bên kia tường truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, giống như tiếng khóc thút thít rất thê lương. Có người nhát gan bị sợ đến mức chân như nhũn ra liền té ngã trên đất, nha hoàn trong vườn vội vàng tới đỡ dậy, bảo mọi người không cần sợ hãi, nói Kim Nhi trang ở sát vách nuôi nhốt mấy con sói, bình thường chỉ là gào thét thôi, chưa từng đã thương người.

“Đang êm đẹp, nuôi sói làm gì vậy?” Quý phu nhân vẫn còn sợ hãi hỏi han.

Có người biết chuyện ở một bên giải thích: “Người không biết chứ, thời gian trước có vài nước phụ thuộc tiến cống mấy con chó lớn lông trắng, sợ phi tần quý nhân trong cung bị chó làm thương, liền thả vào Kính Hòa viên để nuôi. Mặc dù tính tình mấy con chó này ôn hòa nhưng cũng có chút nghịch ngợm không tốt, thường xuyên nhân lúc người ta không để ý mà trốn ra ngoài, có mấy lần chạy đến thôn trang sát vách ăn sống mấy con gà con vịt nhỏ, bên đó qua đây tranh luận, Kim Mãn Lâu này liền cho người đi săn vài con sói tới nơi này, để đè ép mấy con chó lớn của Kính Hòa viên.”

“Kim Mãn Lâu này, thật là quá mức. Không làm người khác bị thương cũng làm cho người ta vô cùng sợ a.” Không ít người bắt đầu oán giận.

Mấy người đi được mấy bước đã đến Lộng Mai viên, lúc này trời quang mây tạnh, ánh mặt trời mỏng manh chiếu vào cả khu vườn. Vương phi đang ngồi uống trà cùng vài vị phu nhân trên đài trong Noãn các, vừa thưởng mai vừa nói chuyện phiếm.

Bình An đi theo Quý phu nhân qua đó thỉnh an, lén nhìn đánh giá Thuận Thân Vương phi một chút, đôi chiếc mũ nhỏ lông chồn tinh xảo, đôi mắt lưỡi liềm đơn thuần hơi cong, cánh mũi xinh đẹp như mảnh ngọc môi đỏ như hoa đào, khi nhả hơi hay nở nụ cười khoe miệng đều mơ hồ lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ, cùng với bộ dáng mặt to mày rậm hiên ngang mạnh mẽ như trong tưởng tượng của Bình An lại hoàn toàn bất đồng, đặc biệt là đôi mắt cong như vầng trăng ánh mắt tựa như nước mùa thu bất giác làm cho lòng người cảm thấy ấm áp, Bình An không khỏi lén nhìn chăm chăm nhiều lần, chỉ thấy ánh mắt kia nghiêng xuống

nhìn tới đây, khẽ mỉm cười, Thuận Thân Vương phi hướng về phía Bình An gật đầu một cái, ý bảo nàng tiến lên.

“Năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Thuận Thân Vương phi ôn hoà nhìn Bình An, bên khóe miệng hai lúm đồng tiền nhỏ vụt sáng.

Bình An cúi người chào đáp: “Tiểu nữ tính cả tuổi mụ là mười ba.”

“Ừ, ta thấy ngươi thật ra không sợ lạnh.” Thuận Thân Vương phi thấy Bình An chỉ mặc một áo một váy, bên ngoài lại chỉ khoác thêm một chiếc áo choàng lông chồn, ầm lờ sưởi tay cũng đều không mang một cái, không giống những cô gái kia cả người đều quần đầy áo da lông, trong tay còn phải cầm một cái lò sưởi cùng đeo bao tay, chân thỉnh thoảng còn phải giẫm mấy cái mới có thể xua bớt được khí lạnh trên người.

Bình An không biết trả lời như thế nào, dứt khoát cúi đầu làm bộ xấu hổ.

“Lên đài thượng xem mai đi, hầu tử nhà ta thích đến những chỗ cao kia, cũng không rảnh rỗi làm cái thang leo lên cho đỡ mệt mỏi, lại càng không ngại gió lạnh trên đó, chỉ nói phía trên kia phong cảnh rất đẹp. Đi đi đi đi, mấy người nhỏ tuổi các ngươi cũng đi đi.” Thuận Thân Vương phi nói xong liền mời mấy tiểu cô nương bên cạnh kia cùng nhau đi ra ngoài.

Quý phu nhân hướng về phía Bình An gật đầu, để cho nàng theo mấy tiểu thư kia đi đi lại lại cũng tốt, mình với mấy phu nhân khác có mấy lời cũng không tiện nói trước mặt tiểu cô nương.

Bình An cùng mấy tiểu thư đi đến đài xem mai ở Tây viện, vừa đến thấy đài xem mai có đến mấy chục bậc thang thì đã có người bắt đầu chân như nhũn ra, thì thầm không muốn đi lên, nói trời có tuyết nên rất trơn, cảnh sắc còn chưa được nhìn thấy đã rơi xuống tan xương, lại nói phía trên lạnh hơn nhiều so với phía dưới, nếu như bị lạnh mà nhiễm bệnh liền không xong rồi.

Chỉ có ba người tiểu thư của Thái gia, tiểu thư của Lý gia cùng Bình An cùng nhau đi lên bậc thang, cuối cùng đã lên được đài xem mai trên cao. Mỗi đài xem mai đều được xây dựng ở hai bên phía nam và bắc của viện, cao chừng mười thước, ở giữa có các cột đá nối liền nhau mỗi bậc dài ba thước rộng mười thước, cũng không thể đi lại, chỉ có thể đứng cách nhau mà nhìn, nếu ai đứng ở đài xem mai hai phía nam bắc, tuy có thể mặt đối mặt nói chuyện nhưng lại không thể di chuyển. Ba người Bình An chọn bậc thứ mười của đài xem mai phía nam.

Trên bậc đứng là có chút trơn ướt, nhưng cũng may mấy người có thể vịn tay vào tường mà đi lên từng bước, thời gian không đến hai nén hương đã leo lên đài xem mai.

Mới vừa lên tới nơi, một cỗ gió lạnh đánh úp tới, mấy người không nhịn được rung mình mấy cái. Trên đài khắp nơi đều trống không, mặt đất phủ một tầng tuyết trắng dày nửa tấc, tường vây được xếp đặt bằng các cột đá nhỏ điêu khắc cao tầm nửa người đủ loại hình dạng màu sắc.

Mặc dù mấy người đều thở hổn hển, nhưng lại không kèm chế được tâm tình kích động chạy đến ven tường vây đưa mắt nhìn về phía xa.

“Quý muội muội, mau nhìn mau nhìn, đó không phải là đường mà chúng ta đi tới Lộng Mai viên sao?” Thái gia tiểu thư hưng phấn lôi kéo Bình An chỉ ngón tay.

“Đúng vậy đúng vậy, hình như ta nhìn thấy mẫu thân ta rồi.” Lý gia tiểu thư ở bên cạnh cũng vô cùng thích thú.

“Các ngươi xem, bên kia chính là Lạc Tuyết viên, chẳng lẽ gọi Lạc Tuyết viên, là do ở đó tất cả đều trông mai trắng sao.” Bình An đứng ngẩn cảnh ở bên tường, tầm mắt là một mảnh rộng lớn, ngoại trừ Kính Hòa viên thì cũng có thể quan sát được một chút của Kim Nhi trang bên cạnh, hóa ra Kim Nhi trang cách Kính Hòa viên lại gần như vậy a.

Chỉ nghe thấy một tiếng ho khan, mấy người cả kinh nhìn lại phía phát ra âm thanh, lại thấy trên đài xem mai sát vách có bốn năm người nam tử trẻ tuổi đang đứng, lúc này chợt có một công tử mười bốn mười lăm tuổi mặc áo lông mặt như ngọc mắt tựa như sao đứng dựa vào một bên phía nam, hướng về phía mấy người sáng ngời cười một tiếng, nói: “Sao các ngươi lại lên đài bên đó a? Chúng ta đều ở bên này ngắm cảnh!”

Nhất thời mấy người đều đỏ mặt như ráng mấy củi đầu đi tới một bên khác, tránh phải đối diện với bên kia, mỗi người đều oán thầm: chính là biết các người ở đài bên kia, chúng ta mới chọn bên này.

Công tử kia thấy các nàng then thùng cũng không chịu bỏ qua, tiếp tục hỏi: “Các người là tiểu thư trong phủ nào? Chúng ta có chút trà nóng cùng điểm tâm, các người có muốn dùng một chút hay không?” Chỉ nghe bên kia khẽ hô lên một tiếng: “Không cần!” Liền đành phải thôi.

Mấy người Bình An tựa vào một bên khác không thể thưởng thức được toàn cảnh của Kính Hòa viên, nhưng lại có thể nhìn thấy được tình huống của Kim Nhi trang bên kia. Cũng không biết đó là nào viện, lúc này tụ tập không ít người giống như người làm vậy, như có việc gấp, mỗi người đều cảm thấy gộc đứng tản ra.

“Bọn họ đang làm gì thế?” Hình như Lý gia tiểu thư cũng chú ý tới, không nhịn được nhẹ giọng hỏi.

“Không biết.” Thái gia tiểu thư lắc đầu một cái, “Kim Nhi trang này thật có chút cổ quái!”

“Hình như hôm nay bọn họ cũng mở tiệc mời tân khách.” Bình An nói.

“Quý gia muội muội, đây cũng là lần đầu tiên người tham gia yến hội của Thuận Thân Vương Phủ đứng không?” Thái gia tiểu thư đột nhiên nghĩ tới.

“Đúng vậy a. Không đối gạt các tỷ tỷ, trước đó bởi vì phạm sai lầm mà bị cấm túc ba tháng.” Bình An cười đến có chút ngượng ngùng.

“Việc này ta hiểu rõ.” Lý gia tiểu thư vội vàng nói tiếp, “Còn không phải là do Tô gia tiểu thư kia gây họa sao, lúc ấy ta cũng ở đó, thấy vô cùng rõ ràng, thế nào lại dính dáng đến người à?”

Thái gia tiểu thư cũng chạy nhanh qua đây đánh an ủi: “Mặc dù lần đó ta không ở đấy, nhưng tính khí của Tô gia tiểu thư khắp Kinh Thành có ai không biết chứ? Nhưng hại người bị dính lứu đến thật sự là không đáng giá.”

Bình An cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, mấy người lại nói chuyện một chút liền chuyển sang đề tài xem mắt, Bình An còn không biết sự tình, ập úng nghe hai vị tiểu thư nói một lát, liền biết đại khái tình hình đi, nghĩ thầm khó trách tên lịch sự bại hoại vừa rồi lại nói nàng như thế.

“Thật ra loại chuyện như vậy đâu đến lượt chúng ta ra mặt, toàn bộ dựa vào ý của cha mẹ mà thôi.”

“Đúng vậy, đem người ra lôi lôi kéo kéo thì để làm gì chứ? Còn không bằng ở trong nhà thêu thùa may vá viết chữ cho thoải mái.”

Xem ra hai vị tiểu thư đối với loại chuyện xem mắt này cũng không quá quan tâm, cũng là một con vịt bị ép buộc mà thôi.

“Nhưng nếu không tìm hiểu tốt xấu trước, về sau sẽ không thể gả cho người tình đầu ý hợp a?” Bình An nghi hoặc, giống như kiếp trước không phải nàng cùng Tô Bá Xông rơi vào kết cục bi kịch sao.

Hai người kia che miệng cười một tiếng, nghe được bốn chữ “tình đầu ý hợp” cũng có chút mặt hồng tim đập: “Thuyền theo lái, gái theo chồng, chuyện này còn có thể do chúng ta chọn sao?”

Nói cũng phải, Bình An thở dài trong lòng.

Mấy người lại nói chuyện một lúc, liền nghe thấy ở bên đài sát vách truyền đến một hồi tiếng ồn ào, lại nghe mấy công tử trẻ tuổi vừa rồi đang hô hoán: “Tiểu thư bên kia! Cô nương! Muội muội! Các người cũng nên nói một câu a!” – Giọng nói có chút dồn dập gấp gáp, nhưng mấy người đều xấu hổ không quay đầu lại trả lời.

“Bình An! Là Bình An sao?” Đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, Bình An quay đầu lại nhìn, liền trông thấy Tô Bá Hiên ở trong đám người, áo trắng bông bành phong thần tuấn dật đứng ở đằng kia.

“Hầu Gia?” Bình An không đi tới không được, lúc này mới phát hiện ra vẻ mặt của mọi người đối diện đều khẩn trương, như lâm đại địch.

“Bình An, người hãy nghe ta nói, hiện tại các người tuyệt đối không được đi xuống.” Tô Bá Hiên tận lực nói chậm lại, “Các người tìm xem bên cạnh có sợi dây hay là gậy gộc có thể dùng được không.”

Bình An không hiểu ra sao về mặt đầy nghi ngờ: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

21. Chương 21

Tô Bá Hiên đứng ở đầu kia của đài xem mai, vừa nghe được tiểu Thế tử của Thuận Thân Vương nói đùa cùng cô gái đối diện, còn chế nhạo hần mấy câu, cười hần đã quá nhiều đến người ta. Quay đầu nhìn xuyên qua từng tầng cảnh sắc bụi hồng phấn, nụ cười trên mặt dần thu lại, sườn núi Thanh Hòe cũng có các loại hoa mai xinh đẹp như vậy, từ sườn núi phía đông đến sườn núi phía Tây đều trải đầy hoa mai hoang dã, vừa đến mùa đông màu đỏ liền lan tràn rực rỡ khiến tinh thần của con người cũng bị khuấy đảo đến rối loạn. Khi đó cả doanh trại huynh đệ tiên phong bị vây khốn ở nơi đó, ban ngày bị giặc bao vây ban đêm lại có sói đói, ba nghìn người đem đầu giắt trên lưng quần liều chết phá vòng vây, khi đó ai cũng giết đến đỏ cả mắt rồi, trong mắt chính là một mảnh huyết sắc. Nơi nơi toàn là người chết, một đêm trôi qua đến buổi sáng thì ngay cả một thi thể cũng không còn, đều bị sói ăn sạch sẽ rồi.

Tinh thần Tô Bá Hiên không khỏi chóp động, một góc của tầm mắt lại xuất hiện một điểm màu xám, điểm xám nhanh chóng di động từ xa đến gần từ nhỏ biến thành lớn, lông màu xám xen lẫn trắng, răng nhọn mũi nhọn, d ã l q đ cái đuôi thẳng cứng ánh mắt sắc lạnh, đây rõ ràng là hình dáng của một con sói khổng lồ. Trong vườn sao lại có sói? Sắc mặt Tô Bá Hiên liền trầm xuống.

Chỉ thấy con sói kia vừa đi vừa ngửi, Tô Bá Hiên đứng ở trên cao nhìn thấy ở xa phía sau hình như có người đang tìm kiếm gây gộc gì đó, nhất thời không phát hiện sói đi đến, vẫn còn tìm kiếm ở mọi nơi. Mắt thấy sói từ từ tới gần đài xem mai, vốn Bình An cùng các tiểu thư kia không muốn trèo sang đài bên kia, mà muốn đi đến Noãn các ở không xa để nghỉ ngơi, lúc này có người tinh mắt nhìn xuyên thấu qua cửa sổ phát hiện bên ngoài trên đất trống có nhiều động vật, tưởng là chó hoang từ đâu tới, vội để người đóng chặt cửa sổ, không cho nó đi vào.

Lúc con sói kia đến bãi đất trước đài xem mai nhất thời có chút không phân biệt được phương hướng, cúi đầu ngửi ngửi chung quanh, liền muốn leo lên cầu thang để lên trên. Tô Bá Hiên thầm kêu một tiếng không ổn, con sói kia hẳn là leo lên đài xem mai phía nam, lúc này gọi ba người cô nương kia chạy trốn nhất định là không còn kịp nữa, nếu như mình xuống đuổi thì cứu cũng chậm, mà giờ phút này ba cô nương kia còn không hề hay biết.

Mắt thấy con sói này muốn lên trên, mấy người tiểu Thế tử cũng đều đỏ mồ hôi lạnh, nghĩ muốn gây ra tiếng động để thu hút sự chú ý của nó, không ngờ ở trên cao nên gió lớn, con sói này căn bản là không nghe được tiếng kêu của bọn hần.

Trong lòng tiểu Thế tử quỳnh lên, liền muốn thông báo ấy người Bình An, bảo các nàng nhanh chóng trốn đi, ai ngờ gọi vài tiếng nhưng mấy người cũng không trả lời. đi_ễn_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn Lúc này Tô Bá Hiên cũng chú ý tới bên đó, lúc đầu hần chỉ cảm thấy người kia có mấy phần quen mặt, nhìn lại mấy lần thì phát hiện cô nương kia có phần giống Bình An, gọi một tiếng, quả nhiên, Bình An nghe tiếng liền đi tới.

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Thấy mấy người đối diện đều có vẻ hốt hoảng, Bình An thật không hiểu.

“Người hãy nghe ta nói, có con sói, có lẽ chỉ là một con chó đang đi tới đài của các người, ta sợ nó làm các người bị thương, người nhìn bốn phía một chút xem có chỗ nấp hay không, không nên hốt hoảng, không cần ghé đầu ra nhìn, động tác nhẹ một chút.” Tô Bá Hiên đã hạ thấp âm thanh về mặt cũng ôn hòa, sợ nếu làm các nàng kinh sợ, ngược lại sẽ hỏng chuyện.

Bình An biết nhất định đây không phải nói đùa, hơn nữa cũng biết thôn trang sát vách quả thật nuôi sói, mới vừa rồi cũng nhìn thấy những người đó bộ dạng như đang chuẩn bị gì đó. Lúc này trên đài thượng chỉ có họ ba cô gái yếu đuối, nếu thật có sói lên đây, hậu quả khó mà lường được.

Nàng nhanh chóng tìm trên đài thượng mấy lần, nào có chỗ để trốn chứ, lúc vừa lên tới họ cũng đã muốn tìm cây ghế gỗ để ngồi nghỉ ngơi một chút nhưng cũng không có, bảo các nàng ẩn thân hướng nào được

đây. Sau khi Thái gia tiểu thư cùng Lý gia tiểu thư nghe được lời nói của Tô Bá Hiên, người đã sớm sợ đến choáng váng, nếu không phải Bình An lôi kéo, Lý gia tiểu thư này đã muốn chạy tới cửa cầu thang rồi.

“Không có! Bên này không có gì cả!” Sau khi Bình An tìm kiếm không được gì thì chạy đến bên tường nói với Tô Bá Hiên.

“Ta đã nói không có rồi, khắp nơi trên đài xem mai này đều trống không, nào có chỗ để ẩn thân chứ.” Tiểu thể tử ở bên kia gấp đến độ đậm chân không ngừng.

“Bình An, người xem nơi này.” Tô Bá Hiên chỉ ngón tay về phía tường rào dưới chân mấy người Bình An.

Đó là hai tòa lầu bằng cột đá, chiều rộng ba thước dài mười thước, mọi người cho rằng Tô Bá Hiên muốn đám người Bình An trèo qua cột đá kia để qua bên này.

“Không được không được.” Tiểu Thể tử vội vàng khoát tay, “Cột đá này không có người nào đi lại cũng không có người quét dọn, chớ nói hiện tại ở trên mặt tích đầy tuyết, mặt trên còn có rêu xanh dày nửa tấc, nhất định dưới chân rất trơn, nếu không cẩn thận té xuống thì ngay cả mạng cũng không còn đâu.”

“Ta là nói cái thạch đài kia.” đi n dần lê q quý don Tô Bá Hiên chỉ thạch đài hứng lấy sức nặng của cột đá ở bên ngoài tường rào, thạch đài này dài bốn năm thước rất rộng rãi, “Các người trèo tường trốn lên trên thạch đài, chỉ cần kiên trì một lát sẽ có người tới cứu các người, nhanh lên!”

Tiếng sói tru bén nhọn đúng lúc vang lên, Thái gia tiểu thư cả kinh cùng Lý gia tiểu thư hai chân đã mềm nhũn, ngồi sững trên đất.

Bình An không dám trì hoãn, cởi xuống áo choàng của mình rồi lấy dây buộc cuộn chặt mấy vòng vào tượng đá trên tường rào, kéo Thái gia tiểu thư cùng Lý gia tiểu thư qua, nâng các nàng ấy lên để cho họ trèo lên trên, lại cầm lấy áo choàng rồi nhảy đến trên thạch đài.

Thái gia tiểu thư này cũng không tồi, tuy sợ quá mức nhưng tốt xấu gì vẫn dùng toàn sức tự mình trèo qua, Lý gia tiểu thư kia lại hoàn toàn dờ dặt ra rồi, tay chân vô lực, Bình An nâng vài lần cũng không thể nâng nàng ấy lên trên tường rào được. Mắt nhìn thấy đầu con sói xám trắng đan xen cùng mỏ nhọn răng nhọn xuất hiện tại cửa cầu thang, Lý gia tiểu thư rốt cuộc cũng lên được tường rào, lại ôm chặt tượng đá không dám nhảy xuống.

Con sói này ngửi được mùi thân hình lóe lên liền nhảy tới đây, ánh mắt sắc lạnh nhìn hai người Bình An.

“Bình An! Nhanh leo lên đi!” Trong lòng Tô Bá Hiên căng thẳng, hô lên hồng hét, trong tay không khỏi xiết thật chặt ngọc bội Phỉ Thúy bên hông.

Mấy người khác cũng rất khẩn trương, đồng thời kêu lên: “Mau trèo qua mau trèo qua.”

Bình An không dám chậm trễ, đôi tay dùng lực khê chống leo lên tường rào, cùng lúc đó con sói xám này cong người nhảy một cái lao thẳng tới đây. Bình An nhảy lên tường rào, tay trái kéo Lý gia tiểu thư, tay phải kéo lấy áo choàng nhảy lên trên thạch đài, liền nghe thấy tiếng ‘phịch’ bên tai, răng nhọn gần trong gang tấc. die»n d an l«e qu»y d«on Vừa xuống đất bên tai liền nghe truyền đến một tiếng thảm thiết, con sói này giống như bị thứ gì đó đánh vào trên đầu, bị đau nhanh chóng lui về phía sau mấy bước.

Bị đánh trúng đầu, nó lùi về phía sau mấy bước, vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn nhảy lên tường rào để nhảy đến trên thạch đài, vừa định nhảy lấy đà, một hạt ngọc trai bắn tới đánh trúng mắt trái của nó, đau đến nó phải vung vẩy đầu.

Bên kia tiểu thể tử tháo ngọc bội của mình xuống đưa cho Tô Bá Hiên: “Ta còn có miếng ngọc bội.” Vì thế mọi người đều rít giúp đỡ, có tháo khuyên tai ngọc, có tháo mũ ngọc, có tháo vòng ngọc, còn có người cầm một túi bạc lớn đưa cho Tô Bá Hiên làm vũ khí. Trong tay Tô Bá Hiên lại có thêm nhiều thứ, vừa thấy con sói này muốn nhảy lên đầu tường liền ném vào đầu nó một kích, không trượt phát nào, đám người tiểu thể tử thấy mà vừa khẩn trương vừa đã nghiến, cũng thiếu chút nữa vô tay ủng hộ hẳn, nếu không phải sợ thủ pháp mình không tốt sẽ làm mấy người Bình An bị thương, hẳn cũng muốn cầm ngọc khí đánh sói.

Con sói kia ăn mấy phát, lại không dám nhảy lên nữa, răng nhọn muốn xuyên qua tường rào đá mà cắn xé ba người núp ở phía dưới.

Lúc này, dưới đài xem mai đã tụ tập không ít người, chỉ thấy bên ngoài đài cao hơn mười thước có ba cô gái đang ngồi xổm lảo đảo như muốn ngã, cách một bức tường còn có một con sói hung ác dữ tợn, nhìn thấy mà phải kinh hãi không thôi.

Người tìm sói chạy tới, không dám chậm trễ nhanh chóng lên lầu. Quý phu nhân biết chuyện cũng chạy tới đây, khi nhìn thấy Bình An run rẩy treo ở bên cạnh đài cao đang đấu tranh sống chết, nhất thời tâm can không chịu nổi hô lên một tiếng “Con a” rồi ngất đi, Thái Phu Nhân cùng Lý phu nhân cũng đều đặt mông ngồi sững trên mặt đất.

Thuận Thân Vương phi thấy tình cảnh này vội gọi người tới đỡ họ đến Noãn các nghỉ ngơi, còn không biết tình huống bên này như thế nào, nếu thật có việc không hay xảy ra thì trận này cũng quá không may rồi, làm mẫu thân cũng không chịu nổi, nghĩ tới con trai của mình cũng ở trên đài xem mai, hướng về phía người bên cạnh gầm lên một tiếng: “Đứng tại chỗ làm gì? ! Còn không mau đưa tiểu thế tử xuống!”

Lại quay đầu nói với một người có bộ dạng giống quản sự: “Chuyện hôm nay sẽ không để yên đâu! Nếu có chuyện xấu gì nhất định tính hết lên đầu Kim Nhi trang các người! Hừ!”

Quản sự kia vội vàng cúi đầu khom lưng xin lỗi: “Phu nhân tha lỗi phu nhân tha lỗi, vốn con sói này cũng chưa từng làm hại người, hôm nay không biết làm sao lại chạy thoát khỏi dây xích ra ngoài. Người yên tâm, người thuần sói đã theo sau, chắc chắn sẽ bắt được nó!”

Ba người trên thạch đài vừa sợ vừa lạnh đến run lẩy bẩy, Bình An không có áo choàng nên gió lạnh xông thẳng vào cổ, cho dù thể trạng của nàng có tốt cũng không chịu được gió thổi như vậy, cuộn tròn co rút lại một đoàn tựa sát vào cô nương Lý gia bên cạnh, cô nương Lý gia cảm động vì mới vừa rồi được nàng cứu mạng lại thương tiếc nàng không có áo choàng, bảo hộ nàng thật chặt dưới áo choàng của mình.

Người bắt sói kia đã đi lên thật lâu lại chậm chạp không thấy xuống, người phía dưới không biết chuyện gì xảy ra, người bên đài xem mai phía bắc lại thấy rất rõ ràng. Chỉ thấy con sói xám kia đột nhiên như phát thú tính gặp người liền cắn, trong khoảng thời gian ngắn người đuổi tới không phải bị cắn thương thì cũng là bị cào thương, ngay cả người thuần sói cũng không tới gần được. d d L q đ Tô Bá Hiên lòng nóng như lửa đốt, muốn chạy tới bên kia tương trợ, nhưng lại sợ con sói này đột nhiên quay sang tấn công mấy người Bình An, chỉ có thể gắt gao nhìn chăm chăm sợ nó lại nổi điên lần nữa.

Lúc này người hầu mà Thuận Thân Vương phi phái đi đã tìm được tiểu thế tử, muốn đưa hắn đến chỗ Vương phi, sợ hắn ở lại phía trên sẽ gặp nguy hiểm.

“A Quý.” Tiểu thế tử giống như thấy cứu tinh liền lôi kéo ống tay áo của người hầu, “Ta hỏi người, lần trước gia thưởng tiểu đao thúy đồng cho người giờ có mang ở trên người không?”

A Quý gạt đầu một cái: “Vẫn mang theo ạ.” Từ trên người lấy ra một thanh tiểu đao bằng đồng màu xanh không có cán chuôi, thân đao chỉ dài khoảng năm tấc, nhìn giá trị thì cũng giống như một loại đồ chơi nhỏ mà thôi.

Tiểu thế tử cầm lấy đao đưa tới trước mặt Tô Bá Hiên: “Bá Hiên ca, hiện tại cũng không để ý được nhiều như vậy, ta thấy Bình An với hai cô nương kia cũng không chống đỡ được bao lâu, đài cao này là chỗ nguy hiểm, trì hoãn càng lâu sẽ càng nguy hiểm.”

Tô Bá Hiên cầm lấy tiểu đao nhưng bây giờ trong lòng cũng không nắm chặt, chớ nói đến nắm trong tay mà dùng không tốt sẽ làm bị thương đến người khác, mà nếu như ngộ nhỡ không chế phục được con sói xám này ngược lại sẽ làm nó nổi điên lên, hậu quả kia thật không thể tưởng tượng nổi.

Bên này Tô Bá Hiên không dám hành động, người thuần sói bên kia lại cầm lên ống tiêu thổi một mũi tên phóng mạnh vào thân sói, con sói này bị đâm liền ngửa đầu gào thét một tiếng, đôi mắt sắc lạnh trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, bổ nhào về phía người thuần sói. Người kia không kịp né tránh phải dùng cánh tay để chống đỡ, cả da lẫn thịt trên cánh tay bị con sói kia cắn ra một khối, đau đến nỗi hắn ngã xuống đất lăn lộn. Con sói cũng không dây dưa nhiều với hắn ta, mà quay đầu lại nhào về phía mấy người Bình An. Tô Bá Hiên thấy việc này không nên chậm trễ, giơ tay lên dồn sức phóng tiểu đao trong lòng bàn tay ra ngoài, con sói này mới vừa đặt được một chân trước trên tường, liền bị tiểu đao đâm trúng, nhất thời mất đi trọng tâm ngã xuống mặt đất, có người hầu gan lớn vội vàng nhân cơ hội này tiến lên chế phục nó.

Lúc này mấy người Bình An mới được cứu.

22. Chương 22

Editor: Mc

Sau khi được người đỡ xuống từ đài xem mai, Bình An mới cảm thấy hai chân nhũn ra cả người đều vô lực, thân thể co quắp tựa vào trên người Thúy Hồng. Bên kia tình trạng của tiểu thư Thái gia cùng tiểu thư Lý gia cũng đều như vậy, chân đứng trên mặt đất còn không vững, người khác phải dìu đi mới có thể trở về viện.

“Thật tội nghiệp, đều bị dọa sợ rồi.” Lúc này gương mặt trắng bệch của Thuận Thân Vương phi mới lộ ra chút huyết sắc, quay đầu hung hăng nói với quần sự của thôn trang sát vách: “Ngày mai nhất định sẽ tính sổ với nhà các người! Ta để gia chủ nhà người ký sổ khoản này!” d ã l q ã Quần sự kia cúi đầu khom lưng mặt xám mày tro hướng về phía vương phi cáo từ rồi rời đi.

Thúy Hồng đỡ Bình An đi chưa được mấy bước, lại đụng phải Tô Bá Hiên cùng đám người tiểu thể tử.

“Thật là làm ta sợ muốn chết, hoàn hảo bọn muội cũng không có chuyện gì.” Tiểu thể tử bước một bước dài tiến lên, trong mắt lộ vẻ ân cần, “Sao rồi? Thân thể có bị thương không?”

Bình An còn chút hơi sức mở miệng, miễn cưỡng lắc đầu một cái: “Làm phiền đã quan tâm.”

“Vậy thì tốt, lại nói lúc ấy người lấy đầu ra sức lớn như vậy, nâng hai vị muội muội lên trên tường rào, nếu không phải có người, thật không biết hậu quả sẽ như thế nào.” Trong mắt tiểu thể tử lộ vẻ khen ngợi, còn muốn nói thêm gì đó thì lại bị Thuận Thân Vương phi gọi đi.

“Như thế nào rồi? Có phải vừa rồi cánh tay bị thương hay không?” Tô Bá Hiên thấy tuy Bình An được Thúy Hồng đỡ, nhưng tay trái lại ôm lấy cánh tay phải, nhớ lại mới vừa rồi tiểu thư Lý gia ở trên tường không dám nhảy xuống, là Bình An một tay kéo nâng ấy một tay nắm lấy áo choàng mới có thể vững vàng rơi trên thạch đài, không bị lăn lộn rơi ra ngoài, như vậy xuống lực sẽ rất lớn, cũng may mà nâng một tay bắt được, chắc hẳn là bị thương khi đó rồi.

“Đa tạ Hầu Gia.” Bình An khẽ khom người, bây giờ không còn dư sức mà hành lễ đầy đủ tỏ lòng biết ơn nữa, “Nếu không có Hầu Gia, sợ rằng Bình An đã khó giữ được cái mạng nhỏ này.” Nàng nói không chỉ là chuyện lần này, kể cả chuyện lần trước ở thôn trang thành nam, Tô Bá Hiên đã cứu nàng hai lần.

“Tiểu thư.” Sau lưng Tô Bá Hiên có một người chạy tới, cầm trong tay chính là áo choàng da chồn của Bình An, “Áo choàng của người.”

Thúy Hồng vội vàng nhận lấy định khoác lên cho Bình An, lại bị Tô Bá Hiên ngăn cản, chỉ thấy cánh mũi hần khê nhúc nhích, cau mày nói: “Có thể cho ta mượn áo choàng nhìn một chút không?”

Bình An gật đầu một cái, ý bảo Thúy Hồng đem áo choàng đưa lên.

“Cái áo choàng từ đâu mà đến?” Tô Bá Hiên cầm áo choàng lật qua lật lại xem vài lần, lại đặt ở dưới mũi ngửi ngửi, sắc mặt hơi trầm xuống, nói.

“Áo choàng này là tẩu tử đưa cho ta.”

Bình An có chút kỳ quái, không biết vì sao Tô Bá Hiên phải hỏi như vậy, chỉ thấy hần trầm ngâm chốc lát lại nói: “Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, người cùng Quý thiếu phu nhân quan hệ như thế nào?”

“Ta cùng tẩu tử nhà ta cũng coi như thân thiết, không biết Hầu Gia hỏi vậy là ý gì?” Bình An càng thêm nghi ngờ.

“Vậy Quý thiếu phu nhân từ đâu mà lấy được cái áo choàng này?” Đôi mắt của Tô Bá Hiên hơi khép lại, không trả lời nàng mà tiếp tục hỏi.

Trong lòng Bình An đột nhiên có vài thứ hiện ra, suy nghĩ một chút nói: “Cái áo choàng này là di nương trong viện của tẩu tử làm gấp gấp cho nàng ấy, chính là da chồn dùng trong phủ.”

Tô Bá Hiên thở dài trong lòng, phần lớn những hộ nhân gia quyền quý dù có sạch sẽ như thế nào đi nữa cũng sẽ có một ít chuyện xấu xa, tựa như hậu viện của mình vậy, bề ngoài thì ngăn nắp xinh đẹp, xé mở ra thì không biết có tới bao nhiêu chuyện bẩn thỉu xấu xa. diễn đàn l_ê qu_ý đôn Tuy tiểu nữ tử trước mắt này là thiên kim dòng chính nữ của Quý gia, nhưng tự nhiên vô cớ liên lụy vào mưu tính tranh đấu ở hậu viện, thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng không còn, thật sự quá oan ức rồi. Lần này nếu không nhắc nhở nàng, khó bảo đảm lần sau nàng sẽ không vùi thân trong hiểm cảnh.

“Trước kia hành quân đánh giặc hề xuyên qua vùng núi rậm rạp trùng điệp thì các tướng sĩ luôn sợ dẫm lên một loại trùng gọi là ‘tinh trĩ’, chất lỏng của loại trùng này một khi dính phải giày hoặc quần áo sẽ lưu lại một cổ mùi vị nồng nặc, người ngửi sẽ thấy rất giống với mùi máu tươi da lông của động vật. Nhưng loại mùi vị này lại có thể treu chọc đến mèo hoang dã báo, nếu mùi mãnh liệt còn có thể dẫn tới dã lang mãnh thú. Một khi loài sói ngửi được mùi này chắc chắn sẽ lập tức trở nên hung tàn khát máu khó có thể chế phục được, đối với mùi này đuổi theo không buông.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình An lập tức trở nên trắng bệch, ánh mắt tan rã không dám tin: “Người nói là trên áo choàng của ta bị người khác bôi cái loại chất lỏng của trùng đó sao?”

“Mùi kia người khác khó có thể phân biệt, nhưng ta lại quá quen thuộc.” Tô Bá Hiên gật đầu, nhìn vẻ mặt xanh lét hoảng sợ của Bình An, trong lòng không hiểu sao như bị đâm xuống.

Thúy Hồng ở bên cạnh nghe được sớm đã nóng ruột tức giận, nhưng ở trước mặt Tô Bá Hiên mà bùng phát cũng không hay, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Lâm Tử Kiều ra mắng một trận.

Tô Bá Hiên nói tới đây liền dừng, nói thêm nữa cũng không tiện, dặn dò Bình An phải tĩnh dưỡng tốt rồi mới rời đi.

“Tiểu thư, đây rõ ràng là do tiện nhân Lâm Tử Kiều kia nghĩ ra để hại thiếu phu nhân phải không, ngược lại còn hại người. Đi, chúng ta đi tìm phu nhân làm chủ!” Thúy Hồng đẩy lòng căm phẫn đỡ Bình An đi về phía Noãn các.

Quý phu nhân ngất xỉu mới vừa tỉnh táo lại, nhìn thấy Bình An bình yên vô sự, từ kinh sợ biến thành vui mừng, nghe Thúy Hồng ở một bên nói lại lời của Tô Bá Hiên, lại từ vui mừng biến thành tức giận.

Quý phu nhân hồi phủ mặt đều âm trầm, cho người ra bên ngoài tìm mấy con chó có linh tính đến, cho chúng nó lần lượt lục soát toàn viện.

“Ta cũng không tin, trộm dê con trên tay sẽ không lưu lại chút mùi tanh nào.”

Quả nhiên, mấy con chó này đến bên ngoài phòng của Lâm Tử Kiều liền không chịu rời đi, mạnh mẽ nhảy vọt lên, mở cửa thả chúng nó vào nhưng lại thấy chúng cứ vây quanh mấy hộp kim chỉ thêu thùa cùng mấy miếng da may áo.

Lúc Quý phu nhân nghe được người làm hồi báo liền giận đến vỡ bần: “Ta nói từ sau khi nàng đến trong nhà liền không thể nào yên ổn được, liền tiếp gặp phải chuyện không may, vốn không phải là năm hạn, đúng là tai ương tai họa!”

Lúc Lâm Tử Kiều bị người mang tới Đông viện còn chưa biết chuyện gì xảy ra, không hiểu sao phu nhân đi một chuyến đến Kính Hòa viên trở lại liền phát hỏa lớn như vậy, lại càng không hiểu cơn giận này có quan hệ gì đến mình. Nàng mới vừa tới, Tú Bình liền ưỡn bụng to vội vã chạy đến.

“Không sao chứ không sao chứ?” Gương mặt không có chút máu, lời kéo Bình An đang ngồi ở một bên lên trái phải dò xét cẩn thận mấy lượt.

“Người vội vã tới đây làm gì? Coi chừng cái bụng đấy.” Quý phu nhân sợ hù dọa đến thai phụ, trong lòng hỏa khí lớn hơn nữa cũng không dám phát tiết ở trước mặt nàng.

“Làm sao lại. Làm sao lại dẫn tới vật kia? Thật là dọa ta đến hỏng rồi!” Trong lòng Tú Bình vẫn còn sợ hãi, hơi thở bất bình.

“Vậy phải hỏi nàng ấy một chút!” Quý phu nhân lớn tiếng chỉ vào Lâm Tử Kiều ở sau lưng Tú Bình

Lâm Tử Kiều sững sờ, không hiểu nhìn Quý phu nhân.

“Người đứng là lòng dạ độc ác, rõ ràng muốn hại Tú Bình phải không, ngược lại thiếu chút nữa hại chết Bình An.”

Lâm Tử Kiều vừa nghe Quý phu nhân úp tội danh lớn như vậy đến trên đầu nàng, lập tức hô oan: “Phu nhân oan uổng a! Không biết Tử Kiều phạm vào lỗi gì?”

“Ta vốn tưởng rằng tính tình người nhà nhận lịch sự, cho dù có chút đi sai bước nhầm nhưng cũng là bởi vì đối với Tĩnh An hữu tình, cho nên rất nhiều chuyện đều không truy cứu người, không ngờ trong tâm người lại xấu xa đến mức này, mượn cơ hội làm áo choàng da cho chủ mẫu mà động tay động chân, nếu áo choàng này Tú Bình mặc vào, vậy cốt nhục của Quý gia cũng không giữ được rồi!” diễn đàn lê quý đôn Quý phu nhân trợn mắt nhìn Lâm Tử Kiều, nói xong lời cuối cùng trên trán cũng hiện lên cả gân xanh.

“Không! Ta không có. Phu nhân, ta không làm, mong phu nhân minh xét a!” Lâm Tử Kiều lắc đầu trợn to hai mắt, hình như đối với chuyện này không biết chút nào, vội quỳ xuống đất dập đầu kêu oan.

“Người không làm? Người không làm, vì sao con chó kia tìm được phòng người liền không chịu đi, vì sao lại cứ đảo quanh cái hộp may vá của người, lại vì sao cắn nát không thả mấy khối da này? Chuyện cho tới bây giờ, người còn lên tiếng phủ nhận sao? Ta cũng không dụng hình với người, chỉ là Quý phủ không chấp nhận được người nữa!” Quý phu nhân lạnh lùng nhìn Lâm Tử Kiều, nói với một ma ma ở bên cạnh: “Kéo nàng đi xuống, không cho phép nàng bước ra cửa phòng nữa bước!”

“Phu nhân! Ta bị oan! Ta bị oan a! Phu nhân!” Lâm Tử Kiều sợ đến mức sắc mặt xanh mét, bị người kéo ra ngoài, tiếng kêu vang vọng thật lâu trong Đông viện.

Bình An quay đầu nhìn Tú Bình, chỉ thấy vẻ mặt nàng ấy tái nhợt ngầy ra như khúc gỗ, liền lôi kéo tay nàng ấy nhẹ vỗ: “Tẩu tử không có việc gì, cái này gọi là người hiền có trời phù hộ, người ác luôn có ác báo!” Tú Bình quay đầu lại nhìn Bình An, trên mặt nhiều hơn một phần hổ thẹn.

“Tú Bình, người cũng đừng tự trách, chuyện như vậy khó lòng phòng bị, vốn đây không phải lỗi của người, thiếu chút nữa người cũng bị kẻ gian tính kế rồi. Trở về phòng nghỉ ngơi đi, ta thấy người cũng bị kinh sợ quá rồi.” Quý phu nhân thả lỏng sắc mặt, sợ chuyện này hù dọa Tú Bình lại ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng nàng ấy, bảo Bình An đưa Tú Bình trở về.

Đợi sau khi hai người đi không bao lâu, liền có ma ma tới xin phép, xử trí Lâm di nương như thế nào.

“Cho chén độc được đi, loại gieo họa này vốn không nên lưu lại.” Sợ nhất là nàng ta sẽ thương tổn đến đứa bé trong bụng Tú Bình.

Ma ma có vẻ hơi lo lắng: “Có cần phái người thông báo cho lão gia cùng thiếu gia một tiếng hay không?” Dù sao cũng là di nương trong viện của thiếu gia, lại là cô nương nhà cô cô, cũng có nhiều điều băn khoăn.

“Không cần.” Quý phu nhân lạnh lùng nói.

Lâm Tử Kiều thấy cửa phòng bị khóa lại, biết mình có kêu nữa cũng không có ích gì, chỉ muốn chờ Tĩnh An về rồi giải thích cho hắn hiểu, xin hắn đi cầu tình với Quý phu nhân. Một ngày phu thê trăm năm ân ái, dù sao mình cũng tận tâm hầu hạ hắn mấy tháng nay, chắc hẳn sẽ không làm khó nàng.

Ngồi trong phòng ngắm người một lúc, chỉ nghe thấy ngoài cửa phòng vang lên tiếng động, có người mở khóa ra. diễn đàn lê quý đôn Lâm Tử Kiều đứng dậy chạy tới, lại thấy ba ma ma thân thể cường tráng đi vào, một người trong đó còn nâng chén thuốc đến, hai người khác không nhiều lời tiến lên ấn chặt nàng xuống.

Lâm Tử Kiều hoảng sợ nhìn ma ma kia bưng bát thuốc tiến gần về phía nàng, sợ đến mức hét to lên: “Buông ta ra, ta muốn gặp thiếu gia Tĩnh An! Ta muốn gặp thiếu gia Tĩnh An!” Vừa muốn tránh thoát lại bị hai ma ma kiềm chế lại.

“Đừng tự tìm phiền phức, thoải mái một chút cũng khỏi cho da thịt bị khổ, chúng ta trở về còn hồi báo.” Một ma ma nói xong liền véo thật mạnh một cái vào hông của Lâm Tử Kiều, nàng bị đau đến không nhịn được phải liên tục thét lên.

“Van cầu các người, van cầu các người, để cho ta gặp thiếu gia Tĩnh An đi, để cho ta gặp Tĩnh.” Chén thuốc kia đã đưa đến bên miệng nàng, Lâm Tử Kiều vừa khóc vừa giãy giụa.

“Ma ma ở bên trong, tiểu thư Bình An có lời!” Đúng vào lúc này, chợt nghe ngoài cửa có tiếng gọi của nha hoàn.

Mấy vị ma ma liếc mắt nhìn nhau, ma ma cầm chén thuốc liền ra cửa, thấy Bình An thì mặt mũi lại tràn đầy tươi cười: “Phu nhân có lời gì bảo cô nương đến truyền đạt sao?”

“Ta chỉ muốn đi vào nói mấy câu với nàng ấy, sẽ không trì hoãn quá nhiều thời gian của ma ma.” Sắc mặt Bình An rất bình tĩnh.

“Chuyện này.” Ma ma vẫn còn đang do dự, Bình An đã vào cửa, nói với hai ma ma đang ấn chặt Lâm Tử Kiều: “Các người cũng đi ra ngoài đợi đi, ta nói xong sẽ ra ngoài.” Nét mặt rất chân thật đáng tin, ba ma ma không thể làm gì khác hơn là nghe theo Bình An, ra giữ ở ngoài cửa.

“Bình An! Bình An! Van cầu người, để cho ta gặp thiếu gia Tĩnh An, để cho ta gặp hắn một lần.” Lâm Tử Kiều liền bỏ nhào tới ôm lấy chân Bình An.

“Gặp hắn để làm gì? Đối với một người ngoan độc ra tay hại cốt nhục của mình, hắn sẽ nhân từ sao?” Giọng nói lạnh lẽo không mang theo một chút độ ấm nào.

“Ta không có! Ta không động tay động chân trên áo choàng, ta không nghĩ làm hại đến phu nhân.” Lâm Tử Kiều vẫn không ngừng kêu oan trước mặt Bình An: “Ta bị oan, ta thật sự bị oan.”

“Chứng cứ vô cùng xác thật, người còn muốn chối cãi sao?”

Lâm Tử Kiều lắc đầu, kêu khóc nói: “Người suy nghĩ một chút, nếu thật sự là ta làm, ta làm sao sẽ lưu lại chứng cứ, làm sao lại không bắt bọn họ xử lý hết chứ? Ta.” Nàng có trăm miệng cũng không cách nào nói rõ.

“Đúng vậy! Là ta dùng thủ đoạn để gả cho ca ca người, nhưng tại sao ta phải hại thiếu phu nhân? Tại sao lại hại đứa bé trong bụng nàng ấy chứ? Huống chi hiện tại ta có năng lực gì mà đi hại bọn họ, ở trong viện này, ai mà không phòng ta như để phòng kẻ địch, hơi chút sai lầm cũng sẽ bị người nghiêm trị trách phạt, hai nha đầu thông phòng không có vị trí gì cũng dám giẫm lên đầu ta. Người nói ta tranh đoạt thế nào được, ta lấy cái gì mà đi tranh.”

Thấy Bình An mặt lạnh không nói lời nào, Lâm Tử Kiều cười khổ một tiếng: “Trừ thiếu gia Tĩnh An có lúc còn coi ta như con người. Nhưng người cũng biết, mặc kệ thiếu gia Tĩnh An có sủng hạnh ta như thế nào...ta, ta cũng sẽ không có con được! Người khác không biết, nhưng người lại rõ ràng, lần đó khi người ở Lâm Vân tự trở về đã cho ta dùng thuốc gì.” d d L q d Khi từ Lâm Vân tự trở lại, biết được Lâm Tử Kiều cùng Tĩnh An xảy ra quan hệ, Bình An chỉ sợ nàng ta mang thai, bảo Thúy Hồng lặng lẽ thả cây nghệ tây vào trong trà của nàng ta, không ngờ nha đầu Thúy Hồng kia lại nhấm cây nghệ tây thành ngàn cung tán, dả thương đến cơ thể của Lâm Tử Kiều, khiến cho nàng đời này cũng rất khó mang thai được.

“Cho nên người liền hận ta, muốn hại chết ta? !” Ánh mắt Bình An rất sắc bén, như xuyên thấu qua thân thể của Lâm Tử Kiều.

“Không, ta không có!” Lâm Tử Kiều điên cuồng hét lên một tiếng, “Cho dù ta muốn hại người, làm sao ta lại biết thiếu phu nhân sẽ đem cái áo choàng đó đưa cho người chứ?” Nàng đột nhiên giật mình chợt hiểu, “Ta biết rồi, nhất định là thiếu phu nhân, là nàng ấy muốn hãm hại ta tội bất nghĩa? Tại sao? Tại sao các người đều đối xử với ta như vậy? Một người hại ta tuyệt tử (không thể có con), một người hại ta tuyệt mệnh!”

“Đây đều là do người tự chuốc tai họa!” Bình An ngẩng đầu lạnh lẽo nhìn Lâm Tử Kiều một cái, xoay người rời đi.

Đi tới chỗ ma ma đang bưng chén thuốc đứng bên cạnh cửa, nhận lấy chén thuốc trong tay bà ta rồi hất hết xuống mặt đất.

“Cô nương, chuyện này.” Nhất thời ma ma kia tay chân luống cuống.

“Trước khi phụ thân cùng ca ca trở lại không cho phép dùng thuốc với nàng ta, chỗ mẫu thân tự ta sẽ đi nói.” Sắc mặt Bình An âm trầm đi tới Đông viện.

Tú Bình ở trong phòng khi biết được Bình An đã đổ chén thuốc của Lâm Tử Kiều đi, nói muốn chờ sau khi lão gia cùng thiếu gia trở lại định đoạt, nhất thời tâm tình vạn biến nói không ra là mừng hay lo.

23. Chương 23

Thời điểm Quý Tĩnh An trở về phủ cũng là sớm hơn mọi ngày, lúc đang làm nhiệm vụ thì có người đến báo tin cho hắn, nói Quý phu nhân cùng tiểu thư ở Kính Hòa viên xảy ra chuyện, bảo hắn nhanh đi về xem một chút. Hắn liền xin nghỉ rồi chạy thẳng về nhà, mới vừa vào phủ Lưu quản sự đã tiến lên đón, nói lão gia cùng phu nhân đều ở thiên sảnh Đông viện chờ hắn, lại nói đại khái chuyện ở Kính Hòa viên cho hắn biết, chỉ có chuyện phu nhân vừa trở lại đã phạt Lâm di nương thì vẫn chưa nói.

“Chén thuốc kia phải cho nàng ta uống sớm một chút mới được thanh tịnh! Hăm hại con cháu ta như vậy không phải là muốn mạng của ta sao? !” Quý Tĩnh An mới vừa vội vã chạy tới ngoài cửa thiên sảnh, liền nghe được Quý phu nhân đang nổi giận đùng đùng mà nói.

“Bình An làm vậy là đúng, dù bà có xử lý như thế nào cũng phải chờ Tĩnh nhi trở lại rồi hẵng nói.” Là giọng nói của Quý Hoài Trung, trầm thấp nghiêm túc hơn ngày thường.

“Phụ thân, mẫu thân.” Tĩnh An vào cửa liền thấy hai vợ chồng Quý Hoài Trung ngồi ở một bên trên chiếc ghế gỗ cây lê, Quý phu nhân khẽ mím môi gương mặt có vẻ tức giận, vì tâm tình kích động mà ngực phập phồng lên xuống. Quý Hoài Trung khép hờ hai mắt chau mày, vừa muốn nâng ly trà lên miệng lại thở dài nặng nề để xuống. Bình An ngồi trên ghế con ở một bên khác, hai tay khoanh trước ngực sắc mặt cũng không được tốt.

Ba người thấy Tĩnh An trở lại vẻ mặt đều lộ ra một tia khác thường, cùng nhau nhìn về phía hắn.

“Mẫu thân, mọi người không sao chứ? Đang êm đẹp sao Kính Hòa viên lại có sóng gió được?” Tĩnh An thấy Quý phu nhân và Bình An đều hoàn hảo không chút tổn hại, thấp thỏm trong lòng mới tan đi.

“Hừ!” Quý phu nhân hừ lạnh một tiếng, phải nói trong lòng bà đối với Tĩnh An không tức giận là giả, nếu không phải lúc trước nhất thời hắn không kiềm lòng được, cũng sẽ không bị kẻ tai họa Lâm Tử Kiều này bắt bớ. Hoặc là nói từ lúc ban đầu trong lòng bà đã không thoải mái, để cho Lâm Tử Kiều thừa cơ dùng thủ đoạn ở ngay dưới mí mắt của bà, liên tiếp làm việc lừa gạt người khác, cho nên từ đáy lòng liền úp cho Lâm Tử Kiều cái mũ, cảm thấy tâm tư của nàng ta không tốt. Chỉ là tính tình của Quý phu nhân luôn ôn hoà hiền hậu, vẫn cho rằng một cô nương mười bảy mười tám tuổi, có hư như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một cô nương chưa trưởng thành, hơn nữa lại có tầng quan hệ với cô cô, bà cũng không khắt khe với Lâm Tử Kiều. Nhưng dù là người ôn hoà hiền hậu thế nào đi nữa thì cũng có điểm mấu chốt, ranh giới cuối cùng của Quý phu nhân chính là con cái của bà, đặc biệt là đứa bé trong bụng Tú Bình, nếu có người muốn hại nó, vậy thì không thể tha thứ, thậm chí có là mầm mống thì bà cũng phải kịp thời dập tắt nó.

Thấy Quý phu nhân mặt lạnh không để ý tới hắn, Tĩnh An lại đem ánh mắt chuyển sang Quý Hoài Trung. Quý Hoài Trung cũng không biết giải thích với hắn như thế nào, song lại liên quan đến tranh đấu của nữ quyến trong nhà, giao do Quý phu nhân xử trí cũng tương đối thỏa đáng.

“Bình An?” Tĩnh An thấy không khí không đúng, lại không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ đành phải hướng về phía Bình An nhờ giúp đỡ.

“Người còn dám hỏi Bình An? Bình An thiếu chút nữa đã bị di nương trong viện người hại chết!” Quý phu nhân quay đầu, song lòng bàn tay hay lưng bàn tay cũng đều là thịt của mình, tuy có chút giận chó đánh mèo, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ dùng từ ngữ quá đáng mà chỉ trích Tĩnh An.

Tiếp theo liền đem đầu đuôi sự việc nói cho Tĩnh An.

“Làm sao có thể, mẫu thân, người đã điều tra xong rồi sao?” Tĩnh An khó có thể tin, hẳn không tin Lâm Tử Kiều lại dám làm ra chuyện tày trời đến mức này.

“Tắm da là do Lâm di nương khâu cho Tú Bình, Tú Bình lại tặng cho Bình An, trong lúc này cũng không qua tay người nào. Đây rõ ràng là nàng ta muốn hại Tú Bình cùng đứa bé trong bụng nàng ấy. Người nói xem nếu Tú Bình mặc vào vài ngày, không nói đi đến nơi nào, chỉ là ngứa ngô trong phủ, sẽ dẫn đến một số loài mèo hoang chó hoang đó cũng là chuyện nguy hiểm, cũng có thể hại người. Nàng ấy là phụ nữ có mang, đứa bé lại là tim gan của tất cả mọi người. Ta thấy trong phủ này không giữ lại được người có tâm địa độc ác như vậy!” Quý phu nhân lạnh mặt, trong mắt là hàn khí bức người, Quý Tĩnh An cũng chưa từng thấy qua, biết là bà đã thật sự nổi giận.

“Nếu như người có chút lương tâm thì không nên đi tìm Tú Bình đối chất, tránh cho đứa bé trong bụng nàng ấy bị thương, lạng lẹ sắp xếp ột chén thuốc, làm cho gia đình được bình an cũng chính là một việc công đức.”

Nghe Quý phu nhân nói như vậy, trong lòng Quý Tĩnh An chấn động, đây là mẫu thân muốn giết Lâm Tử Kiều a. Ở trong mắt hẳn mặc dù Lâm Tử Kiều dùng chút thủ đoạn để vào Quý gia, nhưng tình cảm nàng đối với hẳn vẫn là có. Hơn nữa nàng ấy với Tú Bình không giống nhau, Tú Bình là chính thê là danh môn thực nữ, thân phận cũng còn tại đây, hiền lương thực đức không lời nào nói hết, có thể cùng Lâm Tử Kiều chia sẻ tình cảm, lại bởi trước đó nàng ấy làm chuyện có lỗi trong lòng vẫn thấy thẹn nên mọi việc đều làm cẩn thận từng li từng tí, không thể gây thêm nữa phần lỗi lầm, cho dù có lúc ở trong viện bị người khác giẫm đạp vài cái nàng ấy cũng có thể nhẫn nhịn, ở điểm này, Tĩnh An vẫn rất thương tiếc nàng ấy.

“Xin mẫu thân khoan dung, coi như ngàn sai vạn sai cũng xin cho Lâm di nương một con đường sống, mặc kệ như thế nào cũng là người nhà cô cô, không nể mặt Tăng thì cũng nể mặt Phật.”

“Người không có lương tâm, thật sự là bị nàng ta. . . .” Ngay trước mặt hai đứa con, Quý phu nhân có tức hơn nữa cũng không nói ra hai từ “câu hồn”, trong lòng bà hiểu rõ, phải chờ Quý Hoài Trung cùng Quý Tĩnh An trở về phủ xử trí, giết Lâm Tử Kiều thì tuyệt đối không có khả năng rồi.

“Làm sao bà cứ kêu kêu đánh kêu giết thế hả?” Quý Hoài Trung ở một bên cau mày, “Thế nào lại giống những phu nhân nhà khác muốn đánh muốn giết mới có thể hả giận chứ, không thể nghĩ biện pháp khác sao?” Lại nháy nháy mắt với bà, “Thật không có bộ dạng tốt làm gương cho con gái?”

Bình An vẫn ngồi ở bên cạnh không nói một lời, thấy Tĩnh An đem ánh mắt cầu cứu tới đây, trong lòng thở dài, đứng lên: “Mẫu thân, nếu thật không muốn gặp nàng ta, đuổi nàng đến thôn trang cũng vậy mà. Giờ sắp tết, đánh đánh giết giết cũng không may mắn. Không bằng đưa đến thôn trang phía tây đi.”

“Xin mẫu thân khai ân, để cho nàng đi thôn trang tự sám hối, thôn trang Trại Tây kia cũng tốt, thanh tịnh, nhất định Lâm di nương có thể suy ngẫm lại cho tỉnh ngộ.” Tĩnh An muốn mượn cái thang bò lên trên.

“Muội nói là thôn trang Hà Tây kia.”

Giọng nói Bình An rất bình thản, Tĩnh An nghe được mà cả kinh: “Hà Tây bên kia sao? Nơi đó. Nơi đó không phải quá xa xôi sao, hơn nữa thôn trang đó từ lâu đã không dùng đến.”

“Cho nàng ta đi hối lỗi là để nàng ta được hưởng phúc sao?” Quý phu nhân biết thôn trang đó là nơi trú bình hồi trước của Quý Hoài Trung, ở đó nghèo nàn lạnh buốt đất đai lại hết sức cằn cỗi, quanh năm suốt tháng không có bao nhiêu sản vật, về sau Quý gia cũng không tiếp tục bố trí người ở bên đó nữa, vốn tính toán đem thôn trang này bán lấy tiền, nhưng sau này bởi vì khế đất không thỏa đáng nên gác lại, đến lúc làm xong lại quên chuyện này.

“Nhưng nơi đó cái gì cũng không có, bảo một mình nàng sống thế nào được đây?” Lúc này Tĩnh An vẫn còn đang lo lắng cho Lâm Tử Kiều.

“Vậy thì phái hai ma ma đi theo nàng ta.” Quý phu nhân vung tay lên, bà còn sợ trên đường Lâm Tử Kiều sẽ lại làm ra trò ma quỷ gì đó, không chịu đi thôn trang đây, “Ở nơi đó tự sám hối hai ba năm, nếu có thể suy nghĩ lại biết phân biệt tốt xấu có lẽ còn được trở về Quý phủ ta.”

Bình An biết đây đều là lời nói suông, bị dày tới đó hai ba năm, ai còn nhớ tới có người Lâm Tử Kiều này chứ. Thấy Tĩnh An còn muốn cầu tình, nàng kéo một ống tay áo hất lại, chuyển giọng nói: “Chuyện như vậy mà ở nhà khác nhất định là muốn đánh giết. Ca ca suy nghĩ một chút, trước đây Lâm di nương cũng dùng không ít thủ đoạn, may mà mẫu thân hiền hậu, không tính toán với nàng ta. Thôn trang kia tuy khổ một chút, nhưng tốt xấu gì vẫn giữ lại cái mạng đúng không? Hơn nữa có ma ma đi cùng, sẽ không chịu thiệt thòi.”

Lúc này Tĩnh An mới thở dài từ bỏ.

.....

Ngày Lâm Tử Kiều bị đưa ra khỏi Quý phủ, một trận tuyết thật lớn rơi xuống.

Bình An ở trong phòng ngồi bên cạnh chậu than, Thúy Hồng nướng chút hạt dẻ cùng bánh củ từ cho nàng ăn, một bầu rượu nhượng nóng nhỏ cất với một chén trứng chim, hòa đường đỏ ở bên trong. Xem chừng lò sưởi lạnh lại đổ một cái nhét vào trong ngực Bình An.

“Coi như đã tiến bước ôn thần đi, năm nay có thể thư thái rồi.” Từ khi biết Lâm Tử Kiều sẽ bị đưa đi, tâm tình Thúy Hồng liền vô cùng thoải mái, “Ngẫm lại đúng là khiến người ta phải sợ hãi, nàng kia tâm cơ nặng như vậy a, sau lưng tìm một đại phu ở bên ngoài cũng không tính, còn trù tính từng bước, đáng sợ chính là thiếu phu nhân cũng coi nàng ta là người tốt.”

Bình An chịu đựng bụng đang đau âm ỉ chỉ cười nhạt một tiếng, không đáp lời Thúy Hồng, cầm chén nước đường đỏ lên uống một hớp nhỏ.

Thúy Hồng thấy trên chán Bình An có chút mồ hôi, liền đứng dậy thêm nước đường đỏ cho nàng: “Đại phu nói chè này lưu thông máu bị động, uống một hai lần, cổ uống nhiều chút, về sau thông thuận sẽ không đau đớn nữa, so với những thuốc kia thì loại này có tác dụng hơn nhiều.”

“Mới vừa rồi người đi Tiễn viện nhìn thấy Lâm di nương rồi à?” Bình An nhận lấy chén cổ uống vài ngụm.

“Đúng vậy, cả người đều che phủ kín, bị hai ma ma đỡ lên xe ngựa. nô tỳ thấy hai ma ma này cũng không phải là người sống chung tốt gì, vẻ mặt rất nghiêm khắc. Tổng cộng mang theo ba rương đồ, hai người đánh xe ngựa. Lần này xem ra Lâm di nương phải ăn khổ rồi.” Trên mặt Thúy Hồng có chút hả hê, “Ai bảo nàng ta tâm tư hư hỏng như vậy, cũng không biết nàng ta đi đâu tìm được mấy thứ bát nháo kia. Hầu gia bảo nó là cái gì? Cái

gì trùng? Nghe cũng chưa từng nghe qua, tiểu thư, người nói sao nàng ta có nhiều mưu mô gian xảo như vậy chứ? Thật mệt cho nàng ta còn biết chữ nghĩa, nô tỳ thấy hổ thẹn thay nàng ta.”

Bình An liếc mắt nhìn Thúy Hồng, cuối cùng nhịn không được: “Nàng ta đâu biết nhiều như vậy. Không phải Hầu gia đã nói sao, người bình thường chưa chắc đã biết loại trùng này, nhưng người hành quân đánh giặc phần lớn đều biết rõ.”

“Vậy cũng không phải, nhà cô cô không có ai làm võ tướng mà. A! Chẳng lẽ là lúc thiếu gia tán gẫu nói cho nàng ta nghe?” Thúy Hồng nhanh mồm nhanh miệng nói.

“Ca ca nào đã từng hành quân đi đánh giặc chứ, chỉ là luyện binh.....” Bình An cải chính nàng, “Nhưng phụ thân của tẩu tử lại từng làm An Thủ tướng quân.”

Lúc đầu Thúy Hồng còn không cho là đúng, sau đó đột nhiên ngẩn ra: “Không thể nào? Tiểu thư, người nói là thiếu phu nhân.....”

Bình An thở dài một hơi: “Người còn nhớ hay không ngày đó khi chúng ta mới vừa trở về phủ, mẫu thân liền cho người đi tìm chó về, sau đó lại tìm được đến chỗ của Lâm di nương, hơn nữa lúc tẩu tử chạy tới đây, cho dù bên trong có người biết chúng ta gặp phải sói ở Kính Hòa viên, nhưng trước đây toàn bộ câu chuyện lại không bắt kỳ ai nhắc tới.”

Thúy Hồng cũng tỉ mỉ hồi tưởng lại: “Lúc ấy là Hầu Gia nhắc nhở tiểu thư, sau đó nô tỳ liền đỡ tiểu thư trở về bẩm báo với phu nhân. Lúc ấy phu nhân rất tức giận, lập tức lên xe hồi phủ, trên đường còn phân phó cho người đi tìm chó đến. Lúc chúng ta trở về phủ thì chó cũng dẫn tới rồi, phu nhân liền bảo người lần lượt đi lục soát các viện..... Về sau Lâm di nương cùng thiếu phu nhân cũng tới. Lâm di nương là bị

người bắt tới, thiếu phu nhân là tự mình chạy tới, chắc là có người nói cho nàng biết chúng ta gặp sói ở Kính Hòa viên, nhưng chuyện này lớn như vậy, đừng nói trong phủ, sợ rằng trong kinh thành cũng lập tức truyền khắp rồi.”

“Nhưng về chuyện da làm áo bị người khác động tay chân, trước đó chúng ta cũng không đề cập đến.” Bình An bổ sung.

“Khi đó cũng bị hỏa khí xông lên đầu, chỉ muốn tìm ra hung thủ phía sau để tính sổ a!” Thúy Hồng cũng không ngần ngại, “Thế nhưng có quan hệ gì với thiếu phu nhân sao?”

“Vậy người nhớ lại xem sau khi tẩu tử tới đã nói cái gì?” Bình An nhắc nhở nàng ấy.

“Hình như cũng bị hù sợ.” Thúy Hồng gãi gãi cái gáy cẩn thận nhớ lại, “Sau đó hình như hỏi một câu ‘làm sao sẽ dẫn tới vật kia’.....”

“ ‘làm sao sẽ dẫn tới vật kia’.....” Thúy Hồng cảm thấy trong đầu có thứ gì đó hiện lên, miệng bất giác thì thào, đột nhiên ánh mắt của nàng sáng lên, “Đúng rồi, sao thiếu phu nhân lại nói ‘dẫn’ tới vật kia, mà không phải nói ‘đụng’ đến thứ kia, ‘gặp’ đến thứ kia, ‘va’ đến thứ kia, hết lần này tới lần khác nói ‘dẫn’, làm sao nàng ấy biết là sẽ ‘dẫn’ sói tới?”

Bình An cười khẽ gật đầu một cái, cho Thúy Hồng một ánh mắt khẳng định.

“Nhưng.....Thế nhưng không thể a.” Thúy Hồng lại không hiểu lắm, “Tại sao thiếu phu nhân muốn hại người chứ?”

“Ta nghĩ không phải nàng ấy muốn hại ta, nàng ấy cũng không biết ở Kính Hòa viên sẽ có sói. Nàng ấy chỉ muốn mượn tay ta để diệt trừ Lâm di nương thôi.” Bình An nhàn nhạt nói, không dám nghĩ sâu, có lẽ Tú Bình thật sự cảm nhận được Lâm Tử Kiều sẽ uy hiếp đến nàng ấy, cho nên mới thiết kế cái cầu này.

“Ôi, vậy cũng quá không.....” Hai chữ ‘hiền hậu’ cũng không dám nói ra, Thúy Hồng chu cái miệng nhỏ.

“Mặc kệ như thế nào, hiện giờ thân thể nàng ấy rất quý trọng, tâm tư cũng nhiều hơn so với ngày trước, đây đều có thể lý giải.” Bình An ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút lạnh run, “Lâm di nương quả thật có chút thủ đoạn, lúc xử lý nàng ta ca ca còn cầu tình cho nữa. Mà lúc ấy ta đến trong phòng của nàng ta, nếu như nàng thật sự an phận thì còn để cho nàng một con đường sống, nhưng nàng ta lại cố tình nhắc tới chuyện không thể sinh con đấy.”

Vừa nhắc tới lỗi lấy cây nghệ tây nhằm thành ngàn cung tán cho Lâm Tử Kiều dùng, Thúy Hồng liền có chút đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

“Nàng muốn bắt thóp ta để ta đi nói tốt cho nàng, vậy ta sẽ thành toàn cho nàng, lưu lại đường sống cho nàng.” Giọng nói Bình An rất lạnh nhạt, “Về phần con đường sống này nàng ta muốn đi như thế nào là dựa vào chính nàng ta mà thôi.”

Thúy Hồng liền mím miệng thở dài nói: “Tóm lại đều do nàng ta lòng dạ quá gian xảo. Chúng ta cũng không để nàng bị thiệt thòi, khổ thì khổ nhưng tốt xấu gì đó cũng là thôn trang phủ ta, sẽ không để nàng chết đói!”

Bình An lại dặn dò nàng ấy chuyện hôm nay không thể nhiều lời với người khác, Thúy Hồng liền gật đầu nói hiểu rõ.

24. Chương 24

Nháy mắt đã đến hai mươi chín tháng chạp, mặc dù chuyện ở Kính Hòa viên vẫn để lại bóng ma trong lòng mọi người, nhưng trên mặt vẫn hiện ra vẻ vui mừng để đón năm mới.

Quý phu nhân nghe nói hai ngày trước có người đến Thái gia xin cưới, ngày hôm qua lại có bà mai đến cửa Lý gia, đều là những hộ nhân gia đi thưởng mai ngày đó ở Kính Hòa viên, e rằng đều là do chứng kiến một

khắc ba người chạy thoát khỏi kinh hiểm kia đi. Hiện giờ đã truyền đi xôn xao khắp kinh thành, các quán trà đều có người kể câu chuyện truyền kỳ về tam nữ trí đấu ác lang.

Trong lòng Quý phu nhân vẫn buồn bực tại sao không có ai tới nhà mình cầu hôn, lại nghe thấy ngoài cửa có người tới thông báo, nói ở cửa lớn có người đưa thiệp cầu kiến. Trong lòng Quý phu nhân liền cao hứng một hồi, ngay cả thiệp cũng không nhìn kỹ, bảo người đưa đến phòng khách.

Dọc theo đường đi Quý phu nhân cũng không áp chế nổi kích động trong lòng, phỏng đoán sẽ là nhà nào, Vương gia? Trương gia? Tiền gia? Sẽ không phải là Thuận Thân Vương Phủ chứ. Nếu là Thuận Thân Vương Phủ, đây chính là hoàng tộc, bà không muốn nữ nhi của mình liên quan tới hoàng tộc, nhưng nếu người ta tới cầu hôn thật thì mình có thể từ chối sao? Nếu đồng ý, vậy Bình An là chính thất hay tiểu thiếp, về sau có thể trở thành Vương phi hay không? Tối thiểu cũng phải phong cáo mệnh (phụ nữ được phong tước hiệu thời phong kiến) nhị phẩm hoặc tam phẩm, vậy về sau nàng mà sinh nhi tử thì chính là Thế tử.

Dọc đường vừa đi vừa nghĩ, Quý phu nhân không hề ý thức được rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

“Người là nhà nào vậy?” Vừa tới phòng khách, còn chưa thấy rõ người tới nhưng Quý phu nhân đã bật thốt lên hỏi.

“Thỉnh an phu nhân, tiểu nhân là Kim Đồng, đại quản gia của Kim gia.” Ánh mắt người nọ rất tốt, mặc dù trước kia chưa từng thấy qua Quý phu nhân, nhưng nhìn một cái đã nhận ra bà chính là đương gia chủ mẫu, lập tức chấp tay hướng về phía bà thỉnh an.

“Kim gia?” Nhất thời Quý phu nhân không phản ứng kịp, “Kim gia là ai vậy?”

“Kim ký tiệm gạo của Kim gia ở kinh thành ạ.” Trên mặt Kim đại quản gia tràn đầy tươi cười, bộ dáng rất ôn hòa.

“À...” Lúc này Quý phu nhân mới biết được, đây là nhà Kim Mãn Lâu, trong lòng liền có chút mất mát.

Bà nghe nói Thuận Thân Vương phi cáo trạng Kim Nhi trang lên quan phủ, Kim gia liền nhận tội, thái độ còn rất tốt, nhận đánh nhận phạt, trước đó còn tặng một ngàn lượng bạc tới đây để an ủi, kéo theo một xe ngựa tơ lụa nữa.

“Không biết hôm nay Kim quản gia đến thăm có việc gì vậy?” Ngữ khí của Quý phu nhân rất lạnh nhạt, bà biết Kim Mãn Lâu rất khoe khoang, tuy chỉ là thương nhân, nhưng ngay cả hoàng thượng cũng phải nể mặt hần ba phần.

Kim quản gia tươi cười rạng rỡ, lấy một khối kim bài từ trong ngực ra: “Tiểu nhân phụng mệnh lão gia tới đưa kim bài này. Lão gia nói vốn nên tự mình tới cửa xin lỗi, nhưng bây giờ cuối năm nên quá bận rộn, trong phủ cũng thôn trang đều có rất nhiều việc, thật sự không có cách nào dứt ra, tiểu nhân đành phải tới đây bồi tội.”

Quý phu nhân cầm lấy khối kim bài kia tỉ mỉ nhìn, hình hoa hướng dương, kích thước vừa vặn lòng bàn tay, bên viền là dải lụa kết hoa màu đen, ngay mặt giữa khảm một hình tròn màu trắng ngọc rất đẹp, phía trên khắc chữ “Kim” thể tiểu Triện. Phía sau bốn góc đều khắc chữ “mễ” (mễ = gạo). Cho dù là kim bài hay khối Dương Chi Bạch Ngọc, chất lượng đều là loại tốt nhất, tin tưởng rằng không có mười phần cũng có tám phần là của người đứng đầu.

“Đây là...?” Quý phu nhân thật không hiểu, trước đó bọn họ đã đưa bạc và vải vóc đến rồi, vì sao lần này còn phải đưa tới một khối kim bài chứ.

“Có lẽ phu nhân không biết, đây là kim bài lĩnh gạo của Kim gia ta. Chỉ cần là tiệm gạo của Kim gia, bằng kim bài này thì bất kể lúc nào chỗ nào cũng có thể đến lĩnh gạo một lần.”

Quý phu nhân trầm mặt xuống: “Đây là ý gì, chẳng lẽ nhà ta không có cơm ăn phải dựa vào Kim gia người tiếp tế sao?”

Kim quản gia vội xua tay: “Hiểu lầm hiểu lầm. Có lẽ phu nhân không vừa mắt khối bài tử này, nhưng bài tử này ở Kim gia ta lại là vật tôn quý nhất đó, thực sự là lão gia không có cách nào bày tỏ được áy náy

trong lòng mới dâng kim bài lên, nếu phu nhân Quý phủ không cần, cũng có thể giữ lại làm đệm lót chân để niệm tưởng mà, bất quá cũng là tâm ý của lão gia nhà ta.”

Thấy hần nói như vậy, Quý phu nhân có tức giận nữa cũng không hay, bà biết phân lượng của khối kim bài này, nhưng xác thực là vô dụng với mình, nếu thật sự có một ngày mình phải dùng khối bài này thì không biết khi đó tình cảnh của Quý gia là như thế nào đây. Ài..thôi, dù sao cũng là thương nhân, khó tránh khỏi sẽ có chút thô tục, bà cũng không muốn đi so đo nhiều, giống như hần vừa nói dùng làm đệm lót chân, coi như đã nhận phần tâm ý mà thôi.

Mới vừa tiễn Kim quản gia đi thì Bình An tới thỉnh an, liếc mắt thấy trên khay trà để một khối kim bài, cảm thấy thật thú vị.

“Kim gia này đúng là có ý tứ, nhà ta phải cất kỹ cái kim bài này, truyền lại cho đời sau, không chừng đời con cháu vất vả còn cần dùng tới.” Nói xong liền cất vào trong người.

“Gần sang năm mới rồi, con không thể nói lời nào may mắn sao.” Quý phu nhân biết nàng nói đùa, giả vờ tức giận mắng nàng một câu.

“Hi hi, mọi năm đến tết là các nhà đều bận tới mất tới mũi, Kim gia vẫn nhớ đưa kim bài tới cho chúng ta, bất quá là muốn chuyện năm nay không kéo dài tới sang năm, năm nay những việc này đều rõ ràng, đến sang năm không phải là chúng ta xuôi gió xuôi nước rồi à?!” Bình An hé miệng cười cười, đôi mắt đen sáng quắc rực rỡ.

Quý phu nhân nghe được cũng thấy vui vẻ, nhưng chốc lát lại ảm đạm: “Đến con còn hiểu đạo lý, ca ca con lại.” Vì chuyện đưa Lâm di nương đi trước đó, hần cũng không còn thân thiết nhiều với Quý phu nhân nữa, chỉ sợ lúc này trong lòng vẫn còn oán bà.

Bình An tiến lên tựa vào bên người Quý phu nhân, giọng nói mềm mại: “Trong lòng ca ca hiểu rõ, chuyện xảy ra trong viện kia, là trong lòng hần khổ sở thôi.” Nàng biết Tĩnh An có tình cảm với Lâm Tử Kiều, ở kiếp trước Tĩnh An đối với Lâm Tử Kiều chính là muốn gì được đó, khi đó để Bình An gả vào Tô phủ cũng chính là chủ ý của Lâm Tử Kiều.

“Con nha.” Trong lòng Quý phu nhân liền mềm nhũn, “Đã trưởng thành rồi. Mấy ngày nay cũng đều nhờ con giúp đỡ, nếu không nhiều chuyện như vậy thật không thuận lợi được. Đợi lát nữa con nhớ đi phòng thu chi tìm Trương tổng quản bảo tăng thêm tiền mừng tuổi năm tới, tất cả tơ lụa từ thôn trang đưa tới trong viện cũng khen thưởng xuống đi, năm sau đầu xuân làm quần áo mới. Từ Đường ở Bắc viện thì cho người cẩn thận quét dọn một chút.”

Bình An vui vẻ đồng ý, thật ra không cần Quý phu nhân phân phó những chuyện này nàng cũng đã sớm chuẩn bị, hiện giờ Tú Bình đang mang bầu không thể vất vả, trong phủ có một số việc Bình An liền gánh vác một phần.

“Phu nhân, Điền Châu gửi lễ vật năm mới và thư đến.” Có nha hoàn cầm thư đồ trong tay vui sướng đi vào.

Ánh mắt Quý phu nhân liền sáng lên: “Cuối cùng đã tới, ta còn nghĩ Tam muội năm nay quên mất ta rồi đấy.” Nhận lấy một phong thư đỏ, bên trong là danh mục quà tặng cùng thư nhà, chỉ hơi nhìn lướt qua danh mục, tinh thần đều tập trung vào tờ thư của Liễu gia.

“Sao vậy?” Bình An cẩn thận hỏi, mắt thấy Quý phu nhân đang vui vẻ chuyển sang âm trầm.

“Ài...” Quý phu nhân chỉ thở dài không nói, gấp thư đã xem xong để vào trong túi áo, ổn định tâm tình rồi cười nói với Bình An: “Năm trước Tam di phụ (chồng của di) lại nạp phòng thiếp thất, cũng không phải là chuyện gì đáng lo, chỉ là thấy không đáng giá thay Tam di con.”

Bình An nhẹ cầm lấy tay của Quý phu nhân, nàng biết nhà mẹ đẻ của mẫu thân trước kia cũng không phải là nhà đại phú gì, chẳng qua về sau ngoại tổ lên làm chức quan Lục phẩm nhân tãn thì mới có chút thân phận. Tiếc rằng trên dưới mẫu thân cũng không có huynh đệ, chỉ có ba tỷ muội. Nhị muội gả ột tú tài ở Bốn Thành, không đến mấy năm tú tài trúng cử, có được một chức quan, một nhà liền đi theo trạng phu đến nơi được bổ nhiệm. Tam muội gả ột nhà phú hộ ở Điền Châu, tứ muội gả đến Nguyên Hóa không quá hai ba năm liền bị bệnh đã qua đời.

Quý phu nhân vẫn nói, nếu ban đầu không phải tổ phụ (ông nội) của Bình An quẩn vào tranh đoạt bị tiên hoàng chèn ép, cả một đại gia tộc sẽ không bị giáng chức đuổi ra vùng biên ngoại, cũng sẽ không vô tình gặp gỡ Quý Hoài Trung lúc ấy đang đóng giữ ở biên cương, thì cũng không có được đoạn nhân duyên này. So với mấy tỷ muội khác, mình coi như là tốt nhất.

“Ngoại tổ phụ (ông ngoại) với ngoại tổ mẫu (bà ngoại) con nuôi mấy tỷ muội ta cũng không dễ dàng, đến lúc đáng được hưởng phúc lại buông tay nhân gian rồi. Tứ di của con cũng không có phúc.” Quý phu nhân nói xong liền quay mặt sang lau khóe mắt, “Hiện giờ chỉ có Nhị di con là sống tốt hơn một chút, Nhị di phụ mấy năm này làm quan cũng mệt mỏi, cho dù làm tri huyện hay tri phủ, hàng năm Nhị di cũng chạy đông chạy tây, nhưng cũng tự tại. Chỉ có Tam di lấy chồng xa ở Điền Châu, không có người thân bên ngoại giúp đỡ, những năm này không cần nghĩ cũng biết nhất định là chịu không ít khó khăn.”

Bình An vội khuyên giải an ủi: “Làm sao có thể, Phùng gia này là nhà giàu, ăn mặc chi tiêu đều không phải lo, mọi việc lại có người làm nha hoàn hầu hạ. Tam di phụ nạp mấy phòng thiếp, nhưng cũng đều giữ phép tắc trước mặt Tam di, vẫn phải tôn trọng Tam di thôi.”

“Trước kia nhà ngoại con cũng không có mấy phòng thê thiếp, trong đại viện cũng thanh tịnh. Hiện giờ nhà chúng ta cũng đơn giản, sinh không nhiều con cái nhưng dù sao trai gái cũng đều đầy đủ, sắp tới tẩu tử Tú nhi của con còn muốn sinh con trai cho nhà ta. Nhưng nhà chồng Tam di cũng không đơn giản, phía trên có lão thái thái đè ép, phía dưới lại có bảy tám phòng tranh đấu, mỗi phòng lại có không ít tam thê tứ thiếp, nữ nhân thâm trạch nội viện cũng

Có nhiều tâm tư lắm. Những năm này dưới gối Tam di chỉ có nữ nhi, trong bụng còn không có động tĩnh gì, con nói cuộc sống như vậy sao có thể dễ chịu.” Quý phu nhân càng nói trong lòng càng lo lắng, bất giác cũng nói hết ra những lời không nên nói với Bình An, “Tam di lại quen nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, nhưng dù sao nàng ấy cũng không che giấu được bức tức uỷ khuất trong lòng qua những hàng chữ này, nàng ấy là người thành thật, chịu thua thiệt gì cũng đều giấu ở trong lòng.”

“Mẫu thân, vậy rảnh rồi thì chúng ta đi Điền Châu thăm Tam di một chuyến, tránh cho lão Phùng gia nói Tam di ta không có người thân.” Bình An cười cười trấn an Quý phu nhân.

Quý phu nhân chỉ vỗ vỗ tay của nàng, nhận phần tâm ý này.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, mới vừa dùng nước ấm làm ướt mặt, Bình An liền nghe thấy có vài tiếng ồn ào ở bên ngoài, Thuý Hồng nhắc nằm cửa từ ngoài phòng đi vào, trên người còn đọng vài bông tuyết, toàn thân run lấy lấy, vẻ mặt tươi cười còn miệng thì lải nhải với phía ngoài cửa: “Tiểu hài nhi...”

“Người nói ai vậy?” Bình An liền nhìn chằm chằm Thuý Hồng đang cười.

“Còn không phải là nhà Lưu quân sự à, mới sáng tinh mơ mà trong viện đã nổ một trận pháo, hù dọa nô tỳ phải chạy đi.” Vừa nói vừa lưu loát tháo búi tóc kết trên đầu Bình An, lấy được bí phẩm chút dầu vùng bắt đầu chải chuốt, “Cửa trước của tiền viện và hậu viện đều nổ một trận pháo nổ, vừa qua buổi trưa lại bắt đầu, thẳng đến giờ tỵ (11h đêm tới 1h sáng), đủ cho bọn họ đùa vui ồn ào, trước mắt cũng không vội tìm cha mẹ bọn họ đưa tiền mừng tuổi.”

Bình An che miệng cười, mở chiếc hộp tử đàn (gỗ lim) lấy một túi tơ tằm ra cho bạc vào rồi buộc lại: “Tiền mừng tuổi của người đây.”

Thuý Hồng cười vô cùng vui vẻ, vội buông lược bí trong tay quỳ xuống dập đầu với Bình An, “Xin tiểu thư nhận một lạy của Thuý Hồng.” Đúng theo khuôn phép.

Bình An cười khanh khách lên tiếng: “Biết trong tâm người là thương mấy tiểu hài tử nghịch ngợm kia, sáng sớm cố ý làm ồn ã đến ta, còn không cho bọn họ vào nhà đi?”

Mấy tiểu hài tử kia vốn đang núp ở sau màn cửa nghe lén, thấy Thuý Hồng đi ra ngoài gọi đã sớm té lộn cả lên, cùng nhau quỳ trên mặt đất dập đầu bái lạy Bình An. Bình An lấy bạc đưa cho tường đứa, lại bảo Thuý Hồng lấy bánh ngọt trà nóng cho bọn họ, lẩm nhẩm một hồi mới để nàng ấy đưa bọn họ đi. Mới vừa thanh tịnh không bao lâu, thì có nha hoàn tới đây thông báo, bảo Bình An đi Đông viện, có người ở Thôn trang thành nam đến chúc tết.

Bình An nghe rất cao hứng, vội bảo Thuý Hồng mang theo bạc cùng khuyên tai vòng ngọc đi tới Đông viện.

Quả nhiên đến Đông viện, thấy Tống ma ma ăn mặc chỉnh tề, một mực cung kính ngồi trên ghế con nói chuyện cùng Quý phu nhân, đứng bên cạnh là một hài tử bảy tám tuổi kháu khỉnh bụng bầm, không phải Đông Tử thì là ai.

“Nói là muốn tới thỉnh an chúc tết tiểu thư, giày vò ta thật lâu, nhất định đòi theo tới.” Tống ma ma thấy Bình An liền hành lễ, mỉm cười kéo Đông Tử đến bên cạnh, Đông Tử vội dập đầu với Bình An.

Trong mắt hay trên mặt Bình An đều là nụ cười, bảo Thuý Hồng lấy tiền mừng tuổi ta, lại hỏi Đông Tử xem mấy người khác có khoẻ không. Đông Tử đáp lại từng người. Quý phu nhân liền chỉ quả trứng gà hồng lam trên bàn bên cạnh, cười nói: “Tống ma ma đặc biệt đưa tới trứng hỉ, con dâu Tống gia có tin vui đó.”

Bình An đi qua cầm lấy trứng hỉ nói vừa vặn còn chưa ăn điểm tâm, nhất định phải hưởng chút không khí vui mừng này, Tống ma ma cười không khép được miệng. Bởi vì phải vội trở về ăn bữa cơm đoàn tụ với già trẻ trong nhà, Quý phu nhân cũng không giữ Tống ma ma ở lại lâu, phái người chuẩn bị quà đáp lễ để cho bà mang về.

Ăn xong bữa trưa, Quý Hoài Trung cùng Tĩnh An liền trở về nhà, được nghỉ ngơi ba ngày. Các phủ đệ xa gần cũng lục tục đốt pháo, âm ỉ đến tận giờ tý mới dần dần ngừng lại. Bình An vẫn tâm tâm niệm niệm muốn đón giao thừa, nhưng đến giờ tý thì lại ngậm viên cam thảo mai ngã xuống giường ngủ mất, bỏ lỡ màn pháo hoa rực rỡ nhất của Kinh Thành.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, lúc Bình An từ trên giường thức dậy vẫn còn nửa khép hai mắt, liền tiếp ngáp mấy cái, được Thuý Hồng giống như vẫn còn buồn ngủ hầu hạ mặc áo ngắn cùng váy màu hồng, khoác thêm áo lông xanh nhạt bên ngoài, đi tới từ đường ở Bắc viện.

Quý Hoài Trung với hai vợ chồng Quý Tĩnh An cũng vừa đến đó, sắp xếp theo hàng rồi vào điện thờ dâng hương bái lạy trước bài vị tổ tông, Bình An vội vàng đứng ở phía sau bọn họ.

Cúng tế xong hết mới vừa ra sân, thì có người làm đến nói trong cung phái công công mang theo thánh chỉ đến, nhanh chóng đi ra ngoài nghe chỉ.

25. Chương 25

Quý phu nhân có chút mất tinh thần, trong lòng bất ổn, không biết mừng một đầu năm có chuyện trọng yếu gì mà hoàng thượng lại hạ thánh chỉ tuyên Quý Hoài Trung vào cung tiếp kiến, Quý Tĩnh An nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra là có việc gì.

Đợi đến khi sắc trời đã tối, Quý Hoài Trung mới từ trong cung trở về, trên người vẫn mặc triều phục, vẻ mặt nhợt nhạt u ám, vừa vào nhà thì môi khẽ run rẩy nói một câu: “Mặt rồng giận dữ rồi!”

Quý phu nhân nghe được thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, vội vàng đứng dậy hỏi đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Quý Hoài Trung lắc đầu, buồn bã thở dài nói: “Lần này Kinh Thành có chuyện lớn xảy ra rồi.”

Mùng hai tháng giêng, Kiến Khang năm thứ chín, hoàng thượng giận dữ, hạ lệnh bắt Thế tử của Cung Thân Vương phủ với hơn mười người con em Quan Gia, cầm đầu tất cả lớn nhỏ đều bắt về quy án, nghiêm khắc khiển trách Kinh Triệu Duẫn cai quản không nghiêm địa phận của mình dẫn đến ẩn lang giấu cầu (kẻ phản gián ẩn nấp ngay trong lực lượng), cách quan giáng chức hẳn, Kinh Triệu Duẫn chỉ có thể rưng rưng tạ ơn.

Ngay đêm hôm đó, phụ thân của Trương Mục Huyền là Đại Lý Tự Trương Thiếu Khanh tìm đến Quý phủ, vẻ mặt u sầu nơm nớp lo sợ muốn Quý Hoài Trung giúp đỡ, nói hiện giờ Đại Lý Tự không thể nào nhận vụ án tử này, ngay cả Tông Chính Tự bên kia cũng đều tìm mọi lý do để thoái thác vụ án này, Đại Lý Tự của hắn có mấy cái đầu có thể chịu được trách nhiệm đây.

Quý Hoài Trung cũng mặt mày cau có: “Người lo cái gì, không phải phía trên người có Lý Đình Ủy chịu trách nhiệm sao? Có thể nào đi nữa cũng không tới phiên người.” Xưa nay ông với Trương Thiếu Khanh cũng có giao hảo, hiểu rõ tính khí của nhau, đương nhiên lúc nói chuyện cũng không cần những thứ lễ tiết sáo rỗng kia.

“Ta đây không phải. . . .” Về mặt của Trương Thiếu Khanh có chút lúng túng, “Không phải trước đó Định Bắc Hầu đã tham gia điều tra à? Hoàng thượng chỉ hấn làm chủ sự vụ án này còn gì.”

“Vậy thì người càng nên yên tâm đi. Vì sao Định Bắc Hầu mới vừa hồi kinh báo cáo công tác thì Hoàng thượng lại giao vụ án này cho hấn? Chính là biết vụ án này không phải chuyện đùa, liên quan rất rộng, không phải người bình thường có thể tiếp nhận được. Thứ nhất, Định Bắc Hầu là người có công trên chiến trường, thứ hai, từ nhỏ đã theo lão Hầu gia đi chinh chiến ở bên ngoài, sẽ không bị mối quan hệ trong kinh kiềm chế quá nhiều. Cho nên để hấn phá án, chắc chắn sẽ công chính nghiêm minh.” Chân mày nhíu chặt của Quý Hoài Trung cũng hơi buông lỏng.

“Nói thì nói như vậy, nhưng ai biết chúng ta có thể bị dây vào những thứ cá trong chậu này hay không.” Trương Thiếu Khanh vẫn đang đâm chiêu ử rột.

Quý Hoài Trung trừng lớn hai mắt: “Cái gì mà dây với chả không dây vào, nói đến cùng đều là ăn lộc vua, gánh phiền cho vua, có cái gì thì còn có hoàng thượng ở phía trên chúng ta cơ mà.”

Trương Thiếu Khanh trừng mắt nhìn Quý Hoài Trung, một câu “đừng nói chuyện lưng không đau” giấu ở trong miệng không nói ra.

“Mặc kệ có làm sao, với giao tình của người và Định Bắc Hầu, đến lúc đó phải đẩy chúng ta ra ngoài. Nếu hoàng thượng tín nhiệm giao vụ án cho Định Bắc Hầu, vậy thẩm án hay định án đều do hấn xử lý mới phải, Đại Lý Tự của chúng ta thật sự là không có năng lực cũng không dám quản vụ án này.”

Quý Hoài Trung bỗng nhiên vỗ đùi: “Sợ cái rắm! Mấy nhà kia nuôi dạy ra nhi tử tốt làm chuyện thiên lý không dung, Đại Lý Tự các người thì không thể vì những người bị hại kia mà giải oan sao? !”

Trương Thiếu Khanh lại mãnh liệt trừng Quý Hoài Trung một cái, trong lòng lặp lại câu nói kia, ngoài miệng lại nói: “Ngược lại ta rất muốn đẩy, nhưng chỉ sợ lấy trứng chọi đá, không thể tìm ra chân tướng rõ ràng của vụ án, rửa sạch oan khuất cho người bị hại, không công bỏ qua cho những thứ súc sinh kia.”

Quý Hoài Trung trầm tư một lát: “Ta phải dâng sớ lên trên, vụ án này không đơn giản, chuyện lấy máu người chết để tu luyện đan cũng hơi giống với mấy loại tà thuật của quân phản loạn Nam Cương dùng mấy năm trước. . . .”

Trương Thiếu Khanh nhíu mày chặt hơn, nhỏ giọng nói: “Người nói chuyện này có liên quan tới phủ Trần Quốc Công hay không?”

Quý Hoài Trung lắc đầu: “Không dám nói.”

“Những năm này bên kia cũng động tay động chân không ít, vậy thật có phần của bọn hấn, vụ án này lại càng không thể giao do chúng ta xử lý được.” Trương Thiếu Khanh biết nếu chuyện không làm được, nói nhẹ là đắc tội con nhà quyền quý, nói nặng thì là chuyện rơi đầu đấy.

“Như vậy đi, người cứ về trước đã, ta sẽ cân nhắc một chút, viết sớ con ngày mai trình lên trên.”

Nghe Quý Hoài Trung nói như thế, Trương Thiếu Khanh cũng thoáng yên tâm, đứng dậy cáo từ rời đi.

Mọi người trải qua hoang mang mười ngày, cuối cùng hoàng thượng cũng không ném củ khoai bồng tay này ra, chỉ kéo mọi người ra ngoài đánh bắn tử, rồi cho người nhà đưa về, nhốt lại cấm túc, đợi đến sang năm sẽ xử lý tiếp. Người đời chỉ nói thánh tâm khó dò, ai biết trong hồ lô của hoàng thượng bán thuốc gì chứ, có lẽ là chú ý mặt mũi của Thiên gia, chuyện lớn cũng hóa nhỏ thôi. Những người kiện án kia tuy phần hấn bất bình trong lòng, nhưng được bồi thường không ít ngân lượng, cũng không so đo cái gì nữa.

Đến tháng hai, đường phố cuối hẻm bắt đầu đàm luận Trương gia cưới vợ Lý gia bị trộm tặc, dần dần đã quên chuyện đại sự phát sinh hôm mừng hai năm mới, cũng quên luôn sự tích tam nữ anh dũng đầu ác lang của năm trước. Cho nên Quý phu nhân khổ sở đợi hai tháng mà vẫn chưa đợi được người nào đến cửa cầu hôn.

“Đều như vậy, cô nương Thái gia cũng định mối hôn sự tốt rồi, Lý gia cũng đang hoà giải ở bên trong, sao Bình An nhà chúng ta lại không thấy bóng người nào đến cửa làm mai chứ?” Trong lòng Quý phu nhân rất sốt ruột, nhưng lại không thể đường đột hành động, ép mình phải bình tĩnh. Tư tưởng “Nữ nhi Hoàng đế không lo gả”, ngàn vạn lần không thể để cho nữ nhi của mình bị rớt giá, huống chi còn mười ngày nữa nàng mới đến lễ cập kê. Vừa nghĩ tới Bình An đến lễ cập kê, Quý phu nhân liền cảm khái vạn phần, nghĩ đến bộ dáng phần nộn của Bình An lúc vừa ra đời, chỉ chớp mắt đã trưởng thành một đại cô nương, không lâu sau sẽ gả làm vợ người ta, nếu như thuận lợi mà nói, rất nhanh sẽ lên làm mẫu thân, cũng sẽ có con gái của mình. Ban đầu bà đặt tên nàng là Bình An, chính là muốn nàng cả đời này đều trôi chảy bình an.

Đang lúc Quý phu nhân bận lòng vì chuyện của Bình An thì đột nhiên có người làm hốt hoảng chạy đến thông báo.

“Phu, phu nhân, thiếu phu nhân thấy, thấy đỏ!”

Quý phu nhân chần chờ một lát rồi đứng lên: “Có chuyện gì xảy ra?” Vừa hỏi vừa đi ra ngoài cửa.

Chờ đến Nam viện, đã có người đi mời đại phu. Bởi vì tháng sau chính là thời kỳ sinh con, trong phủ đã sớm mời bà đỡ giỏi đến, lúc này về mặt đại phu có chút khác thường, gọi bà đỡ đi vào, một lát thì ra ngoài, phân phó người làm chuẩn bị xong nước nóng các loại, lấy trong rương ra một miếng nhân sâm bảo người cho thiếu phu nhân ngậm, rồi vội vàng đi tới bên cạnh bàn, lấy giấy bút ra bắt đầu viết phương thuốc.

“Đại phu, như thế nào rồi?” Trong lòng Quý phu nhân không khỏi hoảng hốt.

“Sợ là sinh non rồi.” Một câu nói của đại phu làm Quý phu nhân sợ đến mức ngã ngồi ở trên ghế.

Bình An nghe được tin tức cũng chạy tới, nghe thấy trong phòng Tú Bình từng trận kêu thê thảm, thấy có nha hoàn bưng từng chậu máu ra ngoài, có ma ma tới đây ngăn lại Bình An đang muốn tiến lên: “Tiểu thư không thể đến đó được, đó không phải là nơi dành ột cô nương gia, người vẫn nên ngồi ở sảnh với phu nhân đi, có bà đỡ cùng đại phu ở đấy rồi.”

“Nương, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?” Bình An căng thẳng trong lòng, bắt lấy tay của Quý phu nhân hỏi.

“Đang êm đẹp thì thấy đỏ (ý chỉ máu), sợ là phải sinh non.” Quý phu nhân thất hồn lạc phách đáp.

Bình An cũng có chút đứng không vững, trong nội tâm hiểu rõ hôm nay mới được tám tháng, các lão nhân đều nói bảy tháng tám tháng không sống, mang thai tám tháng mà sinh con, thai nhi sẽ không dễ giữ được.

Quả nhiên, chỉ chốc lát tiếng kêu của Tú Bình từ từ suy yếu, có ma ma ra ngoài hỏi: “Phu nhân, ngài cần phải chuẩn bị sẵn sàng. Bà đỡ bảo lão nô ra ngoài hỏi một câu, nếu đến thời điểm vạn bất đắc dĩ thì bảo vệ người mẹ hay bảo vệ đứa bé.”

Quý phu nhân đã không có hơi sức nói nữa câu, liền nghe Bình An một hơi trả lời: “Bảo vệ người mẹ!” Quý phu nhân liền xoay người sang chỗ khác cầm thật chặt tay của Bình An, gật đầu một cái, cũng hít vài hơi lạnh khí, vẫn là vô lực nói chuyện.

Trong phòng, Tú Bình đã dần dần không thấy tiếng động, chỉ nghe bà đỡ ở bên trong kêu gọi: “Thiếu nữ nãi nãi, không thể ngủ a, người phải dùng sức!” Có nha hoàn thúc giục đem thuốc của đại phu đưa vào, có thể là được uống chút nước thuốc nóng nên Tú Bình cũng dần có sức lực, bắt đầu phối hợp với bà đỡ dùng sức.

Chờ đến khi hai cha con Quý Hoài Trung nhận được tin tức chạy về, chỉ thấy lúc này Quý phu nhân và Bình An đều sắc mặt trắng bệch, khẩn trương nhìn vào phòng, trong đó truyền đến âm thanh yếu ớt lúc có lúc không của Tú Bình.

Tĩnh An cũng không cầm cự nổi thân hình hơi lung lay, còn Quý Hoài Trung vẫn giữ được bình tĩnh, đi qua kéo đại phu lại nói: “Tình huống như thế nào rồi?”

“Động thai khí, hiện giờ vừa dùng thuốc trợ sản, tình huống như thế nào, đều dựa vào tạo hóa rồi.” Đại phu thở dài lắc đầu nói.

Quý Hoài Trung liền biết tình huống rất xấu: “Nhất định phải giữ được người mẹ!” Đã quyết định luôn cho hướng xấu nhất.

Bình An nghe mọi người nói như thế, chợt trong lòng cũng cảm thấy lạnh, vẫn đưa mắt nhìn sang đại phu, hi vọng hẳn có thể cho câu trả lời lạc quan.

Ai ngờ sắc mặt đại phu lại ảm đạm: “Nếu kéo dài thêm một hai canh giờ nữa sợ là mẹ đứa bé cũng. . . .”

Tất cả mọi người đều cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, trời đất quay cuồng, sắc mặt Quý phu nhân tái xanh không chịu nổi ngã xuống mặt đất, được người nâng đỡ đến sương phòng bên cạnh.

“Lão gia, Định Bắc Hầu cầu kiến bên ngoài.”

Nghe người làm tới bẩm báo, vẻ mặt Quý Hoài Trung có chút hoảng hốt, trong lúc mấu chốt này không có tâm tình đi tiếp đãi Định Bắc Hầu, muốn cho người làm đi nói cho hẳn biết trong phủ hiện giờ có chuyện không tiện chào đón.

“Định Bắc Hầu dẫn theo Tiểu Lưu thái y.” Quý Hoài Trung đang mắt hờn mắt liến sáng rực lên, Tiểu Lưu thái y là em ruột của Lưu thái y, đều là xuất thân từ Hạnh Lâm thế gia, Lưu thái y chuyên về các chứng bệnh nội khoa, Tiểu Lưu thái y chuyên về phụ khoa, bình thường đều chuẩn bệnh xem bệnh cho các nương nương ở hậu cung.

“Mau mau mời vào.”

Tô Bá Hiên dẫn theo Tiểu Lưu thái y vội vàng chạy đến, Tiểu Lưu thái y hỏi đại phu bên cạnh về tình huống, biết chuyện quá khẩn cấp, cũng bất chấp nhiều điều kiêng kỵ, bảo người ở bên trong nhắc rèm rồi tiến vào phòng sinh.

Mới vừa rồi vào cung khi đi ngang qua Thần Võ môn thì thấy Quý huynh bị người trong phủ tới vội vã gọi đi, lại nghe người đang trực nói, tẩu tử trong phủ có chuyện, liền tự mình làm chủ tiến cung cầu Tiểu Lưu thái y tới, nếu có chỗ đường đột thì mong mọi người thứ lỗi.” Tô Bá Hiên giơ tay lên định hạ lễ, lại bị Quý Tĩnh An ngăn cản đỡ lấy, hốc mắt hơi ửng hồng, cắn chặt răng không nói chữ nào.

Lần trước Quý Hoài Trung vào cung xin thánh chỉ mời Lưu thái y qua phủ chuẩn bệnh cho cô cô, mặc dù được hoàng thượng phê chuẩn, nhưng theo trình tự phải nửa tháng mới tới được, cho dù chuyện quá khẩn cấp nhưng trong cung thủy chung vẫn có điều lệ, không trì hoãn đến nửa ngày thì thái y cũng vào không được phủ. Nhưng Tô Bá Hiên lại có công lao nhất đẳng Hầu tước, dĩ nhiên là được hưởng một chút đặc quyền, nếu như lại được hoàng thượng đặc biệt phê chuẩn, vậy trong nháy mắt dẫn theo thái y xuất cung thì cũng không phải là chuyện khó khăn lắm, chỉ là phần tâm ý này cũng rất khó có được.

Tình huống trong phòng còn không rõ ràng, Tiểu Lưu thái y đi vào đã lâu nhưng không có một người truyền lời nói ra ngoài, tất cả mọi người đều níu chặt tâm can. Hai canh giờ đã qua, rốt cuộc Tiểu Lưu thái y lau mồ hôi trên đầu từ trong phòng đi ra, mấy người Quý gia chỉ trợn to hai mắt nhìn hẳn, cũng không dám tiến lên hỏi, lòng bàn tay cũng túa ra mồ hôi.

Vẫn là Tô Bá Hiên tiến lên hỏi một câu: “Tình huống ra sao rồi?”

Tiểu Lưu thái y thở dài lắc đầu một cái: “Đứa bé không giữ được.” Tất cả mọi người Quý gia mặt đều xám như tro tàn.

“Hoàn hảo tới kịp thời, trễ nửa nửa bước, ngay cả người mẹ cũng không giữ được. Ta kê chút phương thuốc, dùng đúng hạn, điều trị một thời gian, sau này vẫn còn cơ hội.”

Vừa nghe bảo vệ được người mẹ, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Quý Tĩnh An đã không kèm chế được tâm tình, không để ý cái gì đen hay xúi quẩy, vọt vào phòng. Quý Hoài Trung vừa cảm ơn Tiểu Lưu thái y vừa đi đến sương phòng sát vách bên cạnh, báo bình an cho Quý phu nhân vẫn nằm trên giường đỡ lo.

Lúc này, sương mù trong mắt Bình An mới hóa nước rơi xuống, Tú Bình có thể giữ được mệnh chính là trong cái rủi có cái may, núi xanh còn đó, chỉ cần người một nhà có thể bình an thì đó chính là thiên đại phúc khí.

Tô Bá Hiên xoay người thấy Bình An đang cúi đầu lau nước mắt, biết nàng mới vừa rồi gất gao nhịn không bị loại tràng diện này hù dọa khóc thì đúng là khó có được, liền đi an ủi nàng: “Yên tâm, Tiểu Lưu thái y

y thuật inh, tẩu tử Quý gia cứ điều dưỡng theo như phương thuốc của hần một thời gian, về sau nhất định có thể ôm tiểu tử trắng mập.”

Lúc này Bình An mới ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt vô cùng phức tạp, đan xen cảm ơn cùng bài xích,

Hai loại không nói được rõ cảm xúc ở bên trong, cuối cùng hoá thành hai chữ nhẹ nhàng: “Cám ơn!”

Mặc dù xảy thai, nghe bà đỡ nói còn là một tiểu công tử, Tú Bình vô cùng khổ sở một hồi, cũng may nàng còn trẻ, thân thể lại không hề yếu kém, có phương thuốc điều dưỡng của Tiểu Lưu thái y, cho nên rất nhanh thân thể của nàng đã khôi phục không sai biệt lắm, nhưng Bình An thấy tâm tình của nàng ấy thủy chung có chút tích tụ, cũng thường xuyên tìm chút đề tài trêu chọc nàng ấy vui vẻ.

Sau đó có một lần Bình An ở trong phòng nói chuyện phiếm cùng Tú Bình, vừa vặn gặp Tĩnh An trở lại, Tú Bình chỉ lạnh lùng ứng phó hần mấy câu rồi lờ hần đi, Tĩnh An cũng chỉ hơi lúng túng một chút, rất nhanh liền qua đi, tựa hồ đối với thái độ của Tú Bình cũng tập mãi thành thói quen vậy. Trong lòng Bình An liền nóng nảy.

Một ngày kia Bình An cùng Tú Bình nói chuyện phiếm hàn huyên tới ngày lễ cập kê, bởi vì khi đó Tú Bình đang trong kỳ sinh non, trong nhà cũng không có quá nhiều tâm tư lo liệu lễ cập kê cho Bình An, chỉ có một nghi thức qua loa. Tú Bình đối với chuyện này rất áy náy, nàng biết lễ cập kê đối với một cô gái mà nói có bao nhiêu quan trọng.

“Tẩu tử, cũng chỉ là nghi thức thôi, đối với ta mà nói, sao có thể quan trọng bằng người nhà chứ? Chỉ cần người thân thể tốt, hoà thuận ân ái với ca ca, về sau có thể ôm tiểu tử mập mập, so với cái nghi thức gì kia đều tốt hơn.”

Tú Bình ngẩn người, thấy Bình An là mười phần chân thành, không khỏi kéo tay của nàng cười đến có chút khổ sở: “Ta biết, chỉ trong lòng ta có chút vướng mắc.”

“Tẩu tử ta hiểu, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng không quản tương lai như thế nào, ta đều sẽ đứng về phía người.” Bình An cười cười, lâu dài rèn luyện khiến da dẻ của nàng càng lộ vẻ đỏ thắm, ánh mắt trong suốt không có một tia tạp chất, “Tiểu Lưu thái y nói rồi, chỉ cần điều dưỡng thật tốt thì vẫn có cơ hội mà.” Đúng vậy, còn có cơ hội, chỉ là không biết cơ hội này Tú Bình có thể cho Tĩnh An một lần nữa không.

Tháng tư, Kiến Khang năm thứ chín, Kinh Thành có mấy trận mưa phùn tí tách rả rích, sau cơn mưa hai bên quan đạo đều khô ráo, lục liễu nhẹ nhàng lên mầm mới, một chiếc xe ngựa cao quý vội vã chạy trên đường.

“Nương, uống chút nước đi.” Trong xe ngựa, Bình An đưa ấm nước tử kim cho Quý phu nhân, “Chúng ta đi như vậy có theo kịp được phụ thân không?”

“Lộ trình bất quá chỉ hơn nữa tháng, không theo kịp ta tự mình đi.”

Bình An có chút chột dạ nhìn Quý phu nhân: “Phụ thân không biết ta muốn đi theo chứ?”

Quý phu nhân trợn mắt nhìn Bình An một cái: “Ta đã trở về nhà mẹ ta, nói đến chỗ nào cũng đều có lí.”

“Phụ thân không cho đi là luôn có đạo lý của người, lần này người bị phái đi tuần sử Xích Giang vốn là đột nhiên, chúng ta lại lén lút đi theo, sợ không tốt rồi. Lại nói, một mình tẩu tử ở nhà đấy.”

Nghe Bình An nhắc tới Tú Bình, lúc này Quý phu nhân mới hơi buông miệng: “Không phải còn có ca con nữa sao. Tẩu tử con cũng thông suốt rồi, biết ta đây hơn mười năm chưa trở lại nhà mẹ, lần này rất không dễ dàng cha con được nhận việc tuần sử (tuần sát) ở Xích Giang, ta thuận đường trở về nhà mẹ một lần, tẩu tử con đều vô cùng ủng hộ, sẽ không có vấn đề gì.”

Kể từ khi biết Quý Hoài Trung đi tuần sử Xích Giang là có việc cần làm, Quý phu nhân liền bắt đầu kích động, la hét âm ỉ muốn đi theo cùng, thuận đường về nhà mẹ để xem một chút. Lần này Quý Hoài Trung trên mặt nổi lên tuần sử ở Xích Giang, nhưng thực tế là được hoàng thượng mật lệnh có chuyện đặc biệt phải làm, sao có thể mang theo phụ nho đi cùng được, lại biết căn bản nhà mẹ của bà ở Xích Giang đã

không còn người nào, đương nhiên một mực cự tuyệt bà Quý trong lòng phụ thân liền ghen một hơi: được, người không cho ta đi, tự ta không đi được sao?

Bình An ngược lại có thể hiểu tâm tình của Quý phu nhân, biết bà không phải muốn trở về Xích Giang gì đó, mà là muốn đi Điền Châu cách Xích Giang không xa, đi thăm tam muội muội của bà, song cũng là máu mủ tình thâm, cách hơn mười năm không gặp mặt, nay lại biết tình cảnh của Tam di không tốt, có thể không nhớ sao? Biết tâm lý bà đã quyết, lại không yên lòng để một mình bà lên đường, không thể làm gì khác hơn là cùng với bà lên lút lên xe ngựa đi theo sau lưng Quý Hoài Trung lên đường. Quan trọng hơn là, Bình An biết trận dịch tai (dịch bệnh) ở Nguyên Hoá sắp bộc phát, nàng muốn canh giữ bên cạnh Quý Hoài Trung để thúc giục ông trở lại Kinh Thành trước khi tình hình thiên tai bộc phát, không muốn sẽ sống như kiếp trước kia, nghe được tin dữ phụ thân nhiễm bệnh qua đời tại nơi xa xôi tha hương.

26. Chương 26

Edit: mc

Điền Châu, Phùng gia.

“Nương, nhà Nghiêm lão gia là bà con xa của Ngô lão phu nhân, quan hệ rất thân thiết, cũng là hộ nhân gia số một trong mười dặm tám hương, Thập Tứ Nương qua đó cũng là hưởng phúc nha.” Trong thượng phòng của Nghênh Tường viện, Tứ phu nhân mặc y phục mùa thu, lớp áo ngoài là sa tanh thêu hoa, ánh mắt dài nhỏ đang híp lại, đưa ẩm thuốc lão trong tay cho lão thái thái, “Nghiêm lão gia cũng nói không để cô nương bị thiệt thòi cơ mà, chuẩn bị sinh lễ cũng đầy, so với lúc Tứ Nương vào Ngô gia thì hơn chứ không kém chút nào.”

Lão thái thái vui đầu đưa miệng lại gần làn khói trên miệng ấm, “Ừm ực” mấy tiếng rồi nhả ra một miệng khói, mới trợn mắt nhìn Tứ phu nhân một cái: “Sao? Bán cháu gái ruột à? Thập Tứ Nương đó là cháu gái ruột của Phùng lão gia nhà ta.” Nói xong lấy bình khói ở trên bàn gõ mạnh vài cái.

Trong lòng Tứ phu nhân cười lạnh, nhưng trên mặt lại vô cùng uất ức, làm bộ cúi đầu lau khóe mắt: “Lời này của nương ngại chết ta đấy, nếu để Ngũ đệ muội nghe thấy còn không phải sẽ oán hận ta à, nhưng ta vì muốn tốt cho Phùng gia mà, không công lại gánh chịu tiếng xấu này.”

“Được rồi, người chớ có lại rơi nước mắt mèo ra đây, ai dám khó dễ người, tính nết người sao lại vậy chứ.” Lão thái thái mắt lạnh nhìn Tứ phu nhân một chút, “Trong lòng người cong queo mấy khúc ta không rõ ràng lắm. Nhưng cửa hôn sự kia của Bát Lang thì không được, mở miệng liền muốn sinh lễ gì đó, nữ nhi nhà hần là nạm vàng chắc? Nhà hần bán nữ nhi nhưng nhà ta không bán.”

Tứ phu nhân vừa nghe cũng có chút gấp gáp, ngoài miệng một mực không tha: “Nương, người nói gì vậy. Tạ lão gia cũng là người thành thật nghiêm túc, trong nhà lại không thiếu chút tiền này, chỉ là muốn thể diện mà thôi. Người ta nói chỉ có một nữ nhi, đương nhiên coi như bảo bối rồi, người ta muốn sinh lễ thì đến lúc đó cũng sẽ thêm đồ cưới lại mà. Chẳng nhẽ Tứ Phòng chúng ta cũng không nên cho người ta chút thể diện sao? Lúc Ngũ Lang đón dâu chả phô trương đó thôi, sao đến Bát Lang nhà ta lại không có gì? Nương, Bát Lang nhà ta cũng là cháu trai ruột của người mà.”

Lão thái thái không nhịn được nhất chính là Tứ phu nhân ở bên cạnh náo loạn, mãnh liệt sắc vài ngụm khói, chân mày xoắn chung một chỗ, trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Tình huống hiện giờ của Phùng gia người không phải không biết, Tạ gia muốn những sinh lễ kia nhưng ta lấy đâu được.”

Ánh mắt của Tứ phu nhân chuyển vài vòng, chậm chậm nói trở về trọng tâm đề tài lúc đầu: “Vậy không phải vừa vặn có một chuyện vẹn toàn đôi bên sao? Nếu Thập Tứ Nương đến nhà Nghiêm lão gia, Nghiêm lão gia sẽ không để nàng thiệt thòi, Tứ Nương lại là chủ tử có quyền ở Ngô gia, về sau ở Ngô gia cũng có tiếng nói, đến lúc cần còn có thể giúp đỡ chúng ta mấy câu. Còn tiền bạc sinh lễ này, coi như ta cho Tứ Phòng mượn cũng được mà, chờ Bát Lang cưới tiểu thư Tạ gia vào cửa thì cả vốn lẫn lãi đều cho vào của chung.”

Đôi mắt của Lão thái thái bị hun khói, nghĩ muốn hít thêm vài ngụm nữa nhưng cuối cùng lại buông bình khói xuống, trong lòng bà, hôn sự của cháu gái thủy chung cũng không quan trọng bằng tôn tử (cháu trai).

“Mặc kệ ra sao, lão Ngũ không có lên tiếng, người không được tự chủ trương chuyện Thập Tứ Nương.”

Trong lòng Tứ phu nhân liền cười trộm, chỉ cần lão thái thái mở miệng, Ngũ Phòng bên kia còn không phải là nghe theo nàng sao.

“Cái gì? Muốn gả Thập Tứ Nương cho Nghiêm lão gia á?” Ngũ phu nhân Dương thị ở trong phòng nghe được tin tức Tam phu nhân vừa nói, kinh ngạc không thôi, “Mấy phòng Nghiêm gia cũng đều phân ra hết rồi, đây là muốn gả Thập Tứ Nương cho phòng nào?”

Thân hình Tam phu nhân gầy yếu, sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt cũng rất tiêu tụy, nhìn khuôn mặt có mấy phần u sầu, cũng không hay nói nhiều với người khác, bình thường chỉ hay đi lại với Ngũ phu nhân, lúc này nàng thở dài, trong giọng nói có mấy phần mất mát: “Phòng gì chứ, chính là Nghiêm lão gia đấy.”

“A?” Dương thị cả kinh nói không ra lời, “Này, này, Nghiêm lão gia cũng đã bốn mươi mấy. chuyện này.”

Tam phu nhân gật đầu, đồng tình nhìn Dương thị: “Đúng vậy, chính thê đã chết năm trước rồi, trước mắt đang nhờ người xung quanh làm mai, nói mấy di nương trong nhà cũng không có ai lên được mặt bàn, muốn kết hôn với người có thân phận có giáo dục, còn phải là hôn đầu. Người khác đều nói Nghiêm lão gia bị là quỷ mê hồn, si tâm vọng tưởng, bày đặt đòi hôn sự tốt không nói, còn phải kết hôn với một lão già hòm hèm, chẳng qua hiện giờ Nghiêm gia trở nên giàu có, dù sao có chuyện này cũng chỉ vì muốn lấy đồng tiền kia mà thôi.”

“Ta vội vàng tới báo tin cho người, trong lòng người phải chuẩn bị đi. Tam phòng vốn chỉ là thứ xuất, không so được các người là con trai trưởng cháu ruột, Lục Nương gả không được chỗ tốt thì cũng thôi đi, nhưng chưa từng nghĩ.” Tam phu nhân nói xong liền cúi đầu trầm mặc không nói, vẻ mặt lại càng sầu khổ.

Dương thị bất an không yên trong lòng, nhưng vẫn nhẹ cầm tay Tam phu nhân trấn an: “Đích thứ gì chứ, đều là người Phùng gia, xương có gãy thì vẫn liền với gân đấy. Lục Nương ở bên kia. sống không tốt sao?”

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi Tam phu nhân liền móc khăn tay ra sức lau nước mắt, nghẹn ngào mấy tiếng mới nói: “Hôm kia ta lặng lẽ đi đại viện Tiền gia, mất ít nhiều bạc mới được Nhị phu nhân thiện tâm dẫn ta đi gặp Lục Nương, ta.” Nghĩ tới bộ dạng Lục Nương nằm trên giường người không ra người quỷ không ra quỷ, Tam phu nhân liền cảm thấy tim như bị xoắn thành mảnh vụn, nghĩ tới lúc ấy nếu không phải là mình quá mềm yếu, Lục Nương cũng sẽ không bị gả đi Tiền gia làm thiếp thất, bị chính thất hành hạ đến không còn hình người, “Ta không xứng làm mẹ nàng a.” Tam phu nhân oa một tiếng khóc lên, vừa ra sức đánh lên trên mặt mình.

Dương thị thấy vậy vội vàng kéo nàng: “Thím cũng đừng như vậy, người cần phải nghĩ thông suốt một chút.”

Dương thị nhìn Lục Nương lớn lên, cũng coi nàng như Thập Tứ Nương là con ruột mà đối đãi. Khi đó chỉ thứ hai trở về nói việc làm ăn thiếu nợ bên ngoài, đem hết tiền bạc trong nhà ra bù vào cũng chưa trả đủ khoản nợ, chấp vá lung tung bán một nửa số đất đai mới đủ, không còn dư tiền để quay vòng cho việc buôn bán nữa. Tiền gia làm khách hàng lớn của Phùng gia lại nguyện ý chìa tay giúp đỡ, điều kiện chính là muốn Lục Nương gả qua đó làm thiếp. Chuyện này trừ chi thứ hai cùng Tứ Phòng, mấy phòng khác đều phản đối, lão Tam tuy là thứ xuất nhưng dù sao Lục Nương vẫn là cốt nhục của Phùng gia, trước không nói gả đi làm tiểu thiếp, chỉ việc một phòng chủ mẫu chính là nổi danh xảo trá cay nghiệt, ngược đánh thiếp thất lại là chuyện thường xuyên xảy ra. Lúc đầu Tam phu nhân cũng phản đối, nhưng nàng lại chưa từng có chỗ nói chuyện ở Phùng gia, cuối cùng vẫn là giữ yên lặng mặc cho chi thứ hai làm chủ gả Lục Nương đến Tiền gia, từ đó về sau, Tam phu nhân lại càng ít lời, càng ngày càng buồn khổ.

Tam phu nhân khóc lóc bất lấy tay của Dương thị: “Người ngàn vạn lần đừng đi theo vết xe đổ của ta, là ta không tốt, ta vô dụng, nhưng dù gì ta còn có Thập Lang, người lại chỉ có một Thập Tứ Nương, vô luận như thế nào cũng phải bảo vệ nàng ấy.”

“Ta biết ta biết.” Dương thị cũng không nhận được rơi lệ cùng Tam phu nhân, trừ chua xót ra trong lòng lại thêm một phần sợ hãi.

Tứ phu nhân không trực tiếp tới tìm Dương thị, mà là đi đến chỗ Trương di nương ở Ngũ Phòng. Dương thị không có nhi tử, dưới gối chỉ có một nữ nhi là Thập Tứ Nương, những năm gần đây trong bụng lại không có động tĩnh gì. Lão thái thái ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng rất sốt ruột, hai đứa con trai thứ xuất kia bà không xen vào, nhưng mấy nhi tử thân sinh này đều muốn hương khói thịnh vượng, con cháu cả sảnh đường mới tốt.

Phải nói ở Phùng gia, Tứ phu nhân rất biết cư xử lại được lòng lão thái thái nhất, nàng trở về một chuyến nhà mẹ liền cho lão Ngũ một phòng thiếp thất, nói là biểu muội bà con xa của mình, nhân phẩm tốt bộ dạng đoan chính, quan trọng nhất là có thể sinh đẻ. Nhắc tới nhân phẩm tốt thì có thể nhìn thấy được, nhưng có thể sinh đẻ thì ai có thể nói trúng được chứ. Nhưng sau khi người biểu muội kia vào Ngũ Phòng thì liền tiếp sinh cho Ngũ Phòng thêm hai đứa con trai, lão thái thái cùng lão Ngũ mừng đến nỗi thiếu chút nữa không cúng vái Tứ phu nhân.

Trương di nương của Ngũ Phòng sinh hai đứa con trai nên đương nhiên địa vị như nước lên thì thuyền lên, hơn nữa Dương thị vốn là người không thích so đo, tính tình lại có chút mềm yếu, không có nhi tử, cho nên mặc dù ở Ngũ Phòng Dương thị là chính thê, nhưng người chân chính tiếng nói có trọng lượng lại là Trương di nương.

Tiểu Trương di nương này là do Trương di nương làm chủ nạp cho lão Ngũ, cũng là biểu muội cùng họ bà con xa của nàng. Hiện giờ hậu trạch lớn nhỏ ở Ngũ Phòng đều do họ Trương định đoạt, rất nhiều chuyện hai Trương di nương ở bên tai Phùng Ngũ Gia thổi gió mà thành.

“Biểu tỷ, chuyện này không phải chỉ một câu nói là được.” Trương di nương ngồi trên ghế đôn, bưng một ly trà nhẹ thổi lá đang trôi nổi ở trên, nhấp một ngụm, rất có tư thái của đương gia chủ mẫu.

Tứ phu nhân cũng nâng ly trà lên uống một hớp, trong lòng nhất thời cả kinh, đây chính là trà Bích Loa Xuân thượng đẳng, năm nay trong phủ mới vừa phân xuống dưới, mỗi phòng cũng chỉ được chia một cân, tuy nàng sống chết đi xin lão thái thái cũng mới xin được một cân rưỡi, bình thường nếu không phải là khách quý tới thì căn bản không nỡ lấy ra dùng, Trương di nương này lại coi như nước lọc mà uống.

Trong lòng Tứ phu nhân có chút tư vị không phải, nghĩ thầm thật là cái trắng đều cho heo đùn rồi, lại nghĩ đến mình có chuyện muốn nhờ, lập tức thay một khuôn mặt tươi cười: “Đúng vậy, trong phủ ta cũng biết, ở Ngũ Phòng này chỉ có tiếng nói của người là có trọng lượng. Nếu hôn sự này của đại chất tử (cháu trai cả) mà thành, sẽ cảm động và biết ơn người cả đời.”

“Biểu tỷ nói lời này là khách khí rồi, ta có thể có ngày hôm nay là do được biểu tỷ cất nhắc đấy.” Trương di nương đặt ly trà xuống cười cười, đôi mắt hoa đào lướt qua mặt của Tứ phu nhân, mới nói: “Thật ra thì những năm này toàn dựa vào Ngũ gia thương tiếc, mới để cho ta có một nơi đặt chân trong nội viện này. Nhưng nói đến cùng ta cũng chỉ là vợ bé, không so được với chính thất vợ cả. Nếu chuyện như vậy mà thành thì không tránh được sẽ đắc tội với vị ở chính phòng kia, nếu nàng ấy thật so đo, ta cũng không được cái gì tốt. Ta đây dưới mắt còn có hai nhi tử, Thập Thất Lang qua vài năm nữa cũng sẽ buộc tóc lấy vợ, khẳng định là do chính ta thu xếp, không có chính thất giúp đỡ thì đến sính lễ ta cũng không có bản lĩnh chuẩn bị, vậy hỏi về sau Thập Thất Lang cùng tám ca ca của hắn làm sao có thể lấy được hiền thê, làm sao cưới được người như ý, ta sẽ phải đền đáp hắn như thế nào được.”

Tứ phu nhân đang ở trong lòng nhỏ một ngụm: tiện chũng do di nương này sinh ra mà cũng muốn sánh với con cháu ruột thịt của ta, trước tiên cũng không tự soi gương lại xem. Nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Đệ muội người yên tâm, về sau chuyện của người chính là chuyện của ta, người cưới con dâu chính là ta cưới con dâu, ta nhất định sẽ giúp người thu xếp mối hôn nhân tốt.”

Trương di nương chỉ cười nhạt chưa trả lời, chuyện sau này ai nói được, chuyện qua cầu rút ván cầu nàng đã thấy không ít.

“Đệ muội, người cũng biết tình huống hiện giờ trong nhà ra sao, việc làm ăn của chi thứ hai không tốt khiến trong nhà đã phải bồi thường số lớn rồi.” Tứ phu nhân mở miệng gọi một tiếng đệ muội rất thân thiết, thật ra Dương thị mới là đệ muội chân chính trên danh nghĩa của nàng, “Nếu không phải là ta không có biện

pháp, cũng tuyệt đối không dám tới làm phiền đệ muội người đâu. Người có thương cảm cho Đại Chất Tử người thì hãy phát thiện tâm đi.”

“Ôi biểu tỷ đây là đang nói người nào vậy? Ngày lành của cháu ta mắt thấy sắp đến rồi. Cô nương Tạ gia này là trăm nhà khó cầu, nhưng ta nghe nói Tạ lão gia cho cô nương thêm đồ cưới, tăng lên là hai ngàn lượng đấy, đến lúc đó đều là của Tứ Phòng người.” Tuy nói mấy phòng không ở riêng, nhưng đồ cưới đều theo tân nương tử, không nhập vào sổ sách của chung.

Tứ phu nhân thoáng sững sốt, sắc mặt có chút khó xử: “Nói thì nói như vậy, nhưng Tạ gia muốn sinh lễ cũng không ít đâu, ước chừng là một ngàn lượng đấy. Nếu đổi lại là trước kia, đừng nói lão thái thái, tự ta có thể trợ cấp. Nhưng bây giờ không phải đều cầm đi bù lỗ cho chi thứ hai sao?”

“Không phải Tạ gia nói sinh lễ sẽ theo đồ cưới đều trả về sao? Hơn nữa, ta nghe nói sinh lễ của Nghiêm lão gia là một ngàn năm trăm lượng đấy” Giọng nói của Trương di nương có ý chậm lại, nghiêng mắt quan sát Tứ phu nhân.

Quả nhiên khoe miệng Tứ phu nhân giật giật, thật vất vả mới nặn ra một nụ cười: “Nghe người nói kia, một là một, hai là hai, chẳng lẽ ta còn tham một tám tám mươi lượng này à. Đến lúc đó cũng muốn trả chứ. Giờ làm tiệc cũng không còn tiền nữa, chuẩn bị mọi mặt gì cũng phải cần tiền. Phải nói năm trăm lượng kia nhét kê rằng cũng không đủ, đến lúc đó không phải còn dùng đến tiền của ta à.”

Trương di nương liền cười lạnh, mới vừa rồi không phải nói tiền của mình đều cầm đi trả nợ cho chi thứ hai rồi sao?

“Aizz, đây đều là khó xử phụ mẫu, biểu tỷ người rót cuộc cũng là chính thất, hiện giờ tìm nàng dâu cũng phải lao tâm lao lực như vậy, người nói ta đây là vợ bé thì làm sao mới tốt đây? mắt thấy đã đến ngày lành của Bát Lang rồi, đáng thương đệ đệ hần sau này sẽ bị người khác xem thường, đều tại di nương là ta đây không biết làm người, phải đi theo vạch mặt với đương gia chủ mẫu rồi.”

Tứ phu nhân nhú mày nghe Trương di nương khóc lóc kể lể, trong lòng biết nếu muốn chuyện này thành công thật đúng là phải nhờ vài cọng lông rồi, liền hạ quyết tâm nói với Trương di nương: “Coi lời của đệ muội kia, người vì ta làm việc chẳng lẽ ta lại để người xuất lực sao? Người yên tâm đi, sau khi chuyện này thành công, ta cho người số này.” Nói xong giơ hai đầu ngón tay ra.

Trương di nương ngẩng đầu nhìn, vẫn cúi đầu dùng khăn tay lau khóe mắt.

Tứ phu nhân lại khẽ cắn răng, tăng thêm một đầu ngón tay: “Ba trăm lượng, đến lúc Thập Thất Lang đính hôn thì ta sẽ bao toàn yến tiệc.”

Trương di nương lập tức ngẩng đầu vui vẻ ra mặt: “Chuyện này của Bát Lang cứ để ta lo. Nhưng biểu tỷ, mới vừa rồi người nói bao yến tiệc là nói miệng không bằng chứng, vẫn là viết vài chữ giữ lại đi.”

Dương thị ở bên kia còn không biết người khác đang thương lượng như thế nào để bán nữ nhi của nàng với giá tốt. Đợi đến tối Phùng Ngũ Gia ở cửa hàng trở lại, Dương thị liền đem lời của Tam phu nhân nói cho Phùng Ngũ Gia nghe, lúc Phùng Ngũ Gia nghe xong thì bảo đây là nói bậy, nói lão thái thái như thế nào đi nữa cũng không thể bán tôn nữ của mình, lại nói cho dù lão thái thái có đồng ý, chính mình sẽ làm loại chuyện đó sao? Bên này còn chưa nói xong, bên ngoài liền có nha hoàn tới báo, Trương di nương mời Ngũ Gia đến bên kia một chuyện.

Nghe Phùng Ngũ Gia nói như vậy, Dương thị mới thoáng yên tâm. Thập Tứ Nương vừa mới tròn mười bốn tuổi, vốn đã đến tuổi làm mai, nhưng nếu muốn gả nàng ột ông lão tái giá, dù Dương thị có hiền lành đến đâu cũng sẽ tìm người liều mạng. Mười lăm tuổi nàng đã đến Phùng gia, qua nhiều năm như vậy vẫn an phận thủ thường, tất nhiên là bởi vì tính tình nàng hiền lành, cũng bởi vì bên cạnh nàng không có người nhà mẹ đẻ để đi tranh đoạt, xảy ra chuyện gì cũng chỉ có thể yên lặng một mình chịu đựng. Mặc dù nàng không có nhi tử, bên dưới lại có di nương sinh hai con trai, nếu đổi lại là nhà khác, hai đứa con trai này nàng hoàn toàn có thể nhận trên danh nghĩa. Nhưng nàng không làm như vậy, còn mặc cho Trương di nương nuôi dưỡng hai đứa con trai ở bên người, có một lần Dương thị đi ngang qua hậu hoa viên, chính tai nghe được Thập Thất Lang kêu Trương di nương là “nương”, đây chính là chuyện đại nghịch bất đạo, mặc kệ là Thập Thất Lang hay Thập Bát Lang, mẫu thân của bọn hần chỉ có một, chính là Dương thị nàng.

Nhưng Dương thị lựa chọn mắt diếc tai ngơ dần xếp ổn thỏa, thậm chí nhiều năm như vậy nàng cũng chưa từng lập uy với Trương di nương cùng Tiểu Trương di nương mới vừa vào cửa, nàng cho rằng mình ỷ thế là có thể đổi lấy một phần an ổn, nhưng không ngờ chính sự nhàn nhai dụ ngoan của nàng lại mang đến ình một trận tai hoạ.

27. Chương 27

28. Chương 28

Dương thị cùng Thập Tứ Nương ngậy người ở một bên nghe lão thái thái và Nhị phu nhân trách mắng một hồi, Tứ phu nhân đầu tóc lộn xộn ngồi một chỗ với Thập Tam Nương vẫn hung tợn nhìn hai mẹ con Dương thị.

Không lâu sau Phùng Ngũ Gia từ cửa hàng chạy về, đi theo đằng sau là Thập Lục Lang đang vừa đi vừa nhảy, vừa vào sảnh liền hướng về phía Thập Tứ Nương làm mặt quỷ.

Chỉ thấy Phùng Ngũ Gia cũng không nói nhiều, thấy Dương thị đứng ở nơi đó, bước một bước dài tiến lên không nói hai lời cho Dương thị một cái tát quật ngã trên mặt đất: “Người bà nương (phu nữ có chồng) bại gia, người bức tử Tứ tẩu thì người có cái gì tốt? ! Ngay cả nha đầu chết tiết bảo bối của người kia, người muốn giữ nàng lại cả đời thì tốt thôi, ta sẽ trở về phòng viết hưu thư.”

Dương thị bị một cái tát mạnh mẽ đánh cho trước mặt bỗng tối sầm, té xuống đất nửa ngày chưa tỉnh hồn lại, Thập Tứ Nương ở bên cạnh cũng bị sợ đến sững sờ, há mồm nói không ra một chữ. Đại phu nhân thấy tình thế này cũng sợ hết hồn, vội vàng che đôi mắt của Khánh Ca ở bên cạnh. Nhị phu nhân dùng lỗ mũi cười khê một tiếng, nghĩ thầm lần này Dương thị mất mặt thật lớn rồi, ngay trước mặt cả nhà bị trượng phu đánh. Tứ phu nhân thấy mà tinh thần run lên, chỉ ước gì Dương thị bị đánh nhiều thêm mấy cái, đánh chết là tốt nhất, sẽ đem bán Thập Tứ Nương đến nơi được giá tiền cao nhất.

Lão thái thái cau mày muốn mở miệng khiển trách Phùng Ngũ Gia mấy câu, lại nghĩ đến giờ hần đang dạy dỗ nàng dâu, bình thường nàng dâu lão Ngũ cũng không phải rất hiểu lý lẽ nhưng rất nghe lời, hiện tại lại sống chết phân cao thấp với mọi người thì cho rằng nhất định là lão Ngũ buông thả không dạy dỗ tốt nàng. Nhưng chuyện đánh nàng dâu như vậy ở Phùng gia cũng không được khích lệ, thôi vậy, sau sẽ nói chuyện với lão Ngũ một chút, làm nghiêm khắc hơn ngày thường cũng tốt, không cần đến lúc nước tới chân mới nhảy.

Trên mặt đất, Dương thị hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt dờ dẩn giương mắt nhìn một vòng người trong phòng, những người đó hoặc cười nhạo hoặc hung ác, hoặc đồng tình hoặc lạnh lùng, nhưng không có một ai chịu đưa tay giúp đỡ. Phùng Ngũ Gia vẫn còn ở bên cạnh tức giận mắng cái gì nàng đều không nghe thấy, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, huyết khí trong ngực bắt đầu sôi trào, hé miệng phun ra một ngụm máu tanh. Thập Tứ Nương quá hoảng sợ mới mở được miệng kêu một tiếng “a”, nhào tới trước ôm Dương thị khóc rống: “Nương à!”

Dương thị nhìn Thập Tứ Nương đang khóc nức nở, hơn nửa ngày mới lệ tuôn trào như suối, khóc không thành tiếng: “Con a, hai mẹ con mình không sống được nữa rồi!” Khóc đến tha thiết, quả thật là bi thương đến tuyệt vọng.

Phùng Ngũ Gia thấy Dương thị khóc đến thảm thiết, khoe miệng vẫn còn vết máu, trong lòng cũng hơi hối hận. Mới vừa rồi ở cửa hàng, nghe được Thập Lục Lang tới báo tin, nói Dương thị vì chuyện của Thập Tứ Nương mà cùng lão thái thái và Tứ phu nhân tranh chấp, Dương thị la lối om sòm nói lão thái thái cùng Tứ phu nhân muốn đem Thập Tứ Nương bán lấy tiền, còn nguyên rửa Tứ Phòng một nhà chết mới phải, đến lúc đó mình bỏ tiền sinh lễ giúp Bát Lang. Tứ phu nhân bị nói xong không còn mặt mũi mà sống, muốn nhảy giếng tự sát, Dương thị còn đi theo nhìn chuyện cười. Lão thái thái bị tức đến không có cách sống mới để cho Thập Lục Lang đi gọi Ngũ Gia trở về xử lý. Lúc Thập Lục Lang nói chuyện không hề kiêng dè

chường quỹ và tiểu nhị đều đang ở cửa hàng, mọi người nghe xong chuyện đều đưa ánh mắt khác thường nhìn Phùng Ngũ Gia, khiến Phùng Ngũ Gia cảm thấy hết sức mất mặt, trong lòng bất giác dâng lên cơn hỏa, dọc theo đường đi Thập Lục Lang lại thổi chút gió bên lỗ tai hắn, cho nên vừa tới thượng phòng thấy Dương thị liền giận đến phát điên.

Giờ thấy Dương thị miệng phun máu tươi khóc đến thở không ra hơi, Phùng Ngũ Gia cũng có chút hối hận mình nhất thời kích động mà động thủ, trong lòng biết Dương thị cũng không phải loại người giở trò la lối om sòm, những năm gần đây cũng ít khi mắc sai lầm, hai người không ân ái nhiều nhưng vẫn tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), đây là lần đầu tiên hắn động thủ đánh Dương thị. Nhưng muốn hắn nhận lỗi với Dương thị là không thể nào, huống chi còn có mẫu thân và mấy vị tẩu tẩu đứng bên cạnh.

“Khóc tang cái gì? Còn không ngại mất mặt à? Nhanh về trong viện đi.” Phùng Ngũ Gia muốn khuyên Dương thị trở về trong viện trước, chuyện hôm nay hắn cũng thấy rõ rồi, Dương thị không muốn gả Thập Tứ Nương, không lấy chồng thì không gả đi, trở lại trong viện thương lượng với hắn cũng không đến nỗi nháo tới chỗ lão thái thái, bảo hắn ăn nói thể nào với mấy phòng khác đây.

Có nha hoàn từ ngoài vào phòng thông bẩm, nói ngoài cửa có vị phu nhân mang theo một cô nương muốn bái kiến lão thái thái, nói là người nhà mẹ đẻ của Ngũ phu nhân. Nha hoàn kia nói gì người trong phòng cũng không có tâm tư nghe, chợt thấy Dương thị từ trên mặt đất vùng dậy, lao một mạch đâm đầu vào đầu tường, cả nhà bị sợ đến la hoảng lên, nếu không phải Thập Tứ Nương ở một bên thuận tay kéo Dương thị lại khiến Dương thị trượt chân, vậy đúng là đụng vào rồi. Dương thị bị kéo nên tốc độ cũng chậm lại, thêm Phùng Ngũ Gia ở bên cạnh túm lấy, hắn sợ đến sắc mặt đều trắng.

“Nương đưa nhỏ à, người làm cái gì vậy? Người điên rồi? !”

Dương thị vừa khóc vừa tiếp tục lao vào tường: “Ta đáng chết ta đáng chết! Để cho ta chết đi!”

Phùng Ngũ Gia bên này kéo lại, Dương thị bên kia khóc rống lên, Phùng Ngũ Gia không chịu nổi phiền chán dùng sức đẩy mạnh nàng ngã xuống đất, Dương thị nhào xuống mặt đất gào khóc, Thập Tứ Nương cũng tiến lên ôm Dương thị cùng khóc, tràng diện vô cùng hỗn loạn.

Lúc này lại thấy một nha hoàn vội vội vàng vàng chạy vào: “Lão thái thái, phu nhân Quý gia đến cửa viện rồi, nói là tới bái kiến ngài!” Nói liên tiếp mấy lần mới được lão thái thái trả lời.

“Phu nhân Quý gia nào?”

Nha hoàn kia thấy trong nhà hỗn loạn, không khỏi phóng đại âm thanh trả lời: “Chính là người nhà mẹ đẻ của Ngũ phu nhân! Nói là tỷ tỷ của Ngũ phu nhân, từ trong kinh thành đến!” Âm thanh lớn khiến tất cả mọi người trong nhà đều nghe thấy, ngay cả Dương thị cũng ngẩng ngẩng cả người dừng khóc.

“Sao không thông truyền? Sao không thông truyền?” Lão thái thái vội vàng từ trên giường đất ngồi dậy, giận dữ mắng mỏ tiểu nha hoàn kia.

Tiểu nha hoàn có chút uất ức: “Mới vừa rồi đã thông truyền rồi, lại đúng lúc gặp Thập công tử hồi phủ, nói là muốn tự mình đưa họ tới.” Thập công tử chính là Thập Lang ở Tam Phòng, lớn hơn Thập Lục Lang của Tứ Phòng ba tuổi, luôn luôn cùng hắn bất hòa, vừa rồi lúc Thập Lục Lang đến cửa hàng hắn cũng ở đó, trong lòng liền biết không hay, hiểu rõ Tứ Phòng này giỏi nhất chính là đổi trắng thay đen, Tam Phòng nhà hắn ăn không ít thiệt thòi từ Tứ Phòng rồi, lần này phải về thăm nhà một chút, bằng không Ngũ thẩm bị những người Tứ Phòng đó ăn cũng không chừng. Thập Lang liền tìm lý do trốn khỏi cửa hàng đi về, vừa tới cửa phủ liền thấy một vị phu nhân nói là nhà mẹ của Ngũ phu nhân, nên thuận đường đưa bọn họ vào.

Không đợi mọi người ở thượng phòng phục hồi lại tinh thần, thì thấy ngoài cửa có một vị phu nhân tầm ba mươi sáu ba mươi bảy tuổi duyên dáng sang trọng đi vào, đi theo phía sau là một cô nương mười ba mười bốn tuổi diện mạo thanh lệ, mặc một thân y phục gấm trắng thuần thêu hoa cẩm tú, phía sau có mấy nha hoàn ma ma đi theo, đều là bộ dáng đoan chính quần áo chỉnh tề.

Quý phu nhân mang theo Bình An mới vừa vào nhà, thấy bên trong có rất nhiều người, có đang đứng có đang ngồi còn có cả nằm, trong lòng Quý phu nhân thấy có chút kỳ quái, nhìn về phía người nằm trên mặt đất mấy lần, ánh mắt hai người đối diện nhau. Người nằm trên mặt đất kia không lên tiếng chỉ rơi lệ, đột nhiên lại tiến lên nằm rạp xuống ôm chân của Quý phu nhân.

Trong lòng Quý phu nhân run lên, cúi người nhẹ đẩy Dương thị ra, đỡ lên trước mặt tỉ mỉ quan sát một lát, rõ ràng vẫn là gương mặt mày, nhưng lại nhếch nhác tiêu tụy, trên mặt sưng đỏ còn lưu lại dấu năm ngón tay. Trước kia không phải nàng ấy luôn chỉnh tề nhất sao, hiện giờ đầu tóc rối loạn cũng không để ý, y phục lại dính nhiều tro bụi, nơi cổ áo còn có vết máu chói mắt nhìn mà kinh hãi, Quý phu nhân liền đưa tay sửa chút sợi tóc cho Dương thị, lại nhặt đi cỏ xơ trên người nàng ấy.

“Tam muội, muội có khỏe không?” Vừa mở miệng mới biết mình đã nghẹn ngào không thành tiếng, Quý phu nhân ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được lần đầu gặp mặt sau vài chục năm xa cách muội muội sẽ thành bộ dạng này. Bà cũng nghĩ tới nàng ấy trôi qua không tốt, nhưng không nghĩ đến nàng ấy lại khổ sở đến như vậy.

Khóe miệng Dương thị còn lưu lại vết máu, nước mắt soàn soạt chảy xuống, mở miệng lại không nói ra được một câu nào, hướng về phía Quý phu nhân vừa gật đầu lại vừa lắc đầu, rõ ràng khóc đến thê lương lại không phát ra được chút âm thanh nào. Bình An đứng ở một bên thấy vị phu nhân trước mắt này có mấy phần giống mẫu thân, trong lòng chua xót vô cùng, không nhìn được cũng rơi lệ theo, nàng phân phó Thúy Hồng ở sau lưng tìm sợi rế đàng cho Dương thị, đi qua đỡ Dương thị ngồi xuống, lại xoay người nâng Thập Tứ Nương trên đất dậy. Thập Tứ Nương như thấy cứu tinh cầm chặt lấy tay của Bình An, thân thể run rẩy kịch liệt, Bình An liền nhẹ nhàng ôm nàng ấy, ở bên tai nàng ấy nhẹ giọng nói: “Đừng sợ! Ta là Bình An, người là Thập Tứ tỷ tỷ sao?” Thập Tứ Nương gật đầu một cái, nắm lấy tay Bình An chặt hơn.

“Vị này là tỷ tỷ nàng dâu lão Ngũ à?” Mọi người đối với vị Quý phu nhân đột nhiên xuất hiện này cũng rất không quen, chỉ nghe nói Dương thị có tỷ tỷ, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua. Hiện giờ tình cảnh sa sút bực này của Dương thị lại bị người nhà mẹ nàng bắt gặp, người trong phòng đều có chút lúng túng, nhất thời không biết chào hỏi như thế nào. Rốt cuộc vẫn là lão thái thái mở miệng trước.

Trong lòng Quý phu nhân khổ sở đến tận cùng, nhưng vẫn hiểu rõ cấp bậc lễ nghĩa là không thể mất, đứng dậy hướng về phía lão thái thái hành lễ: “Thỉnh an Lão thái thái, hôm nay mạo muội tới quấy rầy mong rằng lão thái thái tha lỗi. Ta với Tam muội đã từ biệt hơn mười năm, lần này theo phu quân đi tuần sử Xích Giang mới có cơ hội gặp lại Tam muội một lần.”

Phùng Ngũ Gia mãnh liệt chấn động trong lòng, tuần sử là cấp trên ngự tứ, chính là quan tam phẩm, nghe nói đã đến Xích Giang, ít ngày nữa sẽ đến Điền Châu, mấy ngày trước hội trưởng thương hội (hội nhà buôn) còn muốn triệu tập Thương gia (nhà buôn) trong thành đi thương thảo, nói là Tri Châu phân chia nhiệm vụ, muốn mọi người trong khoảng thời gian này không cần ào ào lên giá hàng hóa, mỗi nhà quét dọn sạch sẽ mặt đường của mình, không cần đánh đuổi những tên khất cái (ăn mày), phải tuyên cáo phát cháo miễn phí, không cần gây nên tiếng oán than dậy đất. Vị Tuần Sử đại nhân mà Tri châu coi trọng không phải chính là “phu quân” của vị tỷ tỷ trong miệng Dương thị đấy chứ?

“Tuần sử Xích Giang? Vậy không có ở Điền Châu hả? Nàng dâu Lão Ngũ, xem ra người tỷ tỷ của người muốn nghỉ lại ở trong viện của người rồi.” Nhị phu nhân nào biết những thứ này, còn cho rằng Tuần Sử chỉ là chức quan nhỏ không lên được mặt bàn, chẳng qua Quý phu nhân tới đây là muốn dựa vào Phùng gia ăn không uống không, hiện tại bề ngoài thì vinh quang nhưng giả mạo khắp nơi ăn nhờ người ta mà thôi.

Tứ phu nhân luôn cho rằng Nhị phu nhân biết được nhiều, thấy trong miệng nàng ta khinh thường Quý phu nhân, liền nhận định Tuần Sử không phải là chức quan đáng ngại gì, tìm mới vừa rồi treo cao giờ mới để xuống, mở miệng nói: “Nàng dâu lão Ngũ nên giữ tỷ tỷ lại ở thêm mấy ngày, bất quá trước đây, lão Ngũ nên rửa nỗi oan ức cho ta đi, Tứ Phòng ta không thể bị người khác dội nước bẩn như vậy được.”

Thấy Tứ phu nhân ở trước mặt người ngoài mà nhất quyết không tha như vậy, lão thái thái cũng không nhìn được nhử mồi, muốn nhẹ giọng khuyên bảo nàng mấy câu, lại nghe Thập Tam Nương ở một bên nói giúp vào: “Đúng vậy, nếu truyền đi Tứ Phòng ta muốn bán Thập Tứ Nương, đừng nói hôn sự của Bát ca không thành, ngay cả về sau làm mai cho ta cũng không thuận lợi. Ngũ thúc, hôn sự của Thập Tứ Nương là người tự mình đồng ý, người phải tỏ rõ thái độ.” Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, Thập Tam Nương biết lúc này không ép Phùng Ngũ Gia ra quyết định, trở lại trong viện Ngũ Phòng thì chuyện này bị thay đổi cũng không biết chừng.

Trải qua náo loạn vừa rồi, Phùng Ngũ Gia cũng có chút dao động, nhưng hiện giờ đang ở trước mặt Quý phu nhân nên khó mà nói cái gì được, chỉ đành phải nói: “Chuyện này sau này hãy nói.”

“Ngũ thúc, thừa dịp hiện tại nhiều người, nói chuyện này cho rõ ràng đi.” Thập Lục Lang theo Bình An tiến vào, đôi mắt quay tròn nhìn chăm chăm nàng, không có ý định rời khỏi phòng khách, lúc này vừa nghe Phùng Ngũ Gia muốn rút lui không làm, liền vội nói, “Nếu không phải người chân trước đồng ý, Ngũ thẩm chân sau liền đến phòng ta náo loạn, người nào chịu được chứ?”

Nếu Phùng Ngũ Gia có tính hay giận, lập tức sẽ một ngụm từ chối: “Đúng vậy, ta đổi ý rồi, ta không đồng ý nữa!” Nhưng hắn lại cố tình không cứng rắn vào đúng thời điểm, đứng đó do dự nửa ngày không biết mở miệng thế nào.

“Đúng vậy, muội phu, có cái gì người nói ngay đi, dù sao nơi này cũng không có người ngoài.” Quý phu nhân mở miệng, không thể nghi ngờ chính là kéo mình vào vũng nước đục này, Dương thị là thân muội muội của bà, chuyện của nàng ấy bà không thể không quan tâm.

“Tứ tẩu, ta thấy. Chuyện này coi như xong đi.” Phùng Ngũ Gia ấp úng thật lâu mới mở miệng, “Nếu nương nàng đã không đồng ý.”

Nhắc tới Tứ phu nhân thật là một nhân tài, Phùng Ngũ Gia nói đến mức này nàng ta vẫn chưa từ bỏ ý định, còn đang nhớ nhung khoản tiền sinh lễ kia đã gần đến tay mình, nháy mắt đã chảy ra vài giọt lệ nhìn Quý phu nhân nói: “Ta đây có lòng lại thành cầm mặt nóng dán người mông lạnh rồi! Thân gia tỷ tỷ, người nói một chút đi, đây là mối hôn sự tốt, đốt đèn lồng cũng khó tìm, Ngũ đệ muội chính là không nỡ xa đứa nhỏ thì cũng phải vì tương lai của nó mà suy nghĩ chứ. Qua thôn này thì sẽ không có khách điểm nào đâu, thân gia tỷ tỷ người đưa ra chủ ý giúp Ngũ đệ muội đi, Thập Tứ Nương đến Nghiêm gia có thể được hưởng phúc đấy chứ, ta là nhìn ở trong mắt gấp ở trong lòng a, Thập Tam Nương nhà ta cũng không có phúc phận này đâu, sư cô trong miếu kia nói năm nay năm là năm hạn của nàng, bất tự không yên, gả không được, đúng là đứa nhỏ không có phúc khí nha.” Thời điểm Tứ phu nhân đánh chủ ý lên Thập Tứ Nương đã sớm nghĩ xong đường lui cho Thập Tam Nương, từ đầu đã nói năm nay ngày sinh của Thập Tam Nương bất lợi, không tốt để làm mai lập gia đình.

“Hả? Dạng hôn sự tốt gì mà khiến thân gia phu nhân để ý như vậy?” Nếu không phải Quý phu nhân hiểu rõ tính tình muội muội mình, nhất định cũng cho là nàng ấy không biết điều phụ ý tốt của người ta đấy.

Tứ phu nhân liền nói tình huống của Nghiêm gia cho Quý phu nhân, dĩ nhiên là chọn điểm tốt, nói giống như ngay cả tiền nữ cũng mù quáng muốn gả cho Nghiêm lão gia này vậy.

“Quả nhiên là mối hôn sự tốt.” Quý phu nhân gật đầu một cái, Tứ phu nhân liền vui vẻ ra mặt, thầm nghĩ phu nhân trước mắt này quả là người chưa từng trải sự đời, thật dễ dụ.

“Thật là đáng tiếc cho Thập Tam tiểu thư rồi, không có được mối nhân duyên tốt này.” Quý phu nhân nói tiếp, Tứ phu nhân hung hăng gật đầu, làm dáng vẻ như rất tiếc nuối.

“Không biết Thập Tam tiểu thư xem quẻ ở nơi nào vậy? Từ đâu biết được năm nay nàng không được kết hôn?” Quý phu nhân hỏi Tứ phu nhân.

Tứ phu nhân dĩ nhiên đã có chuẩn bị từ sớm, mở miệng trả lời: “Ở miếu Cô Sơn vùng phụ cận, người ở Kinh Thành tới nên có lẽ không biết, trong miếu kia có sư cô phê quẻ rất chính xác, trăm lần đều linh.”

Quý phu nhân gật đầu một cái: “Ừ, phần nhiều nữ quyền kinh thành chúng ta đều đi Lâm Vân Tự cầu phúc tiêu tai, không biết thân gia phu nhân có biết Lâm Vân Tự không?”

Tứ phu nhân nào biết chỗ đó, chỉ đành lắc đầu, lại nghe thấy Nhị phu nhân ở bên cạnh khẽ cười một tiếng: “Lâm Vân Tự kia chính là nơi các quan lại quyền quý ở Kinh Thành hay đi, dân thường chỉ sợ không dễ dàng đến đó được? Thân gia phu nhân tới Điền Châu, nói vậy nhất định sẽ đi ngang qua Lâm Vân Tự.” Trong giọng nói lộ vẻ khinh miệt, mấy người làm ở sau lưng Quý phu nhân nghe được mà có chút nộ khí, nhưng đều do bốn phận của mình nên chỉ đứng ở một bên không lên tiếng.

“Thì ra vị thân gia phu nhân này cũng biết Lâm Vân Tự.” Quý phu nhân lại rất kiềm chế mà cười cười với Nhị phu nhân, quay đầu nói tiếp với Tứ phu nhân nói, “Trụ trì của Lâm Vân Tự đức cao vọng trọng, nếu là thân gia phu nhân tin tưởng ta, đưa ngày sinh tháng đẻ của Thập Tam tiểu thư cho ta, ta lập tức liền viết thư cho ông ấy, để ông ấy niệm kinh trì độ hóa giải tai tính cho Thập Tam tiểu thư, nhất định sẽ không bị quẻ bói gây khó khăn, hôn sự với Nghiêm gia cũng nhất định không có trở ngại gì.”

Tứ phu nhân nghe lời này sắc mặt có chút trắng bệch, nhất thời không trả lời được, may có Nhị phu nhân ở bên cạnh che miệng cười một tiếng: “Ồ, lời này của thân gia phu nhân có chút sợ ý rồi, nói vậy giống như rất quen biết với vị trụ trì của Lâm Vân Tự vậy, chỉ sợ ngay cả vị đây cao lùn mập gầy ra sao cũng không biết đâu.”

“Vị phu nhân này có điều không biết rồi.” Bình An ở phía sau hơi cúi người thi lễ, “Lâm Vân Tự là do gia tổ nhà ta quyên góp vàng sửa chữa mà thành, cho nên có giao tình với nhà ta khá sâu xa. Nếu các phu nhân không yên lòng, cũng có thể để cho nương ta viết thư cho Ông Từ ở Ngũ Hoa Sơn, năm trước chính là nương đi Ngũ Hoa Sơn cầu Ông Từ có được phương thuốc kỳ diệu chữa bệnh mới cứu được tiểu nữ một mạng. Ông Từ còn tặng cho tiểu nữ một túi phúc.” Nói xong Bình An lấy ở trong ngực ra một túi gấm màu đỏ tơ vàng, phía trên có ký hiệu của Ngũ Hoa Sơn.

Ngay cả lão thái thái không ra cửa trước còn biết Ngũ Hoa Sơn, cũng biết hàng năm Ngũ Hoa Sơn chỉ xuất ra hai mươi cái túi phúc tơ vàng này, người bình thường cầu còn không được đấy.

“Thập Tam tỷ tỷ không cần luyến tiếc, cứ chuẩn bị thật tốt đồ cưới là được rồi, đến Ngũ Hoa Sơn cũng chỉ mất năm ba ngày thôi, đến lúc đó xin Ông Từ chọn ngày tốt là xong rồi.” Dáng vẻ của Bình An rất thật lòng, “Người một nhà không nói hai lời, nếu là gia sự của Tam đi ta, chúng ta cũng nên cố gắng giúp. Thúc Hồng, nhanh đi lấy giấy bút trên xe đến đây.”

Thấy Bình An quay đầu phân phó người làm lấy giấy bút tới, Thập Tam Nương ở một bên kêu lên một tiếng bèn nhón: “Ta không muốn gả!”

Đứng ở trong góc, Thập Lang liền che miệng cười, hướng về phía Thập Lục Lang nháy mắt: “Thập Lục đệ, tỷ tỷ của người đang xấu hổ đấy. Cô nương đều là như vậy đó, trong lòng rõ ràng rất nguyện ý, nhưng ngoài miệng lại cứ nói không.”

Quý phu nhân và Bình An đang cười lạnh trong lòng, thấy Thập Lang tiếp lời chột giật mình ngẫm hiểu, nhìn nhau cười một tiếng, Quý phu nhân lấy hai tờ ngân phiếu ở trong ngực ra đưa cho Tứ phu nhân: “Chúng ta vội vàng tới đây không mang theo lễ vật gì, cái này coi như là thêm đủ đồ cưới cho Tam Tiểu Thư rồi.”

Tứ phu nhân nhìn qua thấy trên ngân phiếu ghi rõ là năm trăm lượng, hai tờ chính là một ngàn lượng, nhận cũng không được mà không nhận lại đau lòng, mới vừa rồi là nàng buộc Dương thị “bán” nữ nhi, hiện tại đến phiên chính nàng phải rồi, hẳn có nên “bán” nữ nhi hay không. Thập Tam Nương ở một bên thấy ánh mắt của Tứ phu nhân lóe lên, sợ tới mức trên trán đổ đầy mồ hôi, chặn ngang đẩy ra ngân phiếu của Quý phu nhân: “Cầm đi cầm đi! Năm nay Tứ Phòng ta không làm việc vui.” Nói xong vội vàng hướng về phía Thập Lục Lang nháy mắt.

Quý tỉnh Thập Lục Lang liền mang về mặt cột nhả nhìn sang Quý phu nhân, cúi đầu cung kính nói: “Tạ ý tốt của phu nhân, phu nhân đi xe đã mệt nhọc vẫn nên đi nghỉ ngơi trước đi, không cần quan tâm đến những chuyện nhỏ như hạt vừng củ tỏi này. Những chuyện mới vừa rồi người nói kia, mẫu thân ta không làm chủ được, còn phải chờ phụ thân ta trở lại rồi tính.” Nhẹ nhàng đẩy lại quả bóng lên trên người Phùng Tứ Gia đang không biết còn đi thu tô ở nơi nào.

29. Chương 29: Chương 29'

30. Chương 30

Chương 30

Chuyện nha hoàn trong viện Tiểu Trương di nương của Ngũ Phòng bị phạt trong một buổi chiều đã truyền khắp trên dưới Phùng phủ, nghe nói cái mông cũng bị đánh đến nở hoa rồi, nếu không phải Tiểu Trương di nương quá đau lòng sốt ruột mà choáng váng ngất đi, sợ rằng chân của tiểu nha hoàn kia đã bị phế rồi.

“Phi!” Tứ phu nhân ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, trên tay nắm hạt dưa, vừa cắn vừa trợn trắng mắt: “Đã nói nàng dâu lão Ngũ kia cũng không phải là hiền lành, lần này bản tính lộ ra rồi đấy.”

Nhị phu nhân ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, cầm khăn lụa khế che mũi, ghét bỏ nhìn Tứ phu nhân: “Đã nói mãi mà tướng ăn không thể tốt hơn một chút, phun hết lên người rồi đấy.” Nói xong lấy khăn lụa phủ một vòng trước người.

Tứ phu nhân ngượng ngùng cười cười: “Bình thường ở nhà đã quen vậy, Nhị tẩu đừng để ý. Lại nói, nếu Thập Tứ Nương không chịu, vậy hôn sự của Bát Lang nhà ta phải làm sao?” Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Nhị phu nhân, thấy sắc mặt của nàng ấy không đổi cũng không tiếp lời của nàng, Tứ phu nhân không khỏi bĩu khóe môi.

“Nhị tẩu, lúc ấy khi Ngũ Lang cưới vợ, trong nhà đúng là phải xuất ra khoản tiền lớn, khi đó mọi người thay Nhị ca trả nợ cũng vét sạch của cải, nhưng nói đến cùng vẫn không để Ngũ Lang thiệt thòi đón dâu, cũng không thể đến Bát Lang ta sẽ không có gì được.”

Nhị phu nhân như bị gai đâm, mãnh liệt trừng mắt nhìn Tứ phu nhân: “Tứ Nương xuất giá thì trong nhà cũng giúp không ít đâu, vốn muốn sau khi nàng đến Ngô gia thì có thể giúp đỡ trong nhà nói mấy câu, nên lúc ấy xuất lực đều có hơn, nhưng khi Nhị gia gặp chuyện không may thì cũng không thấy Ngô gia duỗi tay ra giúp đâu.”

Tứ phu nhân thầm bất mãn với Nhị phu nhân: cũng biết là chi thứ hai gặp chuyện không may, vậy mà còn muốn cả nhà phải vất vả chịu tội à?! Trên mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, nói: “Khi đó không phải điều kiện trong nhà vẫn tốt sao? Ai ngờ Nhị gia lại xảy ra chuyện kia chứ?”

“Thế nào? Hiện giờ có phải oán giận chi thứ hai hay không? Đó cũng là Nhị gia thay người trong nhà thu xếp việc buôn bán, lao tâm lao lực cũng là chuyện không có cách nào khác, ai bảo lúc Lão Thái Gia qua đời muốn hẳn coi chừng việc buôn bán của Phùng gia chứ, thế nào? Lúc kiếm tiền thì không nhớ nổi chúng ta, tiền bạc thua lỗ mới tới tính sổ với chúng ta à?” Chuyện này chính là một cái gai trong lòng Nhị phu nhân, ai cũng không thể đụng chạm vào, vừa đụng liền giống như động vào sấm ròi.

Tứ phu nhân không muốn lúc này lại chọc giận Nhị phu nhân, vội vàng làm tiêu hỏa khí của nàng: “Nhị tẩu à, không phải là ý này. Trong lòng không phải đều hiểu sao? Chẳng thế thì năm đó Ngũ Lang cưới vợ đã đứng cùng một bên? Nói cho cùng, nhà này cũng chỉ có hai phòng chúng ta đồng lòng thôi, cũng không thể trong lúc mấu chốt này mà chúng ta nội đấu được.”

Trong lòng Nhị phu nhân rất xem thường Tứ phu nhân, nhưng nàng nói cũng đúng, trong cái nhà này, chi thứ hai và Tứ Phòng phải đứng cùng phe mới có thể đạt được nhiều lợi ích hơn. Lúc ấy nếu không phải Tứ Phòng ra sức ủng hộ Tam Phòng gả Lục Nương đến Tiền gia, chi thứ hai lại lợi dụng lấy được nhiều tiền như vậy để gỡ vốn, Ngũ Lang nào có sức lực có được mối hôn sự tốt chút. Hiện giờ Tứ Phòng làm mai cho Bát Lang, cũng phải theo lệ cũ thôi, đem gả cô nương Phùng gia đi để đổi lợi ích về, nhưng là.

“Nhưng chuyện của Bát Lang không thể so với Ngũ Lang, Tam Phòng kia là thứ xuất, có chuyện gì thì lão thái thái cũng không để ý, từ trước đến giờ Tam Phòng luôn mềm yếu, nhưng Ngũ Phòng này là ruột thịt máu mủ của lão thái thái, dễ dàng tìm cách như vậy à? Hôm nay cũng thấy được, Ngũ Phòng hẳn có thân gia phu nhân tới, nàng dâu lão Ngũ lại một mực kiên cường, lời nha hoàn trong phòng di nương của nàng ra đánh gằn chết, trước kia nàng dám sao?”

Tứ phu nhân ‘hừ’ một tiếng trong mũi: “Phải nói ngày thường nàng đều giả bộ, làm chút dáng vẻ cho lão thái thái nhìn thôi, nội tâm chính là người âm hiểm. Biểu muội Trương di nương trong viện của nàng kia, vừa đến Phùng gia ta thì sinh cho lão Ngũ hẳn hai bảo bối cực cứng, ai còn để ý Thập Tứ Nương của nàng ấy chứ, vốn chuyện hôm nay đã thành rồi, lão Ngũ cũng đồng ý rồi, ai ngờ nàng dâu lão Ngũ lại làm âm ỉ lên, còn dẫn nhà mẹ đẻ đến, không phải là muốn chút tiền trà nước sao?” Tứ phu nhân càng nói càng tức, mắt thấy hôn sự của Bát Lang nhà mình không thành, cũng không ngồi yên được nữa, đứng lên nói: “Không được, phải đến Ngũ Phòng đã, chuyện này thật đúng là phải trồng cây vào Thập Tứ Nương, sinh lễ một ngàn hai kia ta không bỏ ra nổi.”

Nhìn Tứ phu nhân đi ra ngoài phòng, trong lòng Nhị phu nhân khinh bỉ tới cực điểm: vì hơn một ngàn hai mà ép người nhà bán khuê nữ ruột thịt, coi như hôn sự của Bát Lang thành thì hôn sự của Thập Tam

Nương và Thập Lục Lang cũng khó, ai dám cùng người như vậy làm thông gia chứ? !

Trong viện Ngũ Phòng, nha hoàn Quyên Nhi bị đánh kéo xuống, Phùng Ngũ Gia ở chỗ của Tiểu Trương di nương, sợ nàng ta vẫn nghĩ quẩn nên không ngừng nói lời hay, mẹ con Dương thị cùng với mẹ con Quý phu nhân ở trong thượng phòng tâm sự những chuyện ngày thường, lại sai người làm đi chuẩn bị phòng khách, sợ đoàn người Quý phu nhân đi đường xa mệt mỏi, để họ ở trong phòng nghỉ ngơi một lúc, đợi lão thái thái qua mời thì đi.

Quả nhiên không bao lâu, lão thái thái liền phái người tới mời, nói tiệc rượu đã chuẩn bị tốt rồi, bảo Ngũ Phòng và khách qua dùng tiệc, Quý phu nhân với Bình An liền đi đến đại sảnh của Nghênh Tường viện. Lão thái thái không gọi Tứ Phòng tới, sợ lại gây nên cục diện cãi nhau ầm ĩ không dễ thu xếp, chỉ mời Nhị phu nhân tới ngồi cùng.

Đi cùng Nhị phu nhân còn có con dâu Ngũ Nhi của nàng và tiểu tôn tử Như Ca một tuổi. “Nhà mẹ của cô con dâu này cũng ở kinh thành, trước kia cũng từng làm quan trong kinh, mấy năm gần đây cả nhà mới dời đến Điền Châu. Nghĩ tới phu gia (chồng) của thân gia phu nhân cũng làm quan ở Kinh Thành, nói không chừng còn quen biết, nên dẫn tới đây chào hỏi thân gia phu nhân.”

Quý phu nhân khẽ mỉm cười, nhìn về phía nàng dâu Ngũ Lang: “Thật sao? Vậy đúng là tha hương ngộ cố tri (nơi đất khách gặp bạn cũ) rồi, nên trò chuyện nhiều hơn.” Nói xong lấy từ trong lòng ngực ra một đôi khuyên tai ngọc và một vòng ngọc tặng cho nàng dâu Ngũ Lang cùng Như Ca.

Sắc mặt của nàng dâu Ngũ Lang cũng có chút ửng hồng, vội vàng nói cảm tạ, sau khi ngồi xuống thì giao Như Ca a ma bên cạnh, liếc mắt nhìn Quý phu nhân mấy cái, cũng không biết mở miệng thế nào. Trước khi đến đây Nhị phu nhân đã giao phó cho nàng, để nàng dò hỏi rõ lai lịch của Quý phu nhân, nếu như người ta xác thực có thân phận hiển quý thì cùng tạo quan hệ, nếu không phải thì không cần cho người ta mặt mũi.

Quý phu nhân thấy nàng ấy không nói nên đương nhiên cũng không muốn bắt chuyện tán gẫu với nàng ấy, xoay người hàn huyên mấy câu cùng lão thái thái. Nhị phu nhân ở bên cạnh nàng dâu Ngũ Lang kéo kéo ống tay áo của nàng ấy, ám chỉ nàng mở miệng.

“Phu. Phu nhân, không biết trong Kinh Thành, Quý phủ ở chỗ nào vậy? Nói không chừng trước kia chúng ta còn là láng giềng đây.” Nàng dâu Ngũ Lang bị bức không có cách nào khác, từ trong kẽ răng nặn ra một câu nói.

Quý phu nhân cười nói với nàng: “Nhà ta ở đầu ngõ nhỏ Thanh Bình, Nam Nha Khẩu của ngõ Nam Đồng, không biết trước kia quý phủ ở chỗ nào Kinh Thành?”

Trong lòng nàng dâu Ngũ Lang âm thầm cả kinh, biết ngõ Nam Đồng là nơi ở của quan to yếu viên trong kinh thành, trước kia phụ thân mình cũng chỉ là một tiểu nha môn làm văn thư ở Kinh Thành, cấp bậc kém xa những người đại quan ở ngõ Nam Đồng kia, trên mặt không khỏi càng đỏ, cúi thấp đầu, giọng nói cũng nhỏ hơn: “Trước kia nhà ở Tây Tứ Nhai.”

“Ồ, Tây Tứ Nhai hả, vậy có hơi xa.” Quý phu nhân gật đầu, trên mặt cũng không có vẻ coi thường.

Lão thái thái thấy thức ăn đã được mang lên bàn đầy đủ, gọi mọi người ngồi vào dùng tiệc, bồi phần của nàng dâu Ngũ Lang thấp nên ngồi ở dưới, cách Quý phu nhân khá xa, liền lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, nào biết Nhị phu nhân đưa mắt ra hiệu cho nàng, để nàng ngồi bên cạnh Bình An bắt chuyện.

Trong lòng nàng dâu Ngũ Lang ước gì lập tức khai tiệc, nhưng động tác chia thức ăn lại cố tình chậm như con kiến, hồi lâu còn chưa xong một món ăn. Nàng thấy sắc mặt của Nhị phu nhân không vui, chỉ đành phải quay đầu cười với Bình An: “Muội muội dọc theo đường đi có tốt không?”

Bình An hơi sững sờ, tiện đà cười nói: “Khá tốt, tất cả đều suôn sẻ.”

“Đây là lần đầu tiên muội muội tới Điền Châu à?”

“Đúng vậy.”

Nàng dâu Ngũ Lang lại không có biết nói gì nữa, kìm nén nửa ngày mới bật ra một câu: “Trên đường vẫn thuận lợi chứ?”

Bình An mới vừa vào miệng được ngụm nước trà, thiếu chút nữa thì phun cả ra, ổn định lại tinh thần nói: “Hoàn hảo, rất thuận lợi.”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng dâu Ngũ Lang tự giấu mà cười cười, “Không biết nói chuyện, cũng đừng chê cười.”

Bình An cười cười: “Tính ra chúng ta đều là một nhà, tẩu tử đừng khách khí.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thấy dáng vẻ Bình An rất ôn hòa, nàng dâu Ngũ Lang thoảng buông lỏng tâm tình, “Mới vừa nghe thân gia phụ nhân nói Quý phủ xây ở ngõ Nam Đồng, nói vậy lão gia Quý phủ nhất định là trọng thần trong triều rồi.”

“Đều là vì triều đình vì Thánh Thượng làm việc, không phân biệt nặng nhẹ.” Trả lời vô cùng ‘quan phương’ (phong cách nhà quan), “Hơn nữa chuyện của phụ thân luôn không hỏi tới nhiều.”

Nàng dâu Ngũ Lang cũng không tiện hỏi nhiều nữa, hàn huyên cùng Bình An mấy câu vụn vặt không quan trọng, liền nghe lão thái thái hô khai tiệc rồi, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Ngồi dùng tiệc đều xem trọng quy củ, từng người phải nhai kỹ nuốt chậm đồ ăn của mình, trừ lão thái thái nói mấy câu khách sáo ra, liền không tiếp tục nói chuyện nữa. Chờ dùng xong tiệc uống vài ngụm trà nóng, lão thái thái lại hỏi thăm một chút nơi dừng chân của Quý phu nhân ở Điền Châu, Dương thị vội vàng hỏi ý kiến của lão thái thái, nói muốn giữ đoàn người của Quý phu nhân ở lại thêm vài ngày, bọn họ đỡ phải đi ra ngoài tìm phòng ở, rất phiền toái. Lão thái thái cười đồng ý, bảo Dương thị đưa Quý phu nhân về viện đi, nghỉ ngơi sớm một chút.

Chân trước Quý phu nhân vừa đi, lão thái thái liền thu lại nụ cười, giữ Nhị phu nhân ở trong phòng, nói: “Khi nào Lão Nhị trở về? Mới vừa rồi đã hỏi qua lão Ngũ, lão Ngũ nói thương hội bên kia truyền ra tin tức, nói có vị quan lớn Tuần Sứ tới đây, không biết có thể là phu quân của Quý phu nhân kia không?”

Nhị phu nhân khinh miệt cười, cầm khăn lụa lau khéo miệng, nói: “Lão thái thái người đa tâm rồi, Tuần Sứ cũng chia thành ba bảy loại, chỉ là tiểu quan nhỏ như hạt vừng hộ tống chút quân lương mà cũng phong là Tuần Sứ, Xích Giang vốn là trọng địa quân sự, loại này mới là Tuần Sứ lớn đi. Quý phu nhân này và nữ nhi của nàng nhìn cũng không giống nhà hiển quý gì, còn không có được khí thế kia.”

Lão thái thái liếc nàng một cái: chỉ sợ là không phải vậy thôi.

“Mặc kệ nói thế nào, mau để cho lão Nhị đi hỏi thăm một chút, lão Ngũ cũng có nghe nói, Tuần Sứ lần này phẩm cấp lớn đấy, ngay cả phần lớn Tri Châu đều vô cùng coi trọng, nói vị kia là quan tam phẩm, thay mặt Hoàng thượng đi tuần, rất khó lường đấy.”

Nhị phu nhân bĩu khéo môi, không nói thêm gì nữa.

Quý phu nhân trở lại trong viện Ngũ Phòng, thấy thời gian còn sớm, liền ở lại trong phòng Dương thị cùng trò chuyện với nàng ấy, Bình An và Thập Tứ Nương ngồi phòng ngoài, bày chút trà quả nói chuyện. Phòng Ngũ Gia còn ở chỗ Tiểu Trương di nương, mời đại phu đến kê đơn thuốc rồi ở lại chăm sóc nàng ta.

“Phu nhân, Trương di nương dẫn theo hai vị thiếu gia tới đây, nói muốn thỉnh an thân gia phu nhân.” Bên ngoài truyền đến thanh âm của ma ma.

Dương thị nhú mày, sai nha hoàn đi ra ngoài đáp lời, đã trễ thế này, bảo các nàng sáng sớm ngày mai hãy tới thỉnh an.

31. Chương 31

Nha hoàn đi truyền lời chân mới vừa bước ra khỏi cửa phòng, liền nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của Thập Tứ Nương, còn kèm theo tiếng quát của Bình An: “Làm cái gì vậy? Nhanh buông tay ra!”

Quý phu nhân và Dương thị không rõ có việc gì, đứng dậy đi ra phòng ngoài thì nhìn thấy hai nam hài tầm sáu bảy tuổi đang túm lấy tóc của Thập Tứ Nương ha ha đùa nghịch.

“Ha ha, ca ca, lần này chắc hơn trước đây.” Nam hài bé hơn nắm chặt búi tóc trên đầu Thập Tứ Nương kéo xuống khoe khoang với một nam hài khác, dây búi tóc bị kéo xuống còn xoắn thêm cả mấy sợi tóc đen bị đứt.

Thập Tứ Nương một tay che da đầu bị đau, một tay đuổi về phía nam hài bé hơn, trong đôi mắt ầm ầm có lệ quang, trên mặt lại là tươi cười nhàn nhạt: “Đệ, đừng nghịch nữa, mau trả búi tóc lại cho tỷ, ở đây còn có khách đây.”

“Tới bắt đi tới bắt đi.” Nam hài nghịch ngợm đứng đưa dây búi tóc trước mắt Thập Tứ Nương, Thập Tứ Nương vừa đưa tay tới bắt, hần như con lươn trốn được sang một bên khác, còn hô gọi nam hài lớn tuổi hơn: “Ca ca, tiếp lấy!” Một tay cầm dây búi tóc ném sang.

Tóc của Thập Tứ Nương đã tán loạn hết xuống, hai huynh đệ đối tới đối lui, không có cách nào đoạt lại được dây búi tóc.

“Thập Thất, Thập Bát Lang, nhanh trả dây búi tóc lại cho tỷ tỷ, người ở đây huyền não khác gì con khỉ, mau trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai lại tới chơi.” Trong lòng Dương thị bốc hỏa, Thập Thất Thập Bát Lang này cũng quá hư rồi, không biết Trương di nương quản giáo kiểu gì vậy, không nói hiện nay trong nhà có khách, ngay cả ngày thường cũng không biết lớn nhỏ mà đùa giỡn Thập Tứ Nương như vậy. Nhưng ngoài miệng lại không thể trách mắng hai người bọn hắn cái gì, song lại vẫn là đứa bé.

“Ai ôi, hai con khỉ con này chạy đến đây nháo tỷ hần rồi.” Trương di nương đã đứng ngoài cửa, một bộ y phục xanh ngọc thêu hoa tinh tế, eo bó chặt căng, hiện lên dáng người vô cùng linh lung hấp dẫn, so với Tiểu Trương di nương non nớt linh động như nước, Trương di nương lại có phần quyền rũ xinh đẹp hơn, “Hai con khỉ con này, ai cũng không thân chỉ thân với Thập Tứ tỷ của hần.”

Đem một màn vừa rồi nói thành việc bọn trẻ chơi đùa ngày thường, không chút nào để ý đến vẻ mặt như sắp khóc của Thập Tứ Nương và vài sợi tóc còn lưu lại trên tay của Thập Bát Lang.

“Nương, nương, bọn con muốn chơi với Thập Tứ tỷ.” Thập Bát Lang lại gần bên người Trương di nương làm nũng, “Để Thập Tứ tỷ chơi đùa với bọn con một lúc thôi.” Hắn còn chưa chơi thỏa thích đâu, hần cảm thấy trên đầu Thập Tứ Nương vui hơn nhiều so với mấy món tượng gỗ mà phụ thân mua cho hần đấy.

“Ồ nháo!” Trương di nương khiển trách Thập Bát Lang, xoay người cười cười với Dương thị, “Tỷ tỷ, xin lỗi nha! Vốn muốn mang hai đứa bé tới đây làm lễ thỉnh an thân gia phu nhân, không nghĩ đến lại làm ồn đến tỷ tỷ và thân gia phu nhân, vậy ta dẫn hai người bọn hần lui ra.”

Dương thị vừa nhìn Trương di nương đã thấy phiền, căn bản cũng không muốn giữ nàng ta lâu thêm, một lòng muốn đuổi nàng đi sớm một chút để mình còn trò chuyện với tỷ tỷ thêm một lát, cũng không so đo gì nữa, để nàng ta mang theo Thập Thất Thập Bát Lang lui ra.

“Tam muội, mới vừa rồi nghe đứa bé kia gọi nàng ta là gì? Gọi nương? Không nghe lầm chứ?!” Vừa vào nhà Quý phu nhân đã kéo tay Dương thị, cau mày nói.

Dương thị nở nụ cười khổ sở, vẻ mặt ủ rũ, thở dài: “Tùy nàng ta đi, đã nhiều năm như vậy rồi, cũng không muốn đi tranh giành cái gì cả? Tránh chọc cho lão gia càng thêm ghét bỏ.”

“Đúng là không muốn tranh, nhưng phải nghĩ cho Thập Tứ Nương chứ. Nếu như bị gây khó dễ, ai còn làm chủ cho Thập Tứ Nương đây?”

Dương thị vừa nghe thân thể khẽ run lên, đúng vậy, hôm nay nếu không phải vừa vặn có đại tỷ tới Điền Châu thăm nàng, sợ rằng hai mẹ con các nàng đã sớm bị ăn đến xương cốt cũng không còn rồi.

Quý phu nhân không biết nên nói cái gì cho phải, nhìn bộ dáng này của Dương thị lại thấy chua xót đau lòng, vỗ vỗ tay của nàng: “Đã hiểu rồi sao, ngày trước trong nhà là người thành thật nhất, không mạnh mẽ như Nhị tỷ cũng không được nuông chiều như Tứ muội, có chuyện gì cũng nhẫn nhịn hoặc trốn tránh, nhưng đó rốt cuộc cũng là trong nhà, có mọi người che chở sẽ không bị thua thiệt. Nhưng nơi này thì khác, nhẫn nhịn tất nhiên là tốt, nhưng nếu lại bị khi dễ, bị tính toán đến trên người Thập Tứ Nương thì không thể trốn tránh nữa. Nhường nhịn vài phần cũng là điều nên làm, nhưng bị tính toán khi dễ, vậy thua thiệt không chỉ có muội, còn có Thập Tứ Nương đây. Nhìn xem bộ dáng vừa rồi của Thập Tứ Nương đi, rõ ràng chính là một người khác.”

Dương thị liền nhớ lại dáng vẻ mới vừa rồi Thập Tứ Nương bị Thập Thất Thập Bát Lang khi dễ, còn có lời nói hời hợt kia của Trương di nương. Bình thường Thập Tứ Nương cũng bị bọn hần ức hiếp không ít, nhưng nàng ấy biết có nói ầu thân cũng vô dụng, ngược lại sẽ tăng thêm phiền não cho nàng, cho nên ngoài mặt chưa bao giờ nói những chuyện này với Dương thị, Dương thị cũng làm bộ như không biết, tự lừa dối mình đó chỉ là tiểu hài tử chơi đùa hơi quá thôi, lớn lên thì biết rõ trái phải rồi.

Giờ nghe lời này của Quý phu nhân, tựa như búa tạ đánh vào trong lòng nàng, nàng đột nhiên cảm thấy mình không phải là mẫu thân tốt, liên lụy đến Thập Tứ Nương cũng phải chịu rất nhiều khổ vì mình, thật vô ích khi chính miệng mình vẫn luôn nói làm tất cả cũng là vì tốt cho Thập Tứ Nương.

“Đại tỷ.” Trong mắt Dương thị ẩn ẩn lệ quang cùng do dự, “. . . . Không biết nên làm cái gì bây giờ? Không giống như Nhị tỷ, từ nhỏ đã không có chủ kiến, thật không dám cùng các nàng ấy tranh đoạt, nhưng lại không cam lòng, rất sợ về sau Thập Tứ Nương không tìm được nơi tốt, sợ mình sẽ liên lụy đến Thập Tứ Nương, đại tỷ, hãy giúp muội với!” Nói xong cơ hồ là quỳ xuống trước Quý phu nhân, vẻ mặt cầu khẩn, nàng nghĩ hiện giờ mình đã không được tốt, cũng chỉ có người tỷ tỷ này là có thể làm chủ cho Thập Tứ Nương thôi.

“Tam muội, là tỷ tỷ thì nhất định sẽ giúp, nhưng thời gian tỷ ở lại Diên Châu không được bao lâu, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính mình thôi.” Quý phu nhân nói lời thâm thía sâu xa.

“Không bằng. . . . Không bằng đưa Thập Tứ Nương đến kinh thành đi, tìm nhà chồng tốt cho nàng, nàng không có chỗ dựa sợ rằng sống sẽ không tốt. . . .” Dương thị nói xong liền khóc, nàng luyến tiếc nhất chính là Thập Tứ Nương, nàng nghĩ nếu muốn Phùng Gia giúp đỡ mình nói vài câu thì có thể gả Thập Tứ Nương cho nhà tốt nhất ở Diên Châu, không cần đại phú đại quý chỉ cần bình an. Nhưng hiện giờ nàng đã cắt đứt ý niệm này rồi, chỉ cần nửa đời sau Thập Tứ Nương có cuộc sống an ổn qua ngày, đừng nói Kinh Thành, cho dù không thể gặp mặt một lần nàng cũng đồng ý.

“Tam muội, việc làm chủ hôm nay, cần gió giúp ở chỗ lão thái thái, lại giúp trừng trị nha hoàn trong viện di nương, trước mắt đó chỉ mảnh là khéo thông thường, có thể ngăn cản được hết hay sao?” Quý phu nhân cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt chua xót, “Đều có nữ nhi, giờ cần tỉnh táo, không thể lại như nửa đời trước nữa. Đành phải có một trai một gái như Tĩnh An và Bình An, hãy nghĩ cách như vậy đi, chỉ cần con cái tốt, làm gì cũng can tâm. Kinh Thành kia nhà giàu thủ đoạn nhiều, coi như chưa ăn thịt heo lại vẫn chưa thấy heo chạy qua đường hả? Những kẻ nhỏ nhen này à, chỉ cần quản lý việc nhà cho yên ổn thì những người kia sao dám làm càn chứ. Cho dù Bình An về sau gả cho người ta, cũng phải giúp nàng tìm người quan hệ tốt, chọn người đáng tin cậy có thể coi chừng. Sau này còn phụ thuộc nhiều vào đó. Lấy chuyện Tú Bình để non đây, không phải là không hoài nghi đến có người động tay chân, nhưng nhất thời không tìm được chứng cứ. Còn có chuyện năm trước của Bình An kia, thiếu chút nữa đã mất mạng, làm mẹ tìm cũng đều run rẩy! Chúng ta hồ đồ cũng không quan trọng, nhưng đừng hại tính mạng của đứa nhỏ.”

Dương thị không khỏi che miệng trốn to mắt nhìn Quý phu nhân, Quý phu nhân liền đem chuyện Bình An ở Kính Hòa viên nói cho nàng, sau khi Dương thị nghe xong mà sợ hãi không thôi, hai tay không ngừng run rẩy, bắt lấy tay của Quý phu nhân: “Đại tỷ nói đúng, muội không thể tiếp tục như vậy, Bình An cùng Thập Tứ Nương đều là quả tim bảo bối của muội, muội nhất định cũng không chịu thua kém, làm tốt cho bọn nhỏ nhìn!”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Bình An còn đang nằm tổ trên giường thì bị một trận ồn ào ngoài viện làm tỉnh giấc, gọi Thụy Hồng vào hỏi mới biết là sáng sớm Trương di nương dẫn theo Thập Thất Thập Bát Lang tới đây thỉnh an, bọn hần thừa dịp chạy tới sân viện chơi con quay, âm thanh rất ồn ào om sòm, Thập Tứ Nương cũng bị đánh thức.

“Tiểu thư, để nô tỳ đi bảo Thập Thất Thập Bát thiếu gia nhỏ giọng một chút.”

“Thôi, thời gian cũng không còn sớm. Đêm qua không biết có con mèo từ nơi nào tới trong viện kêu suốt, rất phiền nhiễu, một đêm cũng không ngủ ngon.” Bình An đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm cầm gương đồng lên soi, treo trên mặt là đôi mắt gấu mèo thâm đen.

Thụy Hồng đi tới cầm y phục khoác thêm cho Bình An, cười nói: “Mới vừa rồi gặp Thập Tứ tiểu thư, xem ra bộ dáng cũng là ngủ không ngon. Nàng sợ người tới hôm qua bị làm ồn, bảo ngủ thêm một lát, nói con

mèo kia là Thập Thất Thập Bát thiếu gia nuôi, mấy ngày nay vào ban đêm đều kêu ầm ĩ nên cho hai thiếu gia kia buộc vào đầu viện.”

Bình An không khỏi nhăn mày lại: “Đầu viện gần sương phòng của Thập Tứ tỷ, việc này làm sao được? Ở lại thì phải dắt đi, nếu không buổi tối lại ngủ không ngon giấc.”

Rửa mặt chải đầu xong, Bình An liền đi đến phòng của Thập Tứ Nương, chuẩn bị cùng nàng ấy đến thượng phòng dùng bữa sáng với Quý phu nhân và Dương thị. Hai người ngồi trong phòng nói vài câu rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Vừa mới mở cửa, một vật thể màu đen chợt bổ nhào qua, kèm theo một tiếng “meo meo”, Bình An thân hình thoăn thoắt, nghiêng người một cái tránh khỏi. Thập Tứ Nương thì không có vận may tốt như vậy, bị vật màu đen đụng phải, hét lên một tiếng lùi về phía sau, một cước vấp phải ngưỡng cửa, nặng nề ngã xuống.

“Ha ha ha!” Vang lên tiếng cười của Thập Thất Thập Bát Lang ở bên cạnh, “Thật ngu dần thật ngu dần!”

Bình An phục hồi lại tinh thần mới phát hiện vật nhào tới hai người là một con mèo đen, con mèo kia vừa rơi xuống đất liền kẹp chặt cái đuôi nhảy đi, xem ra không giống như tự nó nhào lên mà giống như bị ném tới vậy. Bình An tiến lên đỡ Thập Tứ Nương đang ngã trên đất dậy, Thập Tứ Nương bị ngã cũng không phải nhẹ, đập vào ngưỡng cửa, lúc đứng lên đã khập khễnh.

“Đi mời đại phu tới xem một chút đi.” Bình An bảo Thúy Hồng đi mời đại phu đến lại bị Thập Tứ Nương ngăn cản, “Không cần không cần, nghỉ ngơi một chút là không sao.”

Thập Thất Thập Bát Lang ở một bên vui vẻ vỗ tay: “Thập Tứ tỷ ngã thành người què rồi, Thập Tứ tỷ ngã thành người què rồi.”

Bình An bị tức đến đỏ khóc đỏ cười, nếu không phải bọn hắn chỉ là đứa bé sáu bảy tuổi thì nàng đã sớm dạy dỗ bọn hắn rồi.

“Tới đây!” Bình An chỉ vào ma ma lau quét dọn dẹp ngoài cửa viện, bảo bà ấy tới đây.

“Trong viện này đang êm đẹp, làm sao đột nhiên lại có mèo?”

Ma ma kia bị gọi vào, nghe Bình An hỏi như vậy, liếc mắt nhìn Thập Thất Thập Bát Lang, cúi đầu không dám lên tiếng, Bình An liền hiểu mấy phần, hướng về phía Thập Thất Thập Bát Lang hỏi “Mèo này là của các người à?”

Thập Bát Lang đắc ý nhìn Bình An: “Là của bọn ta thì thế nào?”

“Là các người bắt nó ném vào trên người chúng ta hả?”

“Đúng vậy.” Thập Bát Lang trả lời rất dứt khoát, một chút áy náy cùng xin lỗi cũng không có.

32. Chương 32

Bình An đỡ Thập Tứ Nương trở lại phòng ngồi, bảo Thúy Hồng lấy rượu thuốc giúp nàng ấy xoa bóp, vừa xoa vừa hỏi: “Thập Tứ tỷ, bọn họ thường hay khi dễ như vậy à?”

Thập Tứ Nương trầm mặc một lát, cười nói: “Bọn họ còn nhỏ, hay nghịch quá trớn, trong nội viện này cũng không tìm được chứ đừng nói chơi cùng bọn họ.”

“Dù có chơi đùa thế nào đi nữa cũng phải có mức độ, đừng quên tỷ có tiếng cũng có miếng thân là tiểu thư. Xem bọn hắn luôn mồm gọi Thập Tứ tỷ, nhưng căn bản chưa từng coi là tỷ tỷ. Được, coi như bọn họ còn nhỏ không hiểu chuyện, nhóm người lớn kia cũng mặc kệ sao?”

Thập Tứ Nương vừa nghe liền khấn trương, kéo cánh tay Bình An lại: “Ngàn vạn lần đừng nói với nương. Nói với nàng cũng vô dụng, nàng không quản được bọn họ. Có lần ta lặng lẽ nói cho phụ thân biết, phụ

thân lại chạy tới trách mắng, nói nàng không quản giáo con cái, nói ta không biết khiêm nhường so đo với bọn đệ đệ.”

Bình An cảm thấy trong lòng vô cùng bức bối, ánh mắt lơ đãng nhìn đến Thập Tứ Nương đang lôi kéo tay mình, từ trong ống tay áo lộ ra ngoài một đoạn cánh tay trắng như tuyết, vốn nên là da thịt trắng nõn lại có thêm một vết sẹo nhìn mà ghê người.

Thập Tứ Nương thấy Bình An phát hiện ra vết sẹo của mình, vội vàng rút tay về.

Trong lòng Bình An trầm xuống, kéo cánh tay rút về trong tay áo của Thập Tứ Nương qua. Vết sẹo chừng bằng móng tay, cũng không tính là lớn, nhưng vì xử lý không được tốt mà lưu lại màu sắc cùng hình dáng kỳ quái, nhìn qua vô cùng xấu xí, thịt đỏ hồng hằn là mới vừa lên da non không lâu.

“Làm sao để lại sẹo sâu như vậy? Lúc ấy không tìm đại phu xử lý một chút sao?” Bình An biết một vết sẹo đối với một cô nương chưa lập gia đình có ý nghĩa như thế nào, sẹo để lại trên cánh tay còn dễ bị phát hiện như vậy, “Tam di biết không?”

Thập Tứ Nương lắc đầu: “Là đêm ba mươi khi đốt pháo hoa để lại, sợ nương lo lắng, không có nói cho nàng biết.”

“Sao lại không cẩn thận như vậy, đốt pháo hoa cũng làm mình bị bỏng?” Bình An nhìn thấy vết sẹo này liền đau lòng, trong lòng nàng đã coi Thập Tứ Nương thành chí thân.

Nha hoàn Trần Nhi của Thập Tứ Nương ở một bên bĩu môi, vành mắt đỏ lên nói: “Ở đâu ra tự mình bị bỏng, rõ ràng chính là Thập Thất Thập Bát thiếu gia.”

Thập Tứ Nương quay đầu lại lườm nàng ấy một cái, ý bảo nàng không được nói.

“Lại là bọn hần làm hả?” Bình An kêu Trần Nhi tới đây, hỏi “Bọn hần còn làm gì tiểu thư nữa? Đừng sợ, có chuyện gì ta làm chủ.”

Trần Nhi luôn bị ủy khuất kìm nén trong lòng đã sớm nhịn đủ rồi, hôm nay có được cơ hội liền mở miệng nói liên thanh, đem việc ngày thường Thập Thất Thập Bát Lang khi dễ Thập Tứ Nương như thế nào, Trương di nương ở sau lưng che chở bọn họ như thế nào, Phùng Ngũ Gia dung túng bọn họ như thế nào, Tiểu Trương di nương giết dây bọn họ như thế nào, đều nói hết toàn bộ cho Bình An nghe.

Bình An giận quá hóa cười, trong mắt lóe lên một tia âm lãnh, thầm nghĩ: Chẳng lẽ nữ nhi Dương gia đều đáng bị đâm đập như thế sao? Ý niệm vừa xẹt qua nàng cũng có chút sửng sốt, không biết vì sao nhìn thấy Thập Tứ Nương sẽ khiến nàng nhớ tới kiếp trước của mình, mặc dù kiếp trước nàng không mềm yếu như Thập Tứ Nương, nhưng lại đồng dạng đều chịu bị xâu xé, chẳng qua Phùng gia cắt chính là thịt, còn Tô gia cắt lại là tim.

“Thập Tứ tỷ, vào trong phòng nghỉ ngơi đi, để Trần Nhi đi mời đại phu đến xem một chút, vết thương mới vết thương cũ đều phải chữa khỏi. Ta đến thượng phòng bên kia hồi bẩm một tiếng với Tam di.”

Bình An quyết định chủ ý, cũng không để ý đến Thập Tứ Nương phản đối, liền đi qua chỗ Dương thị.

Mới vừa qua bên kia đã thấy Thập Thất Thập Bát Lang vây bên cạnh Dương thị, Thập Bát Lang một bộ khốc lóc kể lể gì đó với Dương thị, Dương thị nhăn mày lên tiếng an ủi Thập Bát Lang, Trương di nương đứng ở một bên cười như không cười nhìn một màn này, mà Quý phu nhân đang ngồi một bên khác thần nhiên bưng ly trà lên uống.

Bình An đi vào liền thỉnh an với Quý phu nhân và Dương thị, Thập Bát Lang giương mắt nhìn rồi đuổi một ngón tay ra ngoài, chỉ vào Bình An nói: “Chính là nàng!”

Ánh mắt Bình An rét lạnh, ngay sau đó cười nói: “Chính là cái gì?”

“Chính là hù dọa tới A Phi của bọn ta, A Phi con mèo mà phụ thân vất vả mang từ nơi rất xa về, trả A Phi lại đi!” Thập Bát Lang vừa khóc vừa tiến lên làm bộ muốn lôi kéo Bình An, lại bị Bình An nhẹ nhàng né tránh.

“Con mèo không hiểu quy củ kia hù dọa đến Thập Tứ tỷ bị ngã xuống cửa, ngã rất nghiêm trọng, đã bảo Trần Nhi đi mời đại phu rồi, sao vậy? Thì ra là con mèo của các người à?” Bình An cười nhạt một tiếng,

ánh mắt lạnh lùng bức bách nhìn về phía Thập Bát Lang, khiến Thập Bát Lang âm thầm chột dạ trong lòng.

Trương di nương ở một bên nghe xong, ra vẻ nôn nóng tiến lên hỏi: “Sao cơ? Thập Tứ tiểu thư bị kinh hải rồi hả? Có nặng lắm không? Đều là con mèo kia gây họa, xem nó trở lại có đánh giết nó không?”

“Thập Tứ tỷ bị thương rất nghiêm trọng, hơn nữa lại vô cùng đau lòng, sợ mắc phải bệnh căn gì đó, hiện giờ nằm trên giường không đứng lên nổi.” Bình An lạnh lùng nói.

“Nói vậy.” Thập Thất Lang vẫn đứng ở một bên cười lạnh, mở miệng nói, “Rõ ràng nàng ấy rất tốt, ta thấy người diu nàng vào phòng rồi.”

“Rất tốt hả?” Bình An lạnh lùng cười, “Bị một con mèo đen lớn bỏ nhào vào mặt, sẽ rất tốt à? Hiện vết máu trên mặt do bị mèo cào còn chưa khô đâu. Con mèo kia quá hung dữ, giống như hổ đói nhào lên muốn ăn đấy, lại nói mèo kia cũng không phải là chó, đang êm đẹp, nếu không dạy nó, làm sao nó lại nhào lên cắn?”

“Nói vậy, nói vậy!” Thập Bát Lang trợn mắt nhìn chằm chằm Bình An, cắn răng nghiến lợi như muốn nuốt sống Bình An vậy, “Sao A Phi có thể cắn, sao lại cào thương Thập Tứ tỷ được, chỉ ném nó vào trong lòng Thập Tứ tỷ kia mà, sao lại nhào tới trên mặt nàng ấy chứ!” Nói xong còn làm động tác như ném ra bên ngoài.

Trương di nương vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, vội vàng tới đây hoà giải: “Ôi chao, thì ra là bọn nhỏ đùa giỡn nha! Thật đúng là giết mình, đã nói mèo kia thành tinh rồi, thì ra là như thế nha.”

Dương thị vô cùng bất mãn, trừng mắt nhìn Trương di nương một cái, trong lòng lại lo lắng thương thế của Thập Tứ Nương, đứng lên chạy tới phòng của Thập Tứ Nương, Trương di nương phần nộ dẫn theo Thập Thất Thập Bát Lang đi theo sau lưng.

Vốn Thập Tứ Nương ngồi trong nhà còn lo lắng Bình An sẽ nói như thế nào, lại thấy Dương thị mang theo một đoàn tới đây, nhất thời quên cả mình bị thương muốn đứng lên nhưng không đứng vững té ngã trên đất. Bình An khẩn trương tiến lên vừa đỡ nàng vừa đưa mắt ra hiệu với nàng.

“Thập Tứ tỷ, đây là làm sao rồi? Cũng đừng tỏ ra không sao, trên đùi bị bầm tím mảng lớn máu ứ đọng, không chừng còn làm tổn thương đến cả xương đấy.”

Dương thị vô cùng đau lòng, tiến đến đỡ Thập Tứ Nương ngồi xuống giường.

Trương di nương thấy thương thế của Thập Tứ Nương không hề nghiêm trọng giống Bình An nói, không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Nhìn trên mặt Thập Tứ tiểu thư không bị thương nha? Chẳng lẽ là thân gia tiểu thư nhất thời hốt hoảng nhìn lầm.”

Bình An không quay đầu nhìn Trương di nương, chỉ nói: “Đúng là nhầm, Thập Tứ tỷ tỷ bị thương không phải là mặt, mà là tay.” Nói xong liền kéo tay của Thập Tứ Nương qua nhẹ nhàng vuốt ống tay áo lên, lộ ra vết một sẹo chói mắt.

Mọi người thấy đều trợn mắt há mồm, Dương thị lại càng thêm kinh hãi không thôi: “Chuyện này. đây là có chuyện gì xảy ra vậy?” Mắt thấy cái này cũng không giống như là bị cào thương.

Bình An thấy Thập Tứ Nương còn không muốn nói ra sự thật, liền bảo Trần Nhi nói, Trần Nhi liền đem hết đầu đuôi gốc ngọn nói hết ra ngoài.

Trương di nương vừa nghe liền xanh cả mặt, lạnh lùng nhìn về phía Trần Nhi: “Lời này không thể nói lung tung, vậy có nghĩa là Thập Thất Thập Bát Lang nhà ta cố ý làm bị thương Thập Tứ Nương à? Vì sao lúc ấy Thập Tứ Nương không nói, chẳng lẽ tự mình làm bị thương nên vu oan đến trên người Thập Thất Thập Bát Lang sao? Ông trời có mắt, cũng không thể để oan uổng như vậy đâu.”

“Trong nội viện này nhiều người, thời điểm đốt pháo đêm ba mươi, ông trời có mắt hay không thì không biết, nhưng khẳng định mắt cùng dài đấy, đi trong viện hỏi một câu liền biết có chuyện này hay không.” Bình An nhìn Dương thị nói: “Nếu không phải Thập Thất Thập Bát Lang làm thì nhất định là có người khác, không bằng báo quan đi, để quan phủ tới tra một chút, dù sao cũng tra ra vài manh mối, quan phủ tra xét

những thứ này tốt hơn chúng ta, tuốt đầu lưỡi gì đó, rút gân tay, luộc chảo dầu, tùy tiện dùng một loại là có thể tìm ra sự thật rồi.”

Thập Bát Lang ở một bên vừa nghe phải báo quan phủ liền sợ, lại nghe phải chịu khổ hình như vậy đã sớm bị dọa sợ rồi, ôm cổ Trương di nương oa một tiếng khóc lên: “Không cần luộc chảo dầu đâu, cũng không cần tuốt đầu lưỡi, là ca ca ném pháo trúc vào người Thập Tứ tỷ, cho dù vậy, nhân lực của ca ca hẳn không tốt, nhân lực tốt thì ném một cái đã chuẩn rồi.”

Trương di nương vừa nghe liền tức giận nắm bả vai của Thập Bát Lang: “Cái gì mà nhân lực tốt, đầu óc để đầu hủ, cái này cũng có thể chơi à? Nhanh nhanh nhận lỗi với Thập Tứ tỷ đi!”

Thập Bát Lang vừa khóc vừa nói xin lỗi với Thập Tứ Nương, chỉ cần không bắt hắn đến quan phủ, muốn hắn làm cái gì đều được.

Thập Tứ Nương không biết làm sao nhìn Dương thị, tuy tính tình Dương thị có tốt, nhưng hiện giờ cũng giận đến không xong, một vết sẹo xấu xí như vậy, lại trì hoãn thời gian chữa trị, cái này bảo Thập Tứ Nương về sau gả thế nào đây. Nhưng nàng có tức giận thì nhất thời cũng không biết nên xử lý ba mẹ con Trương di nương thế nào.

Trương di nương vội vàng cười làm lành với Dương thị: “Tỷ tỷ, là do quản giáo không đúng cách, sau này định không để chuyện như vậy xảy ra nữa. Nghĩ bọn nhỏ cũng là vô tâm, bọn hắn luôn thân thiết với Thập Tứ tiểu thư, chỉ là nhất thời ham chơi.”

“Ham chơi ngược lại không quan trọng, mất quy củ mới là chuyện lớn đấy.” Quý phu nhân vẫn ở một bên không lên tiếng đột nhiên nói chuyện, “Trương di nương người tài vất vả nhiều, giúp đỡ dạy bảo một đứa bé thì cũng không có gì đáng trách, nhưng nếu dạy đứa bé thành vô pháp vô thiên không phân rõ tôn ti, đó chính là có tâm làm chuyện xấu.”

Sắc mặt Trương di nương trắng bệch, rất muốn phát tác, lại khẽ cắn răng nhịn xuống, cười nói: “Vâng vâng, là dạy không tốt, đáng khiển trách.”

“Nếu dạy không được, cũng không cần dạy rồi. Từ nay về sau, đứa bé cũng không cần đi theo nữa, tuy nói là con thứ, nhưng rốt cuộc vẫn là gia đình giàu có, đi theo di nương có thể học được thứ gì, vẫn là đi theo đích mẫu (mẹ cả) đi, nghiêm chỉnh dạy bảo mới là chính đáng.” Quý phu nhân vừa nói xong, Dương thị cùng Trương di nương đều sững sờ.

Trương di nương không nhịn được cười lạnh nói: “Thân gia phu nhân, cho dù là làm Hoàng Hậu nương nương ở Kinh Thành cũng tốt, nhưng nơi này lại là Điền Châu, hơn nữa là chuyện nhà của chúng ta, không nhọc đến ngài phải tốn nhiều tâm tư chứ? Hôm qua đánh giết nha hoàn của Tiểu Trương di nương đã đủ vất vả rồi.”

Quý phu nhân cũng cười: “Có một điều phải làm cho rõ ràng, dù là chuyện nhà, hay không phải là chuyện nhà, nhưng đây chính là chuyện nhà của chủ mẫu — Ngũ phu nhân Phùng gia.”

“Tỷ tỷ là phu nhân Quý gia, nàng là muốn nói, Trương di nương, nếu không dạy được đứa bé, bắt đầu từ hôm nay, Thập Thất Thập Bát Lang sẽ chuyển đến Đông sương phòng ở, mời người chuyên tới dạy bọn họ, không có sự cho phép, không thể tự mình gặp bọn họ.” Rốt cuộc Dương thị cũng nói chuyện, mặc dù giọng nói còn chưa đủ mạnh mẽ cứng rắn, nhưng cũng đủ để khiến Trương di nương trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần.

“. Đi tìm lão gia.” Trương di nương có chút mất hồn, không tin lời nói vừa rồi là của Dương thị nói ra, dắt Thập Thất Thập Bát Lang đi ra khỏi phòng.

“Các người còn thất thần làm gì, đưa Thập Thất Thập Bát thiếu gia đến Đông sương phòng, không có sự cho phép ai cũng không thể gặp bọn họ.” Dương thị phân phó nói với một nha hoàn ma ma ở ngoài phòng, tìm đều đập dồn dập, nàng chưa bao giờ lên tiếng ra lệnh như vậy đâu.

Trương di nương lôi kéo Thập Thất Thập Bát Lang cước bộ liền dừng một chút, ngẩng đầu nhìn lướt qua nha hoàn ma ma đứng trong viện, thấy tất cả các nàng đều co lại không dám tiến lên nửa bước, đáy lòng đắc ý nở nụ cười.

Thấy hạ nhân trong viện không nghe chỉ thị của mình, Dương thị cũng không có chút bất ngờ nào, nhưng đáy lòng lại dâng lên cảm giác bị sỉ nhục. Lần này Quý phu nhân không điều động nha hoàn ma ma của mình, bởi vì nàng biết mình không có khả năng giúp Dương thị cả đời.

“Ồ? Chẳng lẽ là Trương di nương phát tiền tiêu vật hàng tháng cho bọn họ hả?” Bình An ở một bên đứng lúc nhắc nhở.

Trong một viện, dù chủ mẫu có bị thất sủng, nhưng tiền chi tiêu mỗi tháng phát ra đều nằm trong tay chủ mẫu, từ trước đến giờ Dương thị luôn hiền hậu, chưa bao giờ quá hà khắc chuyện phát tiền tiêu vật hàng tháng, mỗi lần đều đúng lúc phát đến tất cả các phòng, chỉ có một lần thân thể khó chịu mới phát muộn nửa ngày, còn bị Tiểu Trương di nương châm chọc mấy ngày, ngay cả Phùng Ngũ Gia cũng khiển trách nàng đừng đánh chủ ý đến khoản tiền hàng tháng này. Bây giờ nghĩ lại, Dương thị lại càng rét run trong lòng.

“Hừ! Thật không nghi tới chủ mẫu này chỉ là cái bài trí đấy.” Dương thị nói xong đi tới trước cửa, hướng về phía người làm trong viện nói: “Thật muốn xem là người nào không sai khiến được đây.” Nói xong xoay người nói với nha hoàn Cẩm Nhi và Trân Nhi của mình: “Ở cửa có vài người đấy, hôm nay những người này đều là điều nô (nô tài xảo quyết), cầm tiền nhưng không làm việc, đem quần áo đồ nữ trang của bọn họ ném ra khỏi phủ, đuổi bọn họ đi đi, ký văn tự bán thân rồi giao cho nha tử (người môi giới buôn bán nô tỳ), đi đến chỗ mấy già nô kia đếm lại lần nữa, vẫn không có ai thì vả miệng rồi dán tờ bố cáo ra chợ bán người, để xem đám người kia còn ai không làm việc.”

Thấy Cẩm Nhi cùng Trân Nhi sa sầm mặt muốn đến bên kia, quả thật muốn đi ném y phục, những nha hoàn ma ma kia cũng hoảng hồn, vội quỳ xuống cầu xin tha thứ, “Không dám, phu nhân tha mạng phu nhân tha mạng!”

Dương thị liền nói: “VẬY còn nhiều lời vô ích làm gì, đưa Thập Thất Thập Bát thiếu gia tới Đông sương phòng, không cho phép ai cũng không thể gặp.”

Những nha hoàn ma ma kia vội vàng đi về phía phòng của Trương di nương. Chỉ chốc lát sau, từ sương phòng phía sau hoa viên truyền đến một trận tiếng khóc rống của hài tử.

33. Chương 33

“Trời ơi, đây là muốn mạng ta mà!” Trương di nương thấy có người tới cướp Thập Thất Thập Bát Lang, vừa đi theo lối kéo vừa khóc lóc như trời sập, nàng đã quen sống an nhàn sung sướng, nhưng không học được bộ dáng la lối om sòm đánh hỗn như Tứ phu nhân, chỉ đành phải trở mắt nhìn Thập Thất Thập Bát Lang khóc rống bị đưa đến Đông sương phòng bên kia.

Trương di nương dừng lại trước cửa viện của mình kêu gào mấy tiếng rồi yên tĩnh, nhìn về phía thượng phòng, khoe miệng quỷ dị nở nụ cười lạnh, trong mắt lóe qua tinh quang.

Buổi sáng Phùng Ngũ Gia vừa tới cửa hàng đã có thương hội tới báo tin, nói phủ Quảng Xuyên bên Nguyên Hóa phái người tới thu quân lương, báo trước để cửa hàng gạo của Phùng gia chuẩn bị cho tốt, lần này phủ Quảng Xuyên muốn thu ba vạn cân lương thảo, mỗi thương hội của thương hội Điền Châu chỉ gánh chịu một vạn cân lương thảo, còn lại hai vạn cân lương thảo toàn bộ do tiệm gạo Kim gia gánh chịu. Đội quân phủ Quảng Xuyên do Định Bắc Hầu cai quản, luôn mua bán rõ ràng, không giống những đội quân khác mình ăn ẩm nuốt muốn chiếm tiện nghi của thương hộ, phủ Quảng Xuyên thu lương cũng đều chiếu theo giá thị trường tới thu, thậm chí có lúc còn có thể cao hơn giá thị trường một chút, nhóm người thương hộ đều không bị thua thiệt, cho nên thương hội Điền Châu rất cảm kích sự nhân nghĩa của phủ Quảng Xuyên, chỉ cần có nhiệm vụ thu lương đưa ra, trước tiên đều kiểm lương thảo, tuyệt đối không làm chậm trễ nửa phần công việc.

Phần của Phùng gia là hai ngàn cân gạo, muốn trong vòng ba ngày chuẩn bị tốt, Phùng Ngũ Gia hỏi thương hội tại sao lại gấp như vậy, thương hội nói cho hắn biết ba ngày sau Định Bắc Hầu dẫn theo ba nghìn thân

binh từ Kinh Thành qua Điền Châu trở về phủ Quảng Xuyên, đến lúc đó thuận đường thì cùng trở về với đội lương thảo. Hội trưởng thương hội còn nói, lần này là Định Bắc Hầu tự mình đến thu lương, nếu nhà nào kém một cân rưỡi lương thực, cũng không cần ở Điền Châu mở cửa hàng rồi.

“Ngũ Gia lo lắng cái gì? Quân đội là mua, cũng không phải là mượn, Ngụy gia ở đầu đường kia kia, ngoại trừ chuẩn bị ba nghìn cân bột mì, còn chủ động đưa năm trăm cân hoa màu và năm trăm cân thảo lương nữa, tự mình xem rồi làm thôi.”

Đến thương hội về Phùng Ngũ Gia liền có chút phát sầu, tuy nói tiệm gạo Phùng gia vẫn do Ngũ Phòng quản lý, nhưng từ năm chi thứ hai buôn bán tơ lụa xảy ra vấn đề, vì bù lỗ hồng cho chi thứ hai mà tiệm gạo phải xuất lương thực tích trữ ra ngoài với giá thấp, hiện giờ số gạo lương còn dư cũng không nhiều.

Khoảng thời gian trước, Tứ Phòng lại âm ỉ nói Ngũ Phòng bán rẻ tiện nghi cho người khác, cũng không chịu bán gạo cho thông gia là Ngô gia, ai nói Tứ Nương gả đến Ngô gia là không giúp đỡ nhà mẹ rồi hả? Là Ngũ Phòng ở giữa đâm gậy cản trở, Ngô gia muốn giúp một tay cũng không có cách nào. Phùng Ngũ Gia biết Tứ Phòng nói vậy, muốn chi thứ hai trút oán khí với việc Ngô gia khoan tay đứng nhìn không chịu giúp đỡ lên trên người Ngũ Phòng, lại muốn vớt vát chút tiện nghi từ tiệm gạo để lấy lòng nhà chồng Tứ Nương, nhưng hần ngoại trừ nói mấy câu trong viện mình ra, trong đại gia đình Phùng gia này cũng không hay nói nhiều. Cuối cùng bị bức không có cách nào khác, đành phải bán một phần gạo lương giá thấp cho Ngô gia. Hiện giờ lại không phải là mùa vụ thu hoạch, muốn trong thời gian ngắn gom góp hai ngàn cân gạo không phải là chuyện dễ dàng, giờ tiệm gạo cần chừng một ngàn cân gạo trắng và hơn một vạn cân bột mì, vốn là muốn Phùng Tứ gia cùng Bát Lang đang ở nông thôn thu tô giúp đỡ, để bọn họ nhân tiện thu chút lương trở lại, nhưng có nhanh hơn ba ngày cũng chưa về được a. Giờ chỉ còn cách là mượn của nhà buôn khác, hoặc là đi mượn của nhà khác, mặc kệ là mượn hay mua hần đều phải trở về thương lượng cùng lão thái thái và mấy phòng kia.

Đang lúc Phùng Ngũ Gia vô cùng lo lắng, Trương di nương phái người tới gọi hần trở về, nói trong nhà xảy ra chuyện lớn, nàng sống không nổi, hần không trở về thì không còn thấy nàng.

Nhất thời đầu Phùng Ngũ Gia có chút to lên rồi, hai người này cũng không để cho hần bớt lo, Tiểu Trương di nương đã thế, giờ người lớn hơn cũng vậy, ngày ngày làm âm ỉ, nhưng cuộc sống như vậy vẫn phải trải qua thôi. Chờ hần chạy về trong viện thì thấy Trương di nương thất hồn lạc phách ngồi trước cửa phòng mình, hai mắt nhìn chăm chăm mặt đất, trên mặt một chút huyết sắc cũng không có, tóc tai tán loạn, Phùng Ngũ Gia thấy nàng như vậy cũng có chút đau lòng, tiến lên nâng nàng dậy: “Hôm nay lại không nóng, mặt đất còn đang có khí lạnh đấy, ngồi trên đất làm cái gì, coi chừng lạnh thân thể.”

Trương di nương thấy Phùng Ngũ Gia trở lại, ôm cổ hần rơi lệ đầy mặt, khàn khàn giọng, khóc rống nói: “Không sống được nữa rồi! Thập Thất Thập Bát Lang bị mang đi rồi, nàng ấy đây là muốn mạng của ta! Thật sự không sống được rồi.”

Phùng Ngũ Gia nghe mà không hiểu ra sao: “Người nào đưa bọn hần đi? Mang đi đâu rồi?”

Trương di nương vừa khóc vừa liên tục vỗ ngực: “Đều là lỗi của ta, không nên mang theo Thập Thất Thập Bát Lang qua đó thỉnh an tỷ tỷ và thân gia phu nhân, không nên khiến A Phi làm Thập Tứ tiểu thư bị kính hãi, lại càng không nên khiến Thập Thất Thập Bát không phân biệt được tôn ti đi quần lầy Thập Tứ tiểu thư chơi đùa, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, muốn đánh muốn phạt ta cũng nhận, ngay cả muốn mạng ta cũng được, nhưng không cho ta gặp lại bọn nhỏ, so với cắt thịt trên người ta còn đau hơn, lão gia à, cứu mẹ con chúng ta với.” Nói xong giống như chuyện thảm nhất trên đời rơi xuống trên người nàng vậy.

Phùng Ngũ Gia nghe hồi lâu mới hiểu rõ sự tình, trong lòng nhất thời dâng lên nộ khí. Về đối ngoại phải nói hần coi như khiêm tốn, đối với mấy phòng khác cũng xem như nhẫn nhịn, đối với Tiểu Trương di nương và Trương di nương cũng coi như thương yêu, đối với hai nhi tử cũng sủng ái, đối với Thập Tứ Nương tối thiểu cũng xem nhẹ, nhưng chỉ riêng đối với Dương thị là có chút hà khắc. Hần cảm thấy Dương thị là chính thất của hần, nhất định phải đối với hần biết lạnh biết nóng, phải bao dung cái hần bao dung, phải thích cái hần thích, hần ở phía đông thì nàng không thể chạy phía tây, nàng chỉ có thể làm một việc, đó chính là làm cho hần hài lòng vừa ý. Cho nên qua nhiều năm như vậy Dương thị vẫn một mực nhẫn nhịn để thành toàn cho phần lòng riêng càng thêm nặng kia của hần, hần càng cảm thấy Dương thị chính là vì hần mà tồn tại, nàng không thể có chủ kiến của mình cũng không thể làm trái ý hần chút nào. Trước kia Dương thị đã

làm được rất tốt, nhưng kể từ khi phát sinh chuyện của Thập Tứ Nương, Dương thị bắt đầu có chút thay đổi, nàng đã có ý kiến của mình, nàng không đồng ý hôn sự mà hấn an bài cho Thập Tứ Nương, thậm chí nàng ỷ vào nhà mẹ của mình chạy đến chỗ Tiểu Trương di nương lôi nha hoàn ra đánh, hôm nay lại càng thêm mạnh mẽ mang Thập Thất Thập Bát Lang đi.

Tuy nói hai nhi tử là thứ xuất, nhưng đáy lòng hấn vẫn luôn đối đãi với bọn họ như ‘đích’ nhi tử (đích: dòng chính thất), hấn dự định đợi thêm hai ba năm nữa lấy lý do Dương thị không có con trai, trên danh nghĩa đưa Thập Thất Thập Bát Lang qua chỗ nàng, để cho bọn họ danh chính ngôn thuận trở thành ‘đích’ thiếu gia của Phùng gia, nhưng chỉ là trên danh nghĩa đưa qua chỗ Dương thị, cũng không phải thật muốn giao cho nàng nuôi dưỡng, hấn biết Trương di nương tuyệt đối không cho phép người nào mang đi hai con trai bảo bối của nàng, hấn rất cưng chiều Trương di nương, thậm chí có chút sợ nàng. Nhưng hiện giờ Dương thị lại mạnh mẽ mang hai nhi tử đi, hiển nhiên là vượt qua tầm khống chế của hấn, chạm đến quyền uy của hấn, vậy không thể tha thứ.

Phùng Ngũ Gia đẩy Trương di nương còn đang khóc qua một bên, vẻ mặt tức giận đi tới phòng của Dương thị. Trương di nương xoa xoa khóe mắt đầy lệ, trên mặt lộ ra tươi cười giả hoạt, nghĩ nghĩ rồi chạy chậm vài bước đuổi theo Phùng Ngũ Gia.

“Đưa Thập Thất Thập Bát Lang nhốt đi đâu rồi hả ?” Phùng Ngũ Gia đập cửa phòng Dương thị đổ ập xuống rồi hướng về phía Dương thị phẫn nộ quát.

Dương thị cùng Quý phu nhân mới từ phòng của Thập Tứ Nương trở lại, mời đại phu đến khám thương thế của Thập Tứ Nương, cũng may chân bị thương nhẹ, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao, nhưng vết sẹo trên cánh tay kia sợ là không dễ dàng khỏi rồi. Trên đường Thập Thất Thập Bát Lang bị mang đi Đông sương phòng vẫn la hét, liều mạng khóc lóc giãy giụa, bảy tám người mới đưa được bọn họ đến Đông sương phòng, trong phòng làm ầm ĩ một trận rồi an tĩnh lại, chắc là đã ngủ thiếp đi. Dương thị vẫn để người trông coi ngoài phòng, để bọn họ trông chừng hai đứa nhỏ, không thể xảy ra nửa điểm sự cố.

Thấy Phùng Ngũ Gia tới đây hưng sư vấn tội, Dương thị hơi sửng sốt, thản nhiên nói: “Đông sương phòng, hai đứa nhỏ cũng trưởng thành rồi, cùng di nương chen chúc một phòng còn ra thể thống gì, không phải là chuyện cười à.”

“Chuyện cười à? ! Nhìn xem đã đủ chê cười rồi đấy!” Phùng Ngũ Gia mặt đỏ phừng phừng, nổi cả gân xanh, hướng về phía Dương thị quát, “Đứa bé sáu bảy tuổi thì biết cái gì? Vậy mà các người còn so đo với nó? Không phải là một con mèo thôi sao? Cần gì phải chuyện bé xé ra to hả? !”

Quý phu nhân và Dương thị cùng nhú mày, Quý phu nhân để ly trà trong tay xuống, vốn là hai phu thê cãi nhau nàng cũng không tiện ở lại, nhưng Phùng Ngũ Gia đánh Dương thị đã có tiền lệ, nàng sợ để một mình Dương thị ở lại trong phòng sẽ bị thua thiệt.

“Chính bởi vì không cùng bọn nhỏ so đo mới an bài bọn hấn đến Đông sương phòng, ngày mai lại mời vị tiên sinh tới dạy học vấn cho bọn họ, sáu bảy tuổi cũng không nhỏ, nên hiểu biết chữ nghĩa rồi.” Dương thị hòa nhã nói với Phùng Ngũ Gia.

Phùng Ngũ Gia vung tay lên: “Đó cũng không phải là chuyện người cần quan tâm! Mau để cho bọn nhỏ trở về! Nhà bên kia ở vẫn tốt, chuyển cái gì mà chuyển, quản nhiều việc rồi!”

“Sao không phải là chuyện ta cần quan tâm? Là chính thất là mẹ cả của đứa nhỏ, quản giáo bọn họ là trách nhiệm, ta có nghĩa vụ dạy bảo tốt bọn họ!” Dương thị muốn nói một chút đạo lý với Phùng Ngũ Gia, đã nhiều năm như vậy, nàng luôn để rất nhiều lời trong lòng, không phải là không nói, chẳng qua là lười phải nói, cũng sẽ không có người tới nghiêm túc nghe nàng nói, “Đứa bé không còn nhỏ, rất nhiều quy củ phải học, sao có thể chỉ lo chơi đùa? Ít nhiều cũng vì muốn tốt cho bọn họ, gia nghiệp của Phùng gia lớn, về sau đều cần dựa vào thế hệ bọn họ đấy. Không sinh ra bọn họ, nhưng dù sao cũng nên tận tâm nuôi dưỡng bọn chúng, nếu không về sau đứa bé ở bên ngoài phạm vào sai lầm, mọi người sẽ chỉ trích là người mẹ cả này không chăm sóc tốt cho bọn họ, tổn hại cũng chỉ có thể diện của Phùng gia.” Mà sẽ không đi trách tội một di nương.

Trương di nương ở sau lưng Phùng Ngũ Gia uất ức khóc lên: “Đều là lỗi của ta! Tỷ tỷ muốn trách thì trách ta đi, không cần nói đứa bé phạm sai lầm khiến Phùng gia mất mặt, nói đứa bé như vậy so với nói ta thì

còn khó chịu hơn.”

Phùng Ngũ Gia vừa nghe liền nổi giận, bưng lên ly trà ở bàn bên cạnh rồi nện xuống mặt đất, xông về phía Dương thị quát: “Đây chính đáng về làm mẹ hử? Nếu ngại hai đứa bé này làm người mất mặt mũi, vậy nhanh đưa bọn họ trả lại cho Trương di nương, sau này chuyện ba mẹ con bọn họ không cần phải để ý đến! Không phải còn có Thập Tứ Nương à, coi chừng nàng là được rồi, đang yên lành đi chia rẽ mẫu tử người ta. Về sau ít đi chỗ của Tiểu Trương di nương và Trương di nương đi, quản tốt chuyện của mình ấy, đừng có chỗ nào cũng muốn giẫm lên một cước, ngại phiền còn chưa đủ sao?”

Đổi lại là Dương thị trước kia, có lẽ là cứ chuyện lớn hóa nhỏ thôi, nhưng trải qua chuyện Thập Tứ Nương, lại nghĩ tới vết sẹo xấu xí trên cánh tay của Thập Tứ Nương kia, những lời đó của Quý phu nhân nói với nàng, nàng cảm thấy đáy lòng có thứ gì đó gãy thoát ra ngoài, chậm rãi đứng lên, kiên định nhìn Phùng Ngũ gia nói: “Tốt! Vậy để Thập Thất Thập Bát Lang trở về, từ nay về sau ba mẹ con bọn hân cũng không cần xuất hiện trước mặt ta nữa. Để cho người thả lời ra, Thập Thất Thập Bát Lang của Phùng gia cùng người mẹ cả này không hề có nửa phần quan hệ, bọn hân từ nhỏ đi theo di nương lớn lên, do di nương dạy, chỉ nhận di nương làm mẹ!”

Dương thị nói từng chữ rõ ràng, Trương di nương ở phía sau nghe được mà thân thể run lên, nếu Dương thị truyền ra lời nói này, chỉ sợ đời này Thập Thất Thập Bát Lang cũng trở thân không được, mẹ cả không thừa nhận bọn họ, cho dù di nương sinh ra bọn họ có được cưng chiều đi nữa, sợ rằng bọn họ cũng chỉ thành trò cười, về sau muốn tham gia vào việc buôn bán của Phùng gia hay muốn có mối hôn sự tốt sợ là khó càng thêm khó rồi.

“ ” Phùng Ngũ Gia giận đến ngón tay cũng phát run, muốn đưa tay dọa nạt Dương thị một cái thì lại thấy Quý phu nhân ở bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm theo dõi hân, đành phải nắm chặt tay nói: “Được được được, tính tình thật ngoan độc thật ngoan độc!” Quay đầu lại liền đi ra ngoài cửa.

Lần này Trương di nương thật choáng váng mất rồi, nhìn Dương thị rồi quay đầu nhìn Phùng Ngũ Gia đang đi xa, thật lâu mới kêu khóc “Trời ạ!” rồi hướng ra phía ngoài đuổi theo.

34. Chương 34

Trương di nương không đuổi theo Phùng Ngũ Gia, mà là một đường chạy về phía viện của Tứ Phòng.

“Biểu tỳ, giờ làm sao mới tốt đây?” Trương di nương một bộ nước mắt nước mũi nói với Tứ phu nhân, “Là tỳ bảo ta đi ngăn chân chọc giận nàng ta, khiến nàng mất chừng mực để lão gia tới trừng trị bắt bớ nàng, nhưng hiện giờ lão gia lại mặc kệ, vậy Thập Thất Thập Bát Lang thật phải nuôi trên danh nghĩa của nàng ta rồi!”

Tứ phu nhân thấy Trương di nương khóc đến tê lương, trong lòng cũng có chút phiền loạn: “Gào thét cái gì? Bọn hân cũng trưởng thành rồi, vốn cũng không nên cả ngày dính nhau thành một khối, nhìn những di nương khác trong viện đi, có ai dám cùng thiếu gia tiểu thư đứng song vai như con cái, người nào đều không phải là thấy bọn họ thì trốn tránh rất xa? (_diễn.đàn.lê.quý.đôn_) Càng chớ nói đến dẫn theo bên cạnh, người dẫn theo bọn họ nhiều năm như vậy nên biết đủ đi.”

Trương di nương khóc đến lợi hại hơn, sớm biết như vậy ban đầu cũng không nên nghe theo lời của Tứ phu nhân, mang theo Thập Thất Thập Bát Lang đến trong viện Dương thị để làm cho nàng ấy không thoải mái, hiện giờ thân tỳ tỳ của nàng tới Diên Châu, ngay cả lão gia cũng phải cho nhà mẹ nàng mấy phần mặt mũi, sao mình lại đại đột đứng mũi chịu sào đi trêu chọc nàng ấy chứ.

Tứ phu nhân đang chịu đựng ở trong phòng nghe Trương di nương cầu khẩn vài lần thì nghe có nha hoàn tới nói, Tứ tiểu thư trở lại.

“Tứ Nương đã về rồi sao?” Ánh mắt Tứ phu nhân sáng lên, bên tai còn vang lên tiếng kêu khóc của Trương di nương, không nhịn được quay đầu nói với nàng: “Được rồi được rồi, về trước đi, để Tứ Nương thấy cái bộ dáng này còn ra thể thống gì!”

Trương di nương đành phải lau nước mắt đi ra ngoài phòng, mới vừa đi tới trong viện liền nhìn thấy Tứ Nương của Tứ Phòng dẫn theo hai nha hoàn và hai ma ma vội vã đi về phòng của Tứ phu nhân, nửa đường gặp phải Trương di nương nàng ấy cũng chỉ mắt lạnh nhìn qua, trên mặt lộ ra một tia khinh thường.

“ Đại tỷ, ở đây ở không tốt à, sao lại muốn dọn đến dịch quán làm gì?” Dương thị vô cùng không hiểu nhìn Quý phu nhân, đối với việc bà nói muốn chuyển đến ở dịch quán thì phi thường khó hiểu.

Quý phu nhân cười cười: “Vốn chính là vội vã muốn gặp muội nên đi tới Điện Châu trước. __*ddlqđ*_ Cha của Bình An mấy ngày nữa cũng sẽ tới đây, trước đó ông ấy đã dặn dò mấy lần hai mẹ con ta không thể ở trong phủ quá lâu, nhất định phải đến dịch quán chờ ông ấy, biết ông ấy làm việc luôn có nhiều cố kỵ mà.”

Dương thị lộ vẻ tiếc hận cùng tình cảm không nỡ: “Hết thấy dĩ nhiên lấy công sự làm trọng, nếu đại tỷ phu đã giao phó như vậy muội cũng không ép đại tỷ ở lại, chỉ là tỷ muội rất nhiều năm không gặp, vốn nghĩ tới cho dù là mấy ngày, nếu có thể sống chung thêm vài ngày cũng có thể đền bù chút tiếc nuối.”

“Dịch quán cách nơi này cũng không xa, bất cứ lúc nào đều có thể sang đó gặp mặt, không cần cả ngày buồn bực trong nhà, mang theo Thập Tứ Nương đi ra ngoài một chút, cũng có thể đến dịch quán gặp Bình An, nếu có chuyện gì tới nói một tiếng là được, chúng ta vẫn còn ở lại Điện Châu thêm vài ngày.” Quý phu nhân vỗ tay Dương thị, trong lòng cũng vô cùng không nỡ người muội muội này.

Bên kia Thập Tứ Nương cũng nắm thật chặt tay Bình An vạn phần không muốn, quay đầu nhìn Dương thị dè dặt nói: “Nương, con có thể đi cùng di mẫu và Bình An đến dịch quán ở mấy ngày không?” Bình An nghe Thập Tứ Nương nói như vậy hết sức mừng rỡ, nàng ở đây cũng không có nửa người bằng hữu, nếu có Thập Tứ Nương bên cạnh dĩ nhiên là cực tốt, liền cùng nhau đưa ánh mắt mong chờ hướng về phía Dương thị.

Dương thị thấy Thập Tứ Nương cùng Bình An hợp ý như vậy cũng cảm thấy rất vui mừng, nghĩ tới tính tình Thập Tứ Nương mềm yếu nên bên cạnh cũng ít có bằng hữu tốt, để cho nàng cùng Bình An tiếp xúc nhiều hơn cũng không phải là chuyện xấu, liền hờ hững đồng ý.

Ăn cơm trưa xong, thu dọn vài thứ, đi đến chỗ lão thái thái bên kia thỉnh an chào từ biệt, liền dọn đến dịch quán.

Trước khi đi Quý phu nhân còn dặn dò nhiều lần, nói có chuyện gì cho người chuyển lời, sau khi mình dàn xếp tốt sẽ thường xuyên sang đây gặp nàng. Dương thị cười cười nói: “Biết tỷ lo lắng gì rồi, muội cũng đã suy nghĩ thông suốt, nhận được một lúc nhưng không nhìn được cả đời, coi như vì Thập Tứ Nương, cũng phải tranh giành chút tiếng nói.”

Đến dịch quán, Quán lại (chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến, chuyên quản lý trông coi dịch quán) rất nhanh đã an trí ổn thỏa cho nhóm người Quý phu nhân, một bên phái người đi thông báo cho Tri châu Điện Châu, Tri châu biết được là gia quyến của quan trên Tuần sử tới, không dám chậm trễ, mang theo phu nhân của mình đến dịch quán bái kiến, nói vài lời khách sáo không tiếp đón mọi người từ xa được, còn nói dịch quán thật đơn sơ, muốn Quý phu nhân chuyển đến biệt viện hẳn đặc biệt an bài. *~dd_lê~quý_đôn~* Quý phu nhân cười cự tuyệt, nói lão gia mình đã sớm an bài ổn thỏa rồi, không tiện tùy ý thay đổi. Tri châu Từ Đại thấy Quán lại an bài cho Quý phu nhân một tòa tiểu viện bên cạnh dịch quán, tuy có chút đơn sơ nhưng đầy đủ mọi thứ, cũng không coi là quá thất lễ nên không hề cưỡng cầu nữa. Thấy chỗ Quý phu nhân phần nhiều là nữ quyến, liền để phu nhân mình ở lại dịch quán xã giao chiêu đãi, dặn nàng nhất định phải mở tiệc tẩy trần cho Quý phu nhân, mời tất cả nữ quyến quý tộc ở Điện Châu đến.

Từ phu nhân khoảng bốn mươi tuổi, sinh ra đã là châu tròn ngọc sáng, đi theo Từ Đại nhận chức đã nhiều năm, am hiểu sâu đạo lý quan trường, nói chuyện xử sự cũng khéo léo. Nàng tán gẫu với Quý phu nhân một hồi thì thấy Quý phu nhân có vẻ mệt mỏi, rất thức thời hướng về phía Quý phu nhân xin cáo lui, lại nói hai ngày sau trong phủ có tổ chức tiệc nhà, đến lúc đó sẽ mời vài nữ quyến danh môn quý tộc ở Điện Châu, cũng mời Quý phu nhân và thiên kim tiểu thư cùng nhau tham gia, mọi người có thể làm quen thân thiện một chút. Quý phu nhân biết đây là chuyện không thể thiếu, liền một hơi đồng ý.

Sau khi Từ phu nhân đi, Thập Tứ Nương vẫn ngồi nghiêm chỉnh phía dưới mới thở dài một hơi, vỗ vỗ ngực nhỏ giọng nói với Bình An: “Hừ chết ta, chưa bao giờ gặp qua phu nhân quan lớn như vậy, phu nhân Tri

châu đầy, thì ra dáng dấp cùng những người khác cũng không sai biệt lắm.”

Bình An che miệng cười cười: “Vậy đến lúc đó cùng chúng ta đến phủ Tri châu làm khách, nhìn xem các phu nhân quan khác có phải có dáng dấp không giống nhau hay không.”

Thập Tứ Nương thẳng thắn xua tay: “Không đi, trường hợp này sao có thể đi, chỉ sợ khiến mọi người mất mặt.”

Quý phu nhân nhấp một ngụm trà, trong đầu có ý niệm thoáng qua, ngẩng đầu nhìn kỹ Thập Tứ Nương: mười bốn tuổi, dáng người nhìn cùng không khác Bình An mấy, chỉ là hơi gầy yếu một chút, xiêm y và đồ trang sức cũng đều chọn màu sắc đơn thuần, nói chuyện hành sự đều hay cúi đầu, phần lưng thậm chí hơi cong xuống, không chú ý thì sẽ nhìn không rõ mặt mũi của nàng. Thật ra thì ngũ quan của Thập Tứ Nương so với Bình An cũng thanh tú xinh đẹp, làn da trắng nõn mịn màng, dung mạo có loại khí chất yên ổn. Quý phu nhân cảm thấy ngày thường cái mũi của Thập Tứ Nương là đẹp mắt nhất, gương cao với độ cong khiến cả khuôn mặt nhiều thêm vẻ linh động, dung mạo xinh đẹp kết hợp với tuổi còn trẻ như vậy, bà thật không dám tưởng tượng nếu giả Thập Tứ Nương cho lão đầu bốn mươi năm mươi tuổi sẽ là quang cảnh như thế nào, ngấm lại đều làm mình không rét mà run.

“Thập Tứ Nương, ngày đó con đi cùng chúng ta đi. Cùng Bình An chọn vài xiêm y màu sắc tươi đẹp mà mặc, chọn thêm mấy bộ trang sức tinh xảo xinh xắn, trên mặt thoa thêm chút son phấn, ăn diện thật đẹp một phen, các con đều là cô nương mười ba mười bốn tuổi, đi ra ngoài nhiều va chạm xã hội kết giao thêm mấy người bằng hữu, về sau sẽ có lợi cho các con.” Mỗi lời nói của Quý phu nhân đều thêm Bình An vào, chính là sợ Thập Tứ Nương xấu hổ đa tâm, nói như vậy để cho nàng cảm thấy được mọi việc có Bình An làm bạn cùng nàng, vậy sẽ an tâm hơn rất nhiều.

Thập Tứ Nương cúi đầu xoắn khăn tay của mình, trong lòng có chút lo lắng cùng mong đợi.

“Bình An, ở Kinh Thành mọi người thường hay tham dự yến hội sao?” Từ Phùng gia chuyển ra đến dịch quán, tất cả mọi người đều mệt mỏi nên lên giường nghỉ ngơi sớm. Điều kiện của Dịch quán không so được với đại môn nhà giàu, trong viện hơi nhỏ, một gian sương phòng bị bình phong ngăn cách thành hai đầu đông tây, Thập Tứ Nương cách bình phong nhẹ giọng hỏi Bình An ngủ ở đầu kia.

“Cũng không phải là thường xuyên tham dự, chỉ là ngày lễ ngày tết mới xã giao chút thôi.” Bình An vốn muốn ngủ, nghe Thập Tứ Nương đặt câu hỏi, cố đánh mạnh tinh thần đáp lại nàng.

“Vậy. Có những chỗ nào phải chú ý? Ta sợ đến phủ Tri châu làm khách sẽ gây ra sai lầm.” Thập Tứ Nương cẩn thận hỏi.

“Không cần sợ, coi như ở nhà là được rồi.” Bình An suy nghĩ một chút lại nói, “Không đúng, cùng với nhà cũng không giống nhau, không cần tận lực làm gì cả, không cần khó xử cũng không cần khủng hoảng.” Bởi vì nàng là cháu gái ngoại của Quý phu nhân, e là có vài người tới nịnh nọt lấy lòng rồi.

“Bình An, thật hâm mộ.” Thanh âm của Thập Tứ Nương rất nhỏ, nàng cũng không biết Bình An có nghe được hay không.

.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bình An cùng Thập Tứ Nương mới vừa dùng xong bữa sáng đã nghe nói Dương thị tới, hai người vui mừng đi đến phòng của Quý phu nhân. Dương thị nghe nói Thập Tứ Nương được đi cùng Quý phu nhân tham dự yến tiệc của phu nhân Tri châu, kích động đến hốc mắt đều đỏ, mấy lần quay lưng len lén lau nước mắt, đề xuất mời người may nổi danh nhất trong thành tới may mấy bộ xiêm y cho Bình An và Thập Tứ Nương, Bình An vội vàng khoát tay nói mình mang đủ xiêm áo rồi, không cần lãng phí. Quý phu nhân cũng cười nói hiện giờ may gấp sợ không kịp nữa, thân hình Thập Tứ Nương và Bình An cũng không khác biệt lắm, hai bên lấy xiêm áo của mình ra rồi chọn mấy bộ tốt là được.

“Được được, vậy để ta trở về chọn mấy bộ tới đây.” Dương thị khẩn trương bảo Cẩm Nhi trở về chọn xiêm áo đẹp nhất của tiểu thư mang tới.

Quý phu nhân lại hỏi Dương thị tình huống của Thập Thất Thập Bát Lang, Dương thị thở dài nói: “Còn không phải là cả ngày làm ầm ĩ sao, bọn họ đòi về chỗ di nương. Tiệm gạo của lão gia hình như xảy ra chút vấn đề, cả đêm ở chỗ lão thái thái cùng mấy phòng thương lượng đối sách, cũng không còn thời gian

đi quản việc này. Trương di nương nhốt mình trong phòng không ra khỏi cửa, Tiểu Trương di nương ngược lại tới đây một chuyến, thay Thập Thất Thập Bát Lang cầu xin, muội cũng không để ý tới nàng.”

Quý phu nhân nghe được cửa hàng gạo của Phùng Ngũ Gia xảy ra vấn đề, trong lòng có dự cảm xấu, nhưng ngay trước mặt Dương thị lại không tiện nói gì, chỉ bảo nàng tỉnh táo nhiều tâm thần một chút. Mấy người lại tán gẫu nói đùa một hồi, không khí rất ấm áp hòa hợp, sau khi cùng nhau ăn cơm trưa xong, chỉ thấy Cẩm Nhi trở về lấy quần áo đang ủ rũ cúi đầu quay lại, phía sau còn có hai mẹ con Tứ phu nhân và Thập Tam Nương.

“Ai ôi, Ngũ đệ muội, đã nói mới vừa đến trong viện không còn thấy, hóa ra là tới chỗ thân gia phu nhân.” Tứ phu nhân vừa vào cửa liền cười với Quý phu nhân và Dương thị, lại kéo Thập Tam Nương quỳ xuống với Quý phu nhân, “Nhanh dập đầu với đại di mẫu đi.”

Bốn người Quý phu nhân đều sưng sờ, hơn nửa khắc vẫn chưa phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy Thập Tam Nương lười biếng quỳ xuống đất dập đầu, hướng về phía Quý phu nhân gọi một tiếng: “Đại di mẫu.”

Bình An ở bên cạnh “xuy” cười ra tiếng: “Phùng Tứ phu nhân, sao lại lôi kéo Thập Tam tiểu thư nhận loạn người thân thế, nơi này nào có Đại di mẫu của nàng chứ?”

Gương mặt của Tứ phu nhân chợt cứng đờ, cười cười với Bình An: “Ồ Bình An, như thế nào còn gọi Phùng Tứ phu nhân? Nên đi theo Thập Tứ Nương gọi một tiếng Tứ thẩm, đứa nhỏ này còn khách khí gì chứ.” Nói xong cũng không để cho Bình An mở miệng, quay đầu nói với Quý phu nhân: “Thân gia phu nhân, ta cùng Ngũ đệ muội ngày thường thân như tỷ muội, lẽ ra tỷ ruột của nàng chính là thân tỷ tỷ, nếu không chê, cũng để ta gọi đại tỷ đi. Đại tỷ, nhìn xem, nhà Thập Tam Nương ngoại trừ có một Đại cữu cũng không có Đại di nào, từ nay về sau người chính là thân Đại di của nàng rồi.”

“Tứ thẩm à, làm cái gì vậy?” Dương thị rút cuộc không nhịn được cau mày nói, “Đang yên lành sao lại nhận thành thân thích rồi?”

Tứ phu nhân liền đi qua tha thiết kéo tay Dương thị: “Ngũ đệ muội, cũng không phải là Phùng gia không chuẩn bị được một căn đại viện, sao lại để đại tỷ ta chuyển đến dịch quán nhỏ bé này rồi, ở đây quá khó coi. Nếu không phải sáng nay ta muốn tới thăm đại tỷ một chút, ta còn không biết nàng đã chuyển ra ngoài đấy.”

Trần Nhi ở một bên đen mặt nói: “Tứ phu nhân thấy Cẩm Nhi cầm xiêm áo ra ngoài, ngăn lại bảo không nói rõ ràng không được đi, nói những thứ xiêm áo kia đều là của trung bỏ tiền ra, không thể tùy tiện cầm đi đổi tiền cho bên ngoài, nhất thời không nhịn được miệng, mới nói sự thật cho nàng.” Âm thanh tuy nhỏ nhưng mọi người đều nghe được rõ ràng.

“Nha đầu Cẩm Nhi này, nhất định là không nghe rõ lời ta nói rồi.” Tứ phu nhân ho khan vài tiếng, mặt không đổi sắc nói: “Ta nói là xiêm áo này cầm đi bán cũng không đáng giá vài đồng tiền, muốn cầm đi đương nhiên là được, vậy không bằng mang theo mấy bộ đồ Thập Tam Nương mới may tháng trước tới đây, S2~lê~quý~đôn~S2 Bình An và Thập Tứ Nương cũng đi chọn đi, nếu không có bộ thích hợp thì lập tức tìm mấy thợ may tới để đo may gấp, đều có quen biết, nhiều nhất thời gian một ngày là có thể may xong ba bộ y phục rồi.”

“Ba bộ y phục sao?” Thập Tứ Nương thành thật hỏi, sợ Tứ phu nhân tính sai rồi, “Hai bộ là đủ rồi.”

Bình An cười thầm trong lòng, đảo mắt liền nhìn thấy Tứ phu nhân đen mặt, nhưng lập tức lại thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, nói với Thập Tứ Nương: “Đúng vậy, là ba bộ. Người một bộ, Bình An một bộ, Thập Tam Nương một bộ.”

Bình An đối với Tứ phu nhân da mặt dày thật bội phục sát đất, đáy lòng không khỏi dâng lên một ý tưởng kỳ quái: nếu như đem Tứ phu nhân vô liêm sỉ này đặt vào Tô gia giả nhân giả nghĩa kia, vậy sẽ lật chuyển thành tình cảnh như thế nào đây?

35. Chương 35

“Đại tể, nếu người không ngại thì dẫn theo Thập Tam Nương đi cùng, để cho nàng được mở mang kiến thức.” Tứ phu nhân cười đến khóe mắt cũng nổi đầy nếp nhăn, “Thập Tam Nương nhà ta thành thật hiếu quy củ, sẽ không để người thêm phiền. Tướng mạo tính tình của nàng cũng không kém, đã trưởng thành rồi còn chưa có một mối hôn sự, đại tể, người cứ coi nàng như khuê nữ ruột thịt đi.” Nói một mạch xong khiến Dương thị cũng phải ngượng đỏ mặt thay nàng ấy, Thập Tam Nương ở một bên cau mày thật chặt nhìn chằm chằm Tứ phu nhân.

“Nhưng Tứ thẩm, người ta không mời Thập Tam tể đi mà.” Thập Tứ Nương không nhịn được nhẹ nhàng nói một câu, lại bị Thập Tam Nương hung hăng nói lại: “Vậy họ cũng không mời người nha, người lại như con ba ba đi theo làm chi.”

“Ta. . . . Ta không đi.” Thập Tứ Nương liền đỏ mặt, cảm thấy mình vốn không nên đi theo Quý phu nhân tham ra loại yến tiệc này, hôm nay lại do mình mà khiến Tứ phu nhân theo tới thêm phiền, trong lòng vô cùng áy náy, “Dì à, loại trường hợp này ta không đi tốt hơn, chúng ta ngu dốt miệng vụng về, đi cũng chỉ khiến cho người ta chê cười.”

Trong lòng Thập Tam Nương có chút khinh bỉ Thập Tứ Nương, cảm thấy nàng chính là khối bùn nhão có cổ cũng không đắp thành tường được.

“Cũng không phải là việc ghê gớm gì, cứ để Thập Tam tiểu thư đi cùng chúng ta đi, đến lúc đó nàng và Thập Tứ tể đều ở bên cạnh ta là được.” Bình An ở một bên nói, nhìn dáng vẻ cao ngạo của Thập Tam Nương, lại nhìn bộ dáng cúi đầu hèn mọn của Thập Tứ Nương, trong lòng cảm thấy chua xót đau đớn không nói lên lời.

Tứ phu nhân vừa nghe lời này của Bình An, nhất thời mặt mày hớn hở, cười đến miệng không khép lại được: “Vậy ta đây phải đi thu xếp may gấp cho Thập Tam Nương bộ váy mới được, khụ, còn có Bình An và Thập Tứ Nương.”

Bình An cự tuyệt đề nghị của Tứ phu nhân, nói mình và Thập Tứ Nương có đủ xiêm áo rồi, không cần tốn kém. Tứ phu nhân đương nhiên cầu còn không được, ước gì chỉ có nữ nhi của mình xuất hiện xinh đẹp vinh quang chói lọi, diễm áp quần phương, nếu đến lúc đó được vị phu nhân quan kia ưu ái, so với việc phải gả cho những người thương nhân kia còn tốt hơn gấp trăm lần.

Thấy Quý phu nhân và Dương thị quang ánh mắt khó hiểu về phía mình, Bình An cho họ một nụ cười trấn an, ý bảo họ không cần lo lắng. Nàng bảo Tứ phu nhân và Thập Tam Nương đi về trước, ngày mai nhất định phải ăn mặc thật lộng lẫy, đến dịch quán sớm, lúc đó Tứ phu nhân sẽ phái người tới đón mọi người.

Đến ngày thứ hai, quả nhiên sáng sớm Tứ phu nhân đã phái hai chiếc xe ngựa tới đón nhóm người Quý phu nhân. Bình An và Thập Tứ Nương một người váy áo trắng xanh, một người váy áo phấn hồng, hoạt bát lại không mất đi vẻ thanh nhã. Chọn trâm cài tóc đều là ngọc Tiểu Thúy, tinh xảo cũng không phô trương. Chờ hai người ăn mặc thỏa đáng, vừa ra cửa chính dịch quán, liền thấy Thập Tam Nương một bộ áo ngoài màu vàng quần lụa mỏng màu tím đỏ đứng ở đằng kia, trên đầu cắm vài chiếc trâm ngọc trai to lớn, nhìn mà khiến người ta đau cổ.

Bình An thấy trên mặt Thập Tam Nương bôi phấn nước giống như đi hát tuồng vậy, liền cười cười: “Hôm nay Thập Tam tiểu thư ăn mặc thật là long trọng nha.”

Thập Tam Nương cau mày quan sát Bình An và Thập Tứ Nương một phen, nói: “Sao các người lại ăn mặc đơn thuần như vậy, mặc thế sao gặp người khác được?” Trong lòng không vui, sợ hai người này sẽ liên lụy khiến mình bị người khác chê cười, nghĩ Bình An còn là quan gia tiểu thư, ngay cả kiểu mẫu y phục cũng không có, xem ra cũng không được tốt lắm, sau này mình vẫn không nên thân cận quá với nàng.

Bình An che miệng cười nói: “Hai người ta sao có người đẹp như Thập Tam tể, tôn lên vẻ diễm sắc bậc này chứ.”

“Vậy cũng được.” Thập Tam Nương có chút đắc chí, cái khác nàng không dám khen ngợi, nhưng dáng người nàng quả thật cao gầy, mặt dài dáng dấp cũng cao.

Ba người lên xe ngựa, giờ Ngọ đã đến phủ Tri châu.

Từ phu nhân tổ chức yến tiệc ở sảnh chính chủ viện, mời nữ quyến ở Điền Châu xuất thân thế gia đến dự, ở kinh thành Quý phu nhân và Bình An cũng có tham gia loại hoạt động này, phần lớn lấy xã giao làm chủ, khách sáo vài lời, hai bên có ấn tượng tốt thì nói thêm mấy câu, cũng không thiếu việc kéo người nhà đi cùng để tạo quan hệ, quan phu nhân trong kinh thành có phẩm cấp chênh lệch cũng không xa, hưởng hồ vài người có thế lực nhà mẹ đẻ rất cao, cho nên mọi người ở chung một chỗ đều khách khí lễ độ, cũng ít có người trong mắt không coi ai ra gì, nhưng ở trong lòng hai bên có chút coi khinh nhau khẳng định là có.

Ở Điền Châu lại khác, đều là vài gia quyến quan địa phương, lớn nhất cũng chỉ là bậc quan ngũ lục phẩm, chỉ có mấy người là tổ tiên làm quan cao, nhưng đến thế hệ này chỉ có vài người cử nhân, không có thực chức gì, nhưng của cải rất nhiều cũng có nguồn gốc thế gia, ở Điền Châu gần coi là người có mặt mũi hết sức quan trọng. Cho nên đối với Quý phu nhân từ Kinh thành tới không khỏi có thêm mấy phần kính ý, bất tri bất giác đã đặt nàng ở một vị trí khá cao.

Từ phu nhân giới thiệu từng người cho Quý phu nhân, các phu nhân đối với người tới từ Kinh Thành này cũng rất tò mò, thấy phong thái của nàng trang nhã ôn hòa lễ độ, tựa hồ không có dáng vẻ kiêu căng như các phu nhân ở kinh thành trong lời đồn, giao thiệp rất hòa hợp, mọi người cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Không khỏi lại chuyển ánh mắt tò mò về phía hai tiểu cô nương sau lưng nàng, tại sao nói là hai bởi vì từ lúc bắt đầu vào cửa, Thập Tam Nương đã cố ý kéo ra khoảng cách với Bình An và Thập Tứ Nương, cách ăn mặc của nàng ấy với vẻ thanh nhã tươi mát của hai người có vẻ không hợp nhau, cho nên mọi người cho rằng Thập Tam Nương đi theo sau lưng Thập Tứ Nương có thể là vị di nương được sủng ái kia của quý phủ, di nương phải nhìn sắc mặt người khác mà hầu hạ nên khó tránh khỏi ăn mặc trang điểm xinh đẹp một chút, chung quy so với chủ mẫu cùng các tiểu thư đoan trang thì vẫn có chút thô tục.

Sau đó Quý phu nhân rất long trọng giới thiệu Thập Tứ Nương, mọi người biết được nàng là cháu ngoại gái của Quý phu nhân ở Điền Châu, thấy diện mạo của nàng thanh tú tính tình dịu dàng, cảm thấy đối với nàng có thêm mấy phần hảo cảm. Nhưng Quý phu nhân chỉ nhẹ nhàng băng quơ giới thiệu Thập Tam Nương, nói là tiểu thư Phùng gia, không hề nói cùng mình có quan hệ gì, lại thấy Thập Tam Nương làm dáng rất phô trương nên không đặt nàng ở trong lòng.

Có vài phu nhân dẫn theo thiên kim tới ngồi, tất cả đều hơn mười tuổi, thấy người lớn ở một bên khách sáo hàn huyên, liền chuẩn êm đến nơi khác, ngồi vây xung quanh bên cạnh Bình An và Thập Tứ Nương, nói vài ba lời bầu không khí liền sôi nổi hẳn lên.

“Khuyên tai quần hoa bạch ngọc này thật là đẹp mắt, hiện tại đang thịnh hành ở Kinh Thành sao?”

“Đúng vậy, chưa từng thấy bao giờ, phải nói Điền Châu cách Kinh Thành rất xa, vật gì tốt muốn lưu thông đến bên này đều phải chờ hơn mấy tháng.”

“Ta thấy quả tiểu kim cầu kết ở bên hông Thập Tứ cô nương đẹp mắt hơn nhiều so với cái của tỷ tỷ ta, kiểu dáng cũng rất phức tạp, ngày mai Thập Tứ cô nương cũng dạy ta kết một cái, cho các nàng thêm chút.”

“Đúng vậy, sau này Thập Tứ cô nương nên thường đi theo chúng ta đi trước kia cũng chưa từng thấy người.”

Lúc đầu Thập Tứ Nương còn có chút đỏ mặt xấu hổ, lúc sau lại cùng mọi người nói thêm vài câu cũng dần dần thả lỏng, bảy tám cô nương ở nơi đó tán gẫu nhiệt tình lên tận trời.

Thập Tam Nương vốn muốn giữ khoảng cách xa với Bình An và Thập Tứ Nương, không ngờ hôm nay mình thật bị cách ly rồi, sảnh từ to như vậy chỉ một mình nàng trở lại ngồi một bên, cũng không có ai để ý tới, trong lòng bắt đầu oán hận Bình An, tại sao không kéo nàng vào chỗ của các nàng, không long trọng giới thiệu nàng một phen. Lại có chút tức giận những nha đầu đuôi mù kia, kết một quả kim cầu thì có gì đặc biệt hơn người, không nhìn thấy trên đầu Thập Tam Nương nàng cái ba bốn cây trâm ngọc trai à, một cây bất kỳ kỳ nào mà không bằng quả kim cầu kia chứ.

Toàn những người đuôi mù, Thập Tam Nương ở một bên hung hăng túm khăn tay của mình, cắn răng nghiền lợi nhìn mấy người Bình An. Bình An dĩ nhiên không phát hiện được, đang trò chuyện vui vẻ với những người khác, đột nhiên một vị nữ tử trên dưới ba mươi tuổi y phục đẹp đẽ cao quý đi tới, hướng về Bình An cười một cái, nói: “Xin hỏi là tiểu thư Bình An sao?”

Mọi người quay đầu lại, có người lập tức cung kính hướng nàng phúc thân hành lễ: “Tam thiếu phu nhân.”

Bình An thấy toàn thân nữ tử này lộ ra sự khôn khéo cùng giỏi giang, nhưng không quen biết, trong mắt lộ ra nghi ngờ: “Vị phu nhân này là?”

Nữ tử kia hướng về phía Bình An gật đầu một cái, cười nói: “Ta là Tam thiếu phu nhân của tiệm gạo Kim gia ở Điền Châu.”

Thì ra là người Kim gia, lúc này có người nói nhỏ bên tai Bình An: “Nàng chính là Tam thiếu phu nhân – tân đương gia của Kim gia ở Điền Châu, nhưng rất thông minh giỏi giang đấy.”

“Trước đó đã sớm nhận được thư của Gia chủ, nói tiểu thư Bình An là khách quý của Kim gia, phàm là người Kim gia gặp được tiểu thư Bình An nhất định phải thịnh tình thiết đãi, không thể sơ suất.” Tam thiếu phu nhân cười nói, cũng không có sự hư tình giả ý.

Có người bên cạnh nhỏ giọng bàn luận, càng cảm thấy thân phận Bình An không tầm thường, phải biết rằng tiệm gạo Kim gia mặc dù không phải nhà quan lại, nhưng ở Điền Châu là nhà danh giá nhất, riêng công lao cung ứng quân lương cho tiền tuyến là không thể bỏ qua, nghe nói ở kinh thành ngay cả Hoàng thượng cũng phải cho Kim gia mấy phần mặt mũi. Người Kim gia cũng ít tham dự các loại yến tiệc, lần này Từ phu nhân có thể mời Tam thiếu phu nhân tới có chút làm người ta giật mình.

“Đa tạ ý tốt của Tam thiếu phu nhân, chỉ là lần này tới Điền Châu toàn bộ dựa theo an bài của phụ thân, không tiện phiền toái quý phủ.” Bình An uyển chuyển cự tuyệt Tam thiếu phu nhân.

“Vậy ta cũng không nên cưỡng cầu rồi.” Tam thiếu phu nhân cũng không phải là người đạo đức giả, sáng khoái nói: “Nếu Bình An tiểu thư ở Điền Châu cần hỗ trợ gì cứ mở lời là được.”

Những lời này để cho Thập Tam Nương ở một bên nghe được đỏ mặt không dứt, không biết Quý Bình An này được vận cứt chó gì, ngay cả Kim gia còn phải nể mặt nàng như vậy, muốn khoản đãi nàng không nói còn bảo nàng có yêu cầu chỉ cần mở miệng, tại sao nàng không nhắc đến hôn sự của Phùng Thập Tam Nương với Tam thiếu phu nhân, nếu có thể kết thân với Kim gia, vậy đúng là tổ tiên bốc khói xanh rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, yến tiệc kết thúc, Từ phu nhân lại phái xe ngựa đưa mấy người về dịch quán.

Bình An và Thập Tứ Nương làm quen rất nhiều bằng hữu, đều có chút chưa thỏa mãn, đặc biệt là Thập Tứ Nương, từ yến tiệc trở về cả người cũng lạnh lợi hơn rất nhiều, nói chuyện so với trước kia cũng lớn tiếng hơn, nụ cười trên mặt cũng tự tin hơn vài phần. Thập Tam Nương lại bất đồng, đen mặt lạnh lùng nhìn hai người Bình An, thấy bên ngoài sắc trời cũng không còn sớm, sao Từ phu nhân còn chưa phái người tới đón nàng về Phùng gia.

Mấy người cùng với Thập Tam Nương ngồi ở sảnh tử một lát, vẫn không thấy Từ phu nhân phái người đến đón Thập Tam Nương, Bình An nghĩ, chẳng lẽ nàng ta thật tính toán để Thập Tam Nương ở lại chỗ này làm nữ nhi Quý gia hả?

Đúng lúc này lại nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng kêu hốt hoảng của Dương thị: “Đại tỷ, không xong, cứu mạng a!” Chỉ thấy Dương thị vẻ mặt hốt hoảng một bước ba ngã từ ngoài phòng chạy vào.

Mọi người trong phòng đều bị kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ Dương thị dậy, cho rằng nàng lại bị Phùng Ngũ Gia đánh.

“Tam muội, làm sao vậy, bị thương chỗ nào rồi?” Quý phu nhân mở miệng hỏi.

Sắc mặt Dương thị trắng bệch, tựa hồ bị sợ đến không nhẹ, đôi môi cũng không ngừng run rẩy, thật lâu mới mở miệng: “Nàng... phụ thân nàng bị quan phủ bắt... bắt đi, nói là phạm... phạm vào chặt đầu... tội lớn chặt đầu...”

“Cái gì?!” Quý phu nhân cho là mình nghe nhầm, vội vàng đỡ Dương thị đến ghế dựa ngồi xuống, lại bảo người lấy trà nóng tới, để Dương thị ổn định tinh thần rồi nói rõ sự tình.

Hóa ra trước đó cửa hàng gạo của Phùng Ngũ Gia không bỏ ra nổi hai ngàn cân gạo, liền cùng lão thái thái thương lượng là mua hay là mượn, dù sao quân đội cũng phải bỏ tiền. Bởi vì Phùng Nhị Gia và Phùng Tứ Gia đều không ở nhà, Phùng Lục Gia lại cùng phu nhân trở về nhà mẹ đẻ, trong nhà chỉ còn lại Phùng Ngũ

Gia và hai người huynh đệ thứ xuất khác. Mọi người hợp kế, cảm thấy mượn gạo có lợi hơn, đang lúc mọi người thương lượng mượn gạo nhà ai thì Tứ phu nhân tới. Nàng vừa đến liền phản đối mượn gạo, nói là vẫn mua gạo được, mua giá thấp bán giá cao, nhà mình còn được lợi.

Phùng Ngũ Gia vốn cũng không trông cậy vào việc kiếm tiền từ quân lương, thương hội đã rõ ràng cấm đoán việc nâng cao giá gạo cung ứng cho quân đội, giá cho quân đội phải thấp hơn ba thành so với giá thị trường, không lỗ coi như tốt rồi. Nhưng Tứ phu nhân nói, nhà chồng Ngô gia của Tứ nương nguyên ý bán một cân gạo bốn văn tiền cho Phùng gia.

“Gạo trắng thượng đẳng nếu không phải nhìn vào thân thích, ai nguyện ý chìa tay giúp đỡ lúc này?”

Nghe Tứ phu nhân nói, Phùng Ngũ Gia liền nhú mày, lúc trước Tứ phu nhân dây dưa không ngớt muốn hắt bán gạo cho Ngô gia với giá ba văn tiền một cân, hôm nay bỗng chốc muốn bán lại cho hắt để kiếm mỗi cân một văn tiền. Lão thái thái không biết những thứ này, nói: “Bốn văn tiền cũng không đắt, dù sao mua bên ngoài cũng là giá này, không bằng đến Ngô gia mua đi.”

Nếu lão thái thái đã lên tiếng, Phùng Ngũ Gia cũng đành phải chi tiền công đi mua gạo, vốn chỉ mua 1000 cân gạo bốn lượng bạc, Tứ phu nhân lại nói tiệm gạo nên nhân cơ hội này tích trữ thêm nhiều gạo, dù sao bán đi chính là tiền bạc, không bằng mua 5000 cân về, đỡ phải đi nông thôn thu gạo. Lão thái thái bị Tứ phu nhân dây dưa đến không thể ngủ, đành phải đồng ý, dù sao đều phải làm ăn, vì vậy liền bảo Phùng Ngũ Gia chi hai mươi lượng bạc đi.

Nhắc tới cũng không phải việc làm ăn lỗ vốn, chỉ là không có lợi nhuận, nhưng Phùng Ngũ Gia trăm triệu lần không ngờ tới chính là 5000 cân gạo này chỉ có trên mặt bao là gạo trắng thượng thành, còn lại tất cả đều là gạo cũ nát vụn. Lúc xếp lên xe ngựa vừa vận có người thợ không cẩn thận làm rách một túi gạo, bị người giám sát phát hiện, lập tức báo lên phía trên, trùng hợp lúc ấy Hoàng tổng binh cũng ở đấy, biết được chuyện này nổi trận lôi đình, nói chuyện này là tội lớn phải xử theo quân pháp là chặt đầu. Thông Phan đại nhân chịu trách nhiệm chuyện này lập tức dẫn người trở lại khảo trị ngay tại chỗ.

36. Chương 36

Phùng gia mất thấy Phùng Ngũ Gia bị quan phủ dẫn đi, lại nghe nói là trọng tội, đều sợ hãi, Tứ phu nhân cũng bị dọa không nhẹ, nàng cũng không biết gạo này lại bị trộn lẫn với gạo cũ nát, vốn là Tứ Nương tới tìm nàng, bảo nàng thuyết phục Phùng gia xuất tiền ra mua gạo của Ngô gia, cũng muốn kiếm chút lợi trong đấy, nếu biết gạo này có vấn đề thì ngay cả có mười cái đầu nàng cũng không dám nhận chuyện này. Sự tình vừa xảy ra, nàng liền vội vàng ngồi xe ngựa đến Ngô gia tìm Tứ Nương chất vấn, đem Thập Tam Nương vớt ra sau đầu.

“Đại tỷ, phải nghĩ biện pháp cứu phụ thân Thập Tứ Nương a.” Dương thị khóc lóc cầu khẩn Quý phu nhân, Quý phu nhân nghe xong cũng rất lo lắng, nhất thời không biết nên làm cái gì bây giờ?

“Đi cầu xin Từ Tri châu đi, nhất định hắt có biện pháp.” Dương thị túm lấy Quý phu nhân như bắt được cọng cỏ cứu mạng vậy.

Thập Tứ Nương cũng bị dọa đến sững sờ, cúi đầu đứng ở một bên yên lặng khóc, nghe được lời nói của Dương thị liền ngẩng đầu đưa ánh mắt chờ đợi về phía Quý phu nhân, trong lòng nàng Quý phu nhân là cứu tinh của nàng và mẫu thân, lần này nhất định có thể cứu được phụ thân của nàng.

“Để ta suy nghĩ một chút.” Quý phu nhân không phải không muốn giúp Dương thị, lại càng không phải thấy chết mà không cứu, chỉ là chuyện như vậy mà đi cầu kiến Từ Tri châu chắc chắn sẽ đến tai Quý Hoài Trung, -diễn.đàn.lê.quý.đôn- trước không nói Quý Hoài Trung hiện giờ còn chưa tới Điền Châu, dù có ông thì nàng cũng không thể tự mình tới chỗ Từ tri châu được, với tính cách của Quý Hoài Trung, làm việc gì cũng phải có điều lệ, xảy ra loại chuyện này thì càng phải kiêng dè.

Thập Tam Nương vẫn ở một bên nghe, tuy nàng ích kỷ lại kiêu ngạo, nhưng đầu óc cũng không ngu ngốc, nếu đổi lại chuyện khác nàng sẽ không từ bỏ cơ hội ném đá xuống giếng, nhưng việc này làm không tốt sẽ liên lụy đến toàn bộ Phùng gia, cuối cùng nàng cũng không còn quả tốt mà ăn, con người nàng xoay chuyển mấy vòng: “Dì, dì, việc này khẳng định không liên quan đến Ngũ thúc, nhất định là mẹ Tứ tỷ nàng giữ trò

quỷ, chắc chắn Phùng gia bị bọn họ hãm hại rồi.” Trong lòng nàng, Tứ Nương gả đến Ngô gia thì chính là người Ngô gia, nhưng Thập Tam Nương nàng vẫn là người của Phùng gia đấy, Ngô gia gặp tai họa dù sao vẫn tốt Phùng gia bị nạn, chuyện này chỉ có thể đẩy lên trên người Ngô gia thôi.

Dương thị và Thập Tứ Nương liên tục gật đầu, tuy Phùng Ngũ Gia đối đãi với mẹ con các nàng không tốt lắm, nhưng bản tính hẳn vẫn trung thực, đối ngoại không có nhiều tâm tư, càng không có gan làm loại chuyện treo đầu dê bán thịt chó này, chuyện này nhất định là bị đội nước oan rồi.

“Hôm nay thời gian không còn sớm, không bằng ngày mai chúng ta đi nha môn thăm dò tình huống, lại phái người đi Xích Giang báo tin cho cha ta, để cho ông ấy quyết định.” Bình An thấy các nàng gấp đến nỗi cuồng tình thần, liền an ủi nói, “Tuy nói là liên quan đến quân lương, nhưng loại án kiện này chắc chắn nha môn phải xét xử công khai, sự tình chung quy sẽ được làm sáng tỏ, chúng ta ở đây nôn nóng cũng không phải là biện pháp.”

“Cứ theo con nói đi.” Quý phu nhân để Dương thị bình tĩnh lại, nhiều lần đảm bảo với nàng ấy sẽ tận lực cứu Phùng Ngũ Gia, bảo nàng dẫn Thập Tam Nương trở về Phùng phủ, Thập Tứ Nương cũng không còn tâm tư tiếp tục ở lại dịch quán, khẳng khẳng muốn cùng Dương thị quay về Phùng gia.

“Xem việc này phải làm sao bây giờ?” Thấy mọi người rời đi, Quý phu nhân sốt ruột nhìn Bình An.

“Nương không cần ra mặt Từ đại nhân cũng sẽ cho Phùng gia vài phần thể diện, dù sao chúng ta cũng có quan hệ với người này. Nhưng Tổng binh kia tựa hồ không dễ nói chuyện lắm.” Bình An nghĩ nghĩ rồi nói.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương thị liền dẫn theo Thập Tứ Nương sang đây, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ có đôi mắt đen tối nghiến nhìn Quý phu nhân. (-dd.lê.quý.đôn-) Quý phu nhân thở dài mấy hơi, rất muốn hỏi một chút xem Ngũ phòng các nàng gặp chuyện không may, mấy phòng khác của Phùng gia hiện nay đang làm gì, cuối cùng vẫn nhịn xuống không hỏi, nếu bọn họ thật giúp được việc, Dương thị và Thập Tứ Nương cũng sẽ không sáng sớm qua chỗ nàng.

“Tối hôm qua đã phái người đưa tin đến Xích Giang rồi. Bên Từ phủ cũng truyền đạt ý sẽ trợ giúp, mọi người không cần quá lo lắng, đợi thu xếp vài thứ rồi đến Từ phủ, trước gặp Từ phu nhân hỏi thăm tình huống một chút, dù sao loại sự tình này gặp trực tiếp Từ tri châu cũng không được hay lắm.”

Dương thị và Thập Tứ Nương nghe xong liền cảm kích khẽ gật đầu với Quý phu nhân, Dương thị suy nghĩ một chút, nói : “Đại tỷ, phụ thân nàng ở trong lao cả đêm, muội cũng không yên lòng, không biết hẳn ra sao rồi, nghĩ muốn mang cho hẳn chút đồ này nọ, nhưng gì cũng không biết.”

Quý phu nhân gọi một vị quản sự tới, để hẳn đi cùng Dương thị đến quan phủ một chuyến, thu xếp một chút xem có thể vào thăm Phùng Ngũ Gia hay không, thuận tiện ột lao đầu chút bạc để hẳn chiếu cố nhiều một chút.

Sau đó Quý phu nhân cũng lên xe đi Từ phủ, Dương thị và Thập Tứ Nương vội vàng về nhà lấy vài thứ, theo quản sự đi nha môn. Trong dịch quán chỉ còn lại Bình An, Quý phu nhân bảo nàng ở lại dịch quán, nếu phía Xích Giang có đưa tin tốt gì thì lúc đó thông báo ọi người biết, thuận tiện cũng truyền đạt lại tình huống bên này.

Bình An ngồi trong phòng một lúc, xem chút sách, thấy bên ngoài thời tiết quang đăng ánh mặt trời dịu mát, nhớ tới mình mấy ngày nay cũng chưa tập cử tiết roi, thân thể cũng phát cứng rồi, liền thay đổi một thân xiêm y nhẹ nhàng, lấy cửu tiết roi ra sân trái phải vung tay. Viện các nàng ở trước kia là biệt viện của một hộ gia đình, dịch quán ở góc Đông Nam, cách dịch quán chỉ có một bức tường, về sau hộ gia đình kia ngại dịch quán có nhiều người qua lại ngủ trọ, thấy bất tiện nên chia viện này trách với chủ viện, sau đấy Quán lại (quan trông coi dịch quán) của dịch quán thấy viện kia để không, liền mua lại với giá thấp, khi có quan to khách quý đến ngủ lại thì còn có biệt viện riêng để tiếp đại họ. Cho nên nhóm người Bình An mặc dù là ở dịch quán, nhưng cũng không phải ở khách phòng, mà ở lại toà nhà nhỏ phân đôi.

Bình An ở trong sân tập một hồi cả người đã nóng lên, trán cũng ướt đầm mồ hôi, chợt nghe phía trước truyền đến một trận tiếng tranh cãi, dường như là Quán lại với người nào đó âm ỉ. Bình An ngừng roi trong tay, cầm khăn lụa lau mồ hôi, đi về phía tiền viện.

“Hoàng tổng binh, ta đã nói tròn viên này có người trợ rồi, lại là quan phu nhân đến từ kinh thành, không thể đắc tội.” Quán lại khí thế có phần yếu, trong giọng nói mang theo một tia cầu khẩn.

“Lại không đuổi cách nàng đi, chỉ là tạm thời mời các nàng chuyển đi thôi.” Giọng nói của Hoàng tổng binh có chút hào phóng thô kệch, “Thượng đại tướng quân chỉ nghỉ ngơi ở đây một ngày thôi, vậy hắn ở đâu? ở phòng khách bé tí ngọt ngào kia à? Không nhớ hắn mỗi lần đến đây đều ở viện này hả?”

“Sáng sớm dọn phòng là tối rồi, không uỷ khuất được lão gia hắn đâu.” Quán lại nén giận trong lòng, chính Thượng đại tướng quân còn không bới móc gì đâu, Hoàng tổng binh tổng này lại thích bới ba nhặt bốn, “Vả lại chẳng mấy chốc thời gian nói đến là đến, chỗ ở kia có sẵn chung quy với phải di chuyển vẫn tốt hơn.”

“Mặc kệ!” Hoàng tổng binh trừng lớn mắt nhu chuông đồng, “Tức khắc chuyển chỗ đi.”

“Quán lại đại nhân, đây là có chuyện gì vậy?” Bình An từ trong viện đi ra, nhìn người được xưng là Hoàng tổng binh kia, thanh âm của hắn giống như tướng mạo, là vẻ thô kệch.

“A, cô nương ra ngoài à? Đây...” trước mặt Bình An, Quán lại khó mà mở miệng bảo các nàng chuyển đi.

“À.... là như vậy.” Hoàng tổng binh thấy đi tới là một vị tiểu cô nương, ngữ khí cũng không khỏi chậm lại, “Ta có việc muốn thương lượng với cô nương.” Vì thế đã nói với Bình An yêu cầu các nàng đổi phòng.

“Thượng đại tướng quân? Thượng đại tướng quân nào vậy?” Bình An nháy mắt hỏi, trong lòng ẩn ẩn đã có đáp án.

“Cô nương từ kinh thành đến, nhất định đã nghe nói qua, chính là Dịch Bắc Hầu phủ Thượng đại tướng quân.”

Nghe Hoàng tổng binh nói như vậy, Bình An cười cười, ‘nhân sinh hà xứ bất tương phù’ (đại ý là con người đi đâu cũng có thể gặp lại người quen cũ), không ngờ tới ở Điện Châu cũng có thể gặp được hắn, cũng đúng, vốn Dịch Bắc Hầu hấn đóng quân ở Bắc Cương.

“Khi nào thì hấn đến?” Bình An hỏi.

“A, cũng sắp đến rồi, vẫn xin cô nương nhanh chóng lên chút.” Hoàng tổng binh là một người hào sảng, cũng không coi trọng quá nhiều thứ với Bình An.

“Cái này thật đúng là ta không làm chủ được, gia mẫu ra ngoài có việc, chỉ có mình ta ở đây, nếu không đợi gia mẫu về thì thương lượng với người một chút?”

Hoàng tổng binh vừa nghe liền nóng nảy, gãi đầu: “Ai ôi, đợi đến khi nào đây? Thượng đại tướng quân cũng không phải ở lâu, chỉ ở lại một đêm thôi, hơn nữa nói đến liền đến rồi.”

“Vậy ta cũng lực bất tòng tâm rồi.” Bình An giơ hai tay ra, một bộ sự tình không liên quan tới ta, trong lòng biết rõ Tô Bá Hiên nhất định sẽ không so đo mấy thứ này.

Quán lại có chút vui sướng khi người gặp hoạ nhìn Hoàng tổng binh, bắt chước bộ dáng giơ hai tay của Bình An: xem đi, ta cũng không còn biện pháp.

Đột nhiên trước mắt Hoàng tổng binh sáng ngời, hắn nhìn nhìn Cửu Tiết roi trong tay Bình An, giả hoạt cười cười: “Cô nương cũng thích cửu tiết roi à? Là người tập võ sao?”

Bình An cười cười: “Cũng không phải sở thích gì, luyện chơi giúp thân thể khoẻ mạnh thôi.”

“Ồ? Vừa khoẻ trước kia ta cũng học cửu tiết roi vài ngày, cô nương nếu không chê, cùng ta đấu hai chiêu như thế nào?”

Bình An có chút giật mình nhìn Hoàng tổng binh cao lớn thô kệch: “Đây... sợ không tốt đi.”

Hoàng tổng binh vén ống tay áo đi tới trước cửa trống trải: “Không có việc gì, quá hai chiêu thôi, luyện võ không câu nệ tiểu tiết, đến đây đi.”

Bình An có chút trợn mắt há mồm, đứng ở cửa không chịu đi ra ngoài, thấy Hoàng tổng binh liên tiếp thúc giục nàng, mới chậm rãi di chuyển cước bộ.

“Bất quá chúng ta cũng phải có quy tắc, đây chỉ là học hỏi thôi, nhưng ta có thưởng phạt, nếu như ta thắng, các người tạm thời chuyển đến bên cạnh, phải chuyển ngay lập tức.” Hoàng tổng binh sốt ruột nói.

Bình An có chút dở khóc dở cười, chỉ là một viện, ở đâu không phải là ở, cần gì phải cố chấp vậy chứ? “Vậy nếu là ta thắng?”

Hoàng tổng binh không nghĩ tới sẽ thua một tiểu cô nương, vội vàng nói: “Tuỳ ý người, muốn như thế nào thì như thế đây.”

Bình An nhìn hai tay trống trơn của hắn rồi nói: “Cửu tiết roi đâu?”

“Quên mang theo, ta dùng tay chân làm điệu bộ là được.” Hoàng tổng binh không kiên nhẫn nói, hắn hoàn toàn không để Bình An vào mắt, chỉ muốn để Bình An dọn ra khỏi viện này, ngược lại có chút chọc giận Bình An rồi.

“Xem roi!” Bình An khề quát một tiếng, vung tay quát một roi về phía Hoàng tổng binh.

Vừa rồi Hoàng tổng binh còn không chút để ý, cảm thấy tiểu cô nương thì có thể bao nhiêu sức lực chứ, bất quá là khuê nữ nhàn chán nuôi dưỡng trong phòng, vung vài roi đuổi ruồi muỗi thôi. Còn muốn trở tay bắt lại roi kia, nào biết roi kia vừa nhanh vừa mạnh mẽ quát vào trong lòng bàn tay hắn, đau đến hắn phải nhe răng trợn mắt phỉ tay.

“À, đúng người luyện võ!” Hắn không dám khinh thường nữa, điều chỉnh lại nhịp bước của thân thể, cẩn thận tránh roi.

Bộ võ cửu tiết roi của Bình An đã được danh gia chỉ điểm, hơn nữa nàng lại cần cù luyện tập, nếu lúc này nàng muốn đối phó với hai ba tên lưu manh thì dư dả, nhưng Hoàng tổng binh không như người thường, là Tổng binh từng nhận được ấn soái ra trận giết địch, thân thủ đương nhiên rất cao, mặc kệ Bình An sử dụng cửu tiết roi thành thạo bao nhiêu thì trong mắt hắn đều là ba chân công phu mèo cào.

Nhiều nhất qua hơn mười chiêu, dần dần Bình An rơi xuống thế hạ phong, roi cầm trong tay cũng dần yếu đi, Hoàng tổng binh căn chuẩn lúc roi vung tới muốn tóm lấy cửu tiết roi lại thuận thế để thu lại, Bình An ắt phải bị quật ngã xuống đất. Nhưng trong nháy mắt đưa tay tiếp xúc với roi, không biết có thứ gì gõ mạnh lên cổ tay hắn, khiến toàn bộ cổ tay của hắn chấn động tê mỗi vô cùng, hiển nhiên hắn không tiếp được một roi kia, ngược lại bị roi quấn vào cổ tay quật ngã xuống đất.

Hoàng tổng binh vuốt vuốt cổ tay vẫn đang tê mỗi vô cùng, từ mặt đất đứng lên nhìn xung quanh quát: “Ai? Là ai ám toán Lão Tử?” Nhìn một vòng cũng chưa phát hiện ra ai khả nghi.

“Đại nhân đã đánh cược thì phải nguyện nhận thua, đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo trẻ con.” Bình An không thấy có người đánh lén Hoàng tổng binh, tưởng hắn thua nên muốn chơi xấu. Quán lại ở bên cạnh cũng không nhìn thấy, đều cho rằng hắn cố ý tìm cơ dời đi tầm mắt của mình, khinh thường nhìn lại hắn ta. Hoàng tổng binh có khổ mà nói không nên lời, đành phải tự nhận mình xui xẻo, không cam lòng nhìn lại bốn phía một vòng, vẫn không tìm được ai đánh lén hắn, đành phải mặt mày xám tro rời khỏi đây.

37. Chương 37

Bình An cảm thấy không thú vị, thu roi vào trong viện, Thúy Hồng bưng chén canh gà từ phòng bếp đi ra: “Tức chết nô tỳ, phòng bếp toàn khói lửa, hại nô tỳ phải thông rồ lâu, ma ma nhóm lửa kia nói thân thể không khỏe, đi ra phố bốc thuốc, đi cũng gần nửa ngày còn chưa thấy trở lại.”

“Vậy đến dịch quán sát vách mượn bếp lò không được sao?” Bình An tức giận nói.

“Cũng không biết hôm nay là ngày mấy, ở bên đó có rất nhiều quan binh ra ra vào vào, nghe nói là quân doanh vùng phụ cận, nô tỳ không dám chạy sang bên kia.”

Bình An liền cười: “Còn sợ gia tướng bắt đi à?”

Thúy Hồng liếc mắt nhìn Bình An, đưa canh gà trên tay cho nàng: “Chưa gặp qua tiểu thư nhà khác nói chuyện không đứng đắn như vậy.”

Đến buổi trưa, Bình An ăn canh gà và mấy khối bánh bột ngô, thấy Quý phu nhân còn chưa trở lại, -- diễn*đàn*lê*quý*đôn-- Dương thị và Thập Tứ Nương đi nha môn thăm người nhưng quân sự còn chưa đáp lời, phía Xích Giang cũng không có tin tức, trong lòng không khỏi có chút nóng nảy, dịch quán sát vách lại thỉnh thoảng truyền đến một hồi tiếng huyền não, làm cho nàng tâm phiền ý loạn.

“Thúy Hồng, mới vừa rồi ở Tiền viện nhìn thấy, hóa ra bên cạnh viện của ta có vườn hoa, thấy bên trong có hoa mẫu đơn đã cũng nở rồi, không biết là nhà ai.” Bình An đột nhiên nhớ tới vừa rồi ở ngoài sân tỷ vô vô ý phát hiện ra có cánh hoa kia.

“Nhà bên cạnh đều có đất trồng những loại này, nhà bình thường sẽ trồng chút trái cây để ăn, nhà có tiền sẽ trồng chút hoa cỏ để vui đùa.” Thúy Hồng cười nói, ở Kinh Thành dĩ nhiên sẽ không có loại đất trồng này, mọi người muốn ăn rau quả sẽ có thôn trang cung ứng, muốn ngắm hoa cũng có hậu hoa viên riêng biệt.

“Nói như vậy, mảnh đất trồng mẫu đơn kia thuộc về nhà này sao?” Bình An nhất thời có chút hưng phấn, “Dù sao cũng không có việc gì, chúng ta đi qua nhìn một chút, xem bên trong có nhiều chủng loại ngày thường không hay gặp không.”

Thúy Hồng nghe Bình An nói hoa mẫu đơn ở bên kia đã nở, trong lòng cũng có chút ngứa ngáy, nghĩ vườn hoa ở ngay bên cạnh nhà, liền đồng ý. Hai người đi chưa được mấy bước đã tới vườn hoa, nói là vườn hoa kỳ thật chỉ là một mảnh đất diện tích không lớn, trên mặt trồng mẫu đơn cũng không quá nhiều, nhưng là mỗi bụi cây được chăm sóc rất tốt, lúc này đang là thời kỳ nở hoa, sắc màu rực rỡ đua nhau nở rộ.

“Oa? !” Ngày thường trong hoa viên Thúy Hồng cũng gặp không ít mẫu đơn, nhưng lúc này vẫn bị những chủng loại mẫu đơn khác lạ kia làm kinh diễm, “Cho tới bây giờ nô tỳ chưa từng thấy qua loại mẫu đơn như vậy, tựa như đoá hoa này, trơn mịn như tơ lụa, mà đoá kia, sáng loáng như ngọc thạch, thật là đẹp mắt a!”

Bình An cười cười, chỉ một đoá hoa trong đó nói: “Đóa hoa này gọi là ‘Yên Chi’ hồng, màu sắc như phấn hồng, trong Ngự Hoa viên của tiền triều đã từng gieo trồng, truyền rằng các phi tần đều yêu thích dùng ‘Yên Chi hồng’ để làm trang trí kiểu tóc, còn đẹp hơn cả điểm phấn hồng trên má, bởi vì ‘Yên Chi hồng’ làm nổi bật lên làn da mịn màng, không bôi gì mà tự hồng.”

“Thật sao?” Thúy Hồng vừa nghe đã hứng thú rồi, ngồi chồm hổm bên cạnh một cây mẫu đơn, “Tiểu thư xem, làn da mịn màng như này sao?”

Bình An ‘xì’ một tiếng liền nở nụ cười: “Cây đó gọi là ‘Quý Phi Khẩu’, hầu hết là màu trắng tinh khiết. Truyền thuyết có vị Quý Phi dùng nó làm sơn móng tay, bôi lên móng tay sẽ sáng loáng như ngọc, chỉ tiếc không phải người da trắng thì không thể dùng, chẳng thể thì giá trị của nó sẽ không bị hạ thấp xuống.”

“Ồ? Cây này. . . .” Bình An đột nhiên bị một gốc cây mẫu đơn kỳ lạ hấp dẫn, cây mẫu đơn này hoa mở đặc biệt sum suê, khác với các loại mẫu đơn kia, bởi từ trong ra ngoài nó có ba loại màu sắc hồng vàng trắng, mỗi tầng màu sắc từ đậm đến nhạt lại theo trình tự rõ ràng, tựa như một bộ tranh vẽ thủy mặc.

“Cây này gọi là Thập Bát Diễm.” Một giọng nam trầm thấp mà thuần hậu vang lên sau lưng.

Bình An quay đầu lại, chỉ thấy Tô Bá Hiên một bộ y phục thanh sam, vẻ mặt mỉm cười đứng đó, đột nhiên một bóng dáng chui ra từ sau lưng hắn, hướng về phía Bình An kinh hô: “Thật sự là Bình An muội tử? !”

Bình An thấy rõ người tới cũng hơi kinh ngạc: “Tiểu Thế tử? !”

Tiểu thế tử dường như còn không tin tưởng, hướng về phía sau lưng cách đó không xa kêu: “Hoàng tống binh, tới đây, nhanh tới đây.”

Chỉ thấy Hoàng tống binh phần nộ đi tới, hành lễ với tiểu thế tử.

“Hoàng tống binh, vị cô nương đánh bại người kia hẳn không phải là Bình An muội tử chứ?” Tiểu thế tử trừng lớn cặp mắt trắng lưỡi liềm cực giống Thuận Thân Vương phi hỏi.

“Hồi thế tử, đúng là vị cô nương này.” Hoàng tống binh mặt mày xanh lét, trong lòng thầm mắng tên Quán lại kia miệng rộng, chỉ sợ người khác không biết hắn đường đường là một Tổng binh lại bại trong tay một nha đầu, (_dd_LQĐ_) càng làm hắn tức giận chính là mình rõ ràng bị ám toán, nhưng lại không mở miệng nói rõ được chân tướng, bởi vì ngay cả Quán lại còn cười nhạo hắn thua tỷ thí liền kiếm cớ chơi xấu.

“Ha ha, Hoàng tổng binh cũng không coi là kém, có biết vị cô nương này là người trong phủ nào không?” Tiểu thế tử cười cong ánh mắt, vỗ vỗ vai Hoàng tổng binh, rõ ràng mới mười lăm sáu tuổi lại cứ thích giả bộ thành tiểu đại nhân, “Nàng chính là tướng môn chi hậu (ý chỉ con cháu nhà võ tướng) đấy.”

“Vâng, vâng.” Hoàng tổng binh thấy Tô Bá Hiên và Tiểu thế tử đều quen biết với Bình An, đoán chừng tiểu cô nương này lai lịch bất phàm rồi, “Cô nương, vừa rồi có nhiều chỗ đắc tội, xin lượng thứ.”

“Đại nhân quá lời rồi.” Bình An cười cười.

Lúc này, có danh binh chạy tới nói nhỏ vài câu với Hoàng tổng binh, Hoàng tổng binh liền hướng Tô Bá Hiên ôm quyền: “Tướng quân, mặt tướng có một số việc phải xử lý, xin được cáo lui trước.”

Thấy Hoàng tổng binh đi rồi, Bình An mới nhớ tới hướng Tô Bá Hiên thỉnh giáo: “Đúng rồi, mới vừa rồi Hầu Gia nói cây mẫu đơn này là Thập Bát Diễm, có thể có xuất xứ không?”

Tô Bá Hiên đi về phía trước một bước, hơi khom lưng lấy mu bàn tay khẽ vuốt cây mẫu đơn kia, nói: “Nó gọi Thập Bát Diễm là bởi vì nó có mười tám tầng màu sắc, mà thời kỳ nở hoa của nó cũng chỉ có mười tám ngày, mỗi một ngày thậm chí từng canh giờ màu sắc cũng đều khác nhau, hiện ra từng tầng màu sắc.”

“Ồ...?” Bình An càng thêm tò mò, “Vẫn là lần đầu tiên ta nghe nói đến loại mẫu đơn này, làm sao Hầu Gia lại biết loại Thập Bát Diễm này?”

“Kỳ thật cây mẫu đơn này chính là do phụ thân ta khi còn sống gieo trồng, vốn trồng ở Nguyên Hóa, nhưng thổ dưỡng ở đó không thích hợp cho nó sinh trưởng, mới đưa nó dời tới đây trồng. mỗi lần đi ngang qua Điền Châu, phụ thân ta đều đến nhìn một lần, cây Thập Bát Diễm này là cây ông ấy thích nhất.” Bởi vì nó cũng là cây mà mẫu thân khi còn sống thích nhất, những lời này Tô Bá Hiên để trong lòng không có nói ra.

Bình An nghĩ thầm: khó trách Hoàng tổng binh cố ý an bài cho hấn viện này, chính là muốn để lúc hấn tướng nhớ lại phụ thân sẽ không bị quấy rầy. vừa nghĩ như vậy, Bình An lại cảm thấy có chút xấu hổ, cảm giác như đã chiếm đoạt đồ của người ta, liền muốn cáo từ hai người trở về phòng.

“Bình An, lần này ta theo Bá Hiên ca dẫn binh đi Nguyên Hóa, người sẽ cùng phụ thân đến đó sao?” Tiểu thế tử ‘tha hương ngộ cố tri’ (đến nơi đất khách gặp người bạn cũ), trong lòng cao hứng không nói lên lời.

“À? Chuyện này ta cũng chưa biết.” Bình An rất muốn nhắc nhở Tiểu thế tử, để cho hấn sớm ngày hồi kinh, bởi vì vài tháng sau Nguyên Hóa sẽ bộc phát bệnh dịch, đến lúc đó tình huống khó có thể khống chế, nàng không xác định được kiếp trước có phải Tô Bá Hiên cũng gặp nạn trong trận dịch bệnh này hay không.

Trở lại trong viện, vẫn đợi cho đến giờ Dậu, Quý Phu nhân mới trở về, nàng chân trước vừa về, Dương thị và Thập Tứ Nương cũng mặt mày ủ rũ đi theo vào phòng.

“Đại tỷ, sao rồi? phu nhân Tri châu nói thế nào? Có cách nào không?” Dương thị chân còn chưa đứng vững đã muốn hỏi thăm tình hình, “Nhà giam kia thật không phải nơi cho người ở, giờ mới có một ngày, phụ thân nàng đã gầy đi hai vòng lớn rồi.” Nói xong liền cùng Thập Tứ Nương lau nước mắt.

Quý phu nhân uống xong ngụm trà nhuận giọng rồi mới nói: “Từ phu nhân dẫn ta đi vài nơi, chỗ Tri châu và Thông Phán đại nhân đều nói đại khái tình hình bên dưới rồi, nhưng loại này chuyện bình thường nha môn không thụ lý, đều giao cho thương hội xử lý, cùng lắm thì phạt chút tiền bạc là xong. Nhưng phiền toái là lần này liên quan đến quân lương, lúc chuyện xảy ra lại cố tình bị một vị Tổng binh bắt gặp, Tổng binh kia một mực chắc chắn quân lương bị động tay chân nhất định phải nghiêm trị, răn đe, nếu không về sau quân lương trộn gạo cũ nát còn đỡ, nếu trộn cả thuốc độc vào gạo thì như thế nào. Vốn đã nói tốt chỗ Thông Phán đại nhân rồi, tạm thời thả người ra, chờ sau khi tra rõ chân tướng sự tình thì lại xử phạt, nhưng người Tổng binh kia nghe được tin tức liền chạy tới sống chết không cho phép thả người, bảo Tri châu Đại nhân nhất định phải nghiêm trị, nếu không liền báo lên Hầu Gia rồi trình lên Hoàng thượng.”

“A?” Dương thị vừa nghe còn phải báo lên cho Hoàng thượng, nhất thời carmt hầy trời đất mù mịt, “Vậy phụ thân nàng là không ra được a...” Nói xong liền muốn hôn mê bất tỉnh, được Thập Tứ Nương đưa tay đỡ lấy, hai mẹ con ôm nhau khóc thành một đoàn.

Bình An khuyên giải an ủi hai người vừa nói với Quý phu nhân: “Nương, Định Bắc Hầu tới đây, ở dịch quán sát vách, chúng ta cần qua đó gặp hấn hay không?”

Quý phu nhân nghe xong ánh mắt sáng lên: “Hầu Gia tới sao? Thế nào không nói sớm, chuyện này phải trực tiếp tìm Hầu Gia, vậy thì dễ làm hơn nhiều, ca ca con nằm trước luyện binh dưới tay hần, có chút giao tình.”

Dương thị nghe xong sắc mặt khá hơn chút, trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng.

Quý phu nhân lập tức sai người đi truyền lời muốn đến bái kiến, sau khi Tô Bá Hiên biết liền đích thân đến đây một chuyến.

Nghe Quý phu nhân nói xong chuyện đã xảy ra, Tô Bá Hiên cũng tỏ ra rất khó xử, nói việc thu quân lương đã giao cho Hoàng tổng binh phụ trách, theo chuyện này mà nói Hoàng tổng binh cũng không sai lầm, vẫn làm việc theo điều lệ, nếu mình mạnh mẽ đoạt lấy quyền lực của hần để xử lý chuyện này mà nói, sợ là sẽ ảnh hưởng đến lòng quân. Nhưng hần có thể đề nghị với Hoàng tổng binh xử lý nhẹ việc này, song đối với dân chúng cũng không thể nghiêm khắc như đối với quân đội được.

Bình An nghe xong liền nói thầm trong lòng: Hoàng tổng binh nganh bướng như bò vậy, hần chịu nghe mới là lạ.

Quả nhiên ngày hôm sau, Hoàng tổng binh nghe theo đề nghị của Tô Bá Hiên, đối Phùng Ngũ Gia bị tử hình hành bị lưu đầy, ngoại trừ lưu đầy còn phải phạt ngàn ngân lượng bồi đền hai vạn cân gạo. vốn không phải trả nợ, Phùng gia vừa nghe bị phạt ngàn ngân lượng, phản ứng đầu tiên chính là muốn Ngũ Phòng ra ở riêng, để một mình Ngũ Phòng chịu khoản tiền phạt lớn này.

Đại – Tiểu Trương di nương vừa nghe phải lưu đầy, vừa phải gánh khoản tiền phạt rất lớn, đều giả bộ bệnh tránh về nhà mẹ đẻ. Dương thị kéo Thập Tứ Nương và Thập Bát lang chạy tới nhà giam thăm Phùng Ngũ Gia, đưa cho hần đồ ăn, cuối cùng rưng rưng nói cho hần biết tin tức Ngũ Phòng bị ở riêng, Phùng Ngũ Gia như bị sét đánh, không ngờ lúc mình gặp khó khăn huynh đệ ruột thịt lại không chìa tay giúp đỡ, ngược lại họa vô đơn chí mà phân hần đi ra ngoài ở. Khi biết được hai di nương cũng giả bộ bệnh trở về nhà mẹ không quan tâm đến hần, lúc này Phùng Ngũ Gia mới lôi kéo tay Dương thị khóc lóc nước mắt.

“Đã nói Hoàng tổng binh ngày ngang ngược như trâu mà, chỉ biết cố chấp.” Bình An tức giận bắt bình.

“Chính là sợ người đau lòng khó chịu, nên ta đặc biệt chạy tới nói với người một tiếng.” Tiểu thể tử len lén quan sát Bình An, thấy nàng vẫn bình thường, “Vốn Bá Hiên ca nói nếu lưu đầy không bằng để lại Nguyên Hóa thì hơn, nhưng Hoàng tổng binh nói muốn đưa đến Bình Nam, một Bắc một Nam trời đất xa xôi. Người cũng biết Hoàng tổng binh rồi đó, đều nói nhưng không lại hần.”

Bình An trợn mắt nhìn, nàng thật sâu hoài nghi có phải Phùng Ngũ Gia từng đắc tội với Hoàng tổng binh hay không.

Bình An trợn mắt nhìn, nàng thật sâu hoài nghi có phải Phùng Ngũ Gia từng đắc tội với Hoàng tổng binh hay không.

“Vậy ta phải đi gặp Hoàng tổng binh, nói chuyện với hần một chút.” Bình An cười lạnh, rồi nói với Tiểu thể tử: “Cùng nhau đi đi.”

Tiểu thể tử thích nhất là xem náo nhiệt, hần biết Hoàng tổng binh từng bại bởi Bình An, liền muốn đi theo xem Bình An làm xấu mặt hần như thế nào.

Tô Bá Hiên đang đi cùng Hoàng tổng binh từ dịch quán ra ngoài, thương lượng chuyện dỡ trại trở về Nguyên Hóa, lại thấy Tiểu thể tử đi tới hướng về phái Tô Bá Hiên nháy nháy mắt, nói: “Bình An nói muốn gặp Hoàng tổng binh.”

“Để nàng đến đây đi.” Thật ra Bình An không đến Tô Bá Hiên cũng chuẩn bị đi gặp nàng một lần, không vì cái gì khác, chỉ là lập tức trở về Nguyên Hóa, Bình An ở lại Diên Châu cũng không lâu nữa phải trở về kinh thành, cho nên không biết năm tháng nào mới có thể gặp mặt một lần.

Hoàng tổng binh thấy sắc mặt Bình An không được tốt, nhưng vẫn cung kính khẽ gật đầu với nàng.

“Hoàng tổng binh.” Bình An nhìn hần, nở nụ cười giả hoạt, “Ngài phải về Nguyên Hóa à?”

Hoàng tổng binh có chút không được tự nhiên: “Đúng vậy, tiểu thư Bình An, hoan nghênh tới Nguyên Hóa làm khách.”

“Có phải ngài quên chuyện gì hay không?”

Nghe Bình An hỏi như thế, Hoàng tổng binh có chút hồ đồ: “Quên cái gì à?”

“Quên ngày đó chúng ta tỷ thí, nói là thua phải có trừng phạt đấy?” Bình An một bộ biểu tình muốn ăn vạ.

Hoàn hảo là Hoàng tổng binh có làn da đen, không nhìn ra lúc này hắn đã đỏ mặt: “Khụ,... đương nhiên nhớ, có chơi có chịu. nếu thua, toàn bộ theo tiểu thư Bình An xử phạt.”

“Không xử phạt, chỉ yêu cầu xử lại vụ án Phùng gia.” Bình An chợt chuyển nét mặt, biểu tình nghiêm túc. Nàng biết một khi Phùng Ngũ Gia bị lưu đày, Dương thị và Thập Tứ Nương nhất định sẽ bị liên lụy, nói không chừng hai người đẩy con ngây ngốc đi theo đến nơi ‘thiên viễn chi địa’ (trời đất xa xôi) kia ấy chứ, về sau sống hay không còn không biết đâu.

“Không thể!” Hoàng tổng binh cao giọng, “Phán quyết đã xuống, không có khả năng xử lại.”

“Làm sao mà không thể? Vụ án còn chưa kết thúc, vẫn còn chưa có phán quyết cho Ngô gia, đã muốn đi rồi? còn nữa, căn cứ theo luật lệ Đại Lương, mặc dù Tri châu không thi hành quản chế theo quân đội, nhưng Tổng binh đại nhân hình như đã quên đây là Điền Châu không phải Nguyên Háo, vượt qua quyền hạn của Tri châu mà hành xử phán quyết, có thể bấm báo lên Hoàng thượng đi, đến lúc đó bị dính líu sẽ là cả phủ Quảng Xuyên đấy.”

Về mặt của Hoàng tổng binh một hồi xanh một hồi đen, hắn quả thật đã quên điểm này, mà những cái khác tựa hồ cũng xem nhẹ, tất cả mọi người cho rằng nơi này đều phải dựa vào quân đội, hơn nữa phủ Quảng Xuyên luôn rất được lòng dân, cho nên ngay cả Tri châu cũng vô cùng nể trọng bọn họ.

Tô Bá Hiên cũng không khỏi nhú mày, trước kia Điền Châu thuộc quyền quản lý của phủ Quảng Xuyên, về sau chiến sự bình ổn, triều đình liền trừ hoạch phân phủ nha với Tri châu ta, nhưng lực ảnh hưởng cùng uy danh của phủ Quảng Xuyên vẫn luôn còn, mọi việc các Tri châu tiền nhiệm đều lấy phủ Quảng Xuyên làm đầu, cho nên tất cả mọi người đều xem nhẹ không để luật lệ mà Bình An nói kia vào mắt, không nơi quân sự khác cũng xảy ra tình huống giống như phủ Quảng Xuyên, chỉ là tất cả mọi người đã tự động bỏ quên rồi.

“Bình An nói không sai, quả thật là Hoàng tổng binh đã vượt quyền, bên trong cũng có sơ sót rồi.” Rất nhanh Tô Bá Hiên đã khôi phục sắc mặt bình tĩnh, trong lòng đột nhiên có ý cười, không ngờ Bình An còn biết xem loại sách luật lệ của Đại Lương, cũng đúng, nhớ lần đầu tiên hắn gặp nàng không phải là nàng mang theo trên người một quyển ‘Bát trận Tổng Thuật’ à.

Như Bình An mong muốn, vụ án này Tri châu và Thông Phán cùng hạ xuống phán quyết lần nữa, tội lưu đày của Phùng Ngũ Gia được miễn trừ, nhưng tiền phạt và bồi đền gạo phải đúng thời hạn giao nộp, Ngô gia cũng bị phạt một ngàn lượng bạc, thương hội cắt đứt tư cách kinh doanh tiệm gạo của Ngô gia ở Điền Châu.

38. Chương 38

Phùng Ngũ Gia từ trong lao đi ra, trừ Dương thị và Thập Tứ Nương ở ngoài cửa nhà nghênh đón, cầm lá bưởi và chậu than để xua vận đen trên người hắn, những người khác của Phùng gia đều chưa từng lộ diện. Phùng Ngũ Gia trở lại trong viện liền nhốt mình ở trong phòng, mặc cho ai gọi cũng không đáp lại, qua rất lâu mới đẩy cửa ra đi đến trong viện của lão thái thái.

Dương thị thấy sắc mặt hắn rất kém thì sợ hắn gặp phải chuyện không may, dẫn theo Thập Tứ Nương vội vàng đi theo.

“Nương, các người cứ như vậy phân ta ra ngoài hả?” Phùng Ngũ Gia đi đến trong viện lão thái thái vừa đúng lúc gặp người của mấy phòng khác đều ở đây, bọn họ thấy Phùng Ngũ Gia tới, trong lòng có chút áy náy cùng chột dạ.

Lão thái thái ngồi xếp bằng trên giường La Hán, một mình cầm hũ thuốc lão khom lưng ở đó hút, thấy Phùng Ngũ Gia sắc mặt giận dữ chạy tới muốn chất vấn bà, trên mặt cũng không nén được giận: “Lão Ngũ, chúng ta đang thương lượng chuyện này. Khi đó người ở trong tù lại phải gánh vác khoản bạc bị phạt, mọi người cũng bị dọa sợ, hoảng hốt chạy bữa mới nghĩ đến phân ra ở riêng. Hiện giờ nếu người được miễn tai ương lao ngục rồi, ta tự cảm thấy được, nhà này cũng không được tốt nữa.” Song bà vẫn đau lòng nhitừ, làm sao cũng không nhẫn tâm để một mình con trai ruột của bà phải gánh món nợ lớn này.

“Nương? !” Nhị gia ở bên cạnh ra sức nháy mắt với lão thái thái, “Không phải nói xong rồi sao, ngày mai sẽ mời người của thương hội đến để chứng thực, giấy tờ ta đều chuẩn bị tốt rồi, thu xếp xong hết rồi, người chuyện này. . . .”

“Vậy không được.” Nhị phu nhân nhíu nhíu mi, liếc mắt nhìn Phùng Ngũ Gia, “Tình cảnh hiện giờ của chúng ta sao gánh nổi hai ngàn lượng bạc kia, sợ là mấy phòng có bán sạch của cải cũng không trả nổi khoản nợ này đâu.”

Lão thái thái liền hung hăng nện bình khói lên bàn nhỏ: “Sao không trả được, các người là huynh đệ ruột của hân, vụ nợ nần của các người mấy năm trước không phải là mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp trả nợ hay sao? Sao đến lão Ngũ, các người cũng không có ai quan tâm rồi hả? Ta nhật được hân à?”

Nhị phu nhân không định nói với lão thái thái, cảm thấy lời co với lão thái bà này cũng không ổn, liền chuyển ánh mắt nhìn về phía Tứ phu nhân: “Tứ đệ muội, người nói đi?”

“Chuyện này. . . . Ta nào biết, mọi người thương lượng đi đã.” Hiếm khi Tứ phu nhân không ‘đồng khí liên chi’ (đồng lòng) với Nhị phu nhân.

Bởi vì Ngô gia có liên quan nên bị phạt một khoản tiền, hơn nữa còn bị thương hội cầm đoan mở tiệm gạo, toàn bộ người một nhà đều trút tức giận lên người Tứ Nương, cuộc sống hiện giờ của Tứ Nương ở Ngô gia rất không dễ chịu. Về sau Tứ phu nhân mới biết được, Tứ Nương cũng là bị một vị di nương trong phòng nàng tính kế, giờ đây nàng như người cầm ăn hoàng liên có khổ mà không nói được, vừa đắc tội người nhà mẹ đẻ lại đắc tội người nhà chồng. Tứ phu nhân vì chuyện này mà qua một đêm đã già đi rất nhiều, trên đầu lại thêm nhiều sợi tóc bạc, tâm thần vẫn còn hoảng hốt.

“Hừ.” Nhị phu nhân rất không vừa mắt bộ dáng vừa gặp chuyện liền hoảng hốt của Tứ phu nhân, đúng là không làm được chuyện lớn gì, “Vậy cũng đúng, chuyện này nói cho cùng chính là nhà chồng của Tứ Nương gây họa, nhắc tới phạt tiền, Tứ Phòng và Ngũ Phòng phải cùng nhau gánh chịu mới đúng.”

“Nhị tẩu, lời này của người cũng không đúng rồi.” Tứ gia ở một bên lập tức phản bác, chỉ sợ dính vào một chút quan hệ cũng bị phạt tiền, “Theo như người nói, vậy trước tiên tính toán rõ ràng từng khoản của Nhị ca đi.”

Nhị gia thấy mình bị kéo vào, lập tức giương cung, mấy người tức khắc âm ỉ không can ra được, Đại phòng và Tam Phòng đứng ở một bên cách rất xa, không muốn tiếp tay làm việc xấu.

“Đủ rồi! Đừng tranh cãi nữa!” Phùng Ngũ Gia gầm lên giận dữ: “Ở riêng! Phân ra! Ngày mai cứ mời Quan lão gia và thương hội tới làm chứng đi, Ngũ Phòng ta chia ra một mình, phạt tiền thì một mình ta giao nộp, cùng lắm thì lấy mạng ta ra đền!” _S2+lê+quý+đôn+S2_ Nói xong bỏ lại một phòng vẫn còn sống sờ liên đi ra ngoài cửa, đi tới cửa thì thấy Dương thị và Thập Tứ Nương vẻ mặt lo lắng canh giữ ở ngoài phòng, nhất thời trong lòng không rõ là tư vị gì, tiến lên dặt tay Dương thị và Thập Tứ Nương nói: “Đi, ta về nhà thôi.”

Chợt nghe trong phòng truyền đến một tiếng than khóc của lão thái thái: “Ta đây là tạo cái nghiệt gì hả? !”

Tiểu thể tử và Tô Bá Hiên ở lại Điền Châu không đến mấy ngày liền trở về Nguyên Hóa, trước khi đi, Tiểu thể tử vẫn cảm thấy rất hổ thẹn vì đã để một mình Bình An ở lại chỗ này, nghĩ rằng mình không tượng nghĩa, đều là từ Kinh Thành tới, một mình Bình An ở chỗ này nhất định sẽ rất cô đơn.

“Quý đại nhân đến Nguyên Hóa thì người nhất định phải đi cùng ông ấy tới nhé.” Tiểu thế tử năm lần bảy lượt dặn dò Bình An.

“Được.” Bình An cười trả lời, đột nhiên nhớ tới một chuyện máu chó, “Người và Hầu Gia sẽ ở lại Nguyên Hóa bao lâu?”

“Cái này khó mà nói, cha ta để cho ta đi một năm rồi trở lại kinh, bây giờ không có chiến sự, nếu như có ta nhất định muốn ra trận giết địch.” Nói xong còn xắn tay áo lên bày ra bộ dáng như chuẩn bị ra trận vậy.

Trong lòng Bình An vô cùng lo lắng, nhưng lại không biết nên nói thế nào, cũng không thể nói trước cho hai người, vài tháng sau bên kia sẽ bộc phát bệnh dịch, không nên đến đây nữa, vậy bọn họ nhất định sẽ xem nằng như kẻ ngu.

Đưa tiễn mấy người Tiểu thế tử đi, Bình An mới nhớ tới phụ thân ở

Xích Giang vẫn chưa có một chút tin tức nào, lẽ ra ông nên đến Điền Châu rồi, cho dù không đến cũng phải gửi phong thư tới, nhưng đến hôm nay gã sai vật được phái đi Xích Giang báo tin cũng không thấy bóng dáng, hẳn là không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến đây, trong lòng Bình An cũng có chút bất an, vội vàng đi tìm Quý phu nhân hỏi rõ ràng.

“Người đi báo tin kia hôm qua đã trở lại rồi, nói đợi ở phủ Xích Giang hai ngày cũng không thấy mặt cha con, nghe người phía dưới nói hình như là đi Tây doanh Yến Sơn.”

Nghe Quý phu nhân nói ra bốn chữ “Tây doanh Yến Sơn”, nhất thời Bình An có loại dự cảm xấu vô cùng.

Yến Sơn ở phía tây Xích Giang đi qua đó chính là địa giới của Trần Quốc Công phủ. Yến Sơn có hai doanh địa Đông – Tây, có trọng binh của Đại Lương canh giữ, tiếp giáp Tây doanh Yến Sơn chính là Trần Quốc Công phủ, hai doanh trại Đông – Tây và Xích Giang vừa vặn hình thành một thế tam giác, hơn nữa phía sau có quân coi giữ cửa phủ Quảng Xuyên Nguyên Hóa, một khi có chiến sự bốn phương sẽ trợ giúp điều phối quân nhu (người làm hậu cần), không gì cản nổi bách chiến bách thắng. Chính vì Yến Sơn cùng Xích Giang tạo thành hai tấm bình phong thiên nhiên, mấy năm nay tuy Trần quốc công phủ giương giương mắt hổ (ý nói thêm muốn) cũng không dám khinh cử uổng động (hành động khinh suất), cùng lắm cũng chỉ là khơi mào một vài tiểu quốc liên tiếp tới quấy rầy Đại Lương.

Nhưng Bình An nhớ lại, kiếp trước Trần Quốc Công phủ cuối cùng vẫn hưng hân xé mở lỗ hổng Yến Sơn này, chiếm cứ vị trí có lợi, không ngừng đánh thẳng vào Xích Giang với ý đồ chiếm lĩnh địa yếu (chỗ trọng yếu) quân sự của Đại Lương. Tính ra không quá một năm, Trần Quốc Công sẽ chiếm lĩnh Yến Sơn, tự lập quốc hiệu của mình là Vương Kiến, xâm chiếm với quy mô lớn vào Đại Lương. Mấy năm về sau, tranh đoạt Xích Giang sẽ trở thành đại sự hàng đầu của hai nước Lương – Trần, nổi danh nhất năm Kiến Khang thứ mười bốn chính là chiến dịch Xích Giang.

Đúng rồi, còn có trận dịch bệnh kia, có thể có quan hệ với Trần Quốc Công phủ hay không, ngay lúc đó ở phủ Quảng Xuyên, chính vì tình hình bệnh dịch quá nặng mà quân lính tan rã, không thể đứng lúc chạy tới Xích Giang trợ giúp. Nếu thật có liên quan tới phủ Trần Quốc Công, vậy cái chết của cha ở kiếp trước cũng không đơn giản như vậy, lần này hành trình đi Yến Sơn của người có thể cũng có nguy hiểm hay không?

Nghĩ đến đây, Bình An vô cùng lo lắng, hận không thể lập tức mọc cánh bay thẳng đến Xích Giang.

“Nương, không bằng chúng ta trở về Xích Giang xem một chút, con sợ cha gặp nguy hiểm.”

Nghe Bình An nói như thế, Quý phu nhân cũng có chút lo lắng, suy nghĩ một chút nói: “Yến Sơn có mười vạn đại quân canh giữ, từ trước cha con đã quen mang binh đi đánh giặc, sẽ không có vấn đề gì lớn, trong quân doanh tin tức cũng chậm, nhất thời phong tỏa thông tin cũng thường hay có. Ta bảo Quán lại phái khoái mã (ngựa tốc hành) đi Xích Giang hỏi thăm một chút, xem đến cùng đã ra chuyện gì, dù sao vẫn tốt hơn chúng ta lỗ mãng chạy tới.”

Ban đêm hôm ấy, dịch quán liền phái khoái mã chạy tới Xích Giang, giữa trưa ngày thứ hai đã trở lại, nói trùng hợp đến nửa đường gặp phải người đưa tin từ Xích Giang phái tới, nói Quý đại nhân đã rời Tây doanh Yến Sơn, ít ngày nữa sẽ tới Điền Châu. Lúc này Quý phu nhân và Bình An mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngày hôm đó, Dương thị đến tìm Quý phu nhân: “Đại tỷ, muội muốn thương lượng với tỷ chuyện này.”

Quý phu nhân cũng nghe nói chuyện Ngũ Phòng bọn họ bị Phùng gia phân ra sống một mình, sau khi lão thái thái thương lượng với mấy phòng khác, phân chút điền sản (ruộng đất) cho bọn họ, viện hiện tại mấy người Dương thị đang ở cũng chia cho bọn họ để bọn họ tiếp tục ở, còn cho bọn họ hai cửa hàng và một xưởng để kinh doanh, ngược lại tiền bạc không chia cho Ngũ phòng, chỉ nói tiền chung đều đi nợ rồi không dư thừa tiền, món nợ này cũng không phân cho bọn họ, tránh tăng thêm gánh nặng cho bọn họ. Sáng suốt đều biết rõ, chút nợ nần này sao có thể so với khoản tiền phạt mà Phùng Ngũ Gia phải gánh trên người, là người Phùng gia sợ bị tăng thêm gánh nặng ỉnh mới đúng.

Không đợi Dương thị mở miệng, Quý phu nhân đã đưa ngân phiếu ra, phía trên ghi một ngàn lượng: “Nhà muội mới vừa ra ở riêng, rất nhiều việc cần dùng tiền, trước muội cứ cầm lấy, những thứ khác ta lại nghĩ biện pháp.”

Dương thị vội vàng từ chối: “Đại tỷ trước chớ vội, nghe muội nói hết lời đã.” Hiện giờ nàng phân ra sống một mình, so với trước kia lại càng có dáng vẻ của nữ chủ nhân rồi.

“Hiện nay bọn muội phân nhà, muội cũng không muốn ở lại Phùng gia nữa, muội muốn chuyển về quê mình ở Xích Giang, ở đây thanh tịnh cũng bớt lo.”

Quý phu nhân vừa nghe liền cười: “Vậy thì tốt quá, ta đang lo những thôn trang kia không ai quản lý, vừa đúng muội đến đây giúp ta một tay trông nom đi.”

Dương thị hơi chút ngượng ngùng: “Lão thái thái chia chút điền sản và cửa hàng cho chúng ta, muội với phụ thân nàng đã thương lượng, tính toán bán toàn bộ lấy bạc để nộp phạt. Muội tính những thứ này hợp lại có giá trị tầm sáu bảy trăm lượng còn thiếu một nghìn ba trăm lượng và hai vạn cân gạo, muốn muốn trước lấy đất đai ở quê để bù vào chỗ bạc còn thiếu, tỷ yên tâm, chờ muội có tiền nhất định sẽ bù lại.”

Quý phu nhân liền nhẹ nhàng cầm tay Dương thị: “Tam muội, thôn trang ở quê và điền sản vốn là để lại uội, việc này ta và Nhị tỷ của muội đã sớm bàn bạc xong rồi. Nếu đã là đồ của muội thì muội thích thế nào liền như thế đi, không cần hỏi ý kiến của bọn ta. Chỉ cần muội được tốt là chúng ta an tâm rồi.”

Trong mắt Dương thị chớp hiện nước mắt, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Đại tỷ, muội... muội sẽ làm ĩnh sống tốt.”

“Vậy...” Sắc mặt Quý phu nhân có chút do dự, “Vậy hai vị di nương trong phòng muội cũng muốn đi theo à?”

Dương thị cười lắc lắc đầu: “Phụ thân nàng nói, nếu thân thể bọn họ không tốt, cũng không cần đi theo bên ba khắp nơi, ở lại trong viện Phùng gia cũng tốt, dù sao các nàng cũng ở quen rồi, đi cùng chúng ta về nông thôn ngược lại không thích ứng được. Phụ thân nàng cũng tìm muội hỏi ý kiến, có muốn đưa Thất Thất Thập Bát Lang theo hay không, muội thấy cũng tốt, tiểu hài tử ở quê trời rộng đất rộng, tha hồ cho bọn họ chơi, về sau hàng năm trở lại mấy lần cho bọn họ hân gặp bà nội và di nương là được.”

Lúc này Quý phu nhân mới nở nụ cười, cảm thấy mình có thể yên tâm rồi, hôm nay tam muội đã không phải là Tam muội bị đánh đến sưng mặt sưng mũi như mình nhìn thấy khi vừa đến Điền Châu nữa.

“Đúng rồi, hai vạn cân gạo kia bọn muội dự định gom góp kiểu gì? Cũng không phải là số lượng nhỏ đâu.” Quý phu nhân lo lắng hỏi.

“Cha nàng mặt dày đi ra ngoài mượn gạo, ài, giờ đang thời kì giáp hạt (lúc còn xanh chưa chín vàng), sợ là khó mượn rồi.”

Chỉ thấy Bình An từ ngoài đi vào, cười nói: “Muốn mượn gạo thì tìm con nha.” Nói xong móc từ bên hông ra một khối kim bài vàng óng, “Con có kim bài linh gạo đây.”

Quý phu nhân liền cười: “Ta thế nào lại quên mất cái này.”

39. Chương 39: Chương 39'

40. Chương 40: Chương 40'

41. Chương 41: Chương 41'

42. Chương 42: Chương 42'

43. Chương 43: Chương 43'

44. Chương 44: Chương 44'

45. Chương 45: Chương 45'

46. Chương 46: Chương 46'

47. Chương 47: Chương 47'

48. Chương 48

Bình An một tay cầm tấm địa đồ da dê, một tay cầm đèn lưu ly, chân bước nhanh hơn. Đây là tầng “Huyền”, tầng này có năm nhánh ám đạo (đường tối) ba ám thất (phòng tối), nàng nhất định phải nhanh chóng đi qua chúng để tiến vào tầng “Hoàng” tiếp theo. Theo như địa đồ, bí thất Ngụy gia chia làm bốn tầng “Thiên, Địa, Huyền, Hoàng” bao gồm mười ba ám thất và hai mươi tám nhánh ám đạo, phân tán khắp nơi như mạng nhện. Cho dù có bản đồ trong tay cũng rất dễ dàng lạc đường, càng chớ nói đến việc trong vòng một canh giờ tra rõ toàn cảnh của bí thất.

Đều nhờ Bình An thường ngày ngoài luyện tập roi Cửu Tiết thì cũng đọc nhiều bộ sách, trong đó có “Bát Trạch Kinh Thuật” ghi chép lại một vài cách sắp xếp phong thủy của âm dương lưỡng trạch (*) tương đối làm nàng hứng thú. Khi ấy nàng còn cầm giấy bút bắt chước từng nét, ký ức về các phương vị trận pháp vẫn còn mới mẻ. Mỗi bí thất vẽ trên tấm địa đồ da dê này trông thì lộn xộn, nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ thấy nó được sắp xếp theo âm dương bát quái đồ của “Bát Trạch Kinh Thuật”, theo một quy tắc nhất định, hơn nữa cửa ra vào không phải chỉ có một như Ngụy Hoàng Trạch nói, chẳng qua trên địa đồ không đánh dấu mà thôi. Nếu cứ dựa theo tám phương Kiền, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài để kiến tạo bí thất, vậy thì mỗi tầng sẽ có một sinh môn, tức là lối ra, có lẽ vô cùng bí mật nhưng nhất định sẽ có.

(*) Âm trạch: Là cuộc đất dùng để chôn người chết, còn gọi là mồ mả. Phong thủy cho rằng, nếu người chết được chôn vào một cuộc đất tốt về phong thủy thì sẽ truyền được phúc đức cho con cháu đời sau.

Dương trạch: Là cuộc đất được dùng vào mục đích làm nhà cửa, đình, chùa, miếu mạo, thôn xóm, làng mạc, thị trấn, thành phố. Dương trạch phải hài hòa với thiên nhiên, có môi trường tốt đẹp, làm cho con người thấy vui tươi, mạnh khỏe, hạnh phúc. Dương trạch tốt tức là môi trường tốt.

Xuyên qua tám nhánh ám đạo, cuối cùng Bình An đã phát hiện được lối vào của tầng tiếp theo, trên địa đồ đánh dấu là tầng “Hoàng”. Mới vừa bước đến lối vào, một luồng khí nóng phả vào mặt. Khác với ba tầng ẩm ướt kia, mặc dù tầng này ở dưới cùng nhưng rõ ràng là khô mát ấm áp hơn so với các tầng trước. Bình An cầm theo đèn cẩn thận bước xuống mặt đất, thay vì giống như các tầng trước, tầng này có ba nhánh ám đạo, mỗi nhánh lại có một ám thất, giữa các ám thất được nối thông với nhau. Mới đầu xem ra, toàn bộ tầng hầm cũng không như Bình An dự đoán, thậm chí một chút dấu vết về việc giấu diếm quân lương cũng không có.

Bình An không khỏi có chút nản lòng, ngay khi nàng ôm tia hi vọng cuối cùng đi đến ám thất thì bất chợt có một cái bóng vụt qua ngay trước mặt nàng, tốc độ cũng không nhanh, chẳng qua là ánh sáng quá mờ lại có chút khoảng cách nên khiến người ta có cảm giác hư ảo.

“Ai?” Bình An theo bản năng lên tiếng hỏi, bỗng nhiên nhớ tới chẳng lẽ là “con chuột” trong miệng Ngụy Hoằng Trạch. Nàng hơi do dự nhưng vẫn bước nhanh hơn về hướng đó, mới ra khỏi ám đạo thì dư quang khóe mắt lóe lên, một bóng đen bổ nhào về phía nàng, nàng nhanh nhảy né đi khiến bóng đen vồ hụt đột nhiên ngã xuống đất.

“Ta không phải là ”chuột“, ta không phải...” Thanh âm yếu ớt kèm theo hoảng sợ vang lên, một nữ tử tóc tai rối bời, quần áo rách nát tầm mười bốn mười lăm tuổi ngã nhào xuống đất, liên tục lắc đầu xua tay nhìn Bình An. Cú nhảy vừa rồi dường như đã lấy đi hết sức lực của nàng ta, lúc này nàng ta co quắp ngồi dưới đất, muốn đứng lên mà lực bất tòng tâm.

Bình An trông thấy dáng vẻ yếu ớt của nàng ta, nghĩ nhất định là nàng ta đã chạy trốn mấy ngày trong căn hầm rồi mới chạy tới tầng này, hẳn đã bị đói rất lâu nên liền móc túi hoa trong người ra, bên trong có bốn miếng bánh mứt hồng lúc trưa nàng cố ý bỏ vào để đưa cho nữ tử kia.

Nữ tử hết sức cảnh giác nhìn Bình An, thấy nàng cầm thứ gì đó đưa đến, vội vàng lùi lại sau mấy bước, đến khi trông thấy rõ ràng, lại ngửi được mùi thơm của thức ăn thì không lùi lại sau nữa, vươn tay ra đoạt lấy bánh, ba lần cắn biến thành hai nhét vào miệng nuốt dần dần ho khan liên tục.

Các tầng trong căn phòng dưới mặt đất dựa vào góc tường đông nam đều có một con suối không ngừng trào nước, tạo thành một dòng suối ngầm dưới nền đất. Chắc mấy ngày qua nàng ta dựa vào nguồn nước này mới sống được tới giờ, lúc này thấy nàng ta bị nghẹn, Bình An liền muốn đi lấy chút nước suối. Đi về phía trước không bao lâu thì đến góc đông nam, nàng tìm được tường đá nhưng lại phát hiện tường đá kia khô ráo mát mẻ không có chút nước nào, duỗi tay sờ thử thì thấy có một lớp bột phấn. Chẳng lẽ mình nhớ nhầm hướng? Bình An cũng không chắc chắn.

Tới khi nàng quay lại ám thất vừa rồi thì nữ tử kia đã không thấy đâu nữa.

Bình An không để ý nhiều, cầm đèn tiếp tục đi về phía trước, trực giác nói cho nàng biết tầng này không giống như ba tầng kia. Quả nhiên, đi không được bao lâu, mỗi lối vào lại có thêm một cánh cửa sắt, bên trong mỗi cánh cửa sắt đen kịt không thấy rõ là cái gì. Bình An tỉ mỉ tra xét xung quanh cửa sắt một vòng, quả nhiên phát hiện bên trên tường đá mà cửa sắt tựa vào chà một lớp bột trắng giống với vách đá vừa rồi, bên ngoài cửa sắt dưới mặt đất lại có vô số hạt gỗ, trong hạt gỗ còn pha trộn một ít vỏ thóc.

“Ồ? Đây là gì?” Bình An chợt phát hiện trong đồng vận có thứ gì đó, nàng cầm lên xem, lại nhìn về phía cửa sắt. “Hóa ra là như thế...”

Nàng vừa mới cất vật kia vào ngực, bất chợt bả vai đau nhói, quay lại thì thấy nữ tử kia cầm cây trâm dài đang đâm mạnh vào bả vai nàng. Thấy nàng quay lại liền rút cây trâm ra muốn đâm vào tim nàng. Có lẽ sức lực còn chưa hồi phục, động tác rất chậm chạp, bị Bình An giữ chặt lại cái tay mà nàng ta chuẩn bị đâm tới. Cái trâm kia mài lên tường đá vang lên tiếng sắc nhọn, tuy bị Bình An ngăn lại nhưng cây trâm nhọn vẫn làm rách y phục của nàng.

Thấy nữ tử kia vẫn tiếp tục phát lực muốn dùng cây trâm đâm nàng, Bình An phần nộ đưa chân đá nàng ta ngã lăn ra đất.

“Ta có lòng tốt muốn cứu ngươi, ngươi lại muốn giết ta? !”

Nữ tử nghe Bình An hỏi cũng không ngừng tay, xoay người đứng lên, lại lao tới muốn đâm Bình An, trong miệng nói: “Ngươi là ”con chuột“, ta muốn giết ngươi, giết ngươi ta sẽ không phải chết...” Hẳn vài ngày rồi chưa ăn được cái gì, bước chân loạng choạng, còn chưa đến gần Bình An đã bị Bình An đoạt lấy cây trâm.

“Ta thấy ngươi điên rồi.” Bình An thấy nàng ta bị đoạt đi cây trâm nhưng vẫn muốn dùng tay chân tiến lên bắt lấy nàng, lách người vòng ra phía sau nàng ta, song bàn tay đánh vào gáy nàng ta khiến nữ tử kia ngã đi.

Bình An thấy trên cổ nữ tử đeo một chuỗi ngọc vỡ, đưa tay tháo ra, tính toán thời gian, sắp đến một canh giờ hẹn với Ngụy Hoằng Trạch liền đi nhanh lên tầng trên. Tới ám thất lúc chia ra với Ngụy Hoằng Trạch thì thấy hắn đã sớm ngồi ngay ngắn ở đó đang phe phẩy quạt giấy.

Bình An liền ném chuỗi ngọc kia ra trước mặt hắn nói: “Nô tỳ đã tìm được ”con chuột“ kia rồi, đáng tiếc nàng ta hôn mê bất tỉnh, nô tỳ thực sự không vác nổi nàng ta nên quay về phục mệnh, cho nên nô tỳ thua.”

Ngụy Hoàng Trạch cầm chuỗi ngọc nhìn, gật đầu: “Không sai, là của nàng ta, người đã tìm được nàng ta, không coi là thua, bất quá cũng không thể coi là thắng.”

Bình An trông thấy ánh mắt âm u của Ngụy Hoàng Trạch liền thấy khó chịu khắp người. Lúc này thấy con mắt hần đảo vài vòng liền biết hần lại có ý xấu giở rồi, chắc chắn cũng không nói được cái gì tốt.

Quả nhiên, con người hần đảo một vòng,” Ta rất có hứng thú chơi trò mèo bắt chuột lần nữa với người. Ba ngày sau, người làm mèo, ta làm chuột, như thế nào?”. Vừa nghĩ tới cảnh chuột ăn mèo, Ngụy Hoàng Trạch không cầm được lòng đầy mong đợi. Đáng tiếc nuôi một người làm thuốc dẫn cần tới ba ngày, ba ngày sau hần mới có thể ở trong hầm ngâm mổ bụng, moi ruột nàng được.

Sau khi Bình An về liền bị người dẫn tới ở một mình trong Tây Sương phòng tại viện nhỏ, còn có thêm nha hoàn hầu hạ, giống như lại trở về thân phận tiểu thư như ngày trước. Nhưng suốt ngày bắt nàng ngâm mình trong một thùng nước thuốc, trừ ăn cơm ngủ nghỉ ra thì hầu như suốt ngày đều tắm ở đây. Cũng không biết bên trong là thuốc gì, mới ngâm vài lần mà da dẻ Bình An đã trở nên trắng mịn, trong suốt đến mức ngay cả mạch máu trong da cũng mơ hồ có thể thấy được.

Chạng vạng tối ngày hôm đó, nha hoàn đưa tới một nồi thuốc đổ vào bồn tắm, rồi bảo Bình An vào tắm, còn mình thì ra giữ ngoài cửa. Tuy cảm thấy suốt ngày phải ngâm mình trong bồn tắm có chút quái dị, nhưng Bình An cũng chẳng bài xích. Thứ nhất, tắm vốn là chuyện thư thái, thứ hai loại thuốc này lại có thể khiến mình càng xinh đẹp hơn, điều này vừa hay phù hợp với thiên tính của nữ nhân.

Nàng cởi y phục, mới bước được một chân vào bồn thì nghe được ngoài cửa vang lên tiếng động, hình như có người ngã xuống đất. Cánh cửa lúc đó mở tung ra, một bóng người nhanh chóng lên vào.

” A.” Vừa trông thấy gương mặt râu ria xồm xoàm của Sa Lang, Bình An hoảng sợ trốn vào trong nước, ngay cả đầu cũng chìm vào, thỉnh thoảng bị uống phải mấy ngụm nước.” Khụ... khụ...”

” Người không thể trách ta, ta cũng không có biện pháp. Ngụy gia tăng cường thủ vệ, ta vất vả lắm mới đục nước béo cò lên vào được đây.” Sa Lang ra vẻ bất đắc dĩ.

Bình An vừa ho khan vừa oán hận nhìn hần chằm chằm, lần nào tới cũng chọn lúc này, không phải hần cố ý đó chứ? Nhưng bây giờ không phải lúc so đo mấy chuyện đó với hần.

” Người gặp cha ta chưa?”

Sa Lang gật đầu, ánh mắt lơ đãng lướt qua bả vai lộ ra bên ngoài của Bình An, nhất thời không nhìn được nuốt nước miếng.” Sao trắng như vậy ? Ta nhớ trước đây người không trắng thế mà.”

Trong thoáng chốc Bình An có chút xấu hổ giận dữ, lại có chút vui vẻ, rất đặc ý khoe khoang thùng thuốc này với Sa Lang, nói nước thuốc này quả thực rất thần kì, nếu đưa tới Đại Lương, nhất định sẽ được nhiều nữ tử truy tìm, nhưng sự thực chứng minh nàng đã suy nghĩ quá nhiều. Sa Lang hít mũi, tiến lên vốc nước đưa lên mũi ngửi, lại nếm thử, sắc mặt trầm xuống.

Hai tay Bình An vẫn để ở trước ngực, ban đầu thấy Sa Lang để đầu sát lại bồn tắm lại tưởng hần động sắc tâm, đang muốn mắng hần đôi câu thì lại thấy cử động cùng sắc mặt của hần không được bình thường liền không mở miệng nữa.

” Là Mã Cách Thảo. Sao người lại dùng thứ này tắm?” Sa Lang nhớ tới dáng vẻ đặc ý vừa rồi của nàng, hần không thể lập tức kéo nàng ra ngoài.

” Cái gì là Mã Cách Thảo?” Bình An khó hiểu, nhưng biết chắc đó chẳng phải thứ gì tốt.

” Mã Cách Thảo còn gọi là Khỏa Thi Thảo. Binh lính chết trận trên chiến trường nếu muốn mang về quê an táng, đường xá xa xôi sợ rằng thi thể sẽ bị mục rữa nên trước đó sẽ ngâm trong Mã Cách Thảo, như vậy thi thể sẽ không dễ dàng bị hư thối. Nếu người sống mà ngâm nước thuốc bằng loại cỏ này, ban đầu da dẻ sẽ càng trở nên sáng trắng không gì sánh được, cho đến khi mạch máu toàn thân hiện lên rõ ràng, đến cuối cùng da sẽ mỏng như cánh ve, vừa chạm vào sẽ rách...”

“Ào ào”, còn chưa nghe Sa Lang nói xong, Bình An đã đứng lên, cũng bất chấp thể diện, liền chạy ngay ra sau bình phong lấy nước trong thùng dội sạch lên người, chà sát xong hết toàn bộ mới cầm y phục treo trên bình phong mặc vào rồi đi ra.

” Chuyện là như vậy ...” Bình An liền nói chuyện Ngụy Hoằng Trạch đưa nàng xuống tầng hầm ngầm cho Sa Lang nghe, cuối cùng oán hận nói: ” Ta chỉ nghĩ hấn lấy ta mua vui, không thể tưởng tượng hấn lại dự định đem ta luyện được, hấn thật là biết chọn chỗ.”

Nghe việc Ngụy Hoằng Trạch muốn cùng nàng làm chuyện đó rồi một dao lấy tính mạng của nàng, nàng liền tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, uống nhè làm đẹp nửa ngày.

” Vậy bây giờ ta dẫn người đu, trước đó có cần ta giúp người xả giận không, gọt đầu tên cầu tặc kia?” Sa Lang nghĩ đến lần này có thể đưa nàng đi liền thở phào, mấy ngày nay cứ nghĩ đến việc nàng ở lại Ngụy gia thì luôn nơm nớp lo sợ, bỗng chốc không yên.

” Ta cho người xem thứ này.” Bình An móc ra một miếng vải vụn màu vàng xanh từ trong ngực ra đưa cho Sa Lang.

Sa Lang cầm lấy, quan sát tỉ mỉ: ” Đây không phải là vải y phục của binh sĩ phủ Trần Quốc Công hay sao?”

” Quả nhiên là vậy.” Bình An cười cười. ” Đây là ta tìm được dưới hầm, ta hoài nghi quân lương bị giấu ở tầng dưới cùng.” Nàng nói đại khái tình huống dưới tầng hầm lại một lần.

” ... Cho nên ta cảm thấy khó hiểu , vì sao tầng thứ tư lại khô hanh mất mẻ, hóa ra là tường đá xung quanh cùng với bên trong cửa sắt đều rải vôi. Hơn nữa, ngoài cửa sắt ta còn phát hiện hạt ngũ cốc và đậu tương, cả miếng vải rách này, nhất định là trong quá trình vận chuyển bọn chúng lưu lại.”

Sa Lang mở to mắt, có chút không thể tin, lại có chút mừng thầm, nhìn Bình An : ” Thật đúng là người, người nói Bát Trạch Đồ Cửu Cung gì đó hảnh không phải là Quý lão đầu dạy người đi? Thế mà người cũng hiểu? Nếu quân lương thật sự bị người tìm ra, lão già Hoàng đế kia của các người không biết sẽ ban thưởng cho người thế nào, không phải chỉ hôn người với một vị hoàng tử nào đó chứ? Vậy không được! Đến lúc đó ta phải bảo ông ta phong ta làm hầu tước gì gì đó, có chỉ hôn cũng phải chỉ cho ta.”

” Người nói cái gì đó? Cút đi.” Bình An cau mày, phiền nhất chính là bộ dạng không nghiêm chỉnh này của hấn, lúc nào rồi mà còn nói mấy cái này.” Cho nên tạm thời ta vẫn không thể rời khỏi Ngụy gia.”

” Không đi?!” Lòng Sa Lang lại trầm xuống.” Vậy không phải người tự tìm đường chết sao? Hơn nữa, người lưu lại cũng chẳng được tích sự gì, chúng ta nên quay về tìm viện binh, chỉ cần người nhớ rõ địa hình , chúng ta có thể tìm ra quân lương.”

” Vấn đề là ta cũng không nhớ được địa hình đó.” Bình An vội vàng.” Lúc ta đi thì bị bịt mắt, hoàn toàn không rõ lối vào tầng hầm ngầm nó ở chỗ nào.”

” Vậy người muốn làm sao bây giờ?” Sa Lang trầm giọng.

Bình An nhìn hấn nói: ” Tối mai Ngụy Hoằng Trạch sẽ còn đưa ta xuống đó. Đến lúc đó, người có thể lên vào Ngụy gia, chớp thời cơ tìm lối vào tầng hầm !”

Sa Lang giơ tay vuốt cằm, trầm tư suy nghĩ: ” Đến lúc đó chỉ sợ thân phận sẽ bị bại lộ, Ngụy gia và quân doanh thôn Tiểu Lý sẽ càng phòng bị cẩn thận. Nếu đã làm thì làm cho trót, ta đi theo các người tìm lối vào tầng hầm, đem những người đó...” Nói rồi giơ tay lên chém xuống.”Rồi đốt cháy sạch hầm của hấn”

Bình An gật đầu, vô cùng tán thành: ” Ta cũng đang có ý đó.” Hai người không mưu mà hợp, nhìn nhau lộ ra nụ cười âm hiểm.

49. Chương 49

Nha hoàn bị Sa Lang đánh thuốc mê sau khi tỉnh lại vẫn nghi hoặc trong lòng, vì không muốn làm nàng ta cảnh giác, Bình An vẫn cẩn thận ngấm mình trong thùng tắm Mã Cách Thảo, nét mặt như thường, ngoài miệng cảm thán làn da càng ngày càng trắng, trong bụng lại sợ muốn chết, chỉ lo ngấm càng lâu thì da dẻ càng mục nát, trong đầu cố gắng nghĩ đến những phương pháp giữ gìn làn da từng đọc trong sách y học.

Đến tối ngày thứ hai, Ngụy Hoằng Trạch phái người đưa tới một bộ váy màu hồng bằng tơ lụa mỏng, mặc lên người càng tôn lên làn da trắng nõn trong suốt của nàng. Ngụy Hoằng Trạch thấy cũng không nhìn được cảm thán: Làn da thật mềm mại, nếu cắn một cái sợ rằng sẽ chảy cả ra nước. Nghĩ rồi nuốt nước

miếng, bàn tay sờ từ khuôn mặt của Bình An xuống bên dưới cần cổ tinh tế, khi ngón tay lướt qua xương quai xanh trơn bóng, bên trên lớp da hiện lên một vết hồng, thật là mỏng, trước đó không một ai có được làn da mỏng manh non mềm như thế, xem ra đây là một thuốc dẫn tốt.

Bình An có cảm giác đau đớn khi ngón tay lướt qua làn da, thô ráp như hạt cát chạm vào, vô cùng khó chịu. Nàng biết nguyên nhân là vì mình đã ngâm trong Mã Cách Thảo. Đúng như Sa Lang nói, ngâm Mã Cách Thảo lâu dài, làn da sẽ mỏng như cánh ve, khẽ chạm vào liền rách.

Ngụy Hoằng Trạch sợ làm tổn thương tới da Bình An, không nỡ bứt hai mắt nàng lại, chỉ cho người chùi tấm vải đen lên đầu rồi dắt nàng xuống tầng hầm ngầm. Cũng như lần trước, khi bỏ vải đen ra, Bình An đã đứng ở dưới tầng hầm rồi, nàng không rõ Sa Lang có đi theo phía sau hay không.

“Thiếu gia, vì sao mỗi lần đều chỉ có hai chúng ta, không thấy những người khác? Có phải đều đứng canh chừng ở cửa không?” Bình An cố tình hỏi như vậy. Nếu trong tầng hầm ngầm có giấu quân lương, vậy vì sao Ngụy Hoằng Trạch có thể dễ dàng đi vào mà lại không có quan binh gác cửa.

“Người yên tâm.” Ngụy Hoằng Trạch tưởng Bình An lo lắng bị người khác làm phiền liền nói: “Sẽ không có người nào vào đây quấy rầy nhà húng của chúng ta, ta đã sắp xếp thỏa đáng cả rồi.”

Nói như vậy, chắc Ngụy Hoằng Trạch đã né tránh tất cả tai mắt của người khác rồi, cũng đúng, hẳn đường đường là thiếu gia nhà họ Ngụy, muốn ra vào tầng hầm Ngụy gia còn không dễ dàng sao. Hơn nữa, nơi này vô cùng bí mật, chính là nơi thích hợp nhất để làm chuyện xấu.

“Đến đây, ta cho người xem thứ này.” Trên gương mặt Ngụy Hoằng Trạch không che giấu được sự vui vẻ, ý cười ấy càng làm sống lưng Bình An lạnh toát. Hắn dẫn nàng đến một góc, trên bức tường treo một ngọn đèn, tia sáng leo lắt. Ở một góc tường có treo một chiếc vòng sắt lớn, trên đó rủ xuống hai chiếc xích sắt cỡ bằng cổ tay, nhìn theo xuống dưới thì thấy trên mặt đất có một vật thể to lớn màu đen đang khe khẽ di động, nghe thấy có động tĩnh, vật thể màu đen kia ngẩng đầu lên, đôi mắt to lóe lên màu xanh lục âm u đáng sợ.

“Đây là con gì?” Bình An vừa nhìn thấy con này liền run rẩy.

Ngụy Hoằng Trạch chẳng biết lấy từ chỗ nào ra một túi vải, mở ra ném một đồng xương thịt máu chảy tóe tách về phía con vật đen kia. Con vật đen kia nhanh nhẹn ngẩng lên, lộ ra cái miệng đầy răng nanh sắc nhọn chộp lấy đồng thịt chậm rãi nhai nuốt.

“Đây là Tất Bảo, là con thú mà ta đặc biệt cho người đưa về từ Bắc Mạc, chơi rất vui, lát nữa để nó chơi cùng chúng ta thế nào?”

Ngụy Hoằng Trạch quay đầu lại cười, Bình An không ngừng lui về phía sau. “Nó chơi thế nào?” Nụ cười cứng ngắc, miệng cũng nói không lưu loát.

“Người xem cái xích sắt này!” Ngụy Hoằng Trạch không che giấu được sự hưng phấn, kéo lấy dây xích thô chắc kia, Tất Bảo đang nằm dưới đất đành miễn cưỡng di động theo xích sắt, có thể nhìn ra là nó không hề công kích Ngụy Hoằng Trạch. “Ở tầng khác có một cơ quan có thể tháo dây xích này. Nếu đến lúc đó người không tìm được ta, ta sẽ mở chốt xích sắt.” Quang mang trong mắt hắn cũng lạnh lùng vô tình hệt như Tất Bảo, Bình An thật muốn chạy tới bóp chết hắn. Nhưng Ngụy Hoằng Trạch không cho nàng cơ hội này, hắn vừa dứt lời, thân hình lóe lên bước vào trong ám đạo bên cạnh.

Ngụy Hoằng Trạch chưa từng chơi trò nào kích thích như thế. Hắn không kịp chờ đợi muốn mở xích sắt của Tất Bảo, hắn muốn Bình An chạy trời chết, muốn nàng chạy như điên, muốn máu tươi nàng sôi trào, hắn muốn làn da non mịn của nàng, muốn máu tử nữ thơm ngon của nàng sôi trào.

Địa đồ, trong lòng Bình An hung hăng mắng một câu, hắn không có cho nàng địa đồ. Trong mê cung phức tạp này, không có địa đồ giống như người mù vậy. Nàng cần rằng, dựa theo trí nhớ đi tìm chỗ con suối ở góc đông nam, tìm được con suối nàng có thể xác định được đại khái phương hướng, kết hợp địa hình trong trí nhớ với “Bát Trạch Kinh Thuật” xây dựng lại địa đồ.

Không biết có phải vì con Tất Bảo kia không, Bình An có phần hoảng hốt, vòng vo mấy vòng mới tìm được chỗ con suối. Nàng bẻ một mẩu đá nhỏ bên cạnh con suối, đếm ám đạo xung quanh, nhanh chóng vẽ mấy nét lên tường.

Lúc cơ bản xác định được phương hướng thì chợt nghe tiếng bánh răng vang lên cách đó không xa, tiếp đó chính là tiếng xích sắt di động, tiếng hưng phấn của dã thú gầm vang từ trong tầng hầm.

Trống ngực Bình An đập kịch liệt, nằng nhanh chóng đi qua bậc thang vào tầng tiếp theo, chạy thẳng tới hướng ám đạo góc đoong nam....

Tới khi tìm được con suối ở tầng thứ ba rồi để lại ký hiệu, thể lực Bình An đã không chống đỡ nổi, không chỉ là thể lực, cả tâm lực cũng hao phí không ít, không biết Sa Lang đi vào có thể thấy được ký hiệu nằng để lại hay không. Nằng tựa vào bức tường ám đạo thở hổn hển, một mùi máu tanh đặc biệt của dã thú trong không khí xộc thẳng vào mũi. Nằng cả kinh, vừa định rời đi thì thấy phía trước có bóng đen loé lên, đôi mắt xanh lục âm u lập loè trong bóng đêm.

Không chút do dự, Bình An xoay người chạy ra ngoài ám đạo. Tiếng gió rít do Tất Bảo thoăn thoắt đuổi theo thổi vù vù qua tai. Ra khỏi ám đạo là mật thất, băng qua mật thất là bậc thang nối tiếp nhau, nằng cố gắng chạy về phía trước. Còn chưa chạy được một nửa, phía sau có luồng khí vồ tới, theo phản xạ nằng né sang bên cạnh, tiếp đó xoay người, Tất Bảo không dừng lại lao tới trước, móng nhọn cào rách ống tay áo của Bình An. Nó nhanh chóng ổn định thân hình, quay lại nhe nanh ra nhìn chăm chăm vào nằng, chân sau lấy đà ra về chuẩn bị vồ tới. Đồng tử Bình An co lại, tránh né đã không kịp, đành phải giơ tay lên đỡ. Chợt nghe bên tai có tiếng huyết sáo, Tất Bảo thu lại thể tiến công, nhìn Bình An mấy lần, lui về phía sau.

Ngụy Hoằng Trạch bước ra từ nơi u tối, cười âm hiểm nói với Bình An vẫn chưa tỉnh hồn: “Yên tâm, có ta ở đây, nó sẽ không làm tổn thương ngươi.” Vừa nói vừa huyết sáo, Tất Bảo liền lùi vào ám đạo, chẳng biết đi đâu.

“Chắc chưa hù dọa đến ngươi chứ!” Giọng điệu của Ngụy Hoằng Trạch dịu dàng khác thường, đi đến nâng Bình An dậy, ánh mắt tràn đầy dự vọng, miệng sát lại gần như muốn âu yếm.

Bình An khéo léo tránh khỏi, tay nhẹ nhàng đẩy hắn ra, phớt lờ sự không vui của hắn nói: “Ta dẫn ngài đi đến một nơi thú vị.”

“Ồ?” Ngụy Hoằng Trạch ngăn lại sự khó chịu trong lòng, rất có hứng thú với lời nằng nói, nên biết nơi này là địa bàn của hắn, có chỗ hay nào mà hắn lại không biết.

Bình An nở nụ cười thần bí dẫn hắn tới chõ cửa sắt của tầng tiếp theo, chỉ vào bên trong nói: “Thiếu gia, chúng ta vào trong này chơi thể nào?”

“Bên trong này không phải là nơi ngươi có thể vào.” Ngụy Hoằng Trạch tiến lên ôm lấy Bình An. “Chúng ta chơi ngoài này đã vui rồi.”

“Theo nô tỳ đi, vào bên trong đi thiếu gia.” Bình An đè nén cảm giác buồn nôn trong bụng, nửa đẩy nửa kéo hắn làm nũng.

“Đã nói không thể vào.” Gương mặt Ngụy Hoằng Trạch lạnh xuống, nâng đầu Bình An lên. “Đừng có giả trò gì với ta!”. Thấy nụ cười của nằng ngưng lại trên môi, nói chậm lại: “Không phải ta không thương ngươi, ta cũng không có chìa khoá. Ngoan, chúng ta chơi chỗ này thôi.... Cũng may không làm da của ngươi bị thương.” Đôi tay xoa nhẹ lên cánh tay áo bị Tất Bảo làm rách một đoạn của Bình An.

“Thiếu gia....”

Bình An muốn né đi, lại bị Ngụy Hoằng Trạch thô lỗ giữ lại, lạnh lùng nói: “Đừng có không biết điều.”

“Ta không có... Ta chỉ muốn hỏi, ‘con chuột’ lần trước đâu? Thiếu gia đã cho người mang ra ngoài rồi sao?” Tươi cười của Bình An đã vô cùng cứng nhắc, nét mặt lộ ra tia không vui.

“Sao thế, ghen à?” Ngụy Hoằng Trạch mang theo nụ cười trên tức nói: “Loại hàng đó thiếu gia ta sao có thể để vào mắt? Chính là thứ vừa rồi ta cho Tất Bảo ăn.”

Bình An nhịn xuống cơn sôi sục trong bụng, không chống cự lại Ngụy Hoằng Trạch nữa, dấn vào lồng ngực hắn, mắt lại nhìn xung quanh tường đá, đôi mắt đột nhiên hiện lên sát khí, trên mặt lại lộ ra nụ cười, giơ tay ôm lấy cổ Ngụy Hoằng Trạch xoay một vòng: “Thiếu gia, người thích nô tỳ sao?” Vừa hỏi vừa không để phát hiện đẩy hắn lại gần bức tường.

“Đương nhiên là thích.” Trong lòng Ngụy Hoằng Trạch nhảy nhót.

“Người thấy đôi mắt nô tỳ đẹp, hay là cái mũi đẹp?” Vừa nói vừa dò dẫm tìm kiếm bức tường phía sau hắn, nhưng không ngờ Ngụy Hoằng Trạch lại ôm Bình An xoay một vòng, đè cả người nàng vào tường, sốt ruột khó nén muốn lột y phục trên người nàng ra.

“Đều đẹp, thiếu gia ta đều thích hết.”

“Thế nhưng ta không thích!” Từ ‘thích’ còn chưa dứt, cây trâm cài đầu sắc nhọn đã cắm vào cổ Ngụy Hoằng Trạch. Bình An rút trâm ra lại đâm thêm một kích nữa, động tác nhanh nhẹn mà lưu loát.

Tới khi Ngụy Hoằng Trạch phục hồi lại tinh thần thì Bình An đã rút trâm ra chuẩn bị lần tập kích thứ ba nhưng lại bị hấn mạnh mẽ tránh đi, do dùng lực khiến máu tươi trên cổ phun trào ra ngoài. Hấn trừng to cặp mắt âm độc nhìn Bình An, đột nhiên cười lạnh, vòng ngón tay lại rồi đưa lên miệng.

Bình An cả kinh, giơ trâm lên muốn ngăn cản thì đã không kịp, chỉ nghe vài tiếng huyết sáo vang dội phát ra từ miệng của Ngụy Hoằng Trạch.

“Tiện nhân! Dám ám toán ta! Ta muốn ngươi chết không được tử tế!” Ngụy Hoằng Trạch nghiêng răng nghiêng lợi nói, chỉ mong sao ăn sống nuốt tươi Bình An.

“Người làm nhiều việc ác, ngươi mới không được chết tử tế!” Động tác của Bình An nhanh như gió, lần người tiến lên tóm lấy cổ Ngụy Hoằng Trạch, máu tươi từ miệng vết thương phun lên tường đá.

Ngụy Hoằng Trạch không ngờ sức lực của Bình An lại lớn như thế, bắt lấy tay nàng muốn hất ra thì lại bị cây trâm đâm thủng lòng bàn tay, hấn đau đớn kêu la thảm thiết, vừa chửi bới vừa móc chuỷ thủ (dao găm) chuẩn bị sẵn trong ngực ra, muốn vùng tới đâm Bình An thì bị nàng nhanh nhạy tránh thoát, ngược lại động tới vết thương trên cổ của hấn. Đường như máu đã chảy vào khí quản, hấn ho khan liên tục, phun ra mấy búng máu.

Nhìn dáng vẻ không chống đỡ nổi của hấn, Bình An cười lạnh: “Đây là báo ứng của ngươi, cây trâm này vốn chuẩn bị cho ngươi đấy.” Nàng biết nàng vào đây không được mang theo bất cứ thứ gì sắc nhọn, nàng cũng không có thời gian đâu mà mài một cây trâm nhọn cả. Ngày đó Bình An bị nữ tử kia dùng trâm đâm vào vai bị thương, sau khi đánh ngất nàng ta liền lên giấu cây trâm trong khe hở của vách tường, sợ nó của vào tay còn đặc biệt xé một đoạn vải ra quấn vào đầu nhọn.

“Cây trâm này vốn do nàng ta chuẩn bị cho ngươi!” Bình An ngồi xổm nhìn vẻ mặt đau đớn của Ngụy Hoằng Trạch, giơ trâm lên đâm vào cổ họng hấn, thấy hấn trợn to mắt không phát ra được bất cứ âm thanh gì, nàng đoạt lấy chuỷ thủ trong tay hấn, tìm kiếm trên người hấn, không có chìa khoá, chỉ có một khối lệnh bài.

Một trận gió lạnh đánh úp tới từ phía sau, nàng mới nhớ tới con Tắt Bão kia, chết tiệt! Bình An chợt nghiêng người, cầm chuỷ thủ đâm ra phía sau.

“Mưu sát thân phụ (chồng) hả?” Là Sa Lang.

“Sao giờ ngươi mới đến hả?” Bình An vừa mừng vừa sợ, nhìn ra phía sau hấn. “Cẩn thận, phía trên có một con Tắt Bão.”

“Tắt Bão? Tiểu gia ta bản lãnh khác thì không có, nhưng từ nhỏ cưới Tắt Bão mà lớn lên, con báo kia đã sớm bị ta đập vỡ xương rồi.” Nói xong còn đắc ý móc cái chìa khoá ở bên hông ra, “Ta lấy được cái này.”

Hấn nói cho Bình An, hấn vốn một mạch đi theo Ngụy Hoằng Trạch tới một căn nhà hẻo lánh, chỗ đó có năm sáu quan binh canh gác, chỉ thấy Ngụy Hoằng Trạch tiến lên không biết nói cái gì với chúng rồi được chúng cho vào trong. Sa Lang ở bên ngoài lượn quanh một vòng, đánh ngã mấy tên quan binh, lại tìm được chìa khoá trên người của một tên trong đó rồi mới đi vào đây. Lúc mới vào hấn cũng có chút choáng váng đầu óc, cũng may còn nhớ Bình An đã nói góc đông nam có con suối, lúc này mới phát hiện ký hiệu mà Bình An để lại trên tường, từng bước đi tới tận đây.

“Hắn chết rồi à?” Sa Lang nhìn Ngụy Hoằng Trạch nằm chết dưới đất có hơi kinh ngạc.

“Hắn vốn đáng chết.” Bình An thản nhiên nói, ngay cả chính nàng cũng không ngờ khi nàng nói ra những lời này lại bình tĩnh đến thế.

Sự thương cảm chợt loé lên trong mắt Sa Lang, sau đó lại cười hì hì tiến lên ôm lấy vai của Bình An: “Yên tâm yên tâm, sau này sẽ không bao giờ để người gặp phải chuyện như vậy nữa, chờ ra ngoài, sau này chúng ta sẽ ăn ngon uống cay.” Hắn còn nhớ khi lần đầu tiên gặp nàng, lúc đó mắt nàng đỏ lừ nói với hắn, nàng chỉ muốn sống thật tốt, ai cũng đừng mong hại nàng. Khi đó nàng rất quật cường, tay cầm con dao nhỏ run rẩy dữ dội, nói chuyện cũng thở không ra hơi, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhưng hôm nay, mặc dù hắn không chứng kiến tình cảnh vừa rồi, nhưng có thể tưởng tượng ra nàng đã giơ tay đâm xuống thế nào, động tác nhanh nhẹn liên mạch ra sao, sau đó bình thản đáp lại lời hắn. Tính tình của nàng không phải trời sinh đã kiên cường, chỉ là không có người nào ở bên cạnh bảo vệ, sau đó buộc lòng phải bước từng bước trưởng thành, giống như Ngọc Nhi.

Nghĩ đến Ngọc Nhi, trong ngực Sa Lang ần ần đau đớn.

“Không chút đứng đắn!” Bình An nói với Sa Lang nhiều nhất là lời này, nàng đẩy hắn ra, cầm chìa khoá trong tay hắn, thử mấy lần rút cuốc đã mở được cửa sắt, hai người cầm đèn bước vào trong.

“Quả nhiên là ở đây!” Bình An không kiềm chế được sự kích động trong lòng, nhìn qua Sa Lang, có thể thấy được hắn cũng vô cùng mừng rỡ.

“Trước mắt làm sao đây?” Nàng hỏi hắn.

Sa Lang nhìn nàng: “Đốt! Không thì còn thế nào, cũng chẳng thể chuyển đi được. Mau nhanh lên, ta sợ người bên ngoài đã phát hiện ra chúng ta rồi!”

Hai người lập tức hành động, không khí ở đây khô hanh, rất thích hợp dẫn lửa, chỉ cần xếp chúng lại, thêm dầu đèn, tức khắc sẽ có hoả hoạn. Hai người chuẩn bị xong, Sa Lang ném đuốc, kho thóc lập tức bốc lên ánh lửa, hắn kéo Bình An chạy ra ngoài.

50. Chương 50: Chương 50'

51. Chương 51: Chương 51'

52. Chương 52: Chương 52'

53. Chương 53: Chương 53'

54. Chương 54: Chương 54'

55. Chương 55: Chương 55'

56. Chương 56

“Khởi bẩm Thái hậu, hai năm trước quả thật nô tì đang ở Xích Giang, bởi vì di mẫu của nô tì sống ở đó, trước kia mẫu thân nô tì cùng di mẫu biệt ly, mà từ nhỏ nô tì chưa từng được gặp người nên di mẫu nhiều lần giữ lại, ~lê-quý-đôn~ vì thế đã ở lại thêm chút thời gian để an ủi người đỡ buồn.” Về mặt Bình An tự nhiên cung kính lễ độ, lúc này Thái hậu mới giãn mặt mày.

“Nhưng nói đến hai năm qua nô tì ở Xích Giang đúng là gặp được không ít những thứ mới lạ.” Thấy mọi người nổi lên hứng thú, Bình An cười cười nói: “Ngoài Xích Giang, nô tì còn đi qua Yến Sơn và một nơi dưới chân núi Yến Sơn tên là Yến Tử Cầu, còn may mắn đến thôn Tiểu Lý một chuyến, thậm chí còn đi qua Ngụ gia trang ở thôn Tiểu Lý, ở đó quả thật xảy ra vài chuyện ý vị sâu xa.”

Cung Thân Vương phi vừa nghe đến thôn Tiểu Lý và Ngụ gia trang, sắc mặt đều bị dọa đến trắng bệch, Bình An không nhịn được cười thầm vài tiếng, ngẩng đầu đối diện với ánh mắt hoảng sợ không thôi của

Cung Thân Vương phi: “Nếu Cung Thân Vương phi có hứng thú với chuyện này, trái lại Bình An có thể giới thiệu một hai cho người, chỉ sợ lúc này nói đến sẽ dài dòng phức tạp, chộc Thái hậu sinh chán ghét, không bằng hôm nào chúng ta mời riêng nhau nói chuyện, ta sẽ kể lại một chút cho ngài.”

Cung Thân Vương phi biết Ngụy gia có dính dáng tới tà thuật Nam Cương, bà ta thế nào cũng không nghĩ tới Bình An lại nói đến chuyện kia vào lúc này, -dđlqđ- chỉ sợ lục ra chuyện năm trước sẽ chộc giận Hoàng thượng lần nữa lại làm cho con trai của bà ta phải chịu không nổi, vội vàng gật đầu nói: “Như vậy rất tốt. A. Thái hậu, ngài xem trí nhớ của nô tì này, lần này vào cung nô tì đặc biệt đi cùng Vương gia mang tới Ngọc Thúy Tước Thạch từ xa đến.” Vội vàng dời đi đề tài.

Tô Mạn Đình thấy Cung Thân Vương phi nhanh như vậy đã vút bỏ mình trốn tránh, trong lòng hung hăng nhổ một ngụm, đang suy nghĩ làm thế nào để đốt lại lửa đến người Bình An thì thấy Bình An đi tới trước mặt Tam công chúa không biết nói cái gì, rất nhanh Tam công chúa liền biến sắc bất ngờ gọi Tô Mạn Đình trở về đen mặt khiển trách nàng ta mấy câu, Tô Mạn Đình đành phải an phận đứng bên cạnh bà ấy, nhưng thỉnh thoảng lại phóng ánh mắt bốc hỏa ngó trừng Bình An.

Từ trong cung vừa về tới phủ Phò mã, Tam công chúa liền dạy dỗ Tô Mạn Đình một trận, chỉ trích nàng ta không nên nói lung tung đắc tội phu nhân Định Bắc Hầu, phải biết về sau phu quân nàng ta còn phải dựa vào Hầu Gia nâng đỡ, lúc này mà đắc tội người bên gối của hần, sau này nếu nàng ghi hận trong lòng thì lợi không bù được mất rồi. +diễn.đàn.lê.quý.đôn+ Lại nói, hiện giờ Tô gia và Thang gia đã kết làm thông gia, vốn là đồng khí liên chi, may mà lúc ấy Bình An kịp thời nhắc nhở Tam công chúa, nếu có người bụng dạ khó lường ở phía đối diện ngấm tới, sợ rằng phủ Phò mã cũng không thể chỉ lo thân mình rồi.

“Người về sau không được gây chuyện, nếu như người đắc tội phu nhân Hầu Gia lần nữa, bản công chúa sẽ cho người chịu đựng đủ!” Tam công chúa vẻ mặt tàn khốc, hung hăng răn dạy xong liền rời đi, bỏ lại Tô Mạn Đình ở đó tức lách cả mặt, thậm chí Tam công chúa ngu như heo không biết nhìn người, Quý Bình An kia tính là cái gì, nếu về sau biểu tỷ nàng ta gả cho Hầu Gia, đây mới thực sự là người giúp được việc.

Bình An trở lại Tô phủ đương nhiên đến chỗ Tô Thái phu nhân thỉnh an trước, Tô Thái phu nhân đang cùng Chu Vân Hương vừa nói vừa cười, thấy Bình An lông tóc không tổn hao gì trở lại, lại nghe nàng nói đến tất cả đều thuận lợi không có sự cố gì xảy ra, hai người cũng có chút ngoài ý muốn.

“Không có chuyện gì khác phát sinh sao?” Tô Thái phu nhân còn có chút không cam lòng.

Bình An lắc đầu: “Tất cả đều tốt ạ.”

Tô Thái phu nhân và Chu Vân Hương đều vô cùng thất vọng.

Buổi tối Tô Bá Hiên trở lại, Bình An nói với hần chuyện xảy ra trong cung, Tô Bá Hiên nghe xong chân mày nhíu chặt: “Đình Nhi thật sự quá mức rồi, loại trường hợp đó sao có thể ăn nói không có chừng mực chứ.”

Bình An ngồi ở bên cạnh bàn tay cầm ly trà nóng, cũng không như thường ngày đi qua cởi áo nói dây lưng cho Tô Bá Hiên: “Vậy Hầu Gia có hay không như Tiểu Cô (em chồng) từng nói, cùng biểu tiểu thư là hai người lưỡng tình tương duyệt?”

“Nàng cũng không phải không biết, ta từ nhỏ đã cùng phụ thân chinh chiến bên ngoài quanh năm, nếu nói là hai người thì đó cũng là Bá Xông và nàng ấy, thế nào cũng kéo không tới trên đầu ta đâu.” -+=ĐĐLQĐ=+- Tô Bá Hiên không cho là đúng, thay thường phục rồi đi tới bên cạnh bàn cầm lấy ly trà Bình An đang muốn uống lên uống một ngụm, suy nghĩ một chút: “Nàng nói là có người cố ý ra bên ngoài tung lời đồn? Vân Hương này đúng là đa tài đa nghệ đẩy bụng tài hoa, nhưng chung quy lại làm cho người ta có cảm giác không chân thực, ngày thường gặp mặt với ta cũng không có hành động khác thường gì, nhưng nói cho cùng nàng ấy là người nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân, hai người đó từ trước đến giờ vẫn thân thiết.”

“Thái phu nhân dĩ nhiên có tính toán của mình, nhưng hôm nay loại lời đồn này nếu nhiều lần truyền tới tai Thái hậu hoặc Hoàng hậu, thậm chí cả Hoàng thượng, thiếp sợ đối với Hầu Gia sẽ có ảnh hưởng.” Bình An không khỏi lo lắng nhìn Tô Bá Hiên, phải biết lời đồn mặc dù không thật, nhưng ‘một người truyền hư, vạn người truyền thực’ (*), “Hơn nữa biểu tiểu thư vốn đã đến tuổi xuất giá nhưng lại vẫn là khuê nữ, trong lúc vô hình cũng đã chứng thực lời đồn đãi bên ngoài, chỉ là không biết nàng ấy có thật tâm hướng vào Hầu Gia hay không.” Lời này có một nửa là thử dò xét Tô Bá Hiên.

(*): một người nói thì chưa chắc đó đã là sự thật, nhưng rất nhiều người nói thì không phải thật cũng sẽ thành thật.

“Ngày khác ta đi tìm Thái phu nhân nói chuyện Vân Hương một chút, dù sao lời đồn đãi cũng dựng lên bởi vì nàng ấy.” Trong lúc nói chuyện về Chu Vân Hương cũng chỉ là tình nghĩa bình thường, không có đặc biệt quan tâm gì.

Ngày hôm đó Bình An đến chỗ Tô Thái phu nhân thỉnh an, thấy bà đang cầm trên tay một quyển sổ, một quần sự đứng bên cạnh đang giải thích cho bà từng chỗ một, thấy Bình An tới, Tô Thái phu nhân buông sổ sách trong tay xuống cười nói: “Mặc dù người đến Tô gia không lâu, nhưng sau này cái nhà này sớm muộn gì đều do người đảm đương, cho nên ta bảo Tạ quần sự mang sổ sách của tướng phủ ra cho người làm quen một chút.”

Bình An thật có chút ngoài ý muốn, không ngờ Tô Thái phu nhân đột nhiên lại đề cập tới chuyện để cho nàng làm đương gia.

“Đây vốn là sổ ghi chép việc ăn mặc chi tiêu trong phủ, còn có khen thưởng ngày lễ ngày tết cùng với chuẩn bị lễ vật, trước mắt lại là cuối năm, phải thường xuyên đối chiếu sổ sách. Còn nữa, đến lễ mừng năm mới đi họ hàng hay thăm bạn hoặc quy cách mở tiệc chiêu đãi tân khách, khen thưởng người làm đều ghi lại ở bên trong, ta nghĩ giờ người cũng là nhất gia chi chủ (người đứng đầu một nhà), sớm muộn gì đều phải nắm được những thứ này, không bằng năm nay cứ giao cho người xử lý thử, người xem thế nào?”

Tô Thái phu nhân giọng điệu ôn hòa trên mặt cười hiền, trong lòng lại muốn nhìn dáng vẻ Bình An hoang mang sợ hãi, nghĩ rằng nàng cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, hai năm trước lại một mình ở Xích Giang không ai quản thúc, ở Quý phủ thì cũng do mẫu thân và tẩu tử quản lý việc nhà, nếu để cho nàng đột nhiên nhận lấy chuyện như vậy, nàng nhất định hốt hoảng không yên, sau cùng cũng đành phải xin Thái phu nhân chỉ bảo cho nàng. Ngày sau truyền đi sẽ chỉ có người nói vị tân phu nhân Hầu phủ là đương gia không có năng lực, tất cả đều phải nhờ Thái phu nhân định đoạt.

Bình An đương nhiên biết bà ấy có chủ ý gì, nhưng thật không ngờ bà ấy lại vội vã ra tay như vậy, xem ra lúc sáng Tô Bá Hiên nhất định đã nói với bà ấy chuyện Chu Vân Hương nên mới chọc giận Tô Thái phu nhân, cho rằng Bình An ở giữa giạt đây nên muốn ra oai phủ đầu với nàng để khiến nàng khiếp sợ một phen.

“Thái phu nhân cho tới nay vẫn luôn lao tâm lao lực vì Tô gia, đúng ra Bình An nên vì người phân ưu giải nan, chỉ là Bình An mới đến, rất nhiều chuyện đều cần Thái phu nhân ở một bên chỉ điểm, tựa như người trong phủ này Bình An đều không quen thuộc, nay bắt đầu điều động khó tránh khỏi sẽ nảy sinh một chút cọ sát.” Bình An nói xong liền lộ ra chút dáng vẻ khổ sở nhìn Tô Thái phu nhân.

Tô Thái phu nhân hơi ngẩn ra, Quý Bình An này cũng thật không ngốc, mình chỉ giao sự tình cho nàng chuẩn bị nhưng lại không trao quyền lợi cho nàng, phải biết mấy chuyện nàng cần làm đều không cần tự thân tự lực mà phải chỉ huy người dưới đi làm việc, nếu người làm không chịu nghe nàng điều phối hoặc bằng mặt không bằng lòng thì dù nàng có là xảo phụ (người phụ nữ khéo léo) thì cũng khó mà không bột gột nên hồ (ý chỉ người có tài giỏi mấy cũng khó có thể làm nên chuyện).

“Việc này người không cần khó xử, điều phối người trong phủ vẫn luôn là Tạ quần sự phụ trách, đến lúc đó người chỉ cần tìm hắn là được.” Trong phủ mấy quần gia quần sự đều là người của Tô Thái phu nhân, muốn bọn hắn dễ dàng nghe theo lệnh của Bình An thì đúng là chuyện viễn vông.

“Vây hết thấy đều nhờ Tạ quần sự giúp đỡ nhiều hơn rồi.” Bình An hướng về phía Tạ quần sự gật đầu gửi lời, Tạ quần sự vội vàng khiêm tốn đáp lễ, nhưng trong mắt lại tràn đầy khinh thường, những thứ này Bình An đều nhìn ở trong mắt.

Từ chỗ Tô Thái phu nhân trở về, sắc mặt Bình An cũng không quá tốt, cầm sổ sách hùng hăng ném trên mặt bàn, trong khoảng thời gian ngắn muốn nàng tiếp quản công việc lớn nhỏ trong phủ rõ ràng chính là làm khó nàng, nàng cũng biết chỗ sổ sách này chỉ là một góc của tầng băng, từ thôn trang buôn bán lớn bên ngoài của Tô gia đến một cây kim một sợi chỉ nhỏ trong phủ cũng đều do Thái phu nhân điều khiển, nếu nàng muốn đoạt quyền thì nghĩ cũng đừng nghĩ. Tạ quần sự chẳng qua cũng chỉ là một người chưởng quản điều phối nhân sự trong phủ, những người khác như chưởng quản phòng thu chi Ngũ quần sự, chưởng quỹ kho phòng Điều quản sự, chưởng quản phủ vụ Đình quản sự cùng với Vu quần sự và Phương quần sự

phụ trách thôn trang ở các nơi, tất cả đều là người của Tô Thái phu nhân, càng đừng nói tới những quân sự ma ma ở hậu viện, người nào không nghe lời bà ấy, còn người một phòng Thẩm di nương, cũng đều lấy bà ấy làm chủ, khó trách Tô Bá Hiên lại nói với nàng trong phủ rắc rối khó gỡ, một điểm cũng không sai.

Quả nhiên đúng như Bình An dự đoán, đây chính là hằm mà Tô Thái phu nhân đào cho nàng, tuy nói Tô Thái phu nhân chỉ muốn nàng ứng phó vài việc trong ngày tết, nhưng quanh năm suốt tháng thì lễ mừng năm mới lại là sự tình phức tạp nhất cũng dễ dàng mắc sai lầm nhất, mà bên cạnh nàng người duy nhất có thể sử dụng cũng chỉ có Thúy Hồng.

“Hàng hóa của thôn trang Tây Thuận đã đến, Bình Ba, Ý Đức, Cổ Xương thì hàng ngày mai cũng đến kinh thành rồi, lễ vật của phủ của Biểu thái gia phía Nam đã chuẩn bị xong, nhưng lễ vật nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân ở Giang Châu khác những năm trước, ít đi tranh chữ và đồ cổ.” Thúy Hồng cầm danh sách tóm tắt trong tay, vừa nói vừa khoanh tròn ở phía trên.

“Tại sao?” Bình An không khỏi hỏi.

“Thái phu nhân nói, gần đây thôn trang và tác phường (xưởng chế tạo đồ) sản xuất đều không tốt, bên Giang Châu lại là người trong nhà, có lẽ ít đi một hai thứ này cũng sẽ không chộc đến miệng lưỡi người khác.”

Bình An suy nghĩ một chút nói: “Thôn trang thiếu thu sao? Tại sao không ai nhắc đến với ta?”

Thúy Hồng giương mắt nhìn nhìn Bình An: “Gần đây nhiều chuyện như vậy, Phương quân sự và Vu quân sự cả ngày cũng không thấy bóng dáng, sợ rằng nhất thời cũng quên hồi báo với tiểu thư rồi.” Nói xong liền đưa sách lên, “Người xem, những thứ này đều là lỗ hổng tiền bạc, hiện giờ lễ vật cho bên ngoài đã chuẩn bị không sai biệt lắm, nhưng khen thưởng và lễ vật trong phủ lại xuất hiện một sơ hở lớn.”

“Tại sao có thể như vậy?” Bình An vừa nhìn liền cau mày, bạc bị thiếu hụt hơn ba ngàn lượng, “Đi gọi Ngũ quân sự phòng thu chi tới, ta có việc muốn hỏi hẩn.”

Ngũ quân sự bên kia còn chưa gọi tới, Thẩm di nương đã tới cửa rồi.

Thẩm di nương vốn là thị tỳ thông phòng của Lão Hầu gia, sau khi đích phu nhân (vợ cả dòng chính) vào cửa liền nâng bà lên làm di nương, tính ra bà ấy còn vào cửa sớm hơn Tô Thái phu nhân. Không bao lâu sau khi đích phu nhân sinh hạ Tô Bá Hiên thì bà cũng sinh ra nhi tử, sau đó đích phu nhân qua đời, Lão Hầu gia đau lòng quá độ liền mang theo Tô Bá Hiên mới vừa tròn năm tuổi đi quân doanh, để lại Tô Bá Xông mới tròn hai tuổi. Khi đó Thẩm di nương một lòng bận bịu chăm sóc con trai của mình căn bản không có tâm tư chú ý đến Tô Bá Xông, ngược lại khi đó Tô Thái phu nhân còn là di nương đã hết lòng chăm sóc cho hẩn nên đã hình thành lên tình mẫu tử, Lão Hầu gia cảm động công lao chăm sóc con thứ của bà, lại nghĩ đến bà không có nhi tử chỉ có một nữ nhi, liền nâng bà lên làm chính thê, hi vọng về sau bà coi hai đứa con trai mà vợ cả lưu lại như con trai ruột mà nâng đỡ, mà bà cũng chỉ có thể dựa vào hai người con này mới có thể đứng vững gót chân ở trong phủ. Đối với chuyện này, Thẩm di nương cũng không có quá nhiều câu oán hận, song chính mình lại có con trai nối dõi, hơn nữa nếu bàn về xuất thân, bà vĩnh viễn cũng không bằng Tô Thái phu nhân.

57. Chương 57

Thấy Thẩm di nương đến thăm, Bình An vội vàng đứng dậy chào đón: “Bình An đang nghĩ khi hết bận sẽ tới bái phỏng Thẩm di nương, vậy mà còn làm phiền Thẩm di nương dời thân quý giá đến, thật sự là áy náy.”

Thẩm di nương thấy Bình An tôn kính mình như vậy cũng hết sức hưởng thụ, nói với nàng vài lời khách sáo rồi chuyển sang chính đề: “Ta cũng biết ngươi hiện giờ được Thái phu nhân giao trọng trách, đang có một đống lớn chuyện phiền toái chờ ngươi, nhưng có chuyện ta không thể không đến làm phiền ngươi.”

“Đều là người một nhà, phiền toái hay không phiền toái gì chứ, có chuyện gì Thẩm di nương cứ nói là được.”
-dien-dan+le+quy-don- Ở kiếp trước mặc dù Thẩm di nương không ra tay giúp đỡ Bình An lúc nàng làm

vào cảnh khó khăn, nhưng cũng may không bỏ đá xuống giếng hại nàng, cho nên ấn tượng của Bình An đối với nàng ấy cũng không xấu.

“Là như thế này, trước đây không lâu phòng di nương của Bá Tường có bầu, đây là đứa con đầu của Bá Tường nên đương nhiên có chút cẩn thận, nhưng di nương này thân thể vốn yếu ớt, nôn oẹ rất lợi hại, không chỉ vậy, cả người còn gầy như que củi ngay cả đứa bé cũng sợ không giữ được, may có Thái phu nhân thương xót, đặc biệt bảo khố phòng xuất ra huyết yến cực phẩm cho nàng ấy điều dưỡng thân thể, thế này mẫu tử mới được bảo trụ.”

Bình An biết Tô Bá Tường lấy vợ nhiều năm nhưng vẫn không có con, bắt đắc dĩ lại cưới thêm hai phòng di nương, rốt cuộc trong đó có một vị di nương họ Hạ trước đây không lâu đã truyền ra tin vui, Thẩm di nương đương nhiên vừa vui mừng vừa khấn trương, đối với vị di nương kia cực kỳ săn sóc, lại nghe nàng tiếp tục nói: “Nhưng hai ngày nay ta cho người đi khố phòng lấy huyết yến, khố phòng nói đã không còn, nhưng cũng không bổ xung vào, di nương đã hai ngày không ăn uống gì rồi, mắt thấy thân thể càng ngày càng suy yếu, ta đây không có cách nào mới mặt dày tới xin phu nhân.”

Bình An nghĩ đây cũng không phải là chuyện lớn gì, dù sao cũng chỉ là một hai chén huyết yến nhỏ, đại gia nghiệp Tô phủ hẳn là còn chống đỡ được, liền nói với Thẩm di nương: “Thẩm di nương không cần lo lắng, ta sẽ bảo quản sự khố phòng bổ xung một lượng lớn huyết yến, trước ngày mai sẽ đưa đến viện của người.”

Lúc này Thẩm di nương mới lộ ra nụ cười, ngàn tạ vạn tạ rồi rời đi.

Thẩm di nương chân trước mới vừa đi, Ngũ quản sự quản lý sổ sách liền tới. Bình An cũng không nhiều lời, chỉ vào khoản mục thiếu hụt trên sổ cho Ngũ quản sự nhìn: “Khoản mục tháng trước đều khớp, sao đến tháng này lại xuất hiện lỗ hổng lớn như vậy?”

Ngũ quản sự chừng bốn mươi tuổi, vóc người nhỏ thấp gương mặt khôn khéo, hẩn nhìn khoản mục thiếu hụt con người xoay vòng mấy vòng: “Phu nhân, ngài có điều không biết, năm nay thôn trang thiếu thu, vào sổ công không nhiều lắm, trong phủ chi tiêu lại nhiều, cho nên phần lớn thời điểm đều là số vào không bằng số ra. ~(lee-quy-donn)~ Trước kia đều là Thái phu nhân lấy tiền của mình ra để trợ cấp mới khiến sổ quỹ cân bằng được. Có lẽ tháng này Thái phu nhân giao sổ sách cho phu nhân đã nhất thời quên việc này, có muốn nô tài đến chỗ Thái phu nhân bẩm rõ hay không?” Bộ dáng Ngũ quản sự giống như suy nghĩ cho Bình An vậy.

“Số vào không bằng số ra? Năm nay thôn trang thiếu thu, vậy năm trước đâu? Trong phủ này cũng không thể một chút lợi nhuận cũng không giữ lại chứ? Lại nói bổng lộc hàng năm của Hầu Gia đều nộp vào trong nhà đấy.” Bình An vô cùng nghi hoặc, đây dường như chính là phủ Hầu Gia, nếu chuyện này bị truyền đi còn không bị người khác cười đến rụng răng à.

“Phu nhân, ngài không quản lý việc nhà nên không biết củi gạo dầu muối đất. Trong phủ này chi tiêu rất nhiều, những thứ khác không nói, chỉ nói đến tiền công của người làm, gia đình (đầy tớ) và thô sử nha hoàn của nhà bình thường mỗi tháng đã là năm trăm đến một nghìn văn tiền, nha hoàn nhất đẳng lại càng khó nói, mỗi tháng hai lượng bạc chạy không thoát, vậy mỗi tháng chi trả tiền công cho người làm khoảng trăm mười lượng, chi phí ăn mặc của tất cả các phủ các viện cũng không hề ít hơn.” Ngũ quản sự nói xong liền khom lưng lật từng trang sổ cho Bình An nhìn, ý bảo mình không có làm sai làm thất thoát sổ sách.

Các khoản mục đúng là không bỏ sót, nhưng Bình An cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng nhất thời lại không biết là chỗ nào, (+Lê-quý-đôn+) đành phải nói với Ngũ quản sự: “Người đi xuống trước đi, đúng rồi, đem sổ sách của thôn trang mấy năm nay đến cho ta xem một chút.”

Ngũ quản sự đáp ứng vô cùng sáng khoái, trước khi đi còn nói với Bình An: “Mới vừa rồi Diêu quản sự của khố phòng tới hỏi nô tài các khoản chi, nói đồ tết năm trước đã sớm hết rồi, còn có các viện hàng năm khen thưởng đều cần tiền, thế nhưng trong sổ. Nô tài nhất thời không làm chủ được.”

Bình An suy nghĩ một lát rồi nói: “Người đi gọi Diêu quản sự tới, vừa đúng lúc ta có chuyện muốn hỏi hẩn.”

Diêu quản sự tới rất nhanh, hẩn ngày thường trắng trẻo tai to mắt lớn, đối với người khác là ba phần cười, trong miệng còn khảm răng vàng. Bình An liền hỏi hẩn chuyện Thẩm di nương cần huyết yến.

“Phu nhân, nô tài cũng đang vì chuyện này mà đến cầu kiến phu nhân. Trước mắt sắp đến năm mới rồi,

trong các viện từ chủ tử đến nô bộc, người người đều phải ban thưởng lễ vật, nhưng hôm nay nô tài đến chỗ Ngũ quân sự lĩnh danh sách thì lại gặp trắc trở, phải biết rằng nô tài đều đặt mua đồ tết theo quy cách của các năm trước, danh sách hàng hóa một khi viết ra thì không thể sửa đổi.”

“Vậy đặt mua đồ tết đại khái tiêu phí bao nhiêu ngân lượng?” Bình An hỏi.

Diêu quân sự không chút sợ hãi, lấy từ trong lòng ngực ra mấy tờ bằng kê đưa lên trước: “Mời phu nhân xem qua, đều đặt mua theo quy cách năm trước, sơ lược lớn nhỏ phải cần hai trăm lượng bạc, không chỉ đồ tết, rất nhiều đồ dùng hàng ngày trong phủ cũng cần bổ xung, tính gộp cả hai vào ít nhất cũng phải tầm ba trăm lượng mới được.”

Bình An trầm tư uống một hớp trà, nói: “Những thứ khác ta sẽ nghĩ biện pháp, huyết yến thượng hạng người phải lập tức bổ xung rồi đưa đến viện của Thẩm di nương, người lớn có thể chờ, nhưng đứa bé trong bụng làm sao có thể đợi được.”

Bỗng khuôn mặt tươi cười của Diêu quân sự như biến thành trái mướp đắng: “Phu nhân ngài có điều không biết, huyết yến thượng hạng này vốn không phải trong phủ đi mua, mà là người nhà mẹ đẻ của Thái phu nhân ở Giang Châu sai người mang tới cho bà. Tuy nói trong kinh thành có cửa hàng bán huyết yến, nhưng giá tiền thật sự đắt đến kinh người, một miếng phải đến hai lượng bạc, cũng chỉ đủ cho vị di nương trong phòng Thẩm di nương kia dùng nửa ngày.” Thì ra vị di nương kia lấy huyết yến thượng hạng làm cơm ăn đấy.

Bình An nghe có chút đau đầu, nàng bảo Thúy Hồng lấy ngân phiếu năm trăm lượng đưa cho Ngũ quân sự nhập vào sổ chung, lại để cho Diêu quân sự xuất tiền cho vài việc cần thiết, huyết yến vẫn phải chuẩn bị đầy đủ cho vị tiểu di nương kia, nếu đứa bé trong bụng nàng ta có mệnh hệ gì, vậy tội này chẳng phải đều do nàng chịu trách nhiệm sao.

“Tiểu thư, chẳng lẽ về sau chúng ta cứ phải lấy tiền của mình ra để phụ cấp? Chúng ta có thể phụ cấp được mấy lần chứ?” Đuổi những quân sự kia đi, Thúy Hồng mới vừa phẫn hận vừa bất bình nói.

“Đương nhiên chúng ta không thể bù chỗ thiếu mãi được, sổ sách này ngoài mặt thì sạch bóng, kì thực rất có vấn đề.” Bình An vẫn tỉ mỉ lật xem sổ sách, những quân sự kia đều muốn che giấu giấu diếm, tất cả chỉ muốn giúp Tô Thái phu nhân chen áp nàng một cái đầu, “Ai! Hầu Gia nói thật không sai, nếu muốn động tới Thái phu nhân thì sẽ làm căn cơ Tô phủ bị tổn hại, những thứ khác không nói, ngay cả tiền bạc cũng là vấn đề lớn.”

Buổi tối Tô Bá Hiên trở về nghe Bình An kể lại sự tình, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trước kia hần ở trong quân chi tiêu không nhiều, hàng năm bổng lộc đều để lại trong nhà, đối với chuyện tiền tài hần luôn không để bụng: “Không thể không nói trên một điểm này Thái phu nhân quản lý rất khá, ít nhất chưa bao giờ để cho ta lo lắng qua.”

Bình An trừng mắt liếc hần một cái, không vui nói: “Thiếp thật đúng là áy náy, mọi chuyện đều khiến Hầu Gia lo nghĩ vì thiếp.”

Tô Bá Hiên hai mắt mỉm cười, một tay ôm lấy Bình An vào trong ngực dỗ dành nói: “Đó là đương nhiên, nàng cho rằng ai cũng khiến Hầu Gia ta để ý như thế sao.”

Bình An nhẹ đẩy hần ra, giả vờ cá giận nói: “Hầu Gia, thiếp đang nói chính sự với chàng đấy! Chẳng lẽ về sau chúng ta phải tự bỏ tiền ra bù vào à? Thiếp cũng không phải là có núi vàng núi bạc.”

Tô Bá Hiên liền cười nói: “Không phải nương tử còn có khối kim bài linh gạo sao? Không bằng cầm nó đi thể chấp đi.”

“Hừ!” Bình An khê nói, “Ít đánh chủ ý tới kim bài của thiếp đi, còn không bằng chàng đem thiếp đi cầm đồ.”

Tô Bá Hiên vô cùng yêu thích lúc Bình An làm nũng giả vờ giận, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lấy ngân phiếu từ trong lòng ngực ra: “Ôi, ta thế nào lại bỏ được nàng chứ, vậy coi nó là ngân lượng chuộc thân của nàng đi.”

Bình An một phen đoạt lấy, vừa nhìn là một ngàn lượng, cười nói: “Làm sao chàng có nhiều bạc như vậy?”

“Hoàng thượng thưởng, trước kia hồi kinh báo cáo công vụ đều được hoàng thượng thưởng cho ít đồ, lần này lại hơi khác một chút, ta tháo ấn soái, hoàng thượng thương cảm ta nhiều năm chinh chiến bên ngoài nên âm thầm thưởng cho ta đấy, chờ đến năm mới còn ban thưởng phong phú hơn.” Đối với chuyện tiền bạc quả thật Tô Bá Hiên không quá để ý, một ngàn lượng bạc đối với hắn mà nói chỉ là cũng là con số.

“Khó trách.” Bình An lầm bầm một câu, “Như vậy tính ra cũng sẽ không tiêu nhiều hơn thu.”

Tô Bá Hiên biết Bình An nghĩ như thế nào, đưa tay gõ nhẹ ở trên trán nàng một cái: “Biết phu quân của nàng cũng không phải là không nuôi nổi cái nhà này rồi hử.”

Bình An cầm sổ sách cẩn thận lật xem: “Sợ rằng bổng lộc cùng ban thưởng của Hầu Gia cộng thêm thu vào của thôn trang ở các nơi cũng không đủ cho cái nhà này chi tiêu đâu.”

“Có phải phát hiện vấn đề gì hay không?” Nhảy cảm như Tô Bá Hiên sao lại nghe không hiểu lời Bình An nói.

“Chàng xem hai bản sổ sách này đi.” Bình An đưa sổ sách trong tay lên, “Ở đây một quyển là ghi chép khoản thu trong phủ, một quyển là khoản chi ra trong phủ, ngoài mặt không có vấn đề gì. Nhưng thiếp xem kỹ một chút, từ vùng lân cận đến các huyện thành Tô gia đều có không ít thôn trang và cửa hàng, sổ sách này đều ghi chép đầu đuôi gốc ngọn những thứ chi tiêu của cửa hàng, nhưng trong này doanh thu của những cửa hàng đó bình thường đều bị thiếu hụt.”

“Vậy việc buôn bán không được tốt, lỗ vốn là chuyện thường xảy ra.” Tô Bá Hiên không cho là đúng.

“Vốn là thế, nhưng những cửa hàng này tất cả đều là buôn bán tơ lụa, chàng cũng biết nhà mẹ của Thái phu nhân là nhà đại phú làm kinh doanh tơ lụa, những cửa hàng kia mời ai đến quản lý thiếp không biết, nhưng thiếp dám khẳng định chắc chắn có quan hệ với nhà mẹ Thái phu nhân.”

Sắc mặt Tô Bá Hiên ngưng tụ, nghĩ ngợi hồi lâu, nói: “Chuyện này nàng không cần lo lắng, ta sẽ phái người đi thăm dò một chút. Nếu bọn họ thật sự ở giữa kiếm lời riêng thì còn đỡ, nhưng nếu dám dùng danh nghĩa của Hầu phủ ở bên ngoài kiếm tiền bất nghĩa, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu!”

Bình An cả kinh, nàng chỉ nghĩ đến Tô Thái phu nhân có thể cấu kết với nhà mẹ vợ vét tiền tài của Tô gia, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến Tô Thái phu nhân và người nhà mẹ đẻ của bà có khả năng lợi dụng danh tiếng của Hầu Gia để mưu lợi, trên một điểm này, nàng không thể không bội phục Tô Bá Hiên chính trị nhạy cảm.

58. Chương 58

Thêm một ngàn lượng bạc của Tô Bá Hiên cộng với năm trăm lượng của Bình An tự móc tiền túi ra trước đó, đủ giải quyết việc khẩn cấp, nhưng hôm sau Ngũ quân sự vẫn cầm sổ sách đến chỉ vào chỗ thiếu hụt phía trên cho Bình An nhìn, ý bảo còn thiếu một ngàn năm trăm lượng.

Sắc mặt Bình An hòa hoãn nâng chung trà lên uống cho nhuận giọng, bảo Thúy Hồng lấy ra một quyển sổ nhỏ đưa cho Ngũ quân sự: “Dù sao cũng chỉ còn nửa tháng, mới vừa vào sổ quỹ một nghìn năm trăm lượng, -(Lee-quyy-donn)- không nói nhà bình người, nhưng ngay cả gia đình phú hộ nói chung cũng đủ chi tiêu cho ba tháng, vì sao ở Hầu phủ ta lại không đủ chi cho nửa tháng? Ngũ quân sự có tỉ mỉ tính qua các khoản này?”

“Phu nhân.” Ngũ quân sự có chút không nén được giận, vừa muốn lấy lý do Hầu phủ nhân khẩu đông chi tiêu tốn kém, chưa nói được hai câu liền bị Bình An phát tay cắt ngang.

“Không sai, Hầu phủ trên dưới khoảng một trăm người, vậy ta hỏi ngươi, có tiếng cũng phải có miếng, rốt cuộc chủ tử có mấy người? Ngươi không cần phải tính, ta đã thay ngươi tính qua.” Bình An liền chỉ vào quyển sổ nhỏ mới vừa rồi Thúy Hồng đưa lên, “Theo như sổ chủ tớ tính được, một chủ tử cần mấy người hầu hạ, cho dù là trong cung, bố trí người như vậy cũng không hợp lý. Còn nữa, trong phủ mỗi bữa

ăn của mỗi viện đều theo quy cách mười món ăn một món canh đưa qua, chỗ Thẩm di nương nhiều người, đương nhiên sẽ thêm món ăn, nhưng chỗ Tam thiếu gia và Biểu tiểu thư mỗi bữa ăn cũng đưa mười món ăn một món canh, vậy có phải có chút phô trương lãng phí hay không? Ta biết rõ ăn không hết thưởng cho người làm cũng không coi là lãng phí, nhưng bản thân người làm có mấy hạn mức, những hạn mức này cũng không thể bởi vì chủ tử ban thưởng mà móc từ trong tiền quỹ ra được.”

Không kể những thứ này, giống như Tô Thái phu nhân mỗi ngày đều ăn tổ yến Tuyệt Cấp thượng hạng, Chu Vân Hương dùng phần trân châu Đông Hải, tất cả đều là vật khan hiếm trong kinh, ~*diễn-dàn-lê-quý-đôn*~ cho dù là quan lại quyền quý trong thành chỉ sợ khi dùng cũng phải suy tính mấy phần, nhưng hai người này lại tiêu phí không chút nào nương tay, mà tất cả đều do quỹ chung xuất ra, ngày dần tháng chứa xuống dưới, cũng là số lượng không nhỏ, những thứ này Bình An không nói với Ngũ quản sự.

“Phu nhân nói những thứ này tiểu nhân không thể làm chủ được, việc này ngài phải tìm Tạ quản sự và Đinh quản sự.” Trên mặt Ngũ quản sự lộ vẻ không kiên nhẫn, Tạ quản sự và Đinh quản sự trong miệng hần chính là người quản lý nhân sự và phủ vụ.

“Ta tự nhiên biết tìm bọn hần!” Đột nhiên thần sắc Bình An có chút nghiêm nghị, nhìn về mặt thờ ơ của Ngũ quản sự khiển trách: “Nhưng người làm ở phòng thu chi, những khoản mục nào nên chi không nên chi người phải rõ ràng, quyển sổ nhỏ này đã liệt kê điều lệ mới, từ giờ cho đến trước lễ mừng năm mới, nhất định phải nghiêm cẩn phát ngân lượng theo hạn mức ngày hôm đó, nếu người rối loạn điều lệ, đầu tiên ta sẽ tìm người chất vấn!”

Ngũ quản sự thấy Bình An đột nhiên nghiêm túc, nhất thời có chút chột dạ, nhưng nghĩ lại năng cũng chỉ là mặt ngoài hung hãn khoe khoang nhất thời iệng lưỡi vui vẻ thôi, nói cho cùng cái nhà này vẫn do Thái phu nhân định đoạt, liền có chút lật lọng: “Phu nhân nói cũng đúng, nhưng trước hết phu nhân cần phải xin ý kiến của Thái phu nhân, nếu Thái phu nhân.”

“Bộp!” Lời còn chưa nói hết, liền nghe Bình An hung hăng vỗ tay lên trên bàn, lay động cả ly trà, Ngũ quản sự cả kinh run bắn lên, chợt nghe Bình An cười lạnh nói: “Thái phu nhân giao gánh nặng này cho ta, chính là muốn lỗi tai thanh tịnh, ta làm con dâu không chỉ không giúp bà phân ưu còn nhiều lần phiền nhiễu đến bà, Ngũ quản sự người cũng thật biết thay mẹ chồng năng dâu chúng ta suy nghĩ a.” Đúng vậy, về sau trong lúc Bình An và Tô Thái phu nhân quản lý sổ sách của Hầu phủ có nảy sinh bất hòa, chính là do Ngũ quản sự ở giữa xúi giục.

Ngũ quản sự mà công trên lưng cái tội này, nếu Hầu Gia truy cứu tới hần, coi như Tô gia tha cho hần để hần xuất phủ, vậy về sau ở Kinh Thành này chỉ sợ cũng không còn đất đặt chân rồi, lúc này hần mới bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, cảm thấy vị phu nhân Hầu Gia mới vừa vào phủ này thật không dễ ứng phó như vậy, mình phải nhanh chóng đi gặp mấy vị quản sự khác thương lượng một phen, cuộc sống sau này còn dài đấy.

Chuyến đi này của Ngũ quản sự tựa như quăng một tảng đá lớn vào mặt hồ tĩnh lặng, cả Hầu phủ đều xôn xao ầm ĩ, không tới một ngày, Tạ quản sự, Đinh quản sự, Diêu quản sự liền tới cầu kiến Bình An, ngay cả Phương quản sự cùng Vu quản sự quản lý thôn trang không liên quan lắm đến việc trong phủ cũng bị gọi tới. +DIEN-DAN~LE-QUY-DON+ Mấy người bầy miệng tám lời ở trước mặt Bình An kêu khổ liên tiếp, ngoài sáng trong tối chỉ trích năng không quản lý việc nhà được, hiện giờ đang lúc cuối năm, cần chi tiêu rất nhiều loại, nhưng lại bị một quyển sổ ghi điều lệ mới hạn chế chi ngân lượng, Đinh quản sự trông coi phủ vụ còn đang bất mãn.

“Phu nhân, những thứ khác chưa nói, nhưng vì sao ngay cả chi tiêu hàng ngày cũng phải hạn chế nhiều như vậy, đến lúc đó nếu tất cả chủ tử của các viện trách tội xuống, bảo ta chịu trách nhiệm thế nào đây? Việc phủ vụ này ta thật sự không đảm đương nổi, phu nhân không bằng mời inh khác thôi.” Đinh quản sự lập tức đen mặt, liền đề xuất muốn từ chức, mấy vị quản sự khác thấy thế cũng rối rít tỏ rõ bản thân mình không thể đảm nhiệm được chức quản sự này.

Chỉ có Tạ quản sự trầm mặc đứng ở một bên không nói được lời nào, cho rằng Bình An đang lâm vào cảnh lưỡng nan mới nói: “Phu nhân, chuyện này không nên làm ầm ĩ quá, không bằng chúng ta đi xin Thái phu nhân tới làm chủ. Phu nhân tuổi trẻ khí thịnh, lại không có kinh nghiệm đương gia, nghĩ đến xảy ra chuyện như vậy Thái phu nhân nhất định sẽ không trách cứ phu nhân.” Một câu nói liền chuyển thành Bình An hành sự bất lực, chưa đủ khả năng quản lý, trận ầm ĩ này xảy ra đều bởi vì năng, nếu muốn dọn dẹp cục

diện còn phải cần Tô Thái phu nhân ra tay.

“Không vội.” Ngoài dự đoán Bình An lại mặt mũi bình tĩnh, không hề thấy vẻ băn khoăn, “Các vị quản sự ở trong phủ đã nhiều năm, càng vất vả công lao càng lớn, mọi người đều là công thần, các người nói đều có đạo lý. Nhưng nếu Thái phu nhân buông tay nhường cho ta làm chủ trì qua năm nay, mặc kệ là tốt hay xấu cũng phải hoàn thành việc mấy ngày nay cho ta, nếu có sai lầm gì đến lúc đó ta tự sẽ đến chỗ Thái phu nhân thỉnh tội. Về phần các điều khoản mới này, cũng chỉ là kế hoạch tạm thời, hy vọng mọi người có thể suy tính một chút, nếu thực sự không được, đến lúc đó ta tự sẽ xin Thái phu nhân đứng ra chủ trì đại cục, Tạ quản sự, người cảm thấy thế nào?” Ai Bình An cũng không hỏi, chỉ hỏi một mình Tạ quản sự, chính vì biết hẳn là tâm phúc của Tô Thái phu nhân, tất cả những quản sự khác đều chỉ nghe lệnh của hẳn.

Tạ quản sự cười lạnh trong lòng: chưa tới phút cuối chưa dừng, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, chỉ sợ người không làm được, người càng làm lại càng khiến mọi người tức giận, đến lúc đó xem người làm thế nào, dù sao hôm nay nên làm gì thì mấy quản sự cũng đều làm rồi, ngày sau có hậu quả gì một mình người chịu trách nhiệm đi.

“Phu nhân đã nói đến nước này, nếu chúng ta dây dưa tiếp ngược lại là chúng ta không thấu tình đạt lý, cũng được, không bằng chúng ta trước cứ làm việc theo điều lệ mới, nếu có gì chưa đủ hoặc khó khăn thì sẽ trở lại bẩm báo với phu nhân.” Tạ quản sự mở miệng nhận làm, quay đầu lại dặn dò trách nhiệm với mấy vị quản sự kia.

Bình An giữ Phương quản sự và Vu quản sự lại, hỏi thăm một chút sự tình trên thôn trang, đã an bài người nào, kinh doanh như thế nào thu hoạch ra sao, đương nhiên hai vị quản sự đều chọn nói những việc không trọng yếu, nhưng Bình An cũng biết rõ một chút, hiện giờ nhân thủ của tất cả thôn trang và tác phường (xưởng) đều do hai vị quản sự này an bài, hoặc là thủ hạ của bọn họ hoặc là thân thích của bọn họ, chỉ bằng một điểm này, tạm thời Bình An không thể động đến bọn hắn được. Nhưng lúc hỏi đến chuyện mấy cửa hàng thì hai người liền ô ô a a giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, nói những cửa hàng này đã thua lỗ lâu dài, chỉ có mấy lão nhân ở đó quản lý, chi tiêu hàng ngày đều do trong phủ bỏ tiền ra để duy trì. Bình An càng thêm xác định những cửa hàng này có liên quan với nhà mẹ của Tô Thái phu nhân.

“Nàng hỏi chuyện cửa hàng?” Tô Thái phu nhân lấy tay nhẹ vuốt lên chiếc bình bạch ngọc tử kim, đây là đồ buổi sáng có người mang từ phủ thành tới, bà ngược mắt nhìn Vu quản sự, “Có hỏi kỹ không?”

“Không có, chỉ nhân tiện hỏi đến chuyện thôn trang thôi ạ.” Vu quản sự đối với Tô Thái phu nhân là cung kính có thêm, cùng với vẻ mặt vừa rồi làm bộ làm tịch muốn chào từ giả tựa như hai người.

Đợi Vu quản sự lui ra, Tô Thái phu nhân mới hỏi Chu Vân Hương ở bên cạnh: “Con thấy thế nào?”

Chu Vân Hương cầm trong tay ly trà mới vừa đưa đến bên miệng, khước miệng khẽ nhếch lên khinh thường cười nói: “Cho dù nàng biết, nàng lại có thể dẫn lòng không nhúng một tay vào sao? Huống chi nàng cũng chỉ muốn khoe khoang nhất thời, trước mắt con muốn nhìn xem nàng giải quyết như thế nào.”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, giữa hơi nước mờ mịt lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Điều lệ mới công khai ra ngoài còn chưa tới hai ngày, trong phủ lục tục liền có người làm tới xin từ chức, tất cả đều là ma ma và quản sự giữ chức vụ quan trọng, một vài nha hoàn gia đình râu ria thì dứt khoát không làm việc, la hét ầm ĩ ngay cả cơm cũng ăn không đủ no nào có hơi sức làm việc. Bình An biết thì có chút buồn cười, những người gây chuyện kia đều ký văn tự bán mình, nếu sau lưng không có ai sai khiến thì sao lại không biết sống chết dám ồn ào với chủ tử? Còn những ma ma và quản sự đến xin nghỉ kia, con cái của bọn họ có mấy người không phải làm việc trong phủ, bọn họ chịu rồi đi sao? Đã như thế, Bình An liền chọn vài người gây chuyện huyền não kia sửa trị một phen.

Hậu viện này quả thật chướng khí mù mịt như lời Tô Bá Hiên nói, một vài người đều có chỗ dựa hoặc là nhóm ma ma ma được Tô Thái phu nhân trọng dụng, không có mấy người ở hậu viện là không hoành hành ngang ngược, con cái của bọn họ lại càng dựa vào địa vị của cha mẹ trong phủ mà làm mưa làm gió, bắt đầu từ việc say rượu vụng trộm mở sòng bạc đến việc nhúng tay vào phủ kiểm lời nhiều không kể xiết. Ngày đó Bình An ở Tiền viện cũng bắt được một đám người làm đang say sưa đánh bạc ở trong phòng, ngay sau đó liền cho người đánh chết bốn tên, chỉ chừa một tên đánh cho gần chết rồi nói chờ Hầu Gia về xử lý, một tên trong đó chính là Đinh Tiểu Hồ - con trai của Đinh quản sự.

Không tới nửa ngày Đinh quản sự liền dẫn bà nương (vợ) của mình tới cửa, bà nương của hắn cũng làm việc trong phủ, nhóm ma ma gây chuyện lần này cũng có một phần của bà ta, ngày thường bà ta và vợ của Tạ quản sự qua lại thân thiết, hay cấu kết với vợ của Tạ quản sự làm nhiều việc xấu xa bẩn thỉu, bà ta vừa tới liền ôm một chân của Bình An nước mắt nước mũi chảy thành một đồng cầu xin Bình An tha cho nhitử của bà ta.

Bình An thấy bộ dáng này của bà ta thì vô cùng chán ghét, nhớ tới kiếp trước bà ta cạy vào trượng phu của mình làm phủ vụ liền cố tình cắt xén phần của nàng, nàng đi tìm bà ta để lý luận thì lại bị bà ta vênh vào tự đắc nhục nhã nàng, liền quát lên với Đinh quản sự đang đứng ở một bên: “Còn không nhanh đến đỡ bà ấy dậy, bộ dáng này còn ra thể thống gì? !” Đinh quản sự vội vàng tiến lên đỡ vợ mình dậy.

“Phu nhân, xin ngài thương xót, tha cho khuyển tử (dùng để nói người có thân phận thấp hèn) một con ngựa, đời sau tiểu nhân dù có làm trâu làm ngựa cũng đều nhớ ân đức của ngài.” Đinh quản sự nói xong cũng rơi lệ quỳ xuống với Bình An.

“Đinh quản sự, chính bởi vì hắn là con trai của ngươi nên ta mới giao cho Hầu Gia xử trí, nếu không đã sớm đánh chết như những kẻ khác rồi.” Bình An dường như đã bán cho Đinh quản sự một nhân tình rất lớn.

“Phu nhân, nếu ngài giao hắn cho Hầu Gia xử trí, đứa nhỏ sẽ không có đường sống a.” Đinh quản sự hiểu rõ tính tình Tô Bá Hiên, ngày thường hắn có thể nhắm một mắt mở một mắt, nhưng nếu phạm tội bị hắn bắt được, vậy nhất định sẽ nghiêm trị không tha, huống chi trong phủ luôn có tam lệnh ngũ thân nghiêm cấm đánh bạc.

“Đinh quản sự, loại chuyện này ta thật sự bất lực, chuyện hậu viện đã đủ để ta phiền lòng rồi, chuyện tiền viện ta căn bản không quản được, hôm nay chỉ là ngẫu nhiên Hầu Gia phái thủ hạ trở về tiền viện lấy văn kiện đựng phải, người cũng nhìn thấy, người là bị thủ hạ của Hầu Gia bắt được, nếu không có bọn họ ta hôm nay ngay cả gia quy cũng không thi hành đâu.” Trong chuyện này Tô Bá Hiên đúng là giúp một chút, Bình An đoán chừng người trong phủ đều kiêng kỵ Tô Thái phu nhân, không có mấy người sẽ nghe lệnh của mình nên liền mượn tay Hầu Gia tới giết gà dọa khỉ, “Nếu không phải ta bị nhiều chuyện quấy rầy tinh thần thì có thể nói mấy câu trước mặt Hầu gia, nhưng hôm nay ta đây thật sự là lực bất tòng tâm.”

Đinh quản sự ngẫm hiểu liếc nhìn vợ mình một cái, lập tức nói: “Phu nhân xin yên tâm, việc trong phủ này luôn có người làm, về phần rốt cuộc nên làm như thế nào, phu phụ (vợ chồng) tiểu nhân hiểu rõ, chỉ là cầu xin phu nhân ở trước mặt Hầu gia bảo vệ một mạng cho đứa nhỏ!”

59. Chương 59

Trừ tịch (giao thừa) gần tới, dưới sự giúp đỡ vô cùng bí mật của vợ chồng Đinh quản sự, cuối cùng Bình An đã có thể xử lý lưu loát chuyện trong phủ, nàng không cần trông nom bố trí những hạ nhân xảo quyết kia mà chỉ cần tìm người được việc đến giúp đỡ. (-lee-quyy-donn-) Gần một trăm người này, dĩ nhiên có tâm phúc của Tô Thái phu nhân, cũng có người bị khi dễ áp bức phần hận bất bình, thông qua Đinh quản sự nhắc nhở, Bình An rất nhanh liền chọn riêng được một nhóm người có năng lực, chỉnh đốn thêm một chút thì những người này liền ra sức đi theo nàng, hi vọng được tân chủ tử thưởng thức từ đó không bị người ở đây quản chế.

“Thật sự là nàng.” Tô Thái phu nhân không bình tĩnh như trước được nữa, cảm giác mình thật sự đã coi thường vị Hầu phu nhân mới vào phủ này rồi.

Chu Vân Hương ở bên cạnh cười lạnh: “Di mẫu, lúc ấy người không nên giao quyền cho nàng, vốn muốn đợi nhìn chuyện cười của nàng nhưng hiện giờ ngược lại cho nàng một cơ hội vô cùng tốt, con thật muốn biết làm sao người thu hồi được lại quyền đương gia này đây.”

“Ta cho được thì đương nhiên sẽ thu về được.” Tô Thái phu nhân hơi tức giận Chu Vân Hương lại nói chuyện với bà bằng giọng điệu này, nhưng nghĩ đến tình thế hôm nay của mình nên không phát tác, cố gắng nặn ra vẻ tươi cười: “Hôm nay nàng uy phong cũng là ỷ vào có Hầu Gia làm chỗ dựa sau lưng, nhưng nếu ngày

sau con nắm chặt được tâm tư của Hầu Gia thì trong phủ này sẽ không có ai định đoạt cho nàng, Vân Nhi, con phải nắm lấy thời cơ a.”

“Hiện giờ cả ngày Hầu Gia đều không ở trong phủ, cho dù con có lòng cũng không có lực đâu.” Chu Vân Hương cười lạnh trong lòng, trên mặt lại ra vẻ khổ sở.

“Không cần gấp, từ hôm nay mỗi ngày ta sẽ cho người mời hấn đến đây nói chuyện, đến lúc đó con chỉ cần biểu hiện tốt một chút, ta cũng không tin bằng dung mạo tài trí của con sẽ thua bởi Quý Bình An không chút nào xuất chúng kia.”

Hai mươi tám tháng chạp, Tô Bá Hiên lấy được ân chuẩn của hoàng thượng cho nghỉ tết đến đầu năm sau, hôm nay hấn hiếm khi trở về phủ từ sáng sớm, mới vừa vào phòng thì nghe thấy Bình An đang khiển trách người làm, thấy hấn trở lại, Bình An mới a ma kia lui xuống.

“Thiếp cảm thấy rất kỳ quái, ngày thường ma ma này làm việc vẫn ổn thỏa, nhưng hôm nay đột nhiên làm chuyện không có chừng mực như vậy, nhất thời khiến thiếp tức giận.” ~diễn-đàn- LỄ-quý-đôn~ Mới vừa rồi quả thật Bình An đã bị ma ma này chọc giận, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tô Bá Hiên vào phòng, trong lòng chợt sáng tỏ, một là thấy phu quân của mình nên tâm tình vui vẻ, hai là nghĩ tới rốt cuộc người nào đó đã bắt đầu không ngồi yên rồi.

“Sao lại cáu giận quát tháo như vậy, đuổi người hay bán đi là được mà.” Tô Bá Hiên đoạt lấy ấm sưởi trên tay Bình An, thần thần bí bí móc ra một hà bao giấu sau lưng, “Nàng đoán ta mang theo thứ gì cho nàng?”

Ngày thường nhìn ngũ quan đoan chính nghiêm túc của hấn đã quen, có thắm vui đùa với nàng cũng có mấy phần chừng mực, nhưng hôm nay thấy hấn cố tình làm ra dáng vẻ thần bí, Bình An không nhịn được bật cười: “Tâm tư của Hầu Gia thiếp đoán không ra.”

Tô Bá Hiên liền móc trong hà bao ở sau lưng ra một cây trâm: “Thích không?”

Bình An mừng rỡ nhận lấy cây trâm, mặc dù kiểu dáng vô cùng bình thường, chỉ là một cây trâm bạc nhẵn bóng, hơn nữa đầu trâm còn lốm xuống, vừa nhìn đã biết không phải làm từ danh gia (nhà có tiếng), chỉ là loại hàng bình thường bán rong ở bên đường, nhưng hiếm thấy hấn có phần tâm tư này.

“Cám ơn Hầu Gia.” Bình An cũng có chút cảm động, giống như có được bảo bối vội vàng muốn tìm chỗ để cất cây trâm.

Nàng nào biết nàng vừa mới xoay người, Tô Bá Hiên đã vội mở hà bao trong tay tìm kiếm gì đó, rõ ràng trên cây trâm này có một viên trân châu mà. -Le^-Quy'-Đo^n- Mới vừa rồi trên đường về phủ, hấn dừng phải người bán đồ trang sức rong ở bên đường, vừa lúc có đôi vợ chồng trẻ tuổi đang chọn đồ, hấn thấy nam tử kia chọn một cây trâm ngọc trai rồi cài lên cho nữ tử, nàng kia lập tức tươi cười như hoa, dáng vẻ hạnh phúc ngọt ngào của hai người khiến Tô Bá Hiên nghĩ đến mình và Bình An, lại nghe người bán hàng rong tán dương: “Trên cây trâm này có khảm trân châu tự nhiên của Nam Giang đó, không phải có tiền là có thể mua được đâu, phải nói là duyên phận, có thể ngộ nhưng không thể cầu, tặng cho người trong lòng thì không còn gì tốt hơn rồi.” Tô Bá Hiên vừa nghe liền động lòng, mua cây trâm đính ngọc trai muốn tặng cho Bình An, nhưng lại không biết đã để hạt châu rơi ở đâu rồi.

Thấy dáng vẻ cao hứng vui mừng của Bình An, đột nhiên Tô Bá Hiên cũng không muốn nói rõ cho nàng biết, lại nghĩ đến Lý đại nhân là đồng liêu của mình, vốn đã đồng ý với phu nhân tặng nàng ấy một đôi vòng tay ngọc Hòa Điền, nhưng cuối cùng lại chỉ tặng một đôi vòng ngọc bình thường, phu nhân của hấn ta liền nhất quyết không tha náo loạn đến mấy ngày, đến nỗi mấy ngày đó Lý đại nhân liên tiếp phạm sai lầm trong công việc. Nhưng vì sao Bình An nhận được một cây trâm bạc bình thường lại vui mừng đến vậy?

Trong lòng Tô Bá Hiên chợt dâng lên dòng nước ấm, đây hấn là yêu ai yêu cả đường đi rồi, chỉ cần là đồ mình đưa nàng đều thích, nghĩ đến đây nụ cười trên mặt cũng không giấu được nữa.

“Thái phu nhân lại cho người tới thúc giục chàng qua đó rồi.” Bình An xoay người thấy Tô Bá Hiên đang nhìn mình nở nụ cười, có chút không hiểu, cầm thường phục giúp hấn thay, “Buổi tối không bảo Thúy Hồng chuẩn bị cơm cho chàng nữa, xem chừng.” Lời còn chưa nói hết bàn tay nhỏ nhắn đã bị Tô Bá Hiên nắm lấy.

“Hầu Gia, ban ngày ban mặt chàng làm gì thế.” Thấy Tô Bá Hiên ngay cả y phục cũng không thèm mặc đã ép nàng xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình An đỏ lên, “Đừng. Để cho người ta thấy sẽ bị chê cười.”

“Ai dám?” Vừa nói vừa đưa tay buông màn xuống.

Mấy ngày nay Tô Thái phu nhân liên tiếp gọi Tô Bá Hiên qua đó dùng bữa, vài lần trước đều bị Tô Bá Hiên lấy lý do trở về phủ quá muộn sợ quấy rầy đến bà nghỉ ngơi nên khéo léo từ chối, hôm nay hiếm khi được về sớm, sợ cũng không có lý do gì cự tuyệt nữa, vậy mà vừa trở về lại có nha hoàn bẩm báo nói thân thể phu nhân bị lạnh, Hầu Gia không yên lòng nên tự mình chăm sóc, thực sự là không phân thân ra được.

“Hừ, buổi trưa tới đây thỉnh an vẫn còn tốt, một buổi chiều liền bị lạnh?” Tô Mạn Đình sầm mặt, đang một bụng hỏa không có chỗ phát, “Con lại muốn đi gặp nàng xem bị lạnh cái gì?”

“Con ngồi xuống!” Tô Thái phu nhân cau mày quát một tiếng: “Dù sao vẫn là chị dâu của con, con làm như vậy thật không biết lớn nhỏ? Khó trách Tam công chúa vào cung cũng không mang theo con!”

Mấy ngày trước Thái hậu phát bệnh khó chữa, Tam công chúa nhận được tin liền cả đêm vào cung, chỉ sợ tết năm nay cũng phải ở lại trong cung, vốn Tô Mạn Đình cũng muốn đi theo để thể hiện, nhưng Tam công chúa còn canh cánh trong lòng chuyện của Bình An lần trước nên không mang nàng ta vào cung.

“Nương, không thể trách tiểu muội nói như vậy.” Vốn Tô Bá Xông ngồi ở một bên cúi đầu không nói, lúc này cũng rầu rĩ: “Nàng không nên năm lần bảy lượt ngăn cản đại ca tới gặp mẫu thân, hơn nữa nàng còn ngừng tổ yến Tuyết Cáp của người và phần trăn châu Đông Hải của Vân Nhi.”

“Cái gì?” Tô Mạn Đình lập tức đứng phắt lên: “Sao nàng làm như vậy? Mới vừa rồi con nghe Xuân Lan nói nữ nhân kia còn giảm thức ăn của mọi người xuống, vốn là mười món ăn một món canh lại chỉ còn năm món ăn một món canh, lúc đó con còn nhịn không nổi giận, nhưng vừa vào mùa đông tay chân mẫu thân đều bị lạnh, luôn phải dựa vào tổ yến Tuyết Cáp để làm ấm người, còn Vân tỷ tỷ từ trước đến giờ tim đập nhanh, ban đêm không yên giấc, không có phần trăn châu Đông Hải an thần thì bảo nàng mỗi ngày chịu thế nào được? Không được, con phải đi tìm nàng phân xử!”

Tô Bá Xông ở một bên nhú mày, thấy Tô Mạn Đình muốn đi đến viện của Tô Bá Hiên cũng không ngăn cản hay khuyên can.

“Người phải đi tìm ai phân xử?” Đang nói thì thấy Tô Bá Hiên đi từ ngoài cửa vào.

Người trong phòng đều có chút kinh ngạc, Tô Mạn Đình là người phục hồi lại tinh thần đầu tiên, xông lên chất vấn: “Không phải đại ca đang chăm sóc đại tẩu bệnh ư, thế nào? Đại tẩu đã khỏe lại nhanh vậy rồi à? Nhanh nói uội nghe một chút xem, là vị thần y nào y thuật tinh như vậy, để muội dẫn hần vào cung đi chuẩn bệnh cho Thái hậu.”

Tô Bá Hiên liếc xéo nhìn nàng ta: “Đã lấy chồng rồi còn ăm ỉ như thế, ai nói chị dâu người khỏe rồi, nàng vẫn còn nằm trên giường bệnh, là nàng nhất quyết bảo ta tới đây, chính là sợ mọi người lo lắng.” Thấy Chu Vân Hương đưa ly trà tới, đúng là trà Vân Vụ Lư Sơn mình thích nhất, liền cười cười với nàng, không hề chú ý tới sắc mặt Tô Bá Xông ở bên cạnh hơi thay đổi.

Trước lúc hần ra ngoài quả thật Bình An đang bị bệnh, có lẽ do mấy ngày vừa rồi vất vả cộng thêm ban đêm bị lạnh, mới vừa rồi sau khi thân mật với Tô Bá Hiên liền đau đầu phát sốt, mời đại phu đến khám thì không bị bệnh nặng gì, nhưng Tô Bá Hiên vẫn rất lo lắng cho nàng.

“Vậy con trở về đi, nàng đang ốm cần người chăm sóc, con ở đây cũng không yên tâm.” Tô Thái phu nhân bày ra vẻ mặt hiền lành khéo hiểu lòng người.

“Không sao, đã đến đây rồi thì dùng cơm với người xong hàn huyên một chút việc nhà, đây vốn là việc nhi tử nên làm.” Tô Bá Hiên nở nụ cười, dáng vẻ rất cung kính khiến Tô Thái phu nhân vô cùng hưởng thụ, bà kêu hạ nhân nhanh chóng bày món ăn lên bàn.

Sau khi ăn xong, rốt cuộc Tô Bá Xông không nhịn được, nói: “Đại ca, đệ phải với huynh mấy câu.” Tiếp đến liền nói ra chuyện Bình An cho ngừng tổ yến Tuyết Cáp của Tô Thái phu nhân và phần trăn châu Đông Hải của Chu Vân Hương, “Đệ cảm thấy đại tẩu làm như vậy thật sự là có chỗ chưa thỏa đáng, cho dù nàng

làm đương gia, nhưng nếu gặp chuyện gì khó xử thì đều có thể thương lượng với mọi người, tóm lại cứ khẳng định làm theo ý mình như vậy cũng không tốt lắm.”

Tô Mạn Đình ở một bên vội vàng phụ họa: “Đại ca, nàng còn cắt xén phần của nương và Tam ca, còn có Vân tỷ tỷ, ngay cả thức ăn đều không cho người ta ăn no, nàng làm cái gì vậy chứ? Muội thấy căn bản nàng không quản lý được việc nhà, từ khi nương làm đương gia cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy, muội tin tưởng nếu đổi lại là Vân tỷ tỷ, nàng cũng sẽ không để xảy ra chuyện như vậy.” Nói xong rất có thâm ý liếc mắt nhìn Chu Vân Hương một cái, hai người lập tức ngầm hiểu lẫn nhau trao đổi ánh mắt. “Đại ca, đừng trách muội lắm mồm, nếu nàng không thể quản lý được cái nhà này, huynh nên tìm người giúp nàng quản lý.”

“Muội quả thật lắm miệng!” Ánh mắt Tô Bá Hiên lạnh lẽo, bức bách Tô Mạn Đình bất giác phải cúi thấp đầu không dám lại nói nữa.

“Chuyện này nàng đã nói với ta.” Không để ý tới hai người, Tô Bá Hiên xoay đầu về phía Tô Thái phu nhân, ngôn từ ôn hòa cung kính, “Lần đầu nàng làm đương gia, chính là sợ người phí tâm vì nàng, cho nên đã tự mình làm không ít chủ ý, không ngờ ngược lại càng khiến người lo lắng. Lúc nàng xem qua sổ sách phát hiện có vấn đề, hồi kỹ mới biết là mỗi lần người đều lấy tiền của mình để trợ cấp, bởi vậy liền muốn noi theo người. Nhưng có điều lỗ hổng quá lớn nàng không có năng lực bù hết được, cho nên chỉ có thể cắt giảm chi, đổi tổ yến Tuyết Cáp cực phẩm Xuyên Đông của người thành tổ yến Tuyết Cáp Xuyên Tây, đổi phần trân châu Đông Hải của Vân biểu muội thành phần trân châu Nam Hải, về phần Thảm di nương, bởi vì vị di nương kia mang bầu, thật sự không dám tự tiện thay đổi. Nàng cũng đã nói chuyện mười món ăn một món canh, theo như hạn mức của mỗi người thì năm món ăn một món canh cũng đã còn thừa rồi, chờ qua cửa ải khó, đương nhiên sẽ tăng thêm món ăn.”

Tô Thái phu nhân không ngờ Tô Bá Hiên sẽ che chở Bình An như thế, từng câu đều biện hộ cho nàng, bất giác lạnh cả tim, nếu còn để cho Bình An tiếp tục làm đương gia, chỉ sợ bản thân mình không chỗ mở miệng trong cái nhà này rồi.

60. Chương 60

Bình An ngủ một giấc cảm thấy tinh thần tốt lên rất nhiều, Thúy Hồng báo lại nói mừng một đầu năm trong phủ bắt đầu thay phiên công việc, trừ những người xin nghỉ về nhà, hạ nhân ở lại trong phủ còn chưa tới một nửa, mấy trăm người giờ trở thành thưa thớt.

“Phủ nào cũng không có quy củ này, cho dù chủ tử châm chước cho về nhà ăn tết thì cũng không thể về hơn một nửa người, nghe nói Tạ ma ma cho nhiều người phía dưới đi nhất.” Thúy Hồng từ lúc vừa mở mắt đã bận bịu chân không chạm đất, lúc này thật không dễ dàng được nhàn rỗi một lát.

“Tạ ma ma là người nhà Tạ quản sự mà.” Bình An không cần nghĩ cũng biết là ai ở trong tối làm chuyện xấu, quảng quyền sổ trong tay đến trước mặt Thúy Hồng: “Người xem nhìn, đã bù một số lớn như vậy rồi còn không đủ, sổ sách tháng sau lại tới, ta thật đúng là phải có núi vàng núi bạc đấy. Những người đó thật tốt a, đã lĩnh toàn bộ tiền theo lệ cũ một phần cũng không thiếu, tiền lãi mấy năm liên tục đều chia rồi, còn nói là theo lệ cũ cơ đấy.”

“Không phải Ngũ quản sự cầm điều lệ mới của người sao? Sao lại có thể chi bạc như thế được?” Thúy Hồng tức giận nói.

“Ngũ quản sự là quản trưởng (người phụ trách sổ sách), nhưng hiện giờ bị thiếu hụt, hẳn nào có dư tiền cho nên mới đuổi bớt người, không phải là trong tay Thái phu nhân có Tiểu Kim Khố (kho vàng bạc) sao, từ việc điều phối tới cho vay toàn bộ đều ghi vào sổ quỹ.” -le^-quy'-đo^n- Bình An có chút bất đắc dĩ cười lạnh một tiếng, “Nhắc tới người làm trong phủ, ghi vào sổ quỹ chung đúng là hợp tình hợp lý, người ta lại nhận ân huệ của bà ta, vừa được danh tiếng tử tế ở chỗ người làm, toàn bộ chỗ tốt cũng là bà ta một mình chiếm hết.”

“ Còn phá hủy kế hoạch của người.” Thúy Hồng khẽ nói thầm một tiếng, “Những cái khác không quan trọng, nhưng đầu năm có rất nhiều nhà tới thăm hỏi chúc tết, nếu vì hạ nhân không đủ mà xảy ra chút phiền toái, chỉ sợ đến lúc đó mọi trách móc đều do tiểu thư người tới gánh chịu rồi.”

“Người cố gắng sắp xếp đi, có thể chọn lấy vài người làm được việc thì giữ lại.”

Chờ qua đêm ba mươi, người tới Tô phủ thăm hỏi chúc tết quả nhiên nhiều hơn, có đồng liêu thân thiết của Tô Bá Hiên, cũng có thân thích bằng hữu bình thường hay qua lại với nhau, đều biết ngày lễ các nhà bận nhiều việc, phần lớn là lễ tiết tới bái phỏng, cũng không quấy rầy quá lâu. (-diễn.đàn.le-e.quý.đôn-) Chẳng qua đầu năm có người của Nhất phòng đến đây ba lần, là thân thích ở tại thôn trang Tiểu Ngưu cách Thành Đông ba mươi dặm, ngày thường cũng ít qua lại, chỉ có ngày lễ ngày tết mới phái người đưa đến chút quà tặng, theo như thói quen thì Tô Bá Hiên phải gọi phòng gia chủ (người đứng đầu) là Cửu mẫu công, vốn là thân thích của phu nhân dòng chính, khi lão Hầu gia còn sống vô cùng kính trọng với người Cửu mẫu gia này.

Tuy nói một nhà Cửu mẫu gia có tăng quan hệ này với Hầu Gia, nhưng vẫn luôn ở nông thôn trồng trọt canh tác mà sống, không hề bầu vịu dựa thế, bây giờ cũng xem như là dòng họ gia cảnh giàu có nhân khẩu thịnh vượng, bởi vì lần này là năm mới đầu tiên sau khi Tô Bá Hiên lấy vợ, cho nên Cửu mẫu gia liền để ột nhà đại nhi tử của mình - Trương Khoan Lễ mang theo lễ vật đến chúc mừng.

Trương Khoan Lễ trên dưới năm mươi tuổi, là người hiền lành ngay thẳng, đi cùng ông là phu nhân Chu thị và con dâu tôn tử tôn tước (cháu trai cháu dâu) của mình, tổng cộng hơn mười người tới. Bình An vội vàng sai người tiếp đãi một nhà Trương Khoan Lễ, cũng may họ đều là người làng quê chất phác phúc hậu, thấy người làm trong phủ có chút bận rộn, [-LÊ+QUÝ-ĐÓN+] không chỉ không cần người hầu hạ mà còn giúp đỡ làm việc cùng, Chu thị là một người tài giỏi, lại vô cùng có nhân lực, thấy Bình An bận không qua nổi liền giúp đỡ tiếp đãi khách nhân, khiến Bình An rất cảm kích. Tuy vậy, một nhà Trương Khoan Lễ chỉ ở lại trong phủ hai ngày rồi đến cáo từ Tô Bá Hiên, trước khi đi Chu thị còn tìm gặp riêng Bình An.

“Phu nhân, ta xin ngài một nhân tình.” Giọng nói Chu thị hơi lớn, từ trước đến giờ luôn lòng dạ ngay thẳng không vòng vèo, cười nói, “Ta có nhà huynh đệ, hai vợ chồng đều là người giỏi giang, mấy năm trước có buôn bán trong thành, nhưng không có nhiều vốn, ở nông thôn điền sản lại hoang phế, hiện giờ đang vì kế sinh nhai mà phát sầu, ta nghĩ nếu phu nhân không ghét bỏ, vậy bằng lòng nhận bọn họ vào trong phủ được không, cái khác ta không dám cam đoan, nhưng muốn nói làm việc cực khổ khuôn vác gì đó thì bọn họ tuyệt đối thành thạo.”

Bình An liền nở nụ cười, mấy ngày nay tiếp xúc với nhau, nàng biết tuy Chu thị mặt ngoài tùy tiện, nhưng kì thực tâm tư rất cẩn thận, nàng không phải là muốn Bình An giúp, rõ ràng là muốn giúp Bình An một tay mới đúng, Bình An lập tức liền gật đầu đồng ý cảm tạ Chu thị. Về sau nàng mới biết, rốt cuộc Chu thị đã giúp nàng bao nhiêu chuyện lớn.

Vốn định mừng hai về nhà thăm cha nương, nhưng đến mừng bảy Bình An cùng Tô Bá Hiên mới đi tới Quý phủ. Người một nhà vui vẻ hòa thuận qua một ngày, vốn Quý phu nhân và Tú Bình muốn giữ Bình An ở lại qua một đêm, Bình An cũng muốn ở lại thêm mười ngày nữa tháng mới tốt, nhưng cuối cùng đêm đó vẫn cùng với Tô Bá Hiên trở về Hầu phủ. Mới vừa đến nhà liền có nha hoàn vội vàng báo lại, nói hôm nay nàng không ở trong phủ, Tô Thái phu nhân đã xử lý mấy người làm.

Bình An thấy dáng vẻ hoảng hồn của nha hoàn kia liền biết tình huống không ổn, vội phái Thúy Hồng ra ngoài hỏi thăm tin tức. “Thiếp vừa mới đi đã xảy ra chuyện, người bên cạnh có thể dùng cũng không nhiều lắm, nếu Thái phu nhân.” Ngay trước mặt Tô Bá Hiên, Bình An cũng không tiện phát tác, chỉ than thở trách cứ mình nhất thời sơ suất.

Thời gian không đến một nén hương, Thúy Hồng trở về phòng sắc mặt xanh mét, hơn nửa ngày mới bình tĩnh được nói chuyện đã xảy ra cho hai người nghe.

Thì ra buổi sáng lúc Tô Bá Hiên và Bình An vừa ra cửa, có mấy vị phu nhân tự xưng là bằng hữu của Tô Thái phu nhân đến, trước đó không hề đưa thiệp bái phỏng mà đã tới phủ, đương nhiên Tô Thái phu nhân tự mình tiếp đãi. Mấy vị phu nhân này tán gẫu hàn huyên tới giữa trưa, Tô Thái phu nhân liền giữ mấy người ở lại dùng bữa. Vốn cũng không có gì đáng ngại, nhưng sau khi dùng cơm xong có một vị phu nhân bị tiêu chảy, đại phu chuẩn bệnh là bởi vì ăn đồ không sạch, lúc ấy Tô Thái phu nhân liền phát hỏa, nói rằng trong nhà này rốt cuộc còn để bà ở trong mắt không, ngày thường hà khắc khẩu trừ bữa ăn của bà

thì cũng thôi đi, nhưng hôm nay lại tiếp đón bằng hữu của bà không chu đáo, lập tức truyền lệnh gọi tất cả những người trong phòng bếp cùng những người tiếp xúc qua đồ ăn đến, tra hỏi từng người, có mấy hạ nhân bị đánh chết tại chỗ, còn lại không bị thương thì tàn phế.

“Ba người bị đánh chết chính là nha hoàn nhị đẳng nô tỳ mới vừa cất nhắc lên trước đây không lâu, còn những người tàn phế kia đều người tận tâm làm việc cho chúng ta.” Thúy Hồng vừa nói vừa lau nước mắt, “Hôm nay những kẻ làm bộ làm tịch ăn bơ làm biếng kia còn được tiền thưởng sống tiêu dao qua ngày, những người cố sức làm việc ngược lại bị đánh đến mất mạng, truyền ra việc này về sau ai còn dám làm việc cho tiểu thư?”

Sắc mặt Bình An trắng bệch, nở nụ cười lạnh buốt, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng ken két, Tô Bá Hiên thấy bộ dáng này của nàng vội vàng tiến lên trấn an: “Nàng cũng đừng gấp, chờ sáng mai ta với nàng qua đó hỏi rõ ràng.”

Lời còn chưa dứt liền nghe ngoài cửa truyền tới giọng nói: “Phu nhân, Thái phu nhân mời ngài qua đó một chuyện.”

Bình An lạnh lùng nói với Tô Bá Hiên: “Đâu cần tới ngày mai.”

Trong viện Tô Thái phu nhân ngược lại vô cùng náo nhiệt, Tô Bá Xông, Chu Vân Hương cùng một nhà Thẩm di nương tất cả đều đến đông đủ, ngay cả Tô Mạn Đình cũng không biết trở về phủ lúc nào.

“Ồ, người tới rồi đấy à.” Tô Mạn Đình vừa thấy Bình An cũng không bày ra sắc mặt tốt cho nàng nhìn, “Đây chính là quản lý tốt việc nhà mà người làm à, mất thể diện tới tận trong cung rồi, người biết vị phu nhân hôm nay bị đi gấp kia là ai không? Đó chính là dòng họ quý viện, nếu người ta có tâm tư đi cáo ngự trạng, người cứ chờ chịu không nổi đi.”

“Lời này của Tiểu cô rất đúng, nhưng nếu thật sự có người đi cáo ngự trạng thì bị tội là cả Hầu phủ đấy, à đúng rồi, ta quên hiện tại tiểu cô đã không phải là người Hầu phủ, mà là người trong phủ Tam công chúa chứ.” Vốn Bình An cũng không thoải mái, nghe Tô Mạn Đình ở một bên bỏ đá xuống giếng quạt gió đốt lửa, liền ném ánh mắt hung dữ tới, Tô Mạn Đình sợ tới mức bất giác lùi mạnh về phía sau một bước, “Vậy người càng nên thận trọng từ lời nói đến việc làm, biết bổn phận của mình! Cái gì nên nói cái gì không nên nói, chắc hẳn Tam công chúa đã nói rõ ràng với người rồi.”

Tuy rằng Tô Mạn Đình bị khí thế của Bình An áp đảo một chút, nhưng khi bị nói trước mặt nhiều người như vậy, nàng ta còn mặt mũi nào nữa, lập tức tính tình điêu ngoa bùng phát, đi lên trước giơ tay muốn đánh Bình An, Tô Thái phu nhân cùng Chu Vân Hương chỉ ước gì bàn tay kia hung hăng đánh xuống, Tô Bá Hiên đứng bên cạnh sợ Bình An bị thua thiệt, đang muốn ra tay ngăn cản thì thấy Bình An đã nhanh nhẹn bắt được tay của Tô Mạn Đình, thoáng dùng sức, liền nghe Tô Mạn Đình kêu rên liên tục.

“Xem ra người đúng là không nhớ lâu!” Mặt Bình An không đổi sắc, vung tay nàng ta sang bên cạnh, một cổ lực đạo ném Tô Mạn Đình ra mấy bước xa, thiếu chút nữa té nhào xuống đất.

Tô Bá Xông “xoạt” một tiếng lập tức đứng lên, nói với Tô Bá Hiên: “Đại ca, huynh nhìn xem, giờ còn có huynh ở đây, nếu huynh không có ở đây, trong phủ này sợ rằng vô pháp vô thiên rồi.”

Tất cả ánh mắt lớn nhỏ trong nhà đều rơi trên người Tô Bá Hiên, Tô Bá Hiên thấy Bình An bình yên vô sự mới thả lỏng tâm tình, hiện giờ thấy Tô Bá Xông chất vấn, dáng vẻ của hắn ngược lại vẫn đạm phong kinh, nói: “Chúng ta vừa mới trở về phủ, mọi người liền kéo nhau tới hưng sư vấn tội, vậy cũng phải để cho chúng ta biết đã xảy ra chuyện gì chứ?” Một câu “chúng ta” đã khóa hãn và Bình An lại với nhau, không hề bị người khác khích bác ly gián.

“Ta đã nói việc này coi như quên đi, con xem các con.” Tô Thái phu nhân lộ vẻ khó xử, tựa như việc xảy ra trước mắt là trái ý của bà, “Nếu Ngô phu nhân không truy cứu, người một nhà chúng ta còn ở đây lần nữa cái gì?”

“Vậy cũng được.” Bình An tiến lên một bước, cười cười, “Mấy mạng người chẳng lẽ còn không dàn xếp được ổn thỏa?”

Sắc mặt Tô Thái phu nhân biến hóa.

“Người đây là có ý gì?” Tô Bá Xông lập tức chất vấn Bình An, “Chuyện này xét đến cùng đều là người quản gia bất lực không biết dùng người, hiện giờ người còn đổ trách nhiệm lên mẫu thân, ta thấy người không làm được chức đương gia này đây.” Nói xong hất mặt sang một bên.

“Bá Xông!” Tô Thái phu nhân giả vờ giận khề quát một tiếng: “Sao con có thể nói chuyện như vậy với chị dâu? Mấy ngày nay chị dâu con không có công lao cũng có khổ lao, con nói nàng như vậy là không đúng!”

Tô Bá Xông thật tâm thấy không đáng thay Tô Thái phu nhân, cảm thấy bà quá thâm minh đại nghĩa (hiểu biết đúng sai rõ ràng) rồi, mọi chuyện không nên luôn suy nghĩ cho người khác, “Mẫu thân, từ khi nàng lên làm đương gia, trong phủ này bị biến thành bộ dáng gì không phải người không nhìn thấy, rất nhiều chuyện con đều nhìn, nhưng nàng không nên bắt kính với người, nói đến khổ lao, trong phủ này còn có ai hơn người sao?”

“Đại ca.” Tô Bá Xông quay đầu nói với Tô Bá Hiên: “Vốn chuyện hôm nay mẫu thân không muốn nhắc tới, chỉ là trong lúc lơ đãng nói với đệ rằng, sợ đại tẩu trở lại phát hiện người tự tiện xử trí mấy tên người làm sẽ sinh ra hiềm khích với người, đệ cũng muốn giúp mẫu thân vui vẻ nên mới thừa dịp huynh vừa về phủ thì mời hai người đến đây ngay, chính là muốn nói rõ ràng sự việc với hai người, tránh sau này lại có hiểu lầm gì, chúng ta hưng sư vấn tội hai người ở chỗ nào, ngược lại đại tẩu vừa tới đã hưng sư vấn tội mẫu thân mới đúng. Đại ca, mặc dù Thái phu nhân không phải mẹ đẻ của chúng ta, nhưng nhiều năm qua vẫn coi chúng ta như con ruột, chưa bao giờ bạc đãi. Huynh từng nói qua, năm đó phụ thân chỉ mang theo huynh ở bên cạnh nhưng lại chưa bao giờ dạy dỗ đệ, cho nên vẫn luôn áy náy với đệ, huynh cũng thường nói hàng năm huynh chinh chiến bên ngoài, cũng ít quan tâm tới đệ nên hổ thẹn, mà đệ phải nói với mọi người, người lo lắng nhiều hơn, chăm sóc đệ tốt hơn chính là Thái phu nhân. Cho nên, ở trong lòng đệ người cũng quan trọng như mẫu thân thân sinh của mình, ai đối tốt với người thì đệ tốt với người đó, ai đối địch với người thì chính là đối địch với đệ!”

61. Chương 61

Bình An nghiêng người nhìn Tô Bá Hiên một cái, bất luận kiếp trước hay kiếp này, nàng đều không có ấn tượng tốt gì với Tô Bá Xông, nàng cũng sẽ không để ý đến thái độ của hắn đối với nàng, nhưng có một điều hắn nói không sai, Tô Bá Hiên luôn quan tâm chăm sóc người đệ đệ này, ngoài việc lão Hầu gia phò thác trước khi lâm chung, nguyên nhân chính là vì máu mủ tình thâm cùng một mẹ sinh ra.

“Xông biểu ca.” Tô Bá Hiên còn chưa trả lời, Chu Văn Hương ở một bên mở miệng yết ốt gọi nhỏ một tiếng, thật khiến người nghe tê dại, “Cớ gì vì chút chuyện nhỏ này lại bất hòa với Đại biểu ca? (-lee-quyy-donn-) Khi đó tuy muội còn nhỏ, nhưng vẫn nhớ lão Hầu gia thường nói một câu: huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim, đồng tâm chi ngôn, kỳ khẩu như lan (*). Tựa như trước kia, mặc dù Đại biểu ca và Xông biểu ca không thường gặp mặt, nhưng lại có thể tương ái tương thông lẫn nhau, khiến người ngoài đều khen ngợi, nhưng sao hôm nay lại cấu gien như thế.”

(*) Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim: huynh đệ đồng tâm thì núi cũng xô ngã được, biển cũng lấp bằng được. Đồng tâm chi ngôn, kỳ khẩu như lan: lời nói của người đồng tâm, tuy không nồng nàn nhưng lại thoang thoảng như hương hoa lan khiến ai cũng say.

Tim Bình An như bị treo lên, vốn muốn kể cho Tô Bá Xông âm ỉ, nàng yên lặng nhẫn nại cũng vì quan tâm đến cảm thụ của Tô Bá Hiên, không muốn làm khó hắn khi bị kẹp giữa nàng và đệ đệ, nhưng Chu Văn Hương liên tiếp nói ra những lời không thể hoài nghi này, giống như một tiếng chuông cảnh tỉnh gõ vào trong lòng nàng, huynh đệ bất hòa, chuyện này là lỗi lầm lớn bao nhiêu đây, về sau còn ở cùng nhau thì nàng sao gánh nổi tội danh như thế. Với tính tình của Tô Bá Xông, chỉ sợ nàng có chịu yếu thế thì hắn cũng sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho nàng, trong lòng nhất định đã ghi hận nàng rồi đây, nếu về sau lại bị Tô Thái phu nhân và Chu Văn Hương tiếp tục xui khiến, không biết còn phát sinh chuyện gì nữa.

Nghĩ đến đây, Bình An liền đỏ mắt, lấy khăn tay ra không ngừng lau nước mắt trên mặt.

“Ồ, có người cũng biết đuổi lý chột dạ, thế nào, rơi vài giọt lệ đã muốn đổi lấy sự đồng tình của người khác sao? Ta thật không hiểu, Văn tỷ tỷ hiểu đạo lý như thế, nhưng người thì cứ không hiểu vậy!” Tô Mạn Đình ở một bên không buông tha bất kỳ cơ hội nào để châm chọc khiêu khích Bình An.

“Đại. Đại ca.” Đột nhiên thứ tử Tô Bá Tường - người vẫn luôn ngồi ở một bên bị coi như người tàng hình mở miệng nói: “Chắc hẳn đại tẩu cũng không phải là có tâm chống đối Thái phu nhân, cái gọi là gia hòa vạn sự hưng (gia đình hòa thuận thì mọi chuyện đều tốt đẹp), không bằng chuyện này coi như xong đi, về sau lúc Thái phu nhân quản lý việc nhà thì đại tẩu ở bên cạnh quan sát học tập nhiều thêm một chút là được rồi, nào có chuyện từ nhỏ đã biết quản lý chứ.” [+diễn.đàn.LÊ.quý.đôn+] Thấm di nương ở một bên vội vàng kéo ống tay áo của hắn một cái, ý bảo hắn không phải việc của mình thì đừng quản, lúc này Tô Bá Tường mới cúi đầu xuống tiếp tục làm cái bóng mờ.

Tô Bá Hiên không ngờ Bình An sẽ rơi lệ, muốn tiến lên an ủi nàng thì chợt thấy Bình An ngẩng đầu lên, vẻ mặt uất ức nói với Tô Bá Xông: “Ta không kính trọng Thái phu nhân sao? Sợ rằng trong phủ này không có ai kính trọng Thái phu nhân hơn ta đâu. Ta khóc không phải vì bản thân ta, mà là vì đau lòng cho Thái phu nhân, đau lòng cho bà vì cái nhà này đã trả giá quá nhiều, đau lòng cho bà đã phải trả giá mà không có ai biết.”

Mọi người đều kinh ngạc, không ngờ Bình An lại đột nhiên nói ra mấy câu này.

“Tam đệ, người suốt ngày sống ở trong phủ, dưới có Hầu Gia vì người làm chủ, trên có Thái phu nhân vì người chống đỡ, nhưng người có biết Thái phu nhân người gặp bao nhiêu khó khăn gian khổ? Hôm nay ta không nói ra, chỉ sợ các người cũng không biết. Các người nói tại sao ta lại hà khắc cắt giảm chi tiêu ngày thường, tất cả đều là vì trong phủ này, sổ sách mỗi tháng đều thiếu hụt một số lớn, mà khoản thiếu hụt này đều do Thái phu nhân lấy tiền túi ra để bù vào. ~*ĐD_LQĐ*~ Ta không phải muốn làm đương gia, ta chỉ sợ vì chống đỡ cho Hầu phủ mà để ột lão nhân gia mệt mỏi tính toán chấp vá lung tung để đền bù lỗ hổng. Các người bảo con dâu ta đây nhẫn tâm thế nào được.” Bình An vài lần nghẹn ngào nói không ra lời, biểu cảm chân thật khiến Tô Thái phu nhân đều tin là thật, tưởng rằng mình thực sự cao thượng như vậy, hốc mắt không nhịn được cũng đỏ lên.

“Mẫu thân!” Bình An bùm một tiếng quỳ xuống trước Thái phu nhân, “Con cái bất hiếu, không để mẫu thân người được an hưởng tuổi già, từng này tuổi còn phải vất vả vì nhi nữ!” Lời nói vô cùng chân tình ý thiết, ngay cả Tô Bá Hiên cũng có chút không tin vào hai mắt của mình.

“Các người còn nhìn gì, nhanh nâng Bình Nhi dậy, đỡ tới đây!” Tô Thái phu nhân quát lên với Tô Mạn Đình đứng bên cạnh Bình An, trong giọng nói lộ vẻ trách cứ nàng ta không có nhãn lực, Tô Mạn Đình đành phải tâm không cam tình không nguyện bữu môi nâng Bình An đứng dậy.

Bình An vừa đứng lên liền bảo Thúy Hồng đưa sổ sách cho Tô Bá Xông, nói tiếp: “Tam đệ có thể xem qua sổ sách, nếu người thật lòng muốn san sẻ giúp mẫu thân thì có nhiều biện pháp, mà không phải chỉ nói ngoài miệng.” Nói xong Tô Bá Xông liền đỏ mặt, qua nhiều năm như vậy hắn đứng là không làm được một việc gì, từ nhỏ đến lớn đều dựa vào sản nghiệp năm xưa của Hầu phủ để lại, dựa vào công danh của Tô Bá Hiên đánh giặc trở về mà nhàn hạ hưởng thụ cuộc sống thiếu gia, ngay cả Nhị ca thứ xuất cũng giỏi hơn hắn, dù sao Tô Bá Tường còn hay giúp đỡ quản lý một vài điền sản trong phủ, còn đi điền gian (đồng ruộng) vùng phụ cận thu tiền thuê đất, thế nhưng cái gì hắn cũng không làm được.

“Ta...ta đương nhiên là muốn giúp mẫu thân.” Gương mặt Tô Bá Xông đỏ lên, “Nhưng ta lại không giúp được gì.”

“Có lòng thì sao không giúp được, tựa như mới vừa rồi Nhị đệ từng nói, nào có việc gì từ nhỏ đã biết.” Bình An mở sổ sách ra, chỉ vào một chỗ phía trên nói: “Người xem chỗ này, cửa hàng ở Bình Ba, không người nào đứng ra quản lý việc buôn bán, trên danh nghĩa là của chúng ta cũng bảy tám năm rồi, hàng năm đều thua lỗ, mẫu thân vẫn phải cầm tiền bạc đi chống đỡ.” Nàng cố ý nói “mẫu thân” mà không nói là trong phủ.

Tô Bá Xông nhìn nhìn, nghi ngờ nói: “Nếu hàng năm đều lỗ, sao không đóng cửa sớm?”

Bình An cười khổ, ngẩng đầu nhìn Tô Thái phu nhân, thấy sắc mặt bà khê thay đổi mấy phần, liền nói: “Thật ra thì cũng không cần đóng cửa, vừa khéo ta có người bằng hữu mấy năm trước theo phụ thân đi Bình Ba rồi, theo nàng nói thì điền sản ở Bình Ba không phong phú, nhưng buôn bán lại tương đối phát đạt, ở đó phía Tây thông với quận Hòa Chiêu, rất ưa chuộng tơ lụa vải vóc của chúng ta, vừa đúng cửa tiệm kia của chúng ta lại buôn bán tơ lụa, nhưng do không có người đáng tin quản lý nên mới tạo thành cục diện thua lỗ quanh năm.”

“Ta...ta cũng không hiểu về buôn bán tơ lụa.” Giọng nói của Tô Bá Xông càng ngày càng nhỏ.

“Vậy cũng không sao, ta đã chọn được người rồi, vừa hay là lão thủ (người già đời có kinh nghiệm) buôn bán, chỉ là sau khi đến đó chưa quen với cuộc sống nơi đây, lại khổ nỗi không có chủ nhân chống đỡ mặt ngoài cho hần, e rằng cục diện nhất thời khó có thể tháo gỡ, nếu Tam đệ thật có lòng thì hãy ra một phần lực giúp phủ ta, chỉ cần mang theo hạ nhân đi Bình Ba năm ba tháng, chờ hần làm ăn tốt lên thì trở về phủ.”

“Không được!” Bình An vừa dứt lời thì đến lượt Tô Thái phu nhân phản đối, “Xông Nhi chưa bao giờ xa nhà, Bình Ba rộng rãi lẫn lộn, sao có thể để một mình hần đến loại địa phương đó.”

Bình An không nói lời nào, chẳng qua là dùng ánh mắt vô cùng đồng tình thương hại nhìn Tô Bá Xông, chờ xem hần nhất thời huyết khí dâng cao.

“Được, ta đi! Ta cũng muốn sớm đảm đương giúp một phần, không để ấu thân và đại ca lo lắng cho ta, ta sẽ thành công ọi người nhìn, cho dù bảo ta lên núi đao xuống biển lửa ta cũng không sợ.” Tô Bá Xông dùng ánh mắt tràn đầy khiêu khích đáp trả lại ánh mắt xem thường của Bình An.

“Con nghĩ nàng đã bắt đầu nghi ngờ chưa?” Sau khi mọi người tản đi, Tô Thái phu nhân chỉ giữ lại một mình Chu Vân Hương, lo lắng trùng trùng hỏi nàng ta.

Chu Vân Hương cũng không chắc chắn: “Nếu nàng thật sự nghi ngờ gì đó thì sao lại dụ Xông biểu ca đi Bình Ba, chỗ đó nói trắng ra cũng chỉ là đất cằn sỏi đá. Có lẽ là nàng đánh bậy đánh bạ, hoặc là một lòng muốn đuổi Xông biểu ca đi.”

“Dù sao ta vẫn phải gửi thư đến Giang Châu, bảo bọn họ trong khoảng thời gian này thu liễm một chút, nếu để cho Tô Bá Hiên biết tất cả, chỉ sợ hần sẽ không bỏ qua cho Tướng gia chúng ta.” Nói xong nhìn chằm chằm Chu Vân Hương, “Hiên giờ Xông Nhi đi cũng có lợi, hần khỏi phải ở đây làm vương chân vương tay, con phải nắm chặt thời cơ, nếu ngày sau được ở bên cạnh Hầu Gia nói giúp Tướng gia mấy câu thì đó mới là sách lược vẹn toàn, nhưng nếu về sau vị trí chủ nhà này để cho Quý Bình An ngồi yên rồi, cuộc sống của chúng ta sẽ không dễ dàng đâu.”

Chu Vân Hương không khỏi nhăn mày lại: “Đã qua một tháng rồi, không những không làm cho nàng xấu mặt, ngược lại còn để cho nàng chiếm hết tiên cơ. Hôm nay coi như chúng ta giết vài người trong viện của nàng, nhưng đều không phải là tâm phúc của nàng, nếu chúng ta muốn áp chế nhuệ khí của nàng, vậy phải trừ bỏ được nha đầu Thúy Hồng kia.”

Tô Thái phu nhân nghe thấy lời này không khỏi gật gật đầu, trong mắt lóe ra vẻ âm hiểm giống hệt Chu Vân Hương.

“Hắt xì!” Thúy Hồng mới từ ngoài cửa tướng phủ đi vào, một cơn gió lạnh thổi tới làm nàng rét run cả người.

Trong phòng than hồng cháy rừng rực, hơi lạnh bên ngoài không lùa vào được chút nào, Bình An cởi áo khoác trên người Tô Bá Hiên xuống đặt ở trên giá: “Có phải Hầu Gia đang trách thiếp vừa rồi đã tự chủ trương hay không?” Dọc đường đi Tô Bá Hiên không hề nói một câu, trên mặt nhìn không ra là vui hay giận, khiến Bình An có chút lo lắng.

“Nàng làm rất đúng.” Lời nói không giống như có lệ, Bình An xoay người, thấy gương mặt thâm thúy của Tô Bá Hiên thì càng thêm đoán không ra hần đang nghĩ cái gì.

“Để Bá Xông ra ngoài lịch lãm (rèn luyện) một thời gian cũng tốt, thường ngày ta vẫn dung túng hần, cho nên hần có phần không biết trời cao đất rộng, bị người khác tùy ý đùa giỡn trong lòng bàn tay cũng không biết, lần này thứ nhất là để cho hần ra ngoài mở mang tầm mắt cùng lịch duyệt (tri thức thu được qua sự từng trải), thứ hai là hần đi cũng có lợi cho chúng ta lược bỏ được một sợi tơ bên Thái phu nhân.”

Bình An vừa nghe hai mắt liền tỏa sáng, cố gắng khắc chế thanh âm có phần kích động của mình: “Thiếp đang có ý đó. Có chuyện này thiếp vẫn chưa nói với chàng, chàng còn nhớ trước kia thiếp từng nhờ chàng thu nhận một vị tiểu nương tử gây đàn khúc là Trinh nương không?”

Đương nhiên Tô Bá Hiên vẫn nhớ, khi đó hắn đang điều tra vụ án tà thuật Nam Cương, hắn nhớ có một người là Lưu Nhạc Minh có liên quan đến vụ án, lại có quan hệ không tầm thường với Tần Trưởng Sử, lúc ấy vì chuyện này mà quan hệ giữa hắn và Tần Mặc Phi rất bế tắc. Sau đó Bình An đưa tới một nữ tử gọi là Trinh nương, nói là cứu nàng ấy từ thủ hạ của Lưu Nhạc Minh, nếu giao cho người khác nàng không yên lòng, nhưng lúc đó Lưu Nhạc Minh thấy Tô Bá Hiên thì như chuột thấy mèo, đoán chừng hắn ta cũng không dám tới trêu chọc nữa.

“Ta đã an bài nàng ấy ở trong phủ, về sau nhiều chuyện quá nên ta quên mất vụ này rồi, chắc nàng ấy vẫn còn ở đây.”

Bình An gật gật đầu: “Không sai, nàng ấy vẫn còn trong phủ, vì người là do chàng mang tới nên Thái phu nhân không dám trọng dụng, nhưng cũng không biết ban đầu là thiếp nhờ chàng mang nàng ấy vào phủ, hiện tại nàng ấy vẫn làm người hầu trong viện Thái phu nhân. Có chuyện thiếp không dám giấu chàng, thiếp từng bảo Trinh nương lén lấy trộm con dấu của Thái phu nhân rồi đến tiền trang đối chiếu sổ sách, trong đó nhiều lắm chỉ có năm trăm lượng bạc thôi.”

Trong lòng Tô Bá Hiên cả kinh, ôm lấy một chút hy vọng, hỏi “Có lẽ là tiền riêng của bà.”

Bình An lắc đầu, sắc mặt dị thường trầm trọng: “Là sổ quỹ chung.” Tiền bạc thu chi trong phủ luôn chia làm hai phần, một phần là chi tiêu thông thường, bổng lộc và đồ ban thưởng của Tô Bá Hiên đều nộp vào phần này. Một phần khác chính là các cửa hàng buôn bán trên danh nghĩa của phủ và tiền thu từ các thôn trang tạo thành, bình thường đều không sử dụng đến, chỉ khi ngày thường không đủ chi hoặc tình huống đặc biệt mới lấy ra dùng, phần này gọi là trữ ngân, luôn do đương gia chủ mẫu trong phủ trông coi.

“Nàng nói là trữ ngân trong phủ chỉ có năm trăm lượng?” Sắc mặt Tô Bá Hiên liền trầm xuống, điều này có nghĩa là hiện giờ Tô phủ chỉ là cái thùng rỗng.

Sắc mặt Bình An cũng không tốt hơn được bao nhiêu: “Cho nên phải kiểm tra sổ sách của Thái phu nhân càng nhanh càng chính xác càng tốt, nếu không sớm muộn gì Tô gia cũng sẽ bị bà vét sạch.”

“Pằng” một cái, Tô Bá Hiên vỗ mạnh lên trên mặt bàn: “Tô gia đã bị bà móc rỗng rồi! Khó trách sao bà lại sợ giao quyền cho nàng như vậy, còn không ngừng ngáng chân nàng, thì ra là sợ sau khi nàng làm đương gia sự tình sẽ bị vạch trần.” Hắn ngồi cơn tức trong lòng rồi mới nói: “Có chuyện ta cũng phải nói với nàng. Trước đây ta phái người đến các cửa hàng thăm dò tình hình, quả nhiên không ngoài dự đoán, những năm này Thái phu nhân cùng nhà mẹ đẻ của bà thông đồng với nhau lấy danh tiếng của Hầu phủ ở bên ngoài lừa gạt lũng đoạn hàng hóa, ép mua buộc bán, thấp vào cao xuất (mua vào thấp bán ra cao), còn dùng chút thủ đoạn vét sạch toàn bộ tiền vào túi Tướng gia của bà ở Giang Châu. Vốn ta muốn qua mấy ngày nữa dùng chút lý do để đóng các cửa tiệm cho tình hình dịu bớt, sau đó trợ giúp thêm cho Tướng gia, coi như là cho bà chút mặt mũi. Nhưng hôm nay xem ra phải để cho bà phun hết những thứ đã nuốt vào trước đó ra rồi!” Ánh mắt của hắn càng thêm vẻ thâm trầm lạnh lẽo.

62. Chương 62

Tô Bá Xông rất muốn Tô Thái phu nhân nhắc lại chuyện phản đối hắn đi Bình Ba, như vậy hắn có thể mượn cớ để thoái thác việc này, hắn có chút hối hận mình nhất thời bốc đồng, nghĩ kỹ thì có lẽ Bình An chỉ nói để cho hắn đến đó trấn trụ, chờ cửa hàng khởi sắc thì có thể hồi kinh, nhưng nếu cửa hàng vẫn không tốt lên, đừng nói đến hắn không về được Kinh Thành, còn để cho người khác nắm thóp chế giễu, quan trọng hơn là sẽ làm Chu Vân Hương coi thường hắn, còn liên tiếp xa cách nàng ấy mấy tháng.

Nhưng Tô Thái phu nhân vẫn luôn cương chiều hắn tận trời giờ lại nói năng thận trọng, dường như đã chấp nhận chuyện hắn đi Bình Ba.

Đã gần đến tháng hai, cách ngày hắn đi Bình Ba càng gần, Tô Bá Xông bất giác có chút hoảng hốt, không thể làm gì khác hơn là xin Tô Bá Hiên giúp đỡ, -dd+Lqd- Tô Bá Hiên nghiêm nghị khiển trách hắn một

trận, chỉ trích hẳn là nam nhân lại lật lọng, chẳng những không giúp hẳn mà còn tăng thêm nhân thủ chuẩn bị lại hành lý cho hẳn.

Tô Bá Xông đành phải mặt dày tìm tới Bình An.

“Đại tẩu, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, đối với buôn bán ta thật sự một chữ cũng không biết, chỉ sợ lần này đi Bình Ba không những không thể san sẻ giúp mẫu thân, ngược lại sẽ làm chậm trễ sự tình.” Tô Bá Xông mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giọng nói lí nhí tựa như con kiến.

Bình An mỉm cười, nâng chung trà lên uống cho nhuận giọng mới nói: “Vốn không đi không được, nhưng nếu Tam đệ không muốn đi thì thôi vậy.”

Tô Bá Xông vừa nghe Bình An nói vậy, lập tức đáy lòng như có ánh mặt trời chiếu vào, hai mắt sáng lên: “Thật sao?”

“Ha ha, đương nhiên là thật.” Bình An cười gật đầu một cái, vẻ mặt ôn hòa, “Tam đệ đã lớn như vậy rồi thì phải có chủ kiến, mọi chuyện cũng không thể để người khác quyết định thay người, mặc dù ta là trưởng tẩu của người, nhưng so về tuổi tác ta còn kém người hai tuổi, đến tuổi này rồi cũng nên lập gia đình đi, nếu người không muốn đi Bình Ba tiếp nhận việc buôn bán, vậy ta sẽ không cưỡng cầu, còn có thể giúp người nói rõ với Đại ca người, chẳng qua nếu làm vậy, sợ sẽ cô phụ đại ca người đã dụng tâm lương khổ rồi.”

Tô Bá Xông nhất thời có phần cảm kích lại có phần xấu hổ: “Ta biết lần này nhất định sẽ chọc giận đại ca, là tam đệ ta không tốt, không chỉ không thể chinh chiến sa trường làm rạng rỡ tổ tông như hẳn, ngược lại một chút chuyện nhỏ này cũng làm không được, nói đến thật sự là hổ thẹn!”

“Sao Tam đệ lại tự coi nhẹ mình thế, ta và đại ca người chưa từng coi thường người, tựa như lần này, đại ca người ôm kỳ vọng rất lớn vào người, ta tin tưởng nếu người có thể khiêm tốn học tập cùng tiền bối thì về sau nhất định có thể độc bá một phương, ở trong lòng chúng ta từ trước đến nay người không hề kém hơn người khác.” (*lê:quý:đôn*) Nghe Bình An nói xong Tô Bá Xông càng cúi đầu thấp hơn, lại càng hổ thẹn.

Thấy thời cơ đã tới, Bình An hơi nghiêng người về phía trước, giọng nói càng thêm nhu hòa: “Tam đệ không muốn đi Bình Ba, vậy là có vấn đề gì lo trước lo sau sao? Người yên tâm, có gì người cứ nói với đại tẩu, chắc chắn đại tẩu sẽ làm chủ cho người.”

Tô Bá Xông há miệng, muốn nói lại thôi.

Thấy hẳn vẫn không muốn lộ rõ nội tâm, Bình An cười cười, nói: “Kỳ thật Tam đệ không nói ta cũng biết một chút. Vốn ta đã thương lượng với đại ca người, một mình người đi Bình Ba chúng ta cũng không yên lòng, nhưng nếu có Vân biểu muội tâm tư tinh tế đi cùng người thì.”

Tô Bá Xông như bị điện giật chợt ngẩng đầu nhìn Bình An, thì lại thấy Bình An thở dài: “Nhưng nếu người không muốn đi, vậy chuyện này bỏ đi thôi.”

“Người nói là để cho Vân nhi đi cùng ta?” Tô Bá Xông vẫn chưa khôi phục lại khỏi cơn chấn kinh, “Nhưng. Nhưng nàng sẽ đồng ý sao?”

“Việc này tự ta sẽ thương lượng với Thái phu nhân, nhưng hôm nay người lại không muốn.”

“Kỳ thực nếu có Vân biểu muội đi cùng, ta sẽ nguyện ý đi.” Còn không chờ Bình An nói xong, Tô Bá Xông liền mừng rỡ cắt lời nàng.

Bình An giả bộ đang vô cùng khó xử: “Tam đệ thay đổi nhiều lần như vậy thật làm đại tẩu ta khó xử a.”

“Đại tẩu, trước kia đều do đệ không hiểu chuyện, ta cũng không đối gạt đại tẩu, thật ra ta vẫn luôn hướng về Vân Hương biểu muội, ~[diễn-đàn:LÊ:quý:đôn]~ tiếc rằng nàng tâm cao khí ngạo một lòng muốn gả cho đại ca, nếu lần này đại tẩu có thể thuyết phục Vân Nhi đi Bình Ba cùng ta, vô hình trung ta sẽ có nhiều thời gian ở chung với nàng ấy, nếu Vân Hương biểu muội có thể gả cho ta, cả đời này nhất định ta sẽ cảm kích đại ân đại đức của đại tẩu!” Tô Bá Xông nói xong còn quỳ xuống trước mặt Bình An.

Bình An vội vàng đỡ Tô Bá Xông dậy: “Tam đệ làm cái gì vậy, mau đứng lên, nếu để người khác thấy còn ra thể thống gì. Chuyện này ta nhất định sẽ giúp người, nhưng có chuyện người phải đồng ý với ta.”

“Đại tẩu cứ nói đừng ngại.”

“Trước đó ta đã từng nói có một vị bằng hữu từng theo phụ thân đi Bình Ba nhậm chức, hiện giờ nàng đã trở lại Kinh Thành, khi nàng ở Bình Ba có quen thân với một người bạn tốt, gần đây người bạn kia của nàng gặp biến cố, ta đã nhận lời giúp nàng ấy, sau khi người đến đó hãy thay ta giúp đỡ một chút.”

“Việc này không thành vấn đề.” Tô Bá Xông vừa nghe cũng thấy là việc rất nhỏ.

Buổi tối Tô Bá Hiên về phủ nghe Bình An kể lại, bất giác có chút do dự: “Làm như vậy với Vân Hương không quá thích hợp chứ? Dù sao vẫn là cô nương chưa xuất giá, đi xa theo Bá Xông mấy tháng, vậy danh tiếng sẽ không tốt lắm.”

Bình An lăm bầm bĩu môi nói: “Thiếp đương nhiên biết, nhưng nếu về sau nàng ấy có thể kết thành vợ chồng với Bá Xông, những thứ này đều không có vấn đề, vả lại Bá Xông cũng nói, hiện giờ nàng ấy vẫn một lòng muốn gả cho chàng, chẳng lẽ chàng cũng có tình ý với nàng?”

“Lại kéo tới đâu rồi, ta luôn coi nàng ấy như muội muội thôi.” Không biết vì sao, thấy bộ dạng ghen tuông của Bình An lúc này, Tô Bá Hiên lại cảm thấy rất uất ức.

“Vậy thì được, chuyện này cứ quyết định như vậy, gả cho Bá Xông cũng không coi là bạc đãi nàng, giúp lãng tài nữ mạo hoàn thành ước vọng thì có gì không được? !” Ngờ kị Bình An kiên quyết.

Tô Bá Hiên lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy nữ nhân ghen tỵ một khi tức giận thật là một chuyện đáng sợ, nhưng trong lòng lại thất ngọt ngào, đành phải chấp nhận cách làm của Bình An.

“Cái gì? Để Vân Nhi đi Bình Ba cùng Bá Xông?” Về mặt Tô Thái phu nhân chấn kinh, ngược lại Chu Vân Hương ở một bên vẫn kị định thần nhàn ngồi vững như núi Thái Sơn.

“Đúng vậy, Vân biểu muội suy nghĩ nhanh nhạy tâm tư tinh tế, nếu có thể đi theo Tam đệ thì nhất định có thể giúp hắn một tay.” Bình An trên mặt tươi cười, trong lòng lại không khỏi cảm thán Chu Vân Hương quá trấn định rồi.

“Vậy cũng không được! Vân Nhi một cô nương chưa xuất giá lại đi theo nam nhân đến nơi xa xôi đó còn ra thể thống gì? Về sau hồi kinh bảo những người khác nhìn nàng thế nào?” Tô Thái phu nhân kiên quyết lắc đầu không đồng ý.

“Vâng, Thái phu nhân nói đúng. Nhưng Tam đệ không phải người ngoài, là biểu ca của Vân Nhi, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên với Vân Nhi, mọi người đều hiểu rõ, bây giờ Tam đệ đến Bình Ba nếu được Vân Nhi đi cùng chiếu cố, tin tưởng hẳn nhất định sẽ làm ít công to, mọi sự đều thành.” Về mặt Bình An vẫn tươi cười như cũ, nhưng gương mặt Tô Thái phu nhân càng thêm xanh lét.

“Thế nào? Lời này của người chính là muốn làm chủ đem Vân Nhi cho Bá Xông? Không nói đi mẩu ta còn ở đây, cho dù ta không ở Tưởng gia ở Giang Châu, dù Vân Nhi không phải họ Tưởng, nhưng cũng không phải dễ dàng tùy tiện nói gả cho ai thì phải kết duyên với người đó.”

“Người chớ hiểu lầm, là do mấy ngày trước Tam đệ tới đây kể khổ, sợ đi một mình đến Bình Ba lạ nước lạ cái cô đơn không nơi nương tựa, nên ta đây mới nghĩ ra chủ ý này.” Bình An thu hồi nụ cười dịu ngoan thường ngày, về mặt ủy khuất, “Cũng vì ngày thường ta thấy Bá Xông và Vân Nhi thân thiết, nghĩ rằng hai người nhất định đã trò chuyện với nhau rồi, huống chi thường ngày Bá Xông đều ra mặt vì Vân Nhi, mọi chuyện đều theo Vân Nhi, ta nghĩ Vân Nhi nhất định đã đồng ý chuyện này rồi nên lúc này mới nói mà thôi.”

“Ta thấy cái nhà này không chỗ đặt chân cho hai dì cháu ta rồi.” Tô Thái phu nhân đột nhiên lấy khăn tay ra lau nước mắt, Chu Vân Hương ở bên cạnh vội vàng trấn an, lại bị Tô Thái phu nhân xoay người nắm lấy tay, “Vân Nhi, là đi mẩu có lỗi với con, ta không nên đón con đến Tô gia, hôm nay Tô gia buộc hai dì cháu mình phải trả nợ rồi.”

Trả nợ? Bình An nghe xong lông mày nhảy dựng, cười lạnh trong lòng, đúng là có khoản nợ phải trả, nhưng không phải hiện tại, nàng cười cười: “Nghe nói người lớn tuổi luôn dễ thương cảm, nếu Thái phu nhân không yên lòng Vân Nhi và Tam đệ, vậy có thể đi cùng bọn họ đến Bình Ba, nghe nói ở đó khí hậu dễ chịu, thời tiết mùa này rất tốt.”

Tô Thái phu nhân liền ngẩng đầu hung tợn nhìn chằm chằm Bình An: “Người đang muốn đuổi đi ta đi? ! Chỉ sợ Tô Hưu phủ này còn chưa tới phiên người làm chủ!”

“Đương nhiên vẫn là Thái phu nhân làm chủ, Thái phu nhân ra lệnh một tiếng là có thể đánh chết toàn bộ nha hoàn bên cạnh ta, ta làm sao dám đối nghịch với người? Chẳng qua ngài là Thái phu nhân tôn quý trong phủ này, ngài làm gì cũng đều đúng. Nhưng Vân Nhi chỉ là biểu tiểu thư, là khách trong phủ, nàng ở trong phủ nhiều năm như vậy đều ăn ngon ngủ yên, nay Bá Xông có tình cảm sâu nặng với nàng, cho dù là báo ân gĩa cho hân cũng không phải quá đáng. Hôm nay không phải là muốn nàng lập gia đình, chẳng qua là muốn nàng đi Bình Ba cùng Bá Xông để chiếu cố lẫn nhau, việc này cũng làm khó nàng sao?”

Hai người Tô Thái phu nhân thấy sắc mặt Bình An từ quang đấng chuyển sang âm trầm, bộ dạng lúc này một điểm cũng không giống với vẻ mặt tươi cười ôn hòa dễ thân khi mới gả tới đây, bất giác cũng hơi giật mình run sợ.

“Chuyện này ta đã thương lượng qua với Hầu Gia, Hầu Gia cũng đồng ý, hay là Vân Nhi đi bàn bạc với với Bá Xông chuyện đi Bình Ba đi.” Bình An nói xong cũng không muốn lại ở lại nhìn hai người này tiếp tục diễn trò, đứng dậy rời đi.

Ngay đêm hôm đó, Chu Vân Hương nhảy sông tự vẫn được người cứu lên, trong lúc hôn mê vẫn luôn kêu không lấy Tô Bá Xông không đi Bình Ba, đợi đến khi đại phu bảo nàng không có gì đáng ngại, Tô Bá Xông lập tức quay đầu thu thập hành lý cả đêm rời khỏi Kinh Thành, không cáo biệt bất cứ ai.

Lúc Bình An ở trong viện nhận được tin chỉ cười nhạt, ánh nến in lên gương mặt thanh lãnh của nàng, chỉ nghe nàng nói một câu: “Đây là cơ hội duy nhất ta cho người, các người đã bỏ lỡ.” Sau đó nàng bảo Thúc Hồng gọi Trinh nương tới.

Khi Tô Bá Hiên trở về thì vẻ mặt mệt mỏi, Bình An tiến lên hỏi thăm tình hình của Chu Vân Hương, biết được nàng ta không có gì lo ngại mới nói: “Đều tại thiếp nóng vội, thiếu chút nữa gây thành đại họa rồi.”

“Thái phu nhân vẫn khóc lóc kể lể canh giữ ở bên cạnh nàng ấy, nói đợi sau khi nàng ấy tỉnh lại liền mang theo nàng trở về Giang Châu, còn muốn nói cho người ngoài biết là nàng làm con dâu ép bà đi.” Vẻ mặt Tô Bá Hiên nặng nề nhìn Bình An.

“Thật vậy thì tốt rồi, dù sao thiếp cũng không quan tâm hư danh gì kia.” Bình An lạnh lùng nói.

Thấy bộ dạng hờn dỗi của nàng, Tô Bá Hiên không nhìn được nở nụ cười, xoay bờ vai nàng lại nhẹ giọng nói: “Nàng nha, có lúc thật không biết lấy ở đâu ra vẻ kiên cường như vậy, nếu bà ấy đi thật, vậy của cải của Tô gia phải tìm ai đòi đây? Còn nữa, bà ấy làm việc sai trái nhưng không nên để Vân Nhi gánh chịu, song từ nhỏ Vân Nhi lại lớn lên ở trong phủ, ít hay nhiều chúng ta vẫn có tình huynh muội.”

Đây chính là chỗ lợi hại của Chu Vân Hương so với Tô Thái phu nhân, Tô Thái phu nhân có lẽ sẽ bị người khác nắm được nhược điểm, nhưng Chu Vân Hương lại có thể làm cho giọt nước không lọt (kín đáo không một kẽ hở), lừa gạt được mọi người. Bình An biết, đối với chuyện của Chu Vân Hương nàng không thể nổi lên tranh cãi với Tô Bá Hiên, liền cố nén kiên nhẫn gạt đầu một cái, “Lần này là thiếp không đúng, ngày mai thiếp sẽ đi xin lỗi nàng ấy, nhưng còn Bá Xông.”

“Về phía Bá Xông ta đã phái người đi theo, nàng không phải lo lắng.” Tô Bá Hiên thở dài, “Có lẽ chuyện lần này tạo thành đả kích không nhỏ với hân, nhất thời có chút nản lòng thoái chí cũng khó tránh.”

63. Chương 63

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Tô Mạn Đình nhận được tin liền từ phủ Phò mã chạy tới, thật ngoài dự đoán của mọi người, lần này nàng ta không đi tìm Bình An hưng sư vấn tội, mà ở lì trong phòng của Chu Vân Hương không biết thương lượng với nhau cái gì, chỉ là khi đụng phải Bình An thì ánh mắt của nàng ta tràn ngập vẻ âm lãnh. Bình An không hề để ở trong lòng, nhưng đột nhiên lại gọi vài bà tử thân thể cường tráng từ bên ngoài trở về. -diễn.đàn:lê:quý.đôn- Trước đây không lâu, mấy chục hạ nhân nghỉ phép đã trở lại phủ, vốn Bình An tính toán không thu nhận họ mà để cho Tà quân sự cho họ nghỉ việc, nhưng Tà quân sự lại bằng mặt không bằng lòng chỉ đuổi mấy người, nói những người khác hầu hạ Tô Thái phu nhân đã quen,

tạm thời không tìm được người thích hợp thay thế bọn họ. Bình An nói bên cạnh có mấy người đáng tin lại nghe lời đương nhiên là rất tốt, nếu hầu hạ Thái phu nhân quen rồi thì cứ giữ lại bọn họ, không như mấy người làm trong viện mình đều không quen tay, hẳn là không hầu hạ được, hôm nào phải tìm mấy người thỏa đáng có quy củ vào, tránh ình ở khuê phòng trong đại viện mất cái gì cũng đều không biết.

Bình An vừa an bài ấy bà tử xong thì có người cuống quýt đến báo lại, nói Tô Mạn Đình ở trong viện cho người trói Thúy Hồng lại, bảo là nàng trộm trâm phượng Thái hậu ban cho Tô Mạn Đình. Bình An vừa nghe liền nhú mày, mang theo mấy bà tử kia đến viện của Tô Mạn Đình.

Vừa tới cửa viện đã nghe thấy tiếng roi và tiếng kêu rên của Thúy Hồng.

“Thật mạnh miệng nha, sáng sớm trừ ngươi đã đi qua Tây Sương phòng thì chưa có người khác đâu, trâm phượng này là Thái hậu thưởng cho tiểu thư nhà ta, vậy mà ngươi cũng dám trộm?” Lại là vài tiếng roi.

Bình An tăng nhanh bước chân đi vào, vừa tới đại sảnh liền thấy Thúy Hồng người đầy vết máu nằm ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt ngậm chặt hàm răng, một nha hoàn ở bên cạnh đang cầm roi làm từ cây gai quất lên người Thúy Hồng. *_lee-quy’-donn_* Bình An liếc mắt ra hiệu, ba bà tử cao lớn thô kệch ở sau lưng bước nhanh về phía trước, đưa tay đẩy nha hoàn kia ra xa mấy bước rồi đoạt lấy roi trong tay của nàng kia.

Bình An cho người đỡ Thúy Hồng dậy muốn đi ra cửa, chợt nghe có người nói: “Phu nhân, ngài đỡ nàng đi như vậy, chúng ta làm hạ nhân biết báo với Mạn Đình tiểu thư ra sao?”

Bình An đưa mắt nhìn, người nói chuyện chính là nha hoàn Xuân Lan chuyên đi nịnh bợ người khác, lúc này nàng ta đang đứng ở một bên diều võ dương oai, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường: “Phu nhân, nàng ta đã ăn trộm trâm, ngài cũng không thể cứ dẫn nàng ta đi như vậy, chúng ta còn phải thẩm tra lại nàng. . . .” Lời còn chưa nói hết chợt nghe một tiếng “bốp”, một cái tát mạnh hung hăng đánh vào mặt Xuân Lan, trên gương mặt mềm mại trắng mịn lập tức hiện lên năm dấu tay hồng hồng, một bà tử ở bên cạnh hung ác nói: “Ngươi là cái thứ gì lại không biết tốt xấu?! Ngươi cũng xứng nói chuyện như vậy với phu nhân chúng ta?” Nói xong còn nhổ một ngụm nước miếng vào mặt nàng ta.

“Ai ôi, ra vẻ uy phong đến tận trong viện ta cơ đấy.” Chợt thấy Tô Mạn Đình đỡ Tô Thái phu nhân đi từ ngoài cửa vào, “Ta mới ra ngoài chưa bao lâu mà trong nội viện này đã âm ỉ lật trời rồi, thế nào, thừa dịp ta không có ở đây có người tới đại náo thiên cung à.” Xuân Lan vừa thấy chủ tử của mình tới, vẻ mặt uất ức vội vàng tiến lên khóc lóc kể lể: “Thái phu nhân, nô tỳ ở trong phủ làm người hầu hơn mười năm, nhưng chưa từng chịu oan uổng như hôm nay, ngài phải làm chủ cho nô tỳ a.”

Tô Mạn Đình nhìn dấu tay trên mặt Xuân Lan, cả giận nói: “Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, là do tên cẩu nô tài nào không có mắt làm, ngay cả người bên cạnh mẫu thân cũng dám đánh?”

Bình An nheo mắt, trên khuôn mặt thanh lãnh hiện lên nụ cười lạnh: “Ta cũng đang muốn hỏi, không biết nha hoàn của ta phạm vào lỗi gì mà bị một hạ nhân to gan lớn mật kéo tới đây dùng hình đánh roi, trong phủ này từ bao giờ đến phiên một hạ nhân làm chủ rồi vậy? !”

“Xuân Lan!” Tô Thái phu nhân hét to một tiếng: “Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Xuân Lan uất ức nói: “Thái phu nhân, chuyện không liên quan đến nô tỳ, là Thúy Hồng trộm trâm phượng của tiểu thư, nô tỳ nhất thời nóng lòng nên mới cho người đưa đến xét hỏi.”

“Cái gì?” Tô Mạn Đình vừa nghe liền rất đỗi tức giận: “Ăn tim gấu mật hổ à, ngay cả đồ Thái hậu thưởng cho ta cũng dám trộm? Người đâu! Còn không mau bắt kẻ trộm lại, tìm bằng được trâm phượng cho ta!” +:diễn-đàn:lê:quý-đôn:+ Mấy nha hoàn vóc người gầy yếu muốn tiến lên bắt lấy Thúy Hồng, nhưng thấy trước mắt là năm bà tử cao lớn thô kệch lại không dám động thủ.

Bình An không nhịn được cười lạnh: “Các ngươi có bằng chứng Thúy Hồng trộm trâm phượng không?”

Xuân Lan lập tức đứng ra đáp: “Mới vừa rồi nô tỳ cầm trâm phượng của tiểu thư đi lau, lúc đi ngang qua Tây Sương Phòng thì đặt nó trên ban công của tịnh phòng, nô tỳ vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa của tịnh phòng, lúc ấy ngoại trừ Thúy Hồng thì không có ai khác tới đây. Sau khi nô tỳ phát hiện không thấy trâm đâu liền vội vàng đi theo nàng thì thấy nàng trở về phòng ngủ một lần rồi chưa từng đi đâu khác, trâm cài không ở trên người nàng thì nhất định ở trong phòng ngủ của nàng.”

“Mẫu thân.” Tô Mạn Đình túm lấy ống tay áo của Tô Thái phu nhân lay lay, “Trâm phượng kia là Thái hậu thưởng cho con đấy, mỗi lần vào cung con đều mang theo nó, nếu không thấy nó nhất định Tam công chúa sẽ trách phạt con.”

Tô Thái phu nhân khó xử nhìn Bình An, thở dài: “Trâm phượng kia quả thật rất tinh xảo, là vật trân quý, có lẽ Thúy Hồng cũng chỉ nhất thời hiếu kỳ mới nổi lên lòng tham, chỉ cần nàng giao đồ ra thì chúng ta sẽ bỏ qua, không làm khó nàng nữa.”

“Mẫu thân, nếu đúng là nàng ăn trộm, đừng nói là người, ngay cả con cũng không bỏ qua cho nàng. Nhưng muốn nói là nàng ăn trộm, chỉ dựa vào lời nói một bên của nha hoàn e rằng chưa đủ tin.” Bình An nhìn Thúy Hồng ở bên cạnh, phát hiện sắc mặt của nàng không tốt lắm, càng lúc càng tái nhợt, trên váy thấm đẫm máu tươi, lập tức cho người đỡ nàng về viện của mình.

“Không được, không được đưa nàng đi! Nếu muốn biết nàng có trộm hay không, vậy đến phòng nàng lục soát một chút là được.” Tô Mạn Đình hung tợn nhìn Bình An.

“Nếu lục soát phòng, vậy nàng ở lại đây cũng vô dụng, nếu điều tra ra đúng là nàng làm, thì cứ xử trí theo quy củ trong phủ đi, muốn đánh muốn giết ta cũng không có nửa câu oán hận. Nhưng nếu không phải nàng làm, nàng lại bị thương để lại di chứng gì, vậy ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!” Nghe Bình An nói vậy, trên mặt Tô Thái phu nhân và Tô Mạn Đình đều lộ ra nụ cười không dễ dàng phát giác, lúc này Tô Mạn Đình mới đồng ý cho Thúy Hồng trở về viện.

“Vậy thì tốt, vậy chúng ta cùng đến phòng nàng lục soát xem, nếu đúng là nàng làm, theo như quy củ của phủ ta thì phải cắt đứt cổ tay cổ chân rồi đuổi ra khỏi phủ đấy! Đến lúc đó người cũng đừng cầu cạnh cho nàng.” Tô Mạn Đình cười âm lãnh nói với Bình An.

“Được!” Bình An sáng khoái đáp.

Theo sau đoàn người đến phòng của Thúy Hồng, Tô Mạn Đình liếc mắt ra hiệu cho Xuân Lan, Xuân Lan liền muốn đẩy cửa đi vào, chợt nghe Bình An quát một tiếng: “Từ từ đã!”

“Nếu người làm mất trâm của tiểu thư, vậy người cũng bị hiềm nghi, trước khi lục soát phòng thì phải lục soát trên người người trước.” Bình An không đợi mọi người phục hồi lại tinh thần, liền bảo một bà tử ở bên cạnh tiến lên, ba lật năm dỡ y phục của Xuân Lan mấy lần, lại thật sự lục được trâm phượng ở áo trong của nàng.

“Chuyện này.” Sắc mặt Xuân Lan phút chốc trở nên trắng bệch, ngay cả Tô Thái phu nhân và Tô Mạn Đình cũng vậy, tất cả đều há to miệng ngăn người tại chỗ, vẫn là Tô Thái phu nhân lấy lại tinh thần đầu tiên, tiến lên hung hăng tát một phát lên mặt Xuân Lan: “Người loại tiện tỳ này! Còn không mau đi.” ‘Phật Đường tinh tâm cho ta’ còn chưa nói ra khỏi miệng, chợt nghe Bình An kêu bà tử vừa này bắt lấy Xuân Lan.

Những bà tử này làm công việc nặng nhọc đã quen, sức lực rất lớn, chỉ một lần dùng xéng xức đất trong bồn hoa hung hăng đánh mạnh xuống cổ tay của Xuân Lan, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Bình An lại sai người kéo Xuân Lan đang ngất lịm đôi tay đã bị tàn phế đến cửa chính, xoay người mới phát hiện Tô Thái phu nhân đã tức đến mặt không còn chút máu, hai tay run run chỉ vào nàng: “Người. Người.” Nhất thời lại không thốt nên lời, hung hăng phủ tay rời đi.

Tô Mạn Đình cũng bị sợ đến đôi môi khê run, thấy Bình An đi về phía nàng ta, trong mắt lộ ra hoảng sợ lui về sau một bước.

“Tiểu cô, người không sao chứ? Đến đây ngồi đi, ta có lời muốn nói với người.” Rốt cuộc cơn giận trong lòng Bình An cũng tiêu bớt, tiến lên kéo bàn tay lạnh như băng của Tô Mạn Đình ngồi xuống.

“Nghe Hâu Gia nói, vốn Từ phò mã dâng tấu lên hoàng thượng để cô gia (em rể) đi Tần Nam luyện binh, nhưng bị hoàng thượng đề xuống, Phò Mã liền muốn Hâu Gia nói tốt cho cô gia, lẽ ra chuyện này có thể làm được, nhưng Hâu Gia lại từ chối khéo, tiểu cô, người muốn biết nguyên nhân không?” Về mặt Bình An ôn hòa, không bị ảnh hưởng chút nào bởi chuyện vừa rồi.

Tô Mạn Đình vừa sợ vừa chán ghét nàng, muốn nhanh đuổi nàng đi: “Sao ta biết được chuyện nam nhân bọn họ? Ta cũng không muốn biết!”

Bình An không để ý tới, cười cười tiếp tục nói: “Bởi vì Tấn Nam là nơi nghèo nàn xơ xác, hàng năm ở đó nạn đói và bạo đồ (người khởi loạn, người làm binh biến) đếm không hết. Có một năm, trong thành bị bạo đồ tập kích, những kẻ bạo đồ kia ngoài giết người phóng hỏa còn lấy việc hành hạ người để mua vui, bọn họ thường làm nhất chính là mổ bụng moi tim người rồi đổ thủy ngân vào quan tài da người, người có biết quan tài da người có lợi gì không? Bọn họ cắt rời tứ chi thân thể người rồi dùng bùn đất bọc quanh từng khối, sau đó bỏ vào quan tài da người, như vậy có thể giữ được rất lâu, đến năm sẽ rửa bùn đất trên thịt người đi, không những không rửa nát mà còn có thể ăn được. Còn có một năm, quân đội gặp nạn thiếu lương thực lại bị vây quanh thành, các tướng sĩ xé xác ăn hết thịt ngựa mà quân lương vẫn chưa tới, đành phải ăn thịt chính vợ con của mình, trong thành truyền nhau rằng khi trời vừa tối sẽ tràn ngập tiếng khóc của phụ nữ và trẻ con. Tấn Nam là nơi có phong tục đó, sao Hầu Gia nhẫn tâm để người đi theo cô gia đến loại địa phương đó, cho nên.”

“Ta không muốn nghe! Ta không muốn nghe!” Sắc mặt Tô Mạn Đình đã không còn chút máu, hai tay che lỗ tai lại.

Bình An cười cười, nhìn một con Họa Mi ngoài cửa đậu trên ngọn cây, tháng hai rồi, mùa xuân sắp tới rồi.

Sau khi Tô Mạn Đình từ Hầu phủ trở về liên bệnh nặng một trận, đến khi khỏi bệnh liền cùng tướng công đi Tân Khẩu luyện binh, rất ít khi trở lại Hầu phủ. Mà Tô Bá Xông đi đến tháng ba cũng gửi thư về, nói ở Bình Ba tất cả đều tốt, cửa hàng buôn bán đã khởi sắc, còn nhắc tới nữ tử mà Bình An đã nhờ hãn chiếu cố, nói đã giúp nàng an bài thỏa đáng.

Mà hai huynh đệ mà Chu thị đã tiến cử trước đó, Bình An đã đưa bọn họ tới các nơi cửa hàng khảo sát, hai người đều là lão thủ kinh doanh, chỉ làm sơ qua đã nhìn ra những cửa hàng này có vấn đề. Lấy ví dụ như cửa hàng tơ lụa Giang Châu, lấy danh tiếng Hầu phủ để chèn ép các thương hộ khác, tơ lụa mua vào ép đến giá thấp nhất, lại bán giá thấp hơn cho Tướng gia. Cứ như vậy, khiến các cửa hàng tơ lụa khác ở Giang Châu tiếng oán than dậy đất không nói, cửa hàng của Tô gia thật sự là một phân tiền cũng không kiếm được, ngược lại nuôi béo Tướng gia.

64. Chương 64

Trung tuần tháng ba trong kinh thành có một trận mưa nhỏ, nhiệt độ chợt giảm xuống không ít, tiết trời ngày càng ẩm lên, trong phòng Bình An lò sưởi còn chưa cất đi, hôm nay lại nóng, xung quanh còn rải chút rơm rạ. -diễn.đàn-lê-quý.đôn- Bình An không chịu nổi oi bức, cho người đặt cái bàn ở ngoài phòng bày chút bánh ngọt nước trà, cầm quyển sách muốn trải qua một buổi chiều an tĩnh ở trong viện.

Một nhánh liễu nảy mầm nhẹ nhàng buông xuống trên trán Bình An cọ tới cọ lui, chọc cho Bình An khẽ cười một tiếng, vừa ngẩng đầu liền đón nhận đôi mắt sáng như sao của Tô Bá Hiên.

“Hầu gia, sao hôm nay lại về sớm như vậy?”

“Được nghỉ do Trần đại nhân trở lại, thấy ta mấy ngày thay ca khổ cực nên rất áy náy, cố ý cho ta nghỉ nửa ngày. Sao nàng không ở yên trong nhà mà chạy ra sân hứng gió lạnh thế?” Tô Bá Hiên cầm lấy bàn tay nhỏ mảnh khảnh của Bình An để bên miệng hà hơi, nhẹ nhàng xoa bóp mấy cái.

“Xi” Thúy Hồng ở một bên cười ra tiếng: “Hầu gia ngài có điều không biết rồi, mấy ngày gần đây mưa liên tục, tiểu thư sợ hơi ẩm trong phòng làm tái phát vết thương cũ của ngài, nên bảo người nhóm bếp lửa rải rơm rạ để trừ đi ẩm ướt, tiểu thư lại không chịu được nóng bức nên mới mang bàn ghế ra bên ngoài ngồi ất ạch.”

Trên mặt Tô Bá Hiên tràn đầy nụ cười, ánh mắt nhìn Bình An vô cùng ấm áp, hãn đột nhiên nắm tay Bình An kéo đi ra ngoài: “Vậy thì đừng ở trong viện, ta cùng nàng đi dạo một lát.”

Bên ngoài cửa phủ, người làm mới vừa tháo xe ngựa xuống đang muốn dắt ngựa về trong chuồng, Tô Bá Hiên liền để cho bọn họ buộc ngựa lại lần nữa, đỡ Bình An lên xe, cũng không muốn những người khác đi theo, mà tự mình đánh xe đi về phía ngoại thành.

Sau cơn mưa con đường vẫn hơi lầy lội, không khí có vẻ lạnh lạnh mà ngọt ngào, mặc dù ngồi trong xe ngựa, chớp mũi Bình An vẫn cảm giác được không khí trong lành đang quấn quanh dự dõ nàng, – nhấc một góc màn kiệu lên, xe vẫn đang chạy trên đường lớn trong thành, nhưng người đi đường và cửa hàng đã hơi thưa thớt, xem ra là con đường ra khỏi thành, không biết Tô Bá Hiên sẽ đưa nàng tới nơi nào, gió lạnh chạm vào mặt có chút kích thích, khiến tim Bình An hơi hưng phấn.

“Xuống xe đi.” Xe ngựa ngừng lại, bên ngoài vang lên giọng nói ấm áp của Tô Bá Hiên.

Bình An hơi hồi hộp mới vừa nhấc màn kiệu lên, thân thể đột nhiên bị Tô Bá Hiên ôm xuống dưới, nàng dùng sức híp híp mắt, chỉ thấy bầu trời sáng ngời trong suốt trôi nhẹ ở phía trên, một hai con Chim Tước nhẹ kêu xẹt qua bầu trời, cách đó không xa là núi xanh có sương mù bao quanh như một bức tranh thủy mặc. Mà dưới chân lại phủ kín cỏ non mới mọc đầu xuân, màu xanh khắp nơi vô cùng động lòng người. Bình An vừa đặt chân xuống đất, cảm giác mềm mại liền xuyên thấu qua đôi giày vải truyền tới lòng bàn chân, nàng dứt khoát cởi giày và vớ ra chân trần giẫm lên bãi cỏ, nhẹ nhàng đi lòng vòng ở trên đất.

“Hầu gia, đây là đâu vậy?” Bình An cười hỏi, “Vì sao dẫn thiếp đến chỗ này?”

“Tiểu nha đầu, cẩn thận đừng để bị lạnh đấy.” Tô Bá Hiên thấy Bình An cởi giày ra đầu tiên là sững sờ, rồi lại có chút lo lắng nàng bị cảm lạnh, sau đó lại nghĩ nàng từ trước đến giờ không sợ lạnh, cũng tùy để nàng hồ nháo, “Có lần trên đường hồi kinh ta đi qua đây, từng đóng doanh ở chỗ này, thấy nàng cả ngày ở nhà ngây ngô phiền muộn, nên muốn dẫn nàng tới đây giải sầu.”

Dường như Bình An nghe không rõ, tâm tư đều bị thiên địa rộng lớn trước mắt hấp dẫn, bất giác kéo áo vẩy chạy nhanh trên bãi cỏ, một hồi lâu mới lấy lại tinh thần ngẩng đầu nhìn Tô Bá Hiên nói: “Vì sao vào kinh còn phải hạ trại ở chỗ này?”

Tô Bá Hiên gõ nhẹ vào trán của Bình An: “Nàng ngốc à, sao có thể dẫn binh vào Hoàng Thành, khi đó còn chưa thảo ần soái, binh lại không vào được Tân Tử Khẩu, đành phải đóng quân ở bên ngoài kinh thành.”

Tô Bá Hiên mày kiếm mắt sáng ngũ quan tuần dật, khi cười làm cho người ta có cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, xuất thân từ quân ngũ nên dáng người hần so với người khác càng thêm cao lớn rắn rỏi, [+DĐLQĐ+] lúc này tuy là đầu xuân tháng ba có hơi rét lạnh, nhưng hần đã sớm đổi thành áo mỏng, tay áo thỉnh thoảng bị gió khẽ vén lên, vô cùng phong thần tuần lãng, khiến Bình An cũng không khỏi dừng chân lại, nhìn hần ngẩn người một lát.

“Hầu gia, khi đánh giặc chắc hần là rất khổ cực phải không?”

Đột nhiên nghe Bình An đặt câu hỏi như thế, Tô Bá Hiên hơi sững sờ, cười nói: “Vì sao lại hỏi cái này? Chiến trường nàng cũng đã biết, đương nhiên hung hiểm quỷ quyệt, nhưng đối với người lính mà nói đều là chuyện thường như cơm bữa thôi.”

“Khi lão Hầu gia còn tại thế, nhất định đối với chàng hết sức nghiêm khắc.” Trong mắt Bình An loé lên tia hào quang.

“Đó là đương nhiên rồi, phụ thân đều gửi gắm tất cả hi vọng vào ta. Ta còn nhớ khi đó mẫu thân mới vừa qua đời, phụ thân liền dẫn ta đi quân doanh, ông nói bất kể ở nơi nào ta đều phải làm một người chính trực, một người đỉnh thiên lập địa (đội trời đạp đất), bởi vì đây là nguyện vọng của mẫu thân.” Tô Bá Hiên khẽ mỉm cười, đáy mắt dâng lên một tia nhàn nhạt suy nghĩ.

“Vậy vì sao. Lão hầu gia lại thờ ơ lạnh nhạt với Bá Xông?” Bình An suy nghĩ một chút vẫn nói ra nghi vấn trong lòng.

“Không phải như vậy, lúc ấy Bá Xông còn nhỏ tuổi, chỉ có thể ở lại trong phủ được Tướng di nương chăm sóc, khi hần trưởng thành phụ thân đã từng đón hần đến quân doanh, lại phát hiện tính tình hần nhất gan can bản không thích hợp hành quân đánh giặc. Hơn nữa khi đó Thái phụ nhân che chở cưng chiều, chỉ đành phải đưa hần trở về trong phủ, phụ thân cũng thường trách cứ Thái phụ nhân quá nuông chiều hần nên sinh hư.”

“Nhưng kỳ thật trong lòng lão Hầu gia vẫn cảm kích Thái phụ nhân nhiều hơn là trách cứ, cho nên khi ông sắp mất mới giao phó chàng vô luận như thế nào cũng phải đối xử tử tế tôn trọng bà.” Trên mặt Bình An

lộ ra bất đắc dĩ thật sâu, cho nên nhiều năm như vậy, Tô Bá Hiên đối với chuyện trong nhà mới nhắm một mắt mở một mắt, hoàn toàn mặc cho Tô Thái phu nhân trong phủ làm xằng làm bậy.

“Nàng đeo giày vào rồi lại nói.” Tô Bá Hiên sợ Bình An đi chân trần quá lâu sẽ bị cảm lạnh, cười cười nói: “Ta biết rõ nàng có chuyện muốn nói với ta, chẳng thế thì ta cũng không tránh tai mắt trong phủ đưa nàng tới đây.”

Lần này đổi thành Bình An ngẩn ra, nàng cũng không nghĩ tới tâm tư của Tô Bá Hiên lại tinh tế như thế, có thể nhìn thấu tâm sự của mình.

“Mấy ngày trước đây thiếp phát hiện, Thái phu nhân âm thầm lấy bạc tích trữ trong kim khố của tướng phủ ra.” Bình An rất nhanh đã đeo xong giày chuyển sang đề tài chính, “Thái phu nhân nói bạc được cất trữ đều là do các thế hệ đương gia phu nhân truyền xuống, toàn bộ cơ nghiệp trăm năm của Tô gia đều ở chỗ này.”

“Hả...?” Tô Bá Hiên thấy nghi hoặc, “Đang êm đẹp sao lại muốn lấy bạc tích trữ ra? Ta nhớ lần trước nàng đã nói, nàng phái một cô nương là Trinh nương âm thầm điều tra, bạc tích trữ trong phủ chưa đủ ngàn lượng. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Bình An thở dài, sắc mặt nặng nề: “Lúc ấy Thái phu nhân lấy ra từng rương khóa lại, trong rương ngoài một vài đồ trang sức chính là một xấp ngân phiếu của tiền trang (ngân hàng tư nhân) ở Kinh Thành có khắc con dấu ‘Tô Môn Tướng thị’. Thiếp thấy những thứ đồ trang sức kia giá trị sơ qua cũng khoảng một ngàn lượng, mà những ngân phiếu tích góp đó trị giá ba vạn lượng.”

Tô Bá Hiên nghĩ nghĩ rồi nói: “Theo gia sản nhà ta truyền qua các đời đến nay, có ba vạn lượng bạc là số lượng rất bình thường.”

“Chàng còn nhớ lúc ở Điền Châu thiếp từng gặp qua Thiếu phu nhân Kim gia không? Khi đó cùng tán gẫu với nàng ấy từng nhắc tới tiền trang Kinh Thành, nàng ấy có nói qua đại môn phú hộ ở kinh thậm chí ở cả Đại Lương đều thích trữ bạc ở tiền trang Kinh Thành, đó là tiền trang lớn nhất, lại thuộc về triều đình, nó còn có quy định là lúc lấy bạc phải mang theo con dấu tương ứng mới có thể thực hiện được, cho dù có người khác giả tạo hoặc trộm ngân phiếu, không có con dấu cũng không được. Thái phu nhân là người cẩn thận như vậy, tại sao lại đặt ngân phiếu và con dấu ở cùng một chỗ? Hơn nữa trên ngân phiếu của tiền trang Kinh Thành có hỏa ấn (dấu sắt nung) riêng biệt, bảy hư tam xỉ, cũng chính là trên hỏa ấn có bảy đường kẻ mờ và ba dấu răng cưa, những đường kẻ mờ kia đều tương ứng với từng dấu răng, ngân phiếu bình thường rất khó bắt chước được dấu này, thiếp đã cẩn thận quan sát thì phát hiện những ngân phiếu kia có điểm không đúng.”

Tô Bá Hiên biến sắc, trầm giọng nói: “Nàng nói là những ngân phiếu kia đều là giả?”

Bình An gật gù đầu: “Thái phu nhân nói, đây là quy củ của nàng dâu mới vào cửa. Phàm là ngày con dâu dòng chính vào cửa được tròn một năm, đương gia phu nhân nhất định phải nói rõ ngọn ngành cho nàng, để ngày sau khi giao nhận sẽ không bị bất ngờ.”

Sắc mặt Tô Bá Hiên càng thêm khó coi, cười lạnh một tiếng: “Bà làm chuyện này thật ‘tốt’ đấy. Bên Tướng gia ở Giang Châu muốn kiếm chút lợi từ Hầu phủ thôi, mà bà lại muốn vét sạch của cải của Tô gia. Tiếp tục như vậy, sợ về sau tiền cưới vợ của con trai chúng ta cũng bị móc hết đi.”

“Làm sao lại kéo tới. xa như vậy rồi?” Lời này vừa nói ra, mặt Bình An hơi đỏ lên, “Thiếp đang nghĩ, Thái phu nhân dưới gối không con, mà chàng và Bá Xông đều không phải do bà sinh ra, dù hiểu kính bà thế nào chỉ sợ trong lòng bà vẫn có khúc mắc, cho nên đã sớm trải tốt đường lui ỉn. Số tiền kia không đi được nơi khác, nhất định là có liên quan đến Tướng gia ở Giang Châu, Tướng gia gia nghiệp lớn, Tô gia chúng ta muốn lấy lại của cải về thì phải bắt đầu từ người của Tướng gia.”

“Ừm.” Tô Bá Hiên lâm vào trầm tư.

.....

Qua mấy trận mưa của tháng ba, tiết trời trong kinh thành đã dần ấm lên, đến tháng tư thì nơi nơi đều là cảnh tượng ánh nắng tươi sáng, tất cả tiểu thư phu nhân của các phủ đã sớm thay đổi trang phục màu sắc tươi đẹp, mỗi nhà mỗi hộ bắt đầu đi lại, tham gia các loại yến hội gặp gỡ.

Ngày hôm đó, Tô Hầu phủ nghênh đón mấy vị phu nhân, đều qua lại thân thiết với Thái phu nhân.

“Chúc mừng Tô Thái phu nhân, chúc mừng Tô Thái phu nhân.” Mấy vị phu nhân vừa tới đã biểu đạt ý vị chúc mừng, khiến Tô Thái phu nhân không hiểu ra sao.

“Không ngờ Tô Thái phu nhân người còn chưa biết.” Một vị phu nhân nịnh hót cười, “Hôm nay Hầu Gia các ngài thật phong quang, là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng. Hiện giờ việc làm ăn của phủ Nội Vụ khăng định không chạy được, sẽ rơi vào Hầu phủ người đó, đến lúc đấy Tô Thái phu nhân cũng đừng quên chiếu cố mấy nhà chúng ta.”

Thì ra việc trừ thất tất cả tơ lụa vải vóc của phủ Nội Vụ đều do bên ngoài cung cung cấp, vốn việc làm ăn này do người Vương gia tiếp nhận, nhưng vì Thục phi nương nương thất sủng, Vương Thượng Thư cũng bị hoàng thượng trị tội xa hoa tội đỉnh, chuyện làm ăn kia đương nhiên bị phủ Nội Vụ thu hồi, phải tìm người hợp tác mới, tất cả mọi người trong kinh thành đều tranh nhau cướp đoạt cục thịt béo này, nghe nói ngày trước Tô Bá Hiên cũng có qua lại với phủ Nội Vụ.

“Còn có chuyện này sao?” Tô Thái phu nhân nửa tin nửa ngờ, sau khi mấy vị phu nhân rời đi, vội vàng gọi Chu Vân Hương tới để thương lượng.

“Đoạn thời gian trước bên Giang Châu gửi thư tới, nói Hầu Gia phái người điều tra chuyện cửa hàng, phải tạm thời thu tay thôi, không thể lại nhúng chàm việc buôn bán của Hầu phủ nữa. Nhưng hôm nay chờ tin này truyền đi, sợ rằng bọn họ ngồi không yên, song phủ Nội Vụ lại có thể có khối thịt béo như vậy.” Tô Thái phu nhân nói xong hai mắt tỏa sáng.

“Vậy còn phải xem bọn họ hiểu kính Lão nhân gia như thế nào.” Về mặt Chu Vân Hương tươi cười, nhưng trong lòng lại lạnh như băng: đúng là lòng người không thể làm rắn nuốt voi, vừa lấy hết của cải của Tô gia, vừa gả ta cho Tô Bá Hiên, dù có làm Hầu phu nhân thì như thế nào, cũng chỉ là ôm cái xác không ăn không khí.

“Nhưng nếu muốn lấy được cục thịt béo này, nhất định phải đả thông quan hệ ở khắp nơi, vậy đều cần ngân lượng, nếu đến lúc đó Hầu gia tìm chúng ta đòi tiền.” Tô Thái phu nhân thoáng cái lại lo lắng.

Chu Vân Hương ‘xì’ cười: “Hầu gia muốn nhận vụ buôn bán này chỉ sợ cũng là chủ ý của Quý Bình An, trong phủ này tiền mỗi tháng đều thiếu hụt có lẽ nàng cũng muốn tìm con đường phát tài đấy. Nếu chủ trương của nàng thì để nàng tự mình bỏ tiền đi, chúng ta chỉ cần không nhắc tới cũng không ủng hộ, có lẽ bọn họ cũng sẽ không đưa tay đến bên này, chìa khóa trữ bạc vẫn còn trong tay người mà.”

65. Chương 65

Quả nhiên, không mấy ngày sau, bên Giang Châu gửi thư tới, trong thư còn có tấm ngân phiếu một ngàn lượng. cầm ngân phiếu nhưng trên mặt Tô Thái phu nhân cũng không có bao nhiêu vui mừng, nếu không phải Tô Bá Hiên khăng khăng cưới Bình An mà không phải là Chu Vân Hương, bà cũng sẽ không vội vã đi đào bạc tích trữ trong phủ. Mấy năm nay, bên Giang Châu đưa tới không ít bạc, nhưng vợ vét của bà cũng không thiếu. -diễn.đàn-lê-quý.đôn- Đặc biệt là Đại thiếu gia - trưởng tử của Tướng gia, cháu trai bảo bối của bà, khi lấy vợ sinh con bà gửi về cũng không thiếu một phân tiền, năm kia, vị đại thiếu gia này ý vào tiền tài quyền thế nhà mình mà rước lấy án mạng, đích mẫu (mẹ cả) của hắn mất sớm, từ nhỏ đến lớn toàn bộ đều dựa vào cô mẫu là Tô Thái phu nhân làm chỗ dựa cho hắn, xảy ra án mạng Tô Thái phu nhân cũng mất một số tiền lớn để khai thông. Năm ngoái, đứa cháu này lại lừa gạt Tô Thái phu nhân nói muốn khai thác mỏ đá gì đó, sau khi kiếm được nhiều tiền sẽ đón Tô Thái phu nhân về Giang Châu hưởng phúc, bà không cần ở lại Hầu phủ chịu con giận không đâu. Đúng lúc đó Hoàng thượng lại hạ chỉ Tô Bá Hiên cưới Bình An, bà chợt thấy không trông cậy được vào Chu Vân Hương, liền lấy bạc tích trữ trong phủ ra cho Tướng đại thiếu gia đi làm ăn. Hiện giờ đừng nói bạc tích trữ của Tô phủ, ngay cả tiền tích góp của bà cũng không còn bao nhiêu.

Hôm nay một ngàn lượng bạc này chính là tiền lãi Tường đại thiếu gia đưa tới, cũng đã gần một năm rồi, hơn nữa còn đang trong lúc mấu chốt, bên kia mới đưa tới một ngàn lượng tiền lãi, số này còn kém quá xa so với số tiền vốn mà Tô Thái phu nhân dự tính thu hồi trong một năm. Nhưng có ít còn hơn không, cũng chỉ có thể nghĩ như vậy thôi.

Mỗi ngày Bình An vẫn tới đây thỉnh an, nhưng không có đề cập tới chuyện chi bạc với Tô Thái phu nhân, vì vậy Tô Thái phu nhân và Chu Vân Hương đều cho rằng chính nàng tự chuẩn bị phí tổn, đang lúc hai người không khỏi thở nhẹ một hơi thì trong phủ xảy ra một chuyện lớn long trời lở đất——

Trong viện của Tô Thái phu nhân có trộm!

“Có bắt được tặc tử không?” Tô Bá Hiên mới vừa về phủ liền vội vã chạy tới.

“Bắt. Bắt được ạ.” Tạ quản sự ở phía dưới nhỏ giọng đáp.

“Trong phủ có người bị thương không?” Ngự khí của Tô Bá Hiên gấp gáp nặng nề.

“Cũng không có ai bị thương, chỉ là. chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Thân sắc Tô Bá Hiên liền ngưng lại.

“Chỉ là không biết tặc tử từ nơi nào trộm được chìa khóa, mở rương trữ bạc trong phủ ra, đánh cắp ngân phiếu, tặc tử kia bị truy đuổi nhất thời hoảng hốt chạy bừa, rơi xuống hồ, đã bắt được người, nhưng. nhưng toàn bộ ngân phiếu rơi hết xuống nước rồi.”

“Cái gì?” Tô Bá Hiên giận dữ, “Bạc kia là gia sản của Tô gia. Ta hỏi người, tặc tử kia vào trong phủ bằng cách nào, vừa vào đã tìm ngay được chìa khóa của rương trữ bạc? Tạ quản sự, nếu người không điều tra rõ ràng, ta sẽ cắt chức vụ quản sự của người!”

Sắc mặt Tạ quản sự liền trắng bệch, chợt thấy Bình An đi từ trong phòng ra: “Chàng nhanh vào xem mẫu thân đi.”

Lúc này Tô Bá Hiên mới theo Bình An vào bên trong, chỉ thấy Tô Thái phu nhân vẻ mặt hoảng hốt ngồi trên đại đường, mặc cho Tô Bá Hiên gọi mấy tiếng mới phục hồi lại tinh thần.

“Mẫu thân không cần kinh hoảng, tặc tử hôm nay đã bị lùng bắt, ta đang phái người đi thẩm vấn. – Những ngân phiếu kia cũng không có vấn đề gì, đến tiền trang thẩm tra đối chiếu, bổ sung lần nữa là được.” Tô Bá Hiên vừa nói vừa quay đầu lại nói với Bình An: “Sáng mai nàng mượn con dấu của mẫu thân đến tiền trang Kinh Thành đối chiếu đi, mấy ngày nay nàng giúp đỡ mẫu thân một chút, những ngân lượng kia đều là cơ nghiệp của Tô gia.”

“Khụ.” Sắc mặt của Tô Thái phu nhân đột nhiên tái nhợt, “Hay là ta tự mình đến tiền trang thôi, hơn nữa là chuyện lớn xảy ra trong tay ta, vẫn để ta tự mình đi thì yên tâm hơn.”

“Mẫu thân, người không cần phải quá tự trách, mấy ngày gần đây Bình An thấy thần sắc người không tốt, xảy ra loại chuyện này còn phải phiền người bên ba, là con dâu sao có thể nào khoanh tay đứng nhìn.” Bình An lo lắng trùng trùng liếc mắt nhìn Tô Bá Hiên, “Hầu Gia, nói cho cùng vẫn là thiếp quản lý không tốt, vô luận như thế nào xin để thiếp đền bù một chút.”

“Bình An nói rất đúng, mẫu thân không cần quá vất vả nữa, tiền trang Kinh Thành xưa nay vẫn qua lại với Tô gia, [+DĐLQĐ+] chuyện này cứ giao cho Bình An đi làm cũng thỏa đáng.” Thấy Tô Thái phu nhân còn muốn nói, Tô Bá Hiên lập tức ngắt lời, “Ta còn phải đến chỗ Tạ quản sự xem tặc tử một lát, hỏi rõ xem đến cùng là có chuyện gì xảy ra, đừng để kẻ rắp tâm xâm nhập vào phủ của chúng ta.”

Hai người Bình An vừa mới đi, Tô Thái phu nhân liền bảo người gọi Chu Vân Hương tới.

“Giờ làm thế nào mới tốt, nếu thật để cho bọn họ đi tiền trang đối chiếu, sẽ biết chuyện ta tham ô trữ bạc, đến lúc đó chúng ta cũng không còn chỗ đứng ở cái nhà này nữa.” Tô Thái phu nhân thấy từ sau khi Bình An vào cửa, tất cả mọi nguy đều tới, bà rất sợ mất đi hết thấy của hiện tại, chỉ hận sao bà không thể sinh ra con trai cho lão Hầu gia, nếu không hôm nay trong phủ sao đến phiền hai phu thê Tô Bá Hiên nói chuyện.

Chu Vân Hương cũng biết tình thế lần này nghiêm trọng, một khi chuyện bị phát hiện chắc chắn mình sẽ bị liên lụy, quan trọng nhất là hiện giờ Tô Bá Xông không ở trong phủ, nếu thật có việc gì Tô gia nhất định

sẽ lo ngại thân phận và đại vị của Thái phu nhân mà cho bà chút mặt mũi, hẳn sẽ không làm ra chuyện gì quá đối với bà, đến lúc đó tức giận đều trút hết lên người cháu gái là nàng, nếu như vậy thì ngay cả người của mình cũng không giữ lại được rồi.

“Di mẫu, việc cấp bách bây giờ là phải nghĩ cách để bù lại ngân lượng!”

“Bù lại, bù như thế nào? Ngân lượng đều quẳng vào mỏ đá bên Giang Châu rồi, ta hôm nay nào có tiền?” Tô Thái phu nhân gấp đến độ ở trong phòng đi quanh.

“Vậy mau bảo bên Giang Châu nghĩ biện pháp lấy tiền ra ngoài, nếu không bên chúng ta xảy ra chuyện, bọn họ cũng đừng nghĩ thoát thân!” Về mặt Chu Văn Hương có chút gấp gáp, ánh mắt tối tăm.

“Nói cũng phải, hiện giờ việc bên phủ Nội Vụ bọn họ còn trông cậy vào Hầu phủ đấy. Ta sẽ viết thư, phái người tốc hành đi cả đêm đưa qua, bảo bọn họ vô luận như thế nào phải đưa ba vạn lượng bạc tới đây.” Hai người không nghĩ được cách nào khác, đành phải xin Tướng gia ở Giang Châu giúp đỡ.

Trong thư, Tô Thái phu nhân chọn từ nghiêm khắc, tỏ rõ tính nghiêm trọng của việc này, để người Tướng gia nghĩ cách trong vòng ba ngày phải gom đủ ba vạn lượng, nếu không đến lúc đó chính là chuyện ngọc nát đá tan, nếu làm tốt thì đợi qua thời gian này sẽ lên rút tiền ra hoàn lại, một khi việc làm ăn với phủ Nội Vụ rơi vào tay, được lợi vẫn là Tướng gia.

Bà vừa chờ tin tức của Tướng gia, vừa phải ngăn cản Bình An, không để cho nàng đi tiền trang, chỉ nói đã cho người đi thông báo rồi, chờ thêm mấy ngày nữa bệnh tình của mình chuyển biến tốt sẽ đến đó đối chiếu số lượng sau. Đang lúc bà nóng lòng như lửa đốt chờ Giang Châu trả lời thì Tiền viện truyền đến tin tức Tạ quản sự bị cách chức đuổi ra khỏi phủ. Thì ra sau khi Tô Bá Hiên thẩm tra xong, tặc tử kia chính là thông qua quan hệ với bà nương (vợ) của Tạ quản sự tiến vào trong phủ làm việc vặt, vì thế nổi lên tâm tư đi trộm cắp.

“Vợ của Tạ quản sự suốt ngày cậy vào trượng phu mình mà điều võ dương oai trong phủ, chớ nói kiểm chỗ tốt từ người dưới, ngay cả mấy bà nương khác của quản sự cũng vợ vét không ít từ chỗ chúng ta, phu nhân, người cũng không biết, mỗi tháng chúng ta đều phải rút một ít ngân lượng cho bà ta, nếu không thì trượng phu của ta ở trong phủ làm người hầu cũng không dễ chịu.” Sau chuyện lần trước của con trai mình, vợ Đinh quản sự liên lạng lẽ làm nội ứng cho Bình An, thường xuyên nói với nàng vài tin tức trong trạch viện, còn len lén giúp nàng bày mưu tính kế. “Hôm nay cũng đến lượt bà ta xui xẻo, thật là bị mỡ heo làm mê muội tâm trí rồi, cũng không biết tên kia cho bao nhiêu cái tốt, lại dẫn tên tặc tử vào trong phủ.”

Bình An chỉ nhàn nhạt cười, để ly trà trong tay xuống: “Ta nói rồi, trong mắt Hầu gia không chấp nhận được một hạt cát, sau này những chuyện bát nháo kia ở trong phủ sẽ càng ngày càng ít, chỉ có những ai biết được bốn phận của mình mới có thể ở lâu dài trong phủ, năng lực càng nhiều càng tốt.”

Vợ Đinh quản sự nét mặt cứng đờ, lập tức lại vui mừng hơn hớn: “Dạ dạ, phu nhân nói phải lắm!”

Tô Thái phu nhân thân mình còn lo chưa xong, căn bản không có lòng để ý tới chuyện Tạ quản sự, chỉ nói trước tiên phải cấp tốc giải quyết việc kia rồi ngày sau sẽ tìm cơ hội cho Tạ quản sự quay lại.

Ngày thứ ba, cuối cùng bên Giang Châu đã có hồi báo, phái khoái mã đưa thư đến đây, trong thư nói ba vạn lượng bạc không phải số lượng nhỏ, chỉ có ba ngày khăng định không gom đủ, ít nhất cũng phải thêm hai ngày nữa. Lúc này Tô Thái phu nhân mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần cầm chân Bình An thêm hai ngày rồi phái người thân không biết quý không hay đến tiền trang bù lại số bạc kia, đến lúc đó cầm con dấu đi đối chiếu sổ sách, chắc chắn không có sơ hở gì.

“Mẫu thân, người bị trúng gió đã khỏe lên nhiều chưa?” Liên tiếp mấy ngày nay Bình An tới thỉnh an, Tô Thái phu nhân đều bị bệnh nằm trên giường.

“Ừ, so với mấy ngày trước đã thoải mái hơn chút rồi, thỉnh thoảng vẫn hơi đau, không có gió lạnh nhưng vẫn không chịu nổi rét” Tô Thái phu nhân nói chuyện không còn hơi sức.

“Ngày trước cũng chưa từng nghe nói mẫu thân có chứng đầu phong (đau đầu do nhiễm gió lạnh).” Trong mắt Bình An lóe lên nghi vấn, “Do gặp phải tặc tử bị kinh sợ lại suy nghĩ quá nhiều mới dấy phát ra bệnh ầu này?”

“Có lẽ đúng vậy.” Tô Thái phu nhân cũng không có lòng biện giải nhiều, chỉ muốn đuổi Bình An đi nhanh một chút, “Người cũng đừng quá lo lắng, đại phu nói nhiều nhất hai ba thang thuốc nữa là khỏi hẳn thôi.”

“Vậy mẫu thân an tâm tĩnh dưỡng đừng lo lắng chuyện nhà nữa, tuy nói Bình An ngu dốt, nhưng trong viện này còn có một phòng Thăm di nương giúp đỡ một chút, tất cả mọi người đều mong đợi mẫu thân sớm ngày khương phục.” Bình An nở nụ cười xin cáo lui Tô Thái phu nhân.

Qua hai ngày, bên Giang Châu đã gửi đến toàn bộ ngân phiếu, bệnh của Tô Thái phu nhân cuối cùng đã tốt lên, bà âm thầm cho người đổi ngân phiếu rồi nhập vào sổ của tiền trang, rồi mời Bình An cùng nhau đến đó để đối chiếu sổ sách.

“Tiền trang Kinh Thành này đúng là làm cho người ta yên tâm, ngân phiếu kia tuy nói đã hỏng, nhưng chỉ cần con dấu ở đây, xác minh đầu đuôi sổ sách khoản tích trữ thì rõ ràng rồi.” Trong đại sảnh tiền trang, Tô Thái phu nhân cười nói với Bình An, chương quỹ vừa lễ độ cung kính tiếp đãi bọn họ vừa phái người đi kho phòng cầm tất cả sổ sách gốc đến.

“Quả thật là rất thuận tiện, chẳng thế thì sẽ không có nhiều khách quen như vậy.” Bình An cười cười gật đầu với chương quỹ.

Chương quỹ lập tức tiến lên rót đầy nước trà cho hai người: “Hai vị phu nhân xin đợi một lát, đối chiếu sổ sách tốn chút thời gian, một khi làm xong sẽ lập tức bổ sung ngân phiếu vào.”

“Sổ sách đương nhiên phải từ từ thẩm tra đối chiếu, xác minh thật rõ ràng mới là tốt nhất.” Tô Thái phu nhân khí định thần nhàn uống một hớp trà.

“Chương quỹ.” Bình An ngẩng đầu nét mặt ôn hòa hỏi, “Thấy các người đều đầu vào đây tiếp đãi bổ sung ngân phiếu của khách nhân, nói vậy ngày thường khách hàng bị mất ngân phiếu cũng không phải số ít?”

Chương quỹ cẩn thận cười nói: “Phu nhân có điều không biết, tiền trang có chỗ khác với ngân hiệu (của hàng giữ bạc) thông thường, tiền trang chỉ mở ở Kinh Thành, ở nơi khác cũng không có chi nhánh nào, ngân phiếu ở đây thì chỉ có thể đổi được ở đây. Tiếp đãi khách nhân phần lớn là các hộ trong kinh thành muốn dự trữ bạc, thường những người này có trữ nhiều trữ ít, có vài nhà tài sản tích trữ mấy đời đều ở bên trong, bởi vì đã lâu năm, nhiều ngân phiếu tự nhiên sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà mất hoặc bị hỏng, do ở đây có con dấu đặc chế, cho nên thường xuyên sẽ có khách nhân mang con dấu tới để bổ sung ngân lượng.”

“Hóa ra là vậy.” Bình An chợt hiểu, tiếp theo lại hỏi: “Vậy có ai cầm con dấu tới ác ý lừa gạt, hoặc cả con dấu cũng làm mất hay không?”

66. Chương 66

“Tình huống như vậy cũng có, nhưng bốn điểm đã thiết lập kiểu một dấu một sổ sách, mỗi con dấu tương ứng với một khoản mục, cho nên dù có người để mất con dấu hoặc có dụng ý lừa gạt thì đều có cách ứng đối.” Chương quỹ nói tiếp. “Còn mỗi lần nhà nào thay đổi gia chủ thì cần phải đưa ra con dấu khác, chúng ta sẽ nhất nhất gạch bỏ và lập một sổ mới tương ứng, bảo đảm toàn bộ khoản mục đều minh bạch rõ ràng. Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà quý nhân quan lại trong thành chọn bí [1] điểm.”

[1] bí: khinh rẻ, thấp hèn (lời khiêm tốn, tự gọi mình)

“Nếu vậy thì dù chúng ta không có ngân phiếu cũng có thể đổi ngân lượng đúng không?” Bình An hứng thú dạt dào hỏi chương quỹ. “Nếu bảo tồn ngân lượng phiền phức lại dễ đánh mất, không phải chúng ta trực tiếp giữ con dấu sẽ dễ dàng hơn à?”

Chương quỹ cười cười nói: “Bí điểm vì phòng ngừa có người lấy trộm ngân lượng nên thực hiện song vật tương chứng. Ví dụ con dấu với ngân phiếu, chỉ dưới tình huống có hai vật khớp với nhau mới có thể đổi ngân phiếu. -diễn.đàn-lê-quý.đôn- Như tình huống ngày hôm nay của phu nhân là do Hầu gia chứng minh Thái phu nhân đăng ký con dấu riêng, sau khi thẩm tra mới có thể bổ sung ngân phiếu. Bất quá tình huống

phu nhân chỉ giữ con dấu bỉ điểm cũng có, tỷ như do hai người hoặc trên hai người đều có một con dấu, lúc cần đổi sẽ đem con dấu ra so sánh, xác định khoản mục nào là được, như thế thì có thể làm được.”

“Con thấy cái này tiện hơn việc giữ ngân phiếu nhiều, kích thước con dấu nhỏ sẽ không khiến người ta chú ý.” Bình An quay đầu ca ngợi với Tô Thái phu nhân.

“Vẫn là ngân phiếu tốt hơn.” Tô Thái phu nhân không cho là đúng, thản nhiên nói: “Ngân phiếu nắm chắc trong tay, lúc nào cần thì cũng có cái mà dùng.”

Mấy người đang nói chuyện, người của phòng thu chi liền tới thông báo số lượng, xác minh tồn kho ba vạn lượng ngân phiếu. Chương quỹ cầm sổ sách xem xét, nói một tiếng với hai người Bình An rồi đi ra quầy.

“Mẫu thân, con muốn đi xem tịnh phòng.” Bình An thấp giọng nói bên tai Tô thái phu nhân rồi ra ngoài.

Chờ khi Bình An trở lại, chương quỹ đã sửa chữa bổ sung ngân phiếu xong, sổ ngạch vừa khớp ba vạn lượng, đặt trong chiếc hộp gỗ lim, còn tự mình đưa Tô thái phu nhân về phủ, khiến hai người không khỏi cảm thán, không hổ là tiền trang lâu đời, khó trách sinh ý (buôn bán) của người ta thịnh vượng như thế, sự toàn tâm chu đáo này tiệm khác không thể sánh bằng.

Thời tiết ngày càng trở nên ẩm áp, Tô Thái phu nhân vì việc này mà quỳnh cả lên, cuối cùng sinh bệnh. Lúc này từ Bình Ba truyền tin về nói Tô Bá Xông ở bên đó mọi việc đều thuận lợi, không biết là tự hấn trấn thủ hay là việc buôn bán của Bình Ba ngày càng phát triển, cửa hàng ở đó thật sự có khởi sắc, – trong mấy tháng gần gũi đã nhận được hơn chục đơn đặt hàng, ngoại việc chung sức hợp tác với tác phường (xưởng) xung quanh, Tô Bá Xông còn quyết định thu mua một tác phường bỏ hoang, kể từ đó Tô gia ở Bình Ba ngoại trừ buôn bán tơ lụa ra thì cũng có xưởng sản xuất vải vóc của riêng mình. Ban đầu Tô Bá Xông định hồi phủ nhưng cũng vì chuyện thu mua tác phường này mà không thoát thân ra được, lúc này hấn đang rất hăng hái.

Trừ thư nhà gửi cho Tô Thái phu nhân, bất ngờ là Tô Bá Xông còn gửi thư cho Bình An, Bình An bắt giặc có chút giật mình, mở thư ra xem liền nở nụ cười. Hóa ra việc buôn bán của Tô Bá Xông suôn sẻ như vậy toàn là do Bình An nhờ hấn thay mặt chăm sóc vị cô nương kia. Vị cô nương kia họ Triệu, vốn cũng là một hộ nhân gia lớn ở Bình Ba, nhưng năm trước do cha mẹ lần lượt qua đời, thúc bá thân thích lại chiếm đoạt sản nghiệp của nhà nàng, bắt dắc dĩ một cô nương gia là nàng lại không có huynh đệ, một cây làm chẳng nên non liền viết thư cho bạn tốt ngày trước là La Thuần Nghiên, giải thích rõ tình huống của mình. La Thuần Nghiên khi đến Hầu phủ làm khách có đề cập chuyện này với Bình An. Vừa khéo Tô Bá Xông đi Bình Ba, cái khác hấn không có nhưng hấn lại có một ca ca làm Hầu gia đại tướng quân ở kinh thành, hấn lập tức tìm Tri phủ Bình Ba nhờ tác chủ cho Triệu cô nương lấy lại thứ thuộc về nàng. Triệu cô nương cảm niệm chi ân của Tô Bá Xông, dựa vào mối quan hệ nhiều năm trước của phụ thân lúc còn sống đã giúp Tô Bá Xông không ít việc.

Trong thư, Tô Bá Xông khen Triệu cô nương không dứt miệng, nhưng dù là trong thư của Tô Thái phu nhân hay thư của Bình An đều không có một chữ nhắc tới Chu Vân Hương.

Tô Thái phu nhân dưỡng khỏi bệnh đã là chuyện nửa tháng sau, bên Giang Châu đưa tới mười mấy phong thư, yển chuyển kể rõ việc cấp bách là thiếu ngân lượng chi tiêu, càng quan trọng hơn là cửa hàng Tô gia ở Giang Châu đột nhiên ngưng hợp tác với bọn họ, phải biết rằng trước đây bọn họ vì có mối quan hệ với Hầu phủ, lại được biết Tô Bá Hiên đang bàn chuyện làm ăn với phủ Nội vụ, lấy giá thấp mua về tích trữ không ít tơ lụa. [+DĐLQĐ+] Đến nay cửa hàng Tô gia không buôn bán với bọn họ nữa, những thương gia thường bị bọn họ lấn ép thấy gió đổi chiều thì lập tức từ mặt nóng chuyển sang cái mông lạnh, trở nên lạnh nhạt với Tướng gia. Nếu Tô thái phu nhân không gửi ngân phiếu về, sinh ý của Tướng gia sẽ phải đóng cửa, đến lúc đó tổn thất cũng không nhỏ.

Tô thái phu nhân cũng sốt ruột, cho nên bệnh tình vừa chuyển biến tốt đẹp liền đưa con dấu và ngân phiếu cho Chu Vân Hương đến tiền trang lạng lẽ đổi bạc, chuẩn bị trả lại cho bên Giang Châu. Chu Vân Hương đến tiền trang thì lại tay không mà về.

“Di mẫu, có chuyện gì vậy? Chương quỹ tiền trang nói, ngân phiếu và con dấu này đều không đủ để đổi, còn nói khi bổ xung ngân phiếu đã ghi rõ là ba vật tương chứng, chúng ta còn thiếu một con dấu nữa.” Chu Vân Hương về mặt ngờ vực, cho rằng Tô thái phu nhân bệnh đến hồ đồ, quên mất là còn một vật khác.

“Còn thiếu một con dấu?” Tô thái phu nhân cũng kinh ngạc. “Không thể, khi đó chưởng quỹ bổ sung lại ngân phiếu cũng không thêm con dấu nào a?”

“Di mẫu, người nghĩ kĩ lại xem.” Chu Vân Hương cũng có chút nóng nảy, trong lòng có dự cảm xấu.

Tô Thái phu nhân trầm mặc một lúc, đột nhiên sắc mặt như tro tàn: “Chẳng lẽ là Bình An... Nhất định là nó... Nhất định là nó...” Nói xong định đi tìm Bình An lý luận. Đúng lúc này có nha hoàn ngoài cửa vào, cầm trong tay một phong thư: “Thái phu nhân, có thư của người.”

“Nhất định lại là từ Giang Châu tới.” Tô Thái phu nhân cau mày không nhin được ném thư cho Chu Vân Hương. “Con xem giúp ta đi.” Bà cũng không muốn đọc mấy lời văn về thúc giục trả tiền lại nữa, xem mà đau cả đầu.

Chu Vân Hương không yên lòng mở thư ra xem, lập tức sắc mặt trở nên trắng bệch, bàn tay cầm thư không tự chủ được run rẩy: “Di mẫu... Di mẫu, đã... xảy ra chuyện lớn rồi...”

“Chuyện gì?” Tô Thái phu nhân rất ít khi trông thấy vẻ mặt bình tĩnh đó của Chu Vân Hương, trong lòng bất giác hoảng loạn, cầm lấy thư xem, tức thì trời đất nghiêng ngả.

Vốn Tưởng đại thiếu khi phá đá ở khu mỏ làm đá bay lăn xuống thôn trang phụ cận đập chết năm người, người nhà của năm người kia lên núi tìm Tưởng đại thiếu tranh luận phải trái thì bị thủ hạ của hắn đánh chết bốn người, làm bị thương nặng sáu người. Đúng lúc khâm sai triều đình phái xuống đi qua đó, sau khi nghe thấy việc này lập tức cho người tróc nã Tưởng đại thiếu. Sau mấy phen tra hỏi liền phán hẩn tử hình, thu hậu vãn trăm [2], ngoài ra còn phải bồi thường bạc cho người tử nạn và người bị thương, tổng cộng là một vạn lượng.

[2] thu hậu vãn trăm: nằm trong “Ngục kỳ Vô An Hầu liệt truyện” - tên một danh mục trong tác phẩm “Sử ký của Tư Mã Thiên”. Nd: xử tử phạm nhân vào đêm khuya (canh ba) vào lúc dương khí thịnh nhất thì cho dù phạm nhân có chết muốn thành quỷ cũng không được. (Nguồn: baidu)

“Trời ơi, đây là tạo nghiệt gì thế này?” Tô thái phu nhân kêu gào thảm thiết rồi hôn mê ngất xỉu.

Sau khi Tô thái phu nhân tỉnh lại liền trông thấy Tô Bá Hiên và Bình An đứng ở đầu giường, bà kéo tay Tô Bá Hiên, giọng khàn khàn: “Hầu gia, xin con mau cứu Thế Hoàn!” Nói xong định bò xuống giường. “Ta... Ta quỳ xuống cầu xin con.”

“Mẫu thân.” Bình An lại gần đỡ bà dậy. “Người đừng vội, Hầu gia biết chuyện này đã tìm người nhờ nâng đỡ rồi.”

“Có thật không?” Trong mắt Tô thái phu nhân thoáng thấy được một chút hi vọng, lại không tin nhìn Tô Bá Hiên. “Thế Hoàn thật sự cứu được chứ?”

Tô Bá Hiên không tỏ rõ ý kiến, thở dài nói: “Người phá án lần này là khâm sai Tàn Trường Sử mà ngày trước được Hoàng thượng cất nhắc, vốn hẩn cũng qua lại với con, nếu con trực tiếp đi cầu hẩn, hẩn tất sẽ không đáp ứng, phải nhờ tới phụ thân Bình An là Quý đại nhân nhờ người đi nói tốt cho hẩn, Tàn Trường Sử mới thay đổi chủ ý, đáp ứng sửa án tử hình thành bị lưu đầy, tiền phạt một vạn thì tăng lên gấp đôi.”

Ánh sáng mới vừa hiện lên trong mắt Tô thái phu nhân thoáng chốc đã tàn: “Lưu đầy? Hai vạn lượng?... Thôi thôi, chỉ cần người còn...” Bỗng nhiên bà nhớ ra cái gì, nhìn Bình An, nói với những người khác: “Các người lui xuống trước đi, ta muốn một mình nói mấy câu với Bình An.”

“Bình An, thay ta cảm ơn phụ thân người, cảm ơn ông ấy đã bằng lòng bỏ thể diện cầu tình cho đứa chất tử xấu xa của ta.” Tô Thái phu nhân cầm tay Bình An, trong mắt toát ra vẻ cảm kích.

“Đều là người một nhà, người không nên nói như vậy.” Bình An khẽ gạt đầu, tỏ ý Tô Thái phu nhân không cần nói những lời khách sáo.

“Nếu đã vậy, ta cũng không quanh co nữa.” Giọng điệu Tô thái phu nhân có hơi chua chát, khí thế khi nói chuyện cũng không lớn như trước. “Mấy hôm trước người theo ta đến tiền trang bổ sung ngân hiếu, có phải ở sau lưng ta lặng lẽ thêm một con dấu?”

Nụ cười trên mặt Bình An càng nhạt đi, trầm mặc một lát rồi gật đầu: “Không sai, là con đến quây bảo trưởng quỹ làm riêng ình một con dấu, nó có vai trò như con dấu và ngân phiếu của người, chẳng qua khi đổi ngân lượng thì cần phải có thêm con dấu trong tay con mới được.”

“Vì sao người lại làm vậy?” Sắc mặt Tô thái phu nhân có chút khó coi. “Người muốn làm chủ cái nhà này, vậy cũng có phần quá nóng vội rồi.”

“Không phải con muốn làm chủ cái nhà này, con chỉ muốn bảo vệ cái nhà này. Hơn nữa người nóng vội cũng không phải con, mà là Thái phu nhân người đấy.” Bình An không nhanh không chậm không kiêu ngạo không hèn mọn, thấy Tô thái phu nhân vì kích động mà ho khù khụ liền đưa tay giúp bà thuận khí.

Tô Thái phu nhân hất tay Bình An đang đặt trên lưng ra, phẫn hận nhìn nàng: “Hóa ra mọi việc đều do người sắp đặt, tặc tử kia chắc hẳn cũng do người an bài, còn Tạ quản sự cũng bị người tính kế, không ngờ người lại là người có tâm kế như vậy, bàn tính này của người thật là hay đấy.”

Bình An thu tay về ngồi thẳng, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tô thái phu nhân, khoe miệng khê nhếch: “Ba vạn lượng bạc kia thuộc về Tô gia, hôm nay vật quy nguyên chủ, ai cũng đừng mong động đến chúng.”

“Bạc là của ta, là của Tướng gia ta.” Đột nhiên Tô Thái phu nhân trở nên cuồng loạn, cặp mắt đỏ bừng trợn to cắn răng nghiêng lợi nói: “Là ta nên có được! Ta vì Tô gia đã trả giá biết bao, ta không thể có kết quả chẳng được thứ gì! Người là nữ nhân ghê tởm, người mới vào cửa mấy ngày mà đã muốn đoạt tài sản của ta, không có cửa đâu! Ta sẽ khiến Hầu gia hưu người, đuổi người ra khỏi cửa!”

“Người cho rằng Hầu gia không biết gì hết sao? Lê nào Hầu gia lại dễ dàng tha thứ cho kẻ mưu tính tài sản của Tô gia? Tướng gia ở Giang Châu làm biết bao chuyện ác đều lấy danh Hầu phủ, người cho rằng Hầu gia không tính toán chút nào sao? Còn chuyện của cháu trai người, người tưởng Hầu gia muốn quản? Nói thật cho người biết, lần này là ta tự chủ trương, cầu phụ thân cứu hãn ta một mạng, bởi vì ta muốn làm một giao dịch với người.” Bình An đồng tình nhìn Tô thái phu nhân, thấy bà vì kích động mà tóc bay tán loạn, trâm cài đầu cũng lỏng ra, không nhận được đưa tay chỉnh lại nó.

Tô thái phu nhân khó tin nhìn Bình An, lần đầu tiên có một người khiến bà sợ hãi và thiếu tự tin như thế, bà né tay Bình An, sợ tiếp xúc với nàng: “Người muốn thế nào?”

“Ta muốn người rời khỏi Hầu phủ, đi Giang Châu cũng được, tới chùa miếu thanh tu cũng được, đến biệt viện cũng được, mặc kệ nơi nào cũng được hết. Người vẫn là Thái phu nhân của Hầu phủ, vẫn được người đời tôn kính, chỉ cần người bằng lòng, mọi chi phí ăn mặc của người vẫn sẽ như khi còn ở trong phủ, thậm chí còn tốt hơn.” Bình An cuối cùng đã nói ra, làm đến bước này, nàng hiểu rằng, dù Tô Thái phu nhân có chấp nhận hay không, bà cũng sẽ không thể ở lại Hầu phủ.

“Ha ha ha...” Tô thái phu nhân chỉ vào Bình An cười đến nước mắt cũng chảy ra. “Con dâu tốt của ta, hóa ra người có mục đích này, người không sợ người đời chửi mắng sau lưng người đại nghịch bất đạo ông trời cũng không dung à, người như người sẽ gặp phải báo ứng, sẽ chịu thiên khiển (hình phạt của trời)! ”

67. Chương 67

Edit: tieu_hao

Beta: mc

“Cho nên làm phiền mẫu thân dùng từ cho tốt, tránh việc Bình An bị người thiên hạ bêu xấu, cũng không cần làm cho Hầu gia sinh lòng ác cảm với Bình An thì hơn.” Nét mặt Bình An vẫn giữ nụ cười nhạt như trước, nàng vén lại sợi tóc bên tai: “Kỳ thực có một vài đạo lý mẫu thân chắc hiểu, sự tôn sùng và vinh quang mà mẫu thân mong muốn Tướng gia không thể nào mang đến cho người, chỉ Hầu phủ mới có thể. Hầu phủ phú quý mẫu thân phú quý, Hầu phủ vinh quang mẫu thân vinh quang. Thế nhưng nay Hầu phủ thiên sang bách khổng [1], không thể chịu thêm đả kích nào nữa.”

[1] thiên sang bách khổng: đầy khuyết điểm, nghiêm trọng (nguồn: tangthuvien)

Bình An thở dài, vành mắt phiem hồng: “Chắc là mẫu thân không biết, nhiều năm qua chinh chiến bên ngoài Hầu gia cũng chịu vô số vết thương, mỗi khi mưa to gió lớn thân thể xương cốt sẽ lại đau nhức. *Lê.Quý.Đôn* Chàng ngoại trừ bảo vệ sự an bình của quốc gia còn bảo vệ cả hưng vinh của gia tộc. Ta không hy vọng cái nhà mà chàng đổi lấy bằng sự chiến đấu đẫm máu lại thành ra như thế! Có lẽ sẽ có một ngày Hầu gia sẽ trách móc sở tác sở vi [2] này của ta hôm nay nhưng ta không hối hận, ta không làm gì được cho chàng, ta chỉ muốn dành cho chàng một cái nhà bình yên, một cái nhà chân chính.”

[2] sở tác sở vi: hành động tùy tiện

Hai mắt Tô thái phu nhân trống rỗng, cười lạnh mấy tiếng: “Khi nào đưa bạc cho ta?”

“Người yên tâm, chỉ cần người nghĩ thông suốt, bạc có thể dâng lên bất cứ lúc nào.” Bình An suy nghĩ một chút rồi nói. “Nơi lưu đầy của đại thiếu gia ta đã phái người đi sắp xếp rồi, ở đó tuy nghèo nàn nhưng có người chiếu cố cho hẳn thì nhất định có thể vượt qua, tốt xấu gì cũng có hi vọng.”

Câu nói này đã chứa cả mềm lãn cứng khiến Tô thái phu nhân hoàn toàn bại trận.

“Ta có thể lên thanh tu ở Lâm Vân Tự, nơi đó vốn là địa phương các quan thái thái an dưỡng tuổi già, lại là chùa Quý gia người quyền tiền xây dựng, làm vậy chắc sẽ không làm khó người chứ?” Giọng nói lạnh đến mức đóng băng.

“Đó là tốt nhất, Bình An cảm ơn đại ân đại đức của mẫu thân.” Bình An vẫn có chút không ngờ khi Tô thái phu nhân nói muốn đến Lâm Vân Tự.

“Có điều Vân Hương phải ở được ở lại trong phủ, nó từ bé đã ở trong phủ, không thể đến nơi khác càng không thể theo ta tu hành. Ta chỉ hi vọng người có thể vì nó mà tìm một nhà chồng tốt, vậy cũng là chuyện cuối cùng mà di mẫu này có thể làm cho nó.”

“Được.” Bình An dứt khoát đồng ý, nàng vốn cũng không nghĩ tới việc đuổi Chu Vân Hương đi.

Tô thái phu nhân thu dọn rất nhanh, chưa đến mấy ngày đã gói gém hành lý đến Lâm Vân Tự. Bên ngoài bà ta tuyên bố mình đã vất vả nhiều năm trong phủ, lao lực quá sức nên muốn lên chùa tĩnh dưỡng.

“Tiểu thư, người thật sự đưa cho bà ta hai vạn lượng bạc à?” Thúy Hồng thấy chẳng đáng, chép miệng: “Hai vạn lượng đó! Những việc trước đó chúng ta làm chẳng phải không công cả sao?”

“Hai vạn lượng để mua một sự an lòng. Ai cũng không ngờ nhà mẹ đẻ bà ta xảy ra chuyện như thế, người cho rằng cho dù bà ta không đồng ý điều kiện của chúng ta, nếu mở miệng với Hầu gia, Hầu gia sẽ không đưa ngân lượng cho bà ta?” Bình An mặt ủ mày chau, lấy tay che miệng ngáp.

“Ngược lại cũng đúng, nhưng mà tiểu thư, người vì sao không cho biểu tiểu thư đi cùng thái phu nhân?” Thúy Hồng vẫn hết sức khó hiểu với điều này.

“Hầu gia không đồng ý với việc ta ép buộc thái phu nhân dọn ra khỏi Hầu phủ, nhưng chàng cũng biết được sở tác sở vi của thái phu nhân. [] Nhưng trong mắt chàng những việc thái phu nhân làm không có liên quan gì đến Chu Vân Hương, nếu ta đuổi Chu Vân Hương ra khỏi phủ, Hầu gia sẽ nhìn ta thế nào?” Mí mắt Bình An nặng nề, không ngừng ngáp ngắn ngáp dài. “Em bảo nhà bếp chuẩn bị cho ta bánh táo, ta muốn ăn sau khi nghỉ trưa.”

“Dạ.” Thúy Hồng nghe lời đi xuống.

Bình An nhẹ nhàng vuốt ve bụng, tính ra kinh nguyệt đã trễ nửa tháng, nếu Tô thái phu nhân đã rời khỏi phủ cũng nên mời đại phu đến bắt mạch. Nàng sợ nhất là Tô thái phu nhân lấy lý do nghi ngờ nàng có thai mà ở lại phủ, hoặc là nổi lên những phiền phức khác cho nên dù thân thể không thoải mái cũng cố chịu không đi mời đại phu.

Tết Đoan Ngọ ngày ấy, Tô Bá Hiên đúng lúc được nghỉ nửa ngày, bỏ công vụ lại vội vã chạy về nhà, đến thẳng hậu viện, vừa vào trong viện liền thấy Bình An mặc chiếc váy bằng lụa mỏng, khoác chiếc áo gấm bên ngoài đang cầm một cây kéo cắt sửa cành lá ở bồn hoa.

“Tiểu cô nãi nãi của ta!” Tô Bá Hiên vừa vội vừa cẩn thận đến bên cạnh Bình An đoạt lấy cây kéo trong tay nàng. “Nàng không ngồi trong phòng lại chạy ra ngoài viện cắt tỉa hoa làm gì? Ta nghe nói người có thai không thể đụng chạm vào mấy thứ dao kéo này đâu.”

Bình An nhìn Tô Bá Hiên mồ hôi rịn đầy đầu, không nhịn được cười: “Thiếp còn nghe nói người có thai nên hoạt động nhiều, phơi nắng nhiều nữa đó. Thê tử nhà bình thường trước khi sinh cũng còn làm việc được mà.”

Tô Bá Hiên nhú nhú mày, giả vờ trầm tư nói: “Vậy không bằng đưa Thái phu nhân về đi, bà ấy có kinh nghiệm mới có thể chăm sóc cho nàng.”

“Tự thiếp sẽ chăm sóc ỳnh.” Bình An có chút nóng nảy. “Cùng lắm thì về sau thiếp không sờ vào dao kéo nữa, còn có Lâm ma ma, sau này bà ấy nói gì thiếp đều nghe hết.” Nói xong phát hiện Tô Bá Hiên lên cười trộm mới biết mình mắc mưu liên liếc trắng hăn.

“Vậy là đúng, Lâm ma ma là lão nhân trong cung, đã từng chăm sóc phi tần mang thai, cuối cùng mẫu tử đều bình an. Nàng phải nghe bà ấy, bà ấy đã nói, ba tháng đầu rất quan trọng, nhất định phải chú ý tính dưỡng.”

Bình An cười cười: “Vâng vâng vâng, đều nghe lời bà ấy.”

Đến tháng sáu, khí trời khô nóng, Bình An vốn có thể chất tốt cũng không chịu nổi, bắt đầu nôn nghén, cả ngày không ăn được gì, ngủ cũng không ngon, người cũng gầy đi khiến Tô Bá Hiên lo lắng. Cũng may Lâm ma ma nói, tình huống như thế là thường, đến tháng bảy sẽ có chuyển biến tốt, bảo hần không phải lo lắng quá.

Ngược lại là Bình An, sau khi mang thai tâm tình thay đổi rất lớn, cứ cho là có người âm thầm động tay động chân sau lưng, để Thúc Hồng kiểm tra chặt chẽ sinh hoạt hàng ngày của mình, ngay cả nước rửa mặt cũng phải kiểm tra cẩn thận. Còn Thẩm di nương và Chu Vân Hương nàng có thể không gặp sẽ không gặp. ~~~ Tình huống như vậy kéo dài đến tháng bảy lại không chuyển biến tốt như lời Lâm ma ma, ngược lại càng nghiêm trọng. Đại phu cũng không nói ra được nguyên nhân, chỉ nói thể chất mỗi người khác nhau, phản ứng hoài thai ban đầu cũng không giống nhau.

Khuôn mặt Bình An trở nên tiêu tụy, mất hóm vào, ăn cái gì cũng nôn, không cách nào ăn được, ngay cả uống nước cũng nôn. Đến khi nàng tưởng mình sắp chết rồi, Quý phu nhân đến đón nàng về Quý phủ, tất cả quần áo đồ trang sức thức ăn thuốc thang không mang theo gì cả, về tới Quý phủ tất cả đều dùng vật dụng của Quý gia, không mang bất cứ đồ gì ở Hào phủ theo, ngay cả Thúc Hồng ở lại Hào phủ cũng không được về.

Nhắc tới cũng kỳ, về nhà hai ba ngày, Bình An liền có thể ăn được chút cháo trắng, đến bảy tám ngày sau đã có thể ăn uống bình thường, tình huống nôn ọe cũng khá hơn. Trái tim Tô Bá Hiên cũng được thả lỏng, nhiều ngày qua mỗi khi tan triều là hần đến Quý phủ, thấy Bình An sau khi về nhà mẹ đẻ tình huống đã chuyển biến tốt cũng không định đón nàng về Hào phủ nữa, để nàng an tâm ở lại Quý phủ an dưỡng.

Vốn thể chất của Bình An đã tốt, dưới sự chăm sóc của Quý phu nhân và Tú Bình đã khôi phục rất nhanh, sắc mặt không lâu sau đã hồng nhuận khỏe mạnh như thường.

Sau giờ Ngọ ngày hôm đó, Thúc Hồng lặng lẽ trở về Quý phủ, cầm một bọc gì đó đi vào phòng Bình An.

“Sao rồi? Điều tra ra chưa?” Bình An vừa thấy túi đồ trong tay Thúc Hồng, trong lòng không khỏi phát lạnh.

Thúc Hồng gật đầu, trầm giọng nói: “Thứ bột này trong quần áo của em. Đại phu nói liều lượng vừa phải, chỉ khiến người ta nóng nảy ăn không ngon miệng.”

“Vậy là đủ rồi.” Bình An nhú mày. “Đối với người có thai, không ăn không ngủ một đêm đã đủ trí mạng rồi, huống chi tính toán của nàng ta cũng không phải như thế.”

Tô Bá Hiên tuy ngày nào cũng đến thăm Bình An nhưng ở Quý phủ cuối cùng cũng bất tiện, cho nên thấy tình huống Bình An chuyển biến tốt rồi đổi thành mỗi ngày tan triều đến cùng Bình An dùng bữa, dùng xong bữa thì lại lên xe về Hào phủ. Bình An thương hần đi đi lại lại mệt mỏi, bảo hần không cần ngày nào

cũng qua đây với nàng. Nhưng Tô Bá Hiên vẫn kiên trì, ngày nào cũng sang thăm nàng, ngay cả Quý Hoài Trung và Quý phu nhân cũng cảm thán sự săn sóc chu đáo của con rể.

“Sau khi Hầu gia về thì đến thư phòng hay là về phòng nghỉ ngơi?” Bình An hỏi Thúy Hồng.

“Đến thư phòng ạ.”

“Có phải ngày nào nàng ta cũng đến thư phòng thăm Hầu gia?” Bình An cười lạnh.

“Đúng vậy. Thông thường sẽ đưa trà sâm hoặc tổ yến đến cho Hầu gia.”

“Vậy Hầu gia có dùng không?”

Thúy Hồng lắc đầu: “Ngoài thư phòng đều có người làm nhiệm vụ, em đã căn dặn bọn họ, trừ phi là em, những người khác đưa gì đều không được phép mang vào.”

Bình An gật đầu, nói nhỏ mấy câu bên tai Thúy Hồng.

Đêm nay Tô Bá Hiên theo thường lệ đến Quý phủ, vừa gặp Cảnh Ninh từ sơn trang xuống, quần lấy Tô Bá Hiên muốn chơi đùa với hắn, ngày thường Bình An rất thương yêu đứa cháu này, ngay cả Tô Bá Hiên cũng cực kỳ sủng ái. Hai người ở chung vui đùa, thấy Cảnh Ninh ngủ rồi Tô Bá Hiên mới về. Lúc này trời đã rất khuya, Bình An muốn Tô Bá Hiên ngủ lại Quý phủ nhưng hắn nói phải về xử lý công văn để mai đưa lên triều. Trên đường về lại gặp vấn đề nhỏ trì hoãn thời gian nên khi về đến nhà đã rất khuya. Hắn không dám trì hoãn, đi thẳng đến thư phòng. Cửa thư phòng khép chặt, trong phòng không có ánh đèn nhưng nhờ có ánh trăng nên cũng không quá tối. Tô Bá Hiên đẩy cửa vào, vừa mới thấp nển đã nghe được tiếng kinh hô của một nữ tử.

Hắn quay lại nhìn, trên chiếc giường hắn dùng để nghỉ ngơi ở góc nhỏ có một đôi nam nữ quần áo xốc xếch, hiển nhiên là vừa mới làm chuyện cầu thả, lại cảm thấy nữ tử kia có vài phần quen mắt, chợt nghe nàng ta “A!” một tiếng rồi ngất đi.

Chu Vân Hương vì những ngày an nhàn sắp tới của mình không ngừng mong đợi ngày này, di mẫu sống khổ sở ở chùa miếu cũng mong chờ ngày này. Nàng dồn hết tâm tư đuổi Bình An đi cũng vì ngày này. Thế nhưng Thúy Hồng lại vẫn còn ở Hầu phủ, nàng quá nhiều chuyện, dùng đủ cách ngăn cản nàng ta gặp Hầu gia. Ban ngày nàng ta không có bất cứ cơ hội nào gặp Hầu gia, cũng chỉ có buổi tối ở thư phòng, nàng nhất định phải nắm bắt cơ hội này.

Nha đầu Thúy Hồng kia cũng không phải bách độc bất xâm, tỷ như một gói thuốc xổ nhỏ có thể khiến nàng không xuống giường được, còn mấy tên gác đêm thì càng dễ đuổi. Tùy tiện tìm cái cơ nào đó có thể đưa chúng đi. Nàng bê bát cháo tổ yến đã tỉ mỉ chế biến vào phòng, trong phòng không có đèn, Hầu gia hình như đang ngủ gục trên bàn sách.

Chu Vân Hương ổn định tâm thần, hết sức dịu dàng gọi một tiếng: “Hầu gia.”

Thấy hắn khẽ di động, ngẩng đầu lên, nàng đưa bát cháo tổ yến qua: “Đêm đã khuya, chắc Hầu gia vất vả lâu vậy đã đói bụng, Vân Nhi đã chuẩn bị cháo tổ yến cho huynh, dùng một chút đi.” Lúc này nàng không muốn đốt nến, ánh trăng mờ màng tiến vào càng có thể xúc tiến tình dục của con người.

Có thể thực sự đã đói, hắn cầm lấy bát cháo tổ yến ăn mấy hớp đã hết. Trái tim Chu Vân Hương thả lỏng, tiếp đó nàng ta bắt đầu đỏ mặt, trái tim vừa mới buông lỏng nhảy thình thịch bởi vì nàng ta biết phía sau sẽ xảy ra chuyện gì.

Đợi một lúc, hắn bắt đầu cởi áo ngoài, không ngừng phe phẩy quạt.

“Hầu gia.” Chu Vân Hương đưa người lại gần, một làn sóng nhiệt tỏa ra từ người hắn. “Để Vân Nhi lau mồ hôi cho huynh.” Nàng ta lấy khăn tay thơm nhẹ lau trán hắn liền bị hắn bắt tay, kéo vào trong ngực.

Chu Vân Hương còn cách lớp y sam bị hơi nóng tỏa ra khiến toàn thân nóng lên, bên tai vang lên tiếng thổ hồn hển của hắn, toàn thân nàng ta như nhũn ra. Người trước mặt hoàn toàn mất khống chế, hai tay không an phận đưa vào bên trong.

Đầu óc Chu Vân Hương tê dại, trong lòng vừa mừng vừa sợ, người xụi lơ trong ngực hần... Trong trí nhớ của nàng ta ngoại trừ thân thể nóng rực chính là sự đau đớn sắc bén, kèm theo đó là sự thỏa mãn và vui mừng không gì sánh được.

Nhưng tất cả đều vỡ nát khi nền được thấp lên, nàng ta cực kì tức giận ai đó xông vào thế giới của bọn họ, tới khi nàng theo ánh nền quan sát người nọ thì mới phát giác người đứng đó là Tô Bá Hiên, chỉ biết ghen hòng trên trời. Chờ đã, đứng đó là Tô Bá Hiên, vậy người trên giường là ai? Nàng ta thất kinh, quay đầu nhìn lại, người nọ đúng là Trần thiếu gia nhà ở cách vách, sao lại là hần ta? Chu Vân Hương vừa vội vừa thẹn vừa giận, nhất thời không tiếp thụ được mà ngất đi.

68. Chương 68: Kết Thúc

Edit: tieu_hao

beta: mc

Tổ tiên Trần gia từng xuất hiện một Trạng nguyên, hai Đại tướng quân và một Bá tước. Nhưng đến thế hệ này thì đã xuống dốc, chỉ có được một Tiên sĩ, trông coi cơ nghiệp tổ tiên. Mãi cho đến năm trước, Trần lão gia đậu Tiên sĩ tột nữa gia tài nhờ quan hệ tốt cuộc lấy được một chức kinh quan thất phẩm, đưa cả nhà lên kinh thành.

Khi đó Lưu viên ngoại lang [1] bên cạnh Tô phủ vừa lúc cáo lão hồi hương, cả tòa nhà lớn bỏ không, Trần gia liền mua lại, trở thành láng giềng với Hầu phủ, tự nhiên phải tạo mối quan hệ tốt với Hầu phủ. Tô thái phu nhân lúc ấy còn không thèm nhìn Trần gia vào mắt, Trần phu nhân mấy lần tới cửa bái phỏng đều bị bà ta uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng mà thiếu gia nhà họ Trần vô tình lại quen với Tô Bá Xông, hai tên bắt học vô thuật [2] nhanh chóng quen thuộc. *-Lê.Quý.Đôn-* Thiếu gia nhà họ Trần cũng vì quan hệ với Tô Bá Xông nên thường tới Hầu phủ làm khách, đi lại với nhau nên cũng biết Chu Vân Hương. Mới lần đầu gặp gỡ, thiếu gia nhà họ Trần đã si mê biểu muội Tô gia như thiên tiên kia, tiếc rằng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, hần cũng tự biết mình không với nổi Chu Vân Hương, lại được biết Tô Bá Xông vẫn luôn có tình cảm với nàng ta nên chôn giấu tình cảm sâu trong lòng.

[1] lang: chức quan thời xưa

[2] bắt học vô thuật: đốt nát, kém cỏi

Lão gia nhà họ Trần cũng không biết có phải nhờ tổ tiên tích đức hay không mà từ sau khi vào kinh đường làm quan tấn tới, từ tiểu quan thất phẩm tiến đến Đô sát viện lục phẩm, chức quan tuy không lớn nhưng lại có ảnh hưởng lớn, việc qua lại với quan viên lớn nhỏ cũng nhiều hơn. Thiếu gia nhà họ Trần theo đó mà nở mày nở mặt, cảm thấy cha mình nhất định chắc chắn được chọn làm Ngự sử Đô sát viện, sợ rằng đến lúc đó người đến nịnh bợ mình càng nhiều. Lúc này vừa hay Tô Bá Xông đi Bình Ba, chút tâm tư đối với Chu Vân Hương lại dậy sóng, quần quýt bám dính mẫu thân đòi sai người tới cửa cầu hôn, tất nhiên là không thành công. Khi đó Tô thái phu nhân còn đang tính toán gả Chu Vân Hương cho Tô Bá Hiên để mình có thể xoay người lật thế cờ.

Thứ gì càng không cầu được thì càng nhớ nhung, thiếu gia nhà họ Trần ngày nhớ đêm mong Chu Vân Hương, thiếu chút nữa mắc bệnh tương tư. [] Bây giờ lại có người đưa ra chủ ý cho hần, nói phu nhân Hầu gia mang thai về nhà mẹ đẻ, Hầu gia vì theo nàng cũng ít khi quay về Hầu phủ, biểu muội thư ở trong phủ cả ngày buồn chán, mỗi đêm đều đến thư phòng đi dạo, nếu thừa dịp không ai chú ý trà trộn vào Hầu phủ, nhất định có thể gặp gỡ Chu Vân Hương ở thư phòng.

Nổi nhớ dày vò, quả nhiên thiếu gia nhà họ Trần đã thật sự tìm cách xâm nhập Hầu phủ đến thư phòng chờ Chu Vân Hương. Tuy hần cũng nghi ngờ Hầu phủ luôn canh phòng nghiêm ngặt vì sao lại dễ dàng lên vào như vậy, lại nghi hoặc vì sao ngay cả người gác đêm ở thư phòng cũng không có nhưng khi thấy Chu Vân Hương bẻ cái khay xuất hiện ở thư phòng, hần không nghĩ ngợi gì nữa, như lọt vào trong sương mù ăn bát cháo tổ yến kia, lại rơi vào trong sương mù lên giường với Chu Vân Hương.

Sau khi mọi chuyện xảy ra, Tô Bá Hiên khá tức giận, một đứa con của quan viên lục phẩm lại không để ý đến lễ nghi liêm sỉ lén lút lén vào trong phủ người khác còn to gan lớn mật làm ra chuyện như thế, nếu không phải bận tâm đến mặt mũi Chu Vân Hương, hẳn sẽ lập tức báo quan bắt thiếu gia nhà họ Trần lại, xử hắn ta trọng hình. Trần gia nhận được tin, Nhị lão gia chạy tới, cũng biết việc này không nên lộ ra ngoài ánh sáng, lại không dám đắc tội Hầu gia, nói không ít lời nhả nhận khép nép, hứa hẹn sẽ phụ trách tới cùng việc này. Biện pháp duy nhất để phụ trách chuyện này chính là cưới Chu Vân Hương.

Tô Bá Hiên tạm thời cũng không làm chủ được, Chu Vân Hương lại bất tỉnh, đành phải để Nhị lão nhà họ Trần đưa thiếu gia nhà họ về trước, cũng tuyên bố tuyệt đối không để yên chuyện này. Đến ngày thứ hai Chu Vân Hương tỉnh lại, biết chuyện tối qua cũng không phải nằm mơ, nhất thời xấu hổ giận dữ, tìm cây bạch lăng muốn tự kết liễu, may mà Tô Bá Hiên phái người trông coi nàng ta mới không để nàng ta thực hiện được.

Tô Bá Hiên biết được nàng ta tỉnh lại liền chạy tới khuyên nhủ: “Trong lòng muội nghĩ thế nào thì nói ra, đừng kìm nén. (+DĐLQĐ+) Nếu muốn tiểu tử kia chịu trừng phạt, ta lập tức sai người bắt hắn lại giải đến nha môn, nghiêm trị không tha. Nếu muội có tình ý với hắn, ta sẽ coi muội như thân muội muội phong quang gả muội đến Trần gia, từ nay về sau Trần gia nếu dám không phải với muội, ta sẽ làm chủ uôi.” Xảy ra chuyện này, Tô Bá Hiên cũng không cho rằng thiếu gia nhà họ Trần cường bách, căn cứ vào tình huống lúc đó mà xem, Chu Vân Hương cũng là cam tâm tình nguyện, bởi vì cách thư phòng không xa có người canh gác, bọn họ tỏ ý lúc đó cũng không nghe được tiếng kêu cứu. Mà bên trong cũng không có dấu vết đánh nhau hay vùng vẫy gì, khả năng duy nhất chính là thiếu gia nhà họ Trần hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt Chu Vân Hương bản tính đơn thuần.

Chu Vân Hương có khổ mà không nói ra được, chỉ biết buồn bực khóc lóc một trận trong chăn. Cuối cùng buộc lòng phải gật đầu đồng ý gả đến Trần gia, nàng còn có biện pháp gì, chẳng lẽ thật đúng là xong hết mọi chuyện, Trần gia đâu gì cũng là gia đình quan lại, qua đó cũng là vợ cả của con trai trưởng, dù thế nào cũng tốt hơn là đi chùa trông đèn thấp nhang.

Trần gia ngược lại cũng dễ chịu, sợ việc này lộ ra tổn hại đến danh dự, lập tức chuẩn bị sính lễ chọn ngày hoàng đạo cưới Chu Vân Hương. Vốn là chuyện vui nhưng Chu Vân Hương thủy chung có oán hận với Tô Bá Hiên và Bình An, cảm giác mình và di mẫu đi đến bước này đều do bọn họ làm hại, ở bên tai thiếu gia nhà họ Trần nói không ít chuyện mình phải chịu ủy khuất ở Tô gia, còn vô tình hay cố ý nói cửa hàng Tô gia ở Giang Châu chẳng những tranh lợi với dân mà còn lăng nhục thương gia. Thiếu gia nhà họ Trần lại đem chuyện nói cho Trần lão gia đang làm chức quan nhỏ ở Đô sát viện, bảo ông ta liên hợp với Ngự sử vạch tội Tô Bá Hiên, đến lúc đó lập công, không chừng Hoàng thượng trực tiếp đề bạt ông ta làm Ngự sử đại phu. Trần lão gia mấy năm này xuôi gió xuôi nước, ngoại trừ thái độ khôn khéo cũng giỏi về việc nắm lấy thời cơ, nếu chuyện là thật, ông ta không ngại vì việc nước quên tình nhà, lập tức phái người đi điều tra. Lần điều tra này, ông ta thật đúng là nắm giữ được không ít chứng cứ, cầm mấy chứng cứ đó đi tìm Ngự sử đại nhân, bảo ông ta ghi tấu sớ buộc tội Tô Bá Hiên.

Hoàng thượng nhận được tấu sớ rồi kiểm chứng, sau đó phạt Tô Bá Hiên nửa năm bổng lộc răn đe. Chẳng qua người bên phủ Nội vụ phủ lại bắt bí, cho thấy Tô Hầu phủ không có sai, cho nên mọi người trong lòng đều hiểu Hoàng thượng bao che khuyết điểm thế nào.

Ngược lại lão gia nhà họ Trần bị người ta tố giác ông ta nhận hối lộ, bị cách chức khỏi Đô sát viện. Nhắc tới thì ông ta cũng oan, tuy ông ta thường hay qua lại nhưng còn chưa đến mức vì lợi nhỏ mà đánh mất chức quan. Đây đều là do Chu Vân Hương ban tặng. Chu Vân Hương vừa mới lên làm thiếu nữ nhà họ Trần đã bất mãn, sau này theo Trần phu nhân tham gia mấy đợt yến hội, làm quen với thái thái quan viên bắt nhập lưu, bị mấy người đó nịnh bợ ton hót, cơn bực bội trong lòng mới giảm bớt. Thêm nữa bản thân nàng ta cũng có chút tài hoa tên tuổi, cho nên cũng làm người khác chú ý, tự nhiên sẽ thu nhận được một số lễ vật mà các thái thái đưa tới. Một viên dạ minh châu từ Tây Vực có giá trị liền thành khi còn ở Hầu phủ Chu Vân Hương chưa thấy qua, cho nên có người tặng thì nàng ta đương nhiên nhận, cũng không lưu tâm. Thế nhưng người tặng quà không phải bởi vì Chu Vân Hương thích mà tặng nàng ta dạ minh châu, tất nhiên là muốn cầu cạnh Trần lão gia, hơn nữa còn ném vào toàn bộ gia sản mới đổi được hạt châu kia, nhưng không lâu sau đó lại là bánh bao thịt ném cho chó, đá chìm đáy biển, lễ đã tặng mà việc chưa hoàn thành, trong cơn tức giận đã đem chuyện đó bầm bả lên nha môn.

Sau khi Trần lão gia bị cách chức, trong lòng như có lửa, cả ngày mượn rượu giải sầu, thêm khúc mắc khó giải, một lần sau khi say rượu cuối cùng trúng gió nên không thể xuống giường được nữa, rõ là nhà đột gặp mưa đêm, nhà họ Trần vốn nở mày nở mặt trong một đêm bị đánh trở về nguyên trạng, Trần phu nhân đem mọi tội lỗi đổ lên người Chu Vân Hương, cho rằng vì nàng ta qua cửa mới khắc cái nhà này. Nếu không phải trước đó chính nàng ta xúi giục, Trần lão gia cũng sẽ không cáo trạng Tô Bá Hiên, không đi cáo trạng Tô Bá Hiên thì khi xảy ra chuyện có thể được Tô Bá Hiên tương trợ thì không chừng sẽ không rơi vào kết cục bị cách chức, thêm vào đó mọi chuyện là do Chu Vân Hương gây ra, nàng ta không thu nhận viên dạ minh châu hay thu rồi nói với bà bà (mẹ chồng) này một tiếng thì đã không rơi vào tình cảnh này.

Trần phu nhân oán hận Chu Vân Hương nhưng phía sau Chu Vân Hương lại có chỗ dựa là Hầu phủ, bên ngoài không dám làm gì nàng ta thì âm thầm đưa người vào phòng con trai mình. Hôm nay là nha hoàn ngày mai là chất nữ, thiếu gia nhà họ Trần có tình cảm nồng nàn với Chu Vân Hương cũng không địch được người mà mẫu thân đưa đến, chưa đến mấy ngày đã thân thiết với một nha hoàn thông phòng xinh đẹp, lạnh nhạt với Chu Vân Hương. Chu Vân Hương cũng dùng nhiều thủ đoạn chèn ép người trong phòng Trần thiếu gia, càng như vậy thì càng khiến thiếu gia nhà họ Trần chán ghét nàng ta, càng về sau thì không thêm trở về phòng, đến ở phòng một vị di nương, điều này Trần phu nhân hết sức tán thành.

Bình tĩnh một cái đã đến cuối năm, Bình An đã từ Quý phủ trở về Hầu phủ, ở trong phủ yên tâm chờ sinh. Lúc này Tô Bá Xông đi Bình Ba đã về, ngoại trừ mang không ít vải vóc tơ lụa ra, điều làm người ta bất ngờ là hắn cũng dẫn cả Triệu cô nương về, xem ra hai người rất tình đầu ý hợp. Tô Bá Xông lịch luyện ở Bình Ba hơn nửa năm đã thành thực ổn trọng hơn trước, trước khi hồi phủ đã đến Lâm Vân Tự thăm Tô thái phu nhân nhưng cũng không như Tô thái phu nhân mong đợi là đưa bà ta về Hầu phủ mà chỉ tặng không ít vàng bạc châu báu làm lễ vật mừng năm mới.

“Tiểu thư, đồ tết bên Tây Thuận, Ý Đức, Cổ Xương đã đến rồi, thu hoạch năm nay rất đáng mừng!” Thúy Hồng cầm sổ sách nhất nhất báo lại với Bình An, hé môi cười: “Bên nội vụ phủ cũng đưa quà mừng năm mới đến, còn một khoản bạc nói là tiền lời, hì hì, còn có tiền lời nữa. Làm việc với phủ nội vụ đúng là tốt. Phải rồi, Bá Xông thiếu gia từ Bình Ba mang sổ sách về cũng giao nộp đủ, người cũng không biết Triệu cô nương kia lợi hại thế nào đâu, chỉ liếc mắt một cái đã nói ra được vấn đề trong sổ sách của chúng ta, lúc chiều đã giúp chúng ta chỉnh lý lại rồi.”

Bình An ưỡn lưng tựa lên ghế, nhìn sổ sách, cười nói: “Coi như bù đắp lại số nợ, còn nhiều thêm tám ngàn lượng, cứ như vậy không đến mấy năm nhà chúng ta sẽ rất giàu có.”

“Phu nhân... Phu nhân...” Đang nói chuyện thì có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới. “Người mau đi xem, thiếu phu nhân sát vách chạy tới báo loạn.”

Hai người sững sốt, Thúy Hồng mặt lạnh nói: “Thật đúng là không được yên, tiểu thư, người đừng đi, để nô tỳ đi xem âm ỉ chuyện gì.”

“Ta đi xem thế nào.” Bình An cảm thấy ngồi đã lâu cũng nên hoạt động gân cốt một chút, trong phủ nhiều người cũng không sợ Chu Vân Hương làm loạn.

Hai người vừa ra đại sảnh thì nghe được tiếng Tô Bá Xông: “Trần thiếu phu nhân, để ta cho người tiễn người về Trần phủ.”

Chu Vân Hương mặc váy áo cũ tóc tai tán loạn lôi kéo ống tay áo Tô Bá Xông: “Xông biểu ca, muội là Vân Hương đây, muội không phải thiếu phu nhân gì cả, huynh không phải thích muội nhất sao? Huynh đã nói muốn lấy muội mà.”

Tô Bá Xông lúng túng né tránh Chu Vân Hương, thấy bộ dạng như thế của nàng ta có chút không đành lòng: “Người có phải là bị bệnh hay không? Hay là ta cho người đưa người về rồi mời đại phu đến xem cho người.”

“Ta về đâu nữa, nơi này chính là nhà của ta, ta là Tô phu nhân.” Chu Vân Hương cười với Tô Bá Xông, gương mặt khô vàng không còn vẻ rực rỡ trước kia. “Tướng công, chàng quên rồi à, Hoàng thượng đã đáp ứng, đưa con đầu lòng của chúng ta là Thế tử, sau này có thể tập thừa tước vị.”

“Người đang nói nhăng cuội gì đó?” Tô Bá Xông phát hiện Chu Vân Hương có gì đó không ổn.

“Ta không có nói bậy.” Chu Vân Hương có chút nóng nảy. “Ca ca chàng chết trận, hắn không có con, Hoàng thượng thương cảm Tô gia, đáp ứng cho đứa con đầu lòng của chàng được lập tước mà. A, đúng rồi, có phải chàng sợ Quý Bình An sinh con đoạt tước vị của con chúng ta không, không phải lo đâu, nàng ta đã chết cháy rồi, nàng ta bị đốt chết rồi...”

Những người khác nghe lời của Chu Vân Hương đều cho rằng nàng ta bị điên, chỉ có sắc mặt Bình An là trắng bệch. Điều Chu Vân Hương nói không phải là những việc xảy ra trong kiếp trước của nàng hay sao? Đúng lúc này có người báo lại nói rằng Trần gia phu nhân đã tới.

Trần phu nhân cũng không nhiều lời, nói Chu Vân Hương nay đã bệnh không rõ đầu với đầu, thường xuyên hò hét làm loạn, Trần gia lại chuẩn bị về quê, sợ bệnh tình của nàng ta không thích hợp để đi xa, giờ nàng ta tất nhiên chỉ nhận thức Tô gia, vậy thì mời Tô gia thay mặt chăm sóc. Nói xong quay người đi thẳng. Nghĩ đến cũng đúng, nhà ai lại muốn lấy một người điên về làm dâu chứ, huống hồ còn là một bà điên mang đến vận rủi.

“Đại tẩu, tình huống của Vân Hương như vậy, chúng ta không thể mặc kệ nàng ta.” Tô Bá Xông nói cho cùng vẫn còn tình cảm với Chu Vân Hương, không nói cái khác, chỉ nói tình trạng bây giờ của nàng ta mà bảo hắn mặc kệ, hắn không làm được.

“Xông ca.” Triệu cô nương không đợi Bình An lên tiếng đã nhỏ giọng nói: “Phu nhân sắp sinh, tình huống trước mắt Trần thiếu phu nhân ở đây sợ không hợp, nếu làm bị thương phu nhân hay đứa bé trong bụng phu nhân thật không tốt.” Quan trọng nhất là sau khi đứa bé sinh ra, bên cạnh lại có một bà điên thì bảo sao người ta yên tâm nổi.

Tô Bá Xông cảm thấy Triệu cô nương nói không sai, nhất thời khó xử nhìn về phía Bình An.

“Không bằng trước tiên đưa nàng ta đến An Đồng Biệt Viện đi, phái người qua đó để ý, cũng không đến nỗi thua thiệt nàng ta.” Bình An suy nghĩ một chút nói.

Chu Vân Hương nghe đến An Đồng Biệt Viện liền quay lại đón nhận ánh mắt Bình An, nói: “Rõ ràng chính là người đến An Đồng Biệt Viện mà không phải ta, không phải ta đi, là người đi, người đi An Đồng Biệt Viện...”

Hạ nhân không nghe, muốn đưa Chu Vân Hương đi.

Chu Vân Hương còn không ngừng nhắc mãi: “Các người lầm rồi, không phải ta, là nàng, nàng mới đi An Đồng Biệt Viện, ta là Tô phu nhân, nơi này do ta quyết định...” Một hồi lại nghe nàng ta đòi gặp Tô thái phu nhân. “Nói với di mẫu, kế hoạch của chúng ta thành công rồi, Quý Bình An đã chết cháy rồi.”

Thấy Chu Vân Hương bị người ta mang đi, Bình An mới lấy lại tinh thần, nhìn trước mắt, chân thật đến vậy, cảm nhận sự chuyển động trong bụng khiến nàng phải hít sâu. Đến tối Tô Bá Hiên quay về nghe xong chuyện cũng chỉ thản nhiên nói: Để nàng ta ở An Đồng Biệt Viện tĩnh dưỡng đi.

Qua năm mới rất náo nhiệt, Tô phủ giăng đèn kết hoa, vì Bình An đã đến thời kỳ đặc biệt, Quý phu nhân lo lắng đã tới từ sớm giúp nàng chuẩn bị, đương gia chủ mẫu đều tới, những người khác của Quý gia cũng được theo đến Tô gia, Cảnh Ninh rất vui mừng, hôm nay bé vui vẻ chạy quanh sân, cả ngày quần quýt Tô Bá Hiên bảo hắn kể chuyện. Nhưng nhìn thấy Bình An lại trở nên cực kỳ cẩn thận, hỏi cậu bé vì sao, cậu bé nói là sợ gây ầm ĩ với tiểu đệ đệ trong bụng làm mọi người cười hớ hớ.

Đến mười lăm tháng một tết Nguyên Tiêu, Bình An bắt đầu chuyển dạ, do ngày thường nàng thích luyện roi cửu tiết, cơ thể mạnh khỏe, sinh con cũng không đau đớn nhiều, chỉ một đêm đã sinh con thuận lợi, quả nhiên bị Cảnh Ninh đoán trúng, là một đệ đệ.

Tô Bá Hiên tự nhiên vui vẻ không có gì sánh được, đến khi Cảnh Ninh đến bên hỏi hắn: Đệ đệ tên là gì, hắn mới bế Cảnh Ninh lên, cao hứng nói: “Bình lính tướng sĩ năm này qua tháng khác chờ đợi sự trở về của ta như ngọn đèn thấp sáng trong đêm. Hãy gọi hắn là Phục Sinh.”